

Fremsat den 4. oktober 2023 af beskæftigelsesministeren (Ane Halsboe-Jørgensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsskadesikring og forskellige andre love

(Et forbedret arbejdsskadesystem og lettere adgang til erstatning i forbindelse med vold på arbejdspladsen)

Beskæftigelsesministeriet

§ 1

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 1186 af 19. august 2022, som ændret ved § 20 i lov nr. 753 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

- I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »arbejdsskade«:
»samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade.«
- I § 11 indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:
»4) uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b,«.
Nr. 4-6 bliver herefter nr. 5-7.
- I § 15, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne« til: »stk. 7«.
- I § 15 indsættes som stk. 7:
»Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, jf. stk. 3, 2. pkt., til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes det følgende år.«
- § 16 affattes således:
»§ 16. Selvforsikrede arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 5, kan ved arbejdsulykker, jf. § 6, beslutte at afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke kan afholdes efter § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus.«
- I § 17, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nye punktnummer:

»Tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlag af forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden, jf. stk. 2, og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden, jf. stk. 3. Tabet af erhvervsevne fastsættes til: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 eller 100 pct.«

7. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelses-tidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., udgør indtjeningsevnen før arbejdsskaden den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1, eller stk. 2, opreguleret til afgørelses-tidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.

Stk. 3. Indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4.«

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 4-11.

8. I § 17, stk. 2, der bliver stk. 4, ændres »tabet af erhvervsevne« til: »erhvervsevnetabet«, og »optræning« ændres til: »genoptræning eller lignende«.

9. I § 17, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »erhvervsevnetab«: », jf. dog § 18 c«.

10. I § 17, stk. 5 og 6, der bliver stk. 7 og 8, § 20, stk. 2, 1. pkt., § 21, stk. 1, to steder i stk. 2, 1. pkt., og et sted i stk. 2, 2. pkt., § 24, stk. 8, 1. pkt., § 27, stk. 5, 2. pkt., § 29, stk. 1, 1. pkt., § 42, stk. 2, og § 43, 2. pkt., ændres »ydelse« til: »erstatning«.

11. I § 17, stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes som 2. pkt.:

»For tilskadekomne, der har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, udgør den løbende erstatning for skader, der har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, ved fuldstændigt tab

af erhvervsevne 100 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.«

12. § 17 a, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelses-tidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., udgør indtjeningsevnen før arbejdsskaden den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1 eller stk. 2, og opreguleret til afgørelses-tidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.«

13. I § 17 a indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»Stk. 4. For personer, der er visiteret til fleksjob, vil en kommunes afgørelse om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, medføre fradrag i en fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. stk. 1.

Stk. 5. Størrelsen på fradraget efter stk. 4 vil svare til 10 pct. af det fastsatte erstatningsbeløb for tab af erhvervsevne på tidspunktet for sanktionen. Perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til den periode, som sanktionen i ledighedsydelsen varer. Mister tilskadekomne retten til ledighedsydelse, sker der alene fradrag i erstatningen for den periode, der går fra, at tilskadekomne mister ledighedsydelsen, og indtil tilskadekomne er ansat i et fleksjob.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 6.

14. I § 18, stk. 3, 1. og 2. pkt., og i stk. 4 ændres »611.500 kr.« til: »1.013.500 kr. (2024-niveau)«.

15. I § 18 indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Uanset stk. 5, 1. pkt., sker nedsættelse af godtgørelsen for tilskadekomne pr. 1. juli 2035 og frem med 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden, og med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 60 år, ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 70. år.«

16. Efter § 18 indsættes før overskriften før § 19:

»Uddannelsesgodtgørelse

§ 18 a. I sager, der er omfattet af loven, og hvor Arbejds-markedets Erhvervssikring ikke har truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, træffer Arbejds-markedets Erhvervssikring afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse i overensstemmelse med stk. 2, nr. 1. og 2, med uddannelsesgodtgørelse, når tilskadekomne

- 1) er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 2) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid som følge af arbejdsskaden, og

- 3) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Stk. 2. For tilskadekomne, der opfylder vilkårene i stk. 1, og forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade, forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct., og som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, indhenter Arbejds-markedets Erhvervssikring forud for afgørelsen, jf. stk. 1, oplysninger fra bopælskommunen om tilskadekomnes ønske til uddannelse og kommunens vurdering af, om

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

§ 18 b. Arbejds-markedets Erhvervssikring træffer afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse.

Stk. 2. Uddannelsesgodtgørelse tilkendes fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte. Uddannelsesgodtgørelse kan tilkendes i højst 48 måneder og højst frem til folkepensionsalderen. For tilskadekomne, som ikke har afsluttet sin uddannelse inden for 48 måneder på grund af orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven, kan uddannelsesgodtgørelsen forlænges i den resterende del af uddannelsens normerede tid, dog højst i en periode svarende til den afholdte orlov.

Stk. 3. Uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. I en forlænget periode med uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 2, 3. pkt., udgør uddannelsesgodtgørelsen et beløb svarende til den maksimale barseldagpengesats.

Stk. 4. Øvrig A- og B-indkomst i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse, fradrages som udgangspunkt i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse, herunder om beregning, tidsfrister, fradrag og efterregulering på baggrund af øvrig A- og B-indkomst og udveksling af oplysninger mellem kommuner, Udbetaling Danmark, arbejdsløsheds-kasser og forsikringsselskaber.

§ 18 c. Der kan ikke tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov for en skade, der har givet anledning til, at Arbejds-markedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, i samme periode, som der udbetales uddannelsesgodtgørelse. Udbetaling af allerede tilkendt midlertidig erstatning for erhvervsevnetab for skader efter 1. pkt. ophører, når tilskadekomne modtager uddannelsesgodtgørelse. Den finansieringspligtige efter § 18 e, stk. 3, kan modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov i perioder, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse for samme skade i fremtidige udbetalinger af

erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, til tilskadekomne.

§ 18 d. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter løbende oplysninger om, hvorvidt tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, jf. § 18 a, er studieaktiv, holder orlov eller er syg.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører for tilskadekomne, som holder anden orlov fra uddannelsen end orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis denne vil holde orlov fra uddannelsen. Tilskadekomne, der har ret til fravær efter barselsloven, kan inden for de 48 måneder, jf. § 18 b, stk. 2, 2. pkt., modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsøger. Afgørelsen efter 1. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder.

Stk. 3. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked med lægelig dokumentation, hvis tilskadekomne ikke har deltaget i uddannelsen på grund af længerevarende sygdom i mere end 30 dage. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 6 måneder i sammenhæng eller i mere end 30 dage for 4. gang. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer ligeledes afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne orienterer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om sygdom, der forventes at indebære fravær fra uddannelsen i mere end 6 måneder. Afgørelsen efter 2. og 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelsen.

Stk. 4. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke er studieaktiv, eller hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne ikke er studieaktiv eller er udskrevet af uddannelsen. Afgørelsen har virkning fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen, når tilskadekomne forinden dette tidspunkt var studieaktiv.

Stk. 5. Tilskadekomne skal straks give besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om overgang til social pension, jf. lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til at modtage pension, jf. 1. pkt.

Stk. 6. I tilfælde, hvor uddannelsesgodtgørelsen er ophørt, jf. stk. 2-4, vil tilskadekomne én gang på ny kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfølgning på tilskadekomnes deltagelse i uddannelsen, herunder krav til

dokumentationen for tilskadekomnes deltagelse, orlov eller sygdom, opgørelsen af de 6 måneders sygdom, jf. stk. 3, og tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse og konsekvenserne ved manglende overholdelse heraf.

§ 18 e. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelse.

Stk. 2. Statens andel af uddannelsesgodtgørelsen svarer til en månedlig takst på 17.655 kr. (2024-niveau) pr. deltager i ordningen. Beløbet reguleres en gang om året pr. 1. januar med 1,7 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste hele kronebeløb. Det afrundede beløb danner grundlag for det kommende års satsregulering. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer.

Stk. 3. Differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2, finansieres af

- 1) forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikring, folkekirken, regioner og kommuner, der ikke har tegnet forsikring, jf. § 48, stk. 5, og institutioner, der er omfattet af statens adgang til selvforsikring, jf. § 48, stk. 5, for så vidt angår sager om arbejdsulykker, der vedrører de pågældende,
- 2) Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som en del af bidraget til finansiering af udgifter ved erhvervs sygdomme, jf. § 55, for så vidt angår sager om anmeldte erhvervs sygdomme, og
- 3) staten i sager om arbejdsulykker, der er en følge af arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022, jf. § 49, stk. 9.

Stk. 4. Ved tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse på baggrund af flere arbejdsskader, er det den finansieringspligtige for den sidst anmeldte arbejdsskade, som finansierer udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3. Er arbejdsskaderne anmeldt samtidig, er det den finansieringspligtige for den arbejdsskade, der medfører det største mén, som finansierer udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3. I andre tilfælde, hvor der er tvivl om, hvilken finansieringspligtig, der skal afholde udgiften, jf. stk. 3, fordeles udgiften efter de regler, der er fastsat i medfør af stk. 5.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om administration og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, herunder om refusion fra staten, jf. stk. 2, og fordeling, acantobetaling og efterregulering af finansieringen fra de finansieringspligtige, jf. stk. 3 samt refusion af tilbagebetalt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 f, stk. 2.

§ 18 f. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelse for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt, jf. dog § 44, stk. 5, 1. pkt. Tilbagebetalingsbeløbet kan opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og

uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra den finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, til tilskadekomne.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som den finansieringspligtige har afholdt, jf. § 18 e, stk. 3, og herefter den del af det tilbagebetalte beløb, som staten har afholdt, jf. § 18 e, stk. 2. Foretager de finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, modregningen efter stk. 1, refunderer de den del af det tilbagebetalte beløb, som ikke vedrører deres udgifter, jf. § 18 e, stk. 3, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter refunderer staten.

§ 18 g. For tilskadekomne, som har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette.

§ 18 h. Tilskadekomne, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har ikke ret til at modtage anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan der udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barseldagpenge efter barselsloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til tilskadekomne, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for de pågældende ydelser.«

17. I § 19, stk. 1, 1. pkt., ændres »115.000 kr.« til: »191.000 kr. (2024-niveau)«.

18. I § 20, stk. 2, 4. pkt., og stk. 3, § 21, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 26, stk. 4, og § 42, stk. 2, ændres »ydelsen« til: »erstatningen«.

19. I § 20, stk. 2, indsættes som 6. pkt.:

»En efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter stk. 1, kan inden for en frist på 5 år efter erstatningens ophør anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning.«

20. I § 20, stk. 3, ændres »Ydelse« til: »Erstatning«.

21. I § 21, stk. 1, ændres », over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn« til: »eller unge op til 21 år, over for hvilke den pågældende har haft forsørgelsespligt efter lov om børns forsørgelse, har hvert barn eller ung«, og »barnets fyldte 18. år« ændres til: »det fyldte 21. år«.

22. I § 21, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »barn«: »eller en ung«, og efter »barnet« indsættes: »eller den unge«.

23. I § 21, stk. 2, 2. pkt., ændres »barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik« til: »det fyldte 21. år hvert barn eller ung, for hvilket tilskadekomne havde været eneforsørger efter lov om børns forsørgelse«

24. § 21, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.

25. I § 21, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., § 22, 1. pkt., § 25, stk. 2 og 5, og § 63 a, stk. 3, nr. 2, litra a, ændres »ydelser« til: »erstatninger«.

26. I § 21, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., og 2. pkt., ændres »ydelserne« til: »erstatningerne«, og i § 21, stk. 5, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., ændres »Ydelserne« til: »Erstatningerne«.

27. I § 21, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1 og 2«.

28. § 24 affattes således:

»§ 24. Årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde, i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I følgende situationer fastsættes årslønnen ikke efter stk. 1:

- 1) Er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde nedsat på grund af erhvervssygdommen, jf. § 7, i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, som ikke er påvirket af sygdommen, til et helt indtægtsår. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. og 2. pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.
- 2) Er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde nedsat på grund af fravær efter barselsloven i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Har tilskadekomne gennemført eller påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 1. eller 2. pkt., efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. er højere.
- 3) Er tilskadekomnes indkomst ved arbejde nedsat på grund af pasning af et sygt eller handicappet familie-

- medlem i alle 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, som ikke er påvirket af pasningsbehovet, til et helt indtægtsår. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. og 2. pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.
- 4) Er tilskadekomne på skadestidspunktet i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, fastsættes årslønnen efter stk. 1, for perioden indtil det normale erhvervsophør i pågældende profession. I perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 10, medmindre årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen. Har tilskadekomne gennemført eller har tilskadekomne påbegyndt og er tilskadekomne fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. er højere.
 - 5) Har tilskadekomne i alle 5 år forud for arbejdsskaden været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, fastsættes årslønnen som tilskadekomnes andel af virksomhedens overskud før skat i de afsluttede regnskabsår inden for perioden sammenlagt med et årligt gennemsnit af tilskadekomnes eventuelle lønindkomst i samme periode. Har tilskadekomne i en eller flere perioder inden for de seneste 5 år forud for arbejdsskaden været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, udgør årslønnen den højeste indkomst fastsat efter 3. eller 4. pkt. inden for den 5-årige periode. For perioder som selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle beregnes indkomsten efter metoden i 1. pkt. For perioder, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, fastsættes indkomsten efter metoden i stk. 1. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.
 - 6) Er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde varigt nedsat på grund af en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen til det indtægtsår, hvor tilskadekomne har den højeste indtægt i perioden efter den ulykke eller sygdom, som har påvirket indtjeningen. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde efter den ulykke eller sygdom, der har påvirket indtjeningen, til et helt indtægtsår.
 - 7) Afsoner tilskadekomne på skadestidspunktet eller har tilskadekomne inden for det seneste år før arbejdsskaden afsonet fængselsstraf eller forvaring i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. lov om fuldbyrdelse af straf m.v., fastsættes årslønnen efter principperne i stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-6 eller 8-13. Ved opgørelsen af 5-års-perioden efter stk. 1 og stk. 2, nr. 1-6 eller 8-13, ses der bort fra perioder, hvor tilskadekomne på grund af indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner har været afskåret fra at kunne arbejde på det ordinære arbejdsmarked. Perioden kan dog ikke ligge tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og der skal foreligge digitale indkomstoplysninger for indkomståret hos skatteforvaltningen. Har tilskadekomne under afsoningen gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre en årsløn fastsat efter 1. pkt. er højere. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen eller normalårslønnen, jf. stk. 10.
 - 8) Er tilskadekomne under 23 år på skadestidspunktet og ikke omfattet af stk. 2, nr. 9 eller 10, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 10, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter normalårslønnen, jf. stk. 10, anvendes for perioden frem til pensionsalderen. Overstiger tilskadekomnes årsløn fastsat efter stk. 1 minimumsårslønnen, anvendes årslønnen efter stk. 1 frem til, at tilskadekomne fylder 30 år. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.
 - 9) Deltager tilskadekomne i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 10, frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis arbejdsskaden ikke var sket. Fra dette tidspunkt fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. dog stk. 10, 5. pkt. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.
 - 10) Er tilskadekomne nyuddannet på skadestidspunktet og endnu ikke har været beskæftiget i 1 indtægtsår, fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. dog stk. 10, 5. pkt. Overstiger tilskadekomnes årsløn fastsat efter stk. 1 årslønnen fastsat efter 1. pkt., anvendes årslønnen fastsat efter stk. 1. Overstiger tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.

- 11) Har tilskadekomne på skadestidspunktet nået folkepensionsalderen eller er førtidspensionist, fastsættes årslønnen til satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 10. Har tilskadekomne en ansættelseskontrakt uden tidsbegrænsning på skadestidspunktet, og overstiger den faktiske samlede indkomst ved arbejde i ansættelsen i et indtægtsår satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 10, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. 1. og 2. pkt. i denne bestemmelse gælder tillige for andre tilskadekomne uden for erhverv på skadestidspunktet.
- 12) Arbejdede tilskadekomne i fleksjob på skadestidspunktet, og var tilskadekomne bevilget eller visiteret til fleksjobbet den 1. januar 2013 eller senere, fastsættes årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det konkrete fleksjob uden det kommunale tilskud. For tilskadekomne, der var bevilget eller visiteret til fleksjob før 1. januar 2013, fastsættes årslønnen på baggrund af antallet af timer og timelønnen i fleksjobbet.
- 13) Er eller har tilskadekomne været ansat som tjenestemand, og den pågældendes pensionsoptjening til opnåelse af alderspensionen efter tjenestemandspensionsloven er sat i stå helt eller delvis som følge af arbejdsskaden, forhøjes årslønnen fastsat efter stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-12. Forhøjelsen udgør 15 pct. af tjenstemandens pensionsgivende skalatrinsløn, med mindre der på andet grundlag måtte være fastsat en anden procentsats.

Stk. 3. Er et forhold omfattet af stk. 2, nr. 1-5, og kan de angivne metoder til fastsættelse af årsløn ikke anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 10.

Stk. 4. Er tilskadekomne i løbet af perioden forud for arbejdsskaden omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, anvendes den bestemmelse, der vedrører tilskadekomnes erhvervsmæssige situation tættest på skadestidspunktet.

Stk. 5. Er tilskadekomne på skadestidspunktet samtidig omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, skal årslønnen fastsættes efter den bestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervsmæssige situation på skadestidspunktet. Er tilskadekomne omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, og foreligger der helt særlige situationer, kan årslønnen fastsættes på baggrund af en kombination af to eller flere bestemmelser efter stk. 2.

Stk. 6. Årslønnen, jf. stk. 1 eller 2, fastsættes på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde. Er oplysningerne ikke tilgængelige i indkomstregisteret, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen. Er der hverken tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger om den faktiske samlede indkomst ved arbejde indhentet fra tilskadekomne eller andre relevante kilder eller standardsatser, som fastsat i stk. 10.

Stk. 7. Den faktiske samlede indkomst, jf. stk. 1 og stk. 2, opreguleres til værdien i skadeåret, inden den højeste indkomst fra de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges. Årslønnen afrundes derefter til nærmeste 1.000 kr.

Stk. 8. Er tilskadekomne ansat med DIS-indkomst, omregnes DIS-indkomsten til en tilsvarende indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen.

Stk. 9. Ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.

Stk. 10. Årslønnen kan uanset stk. 1 og 2 højst fastsættes til 608.000 kr. (2024-niveau). Minimumsårslønnen fastsættes til 257.000 kr. (2024-niveau). Normalårslønnen fastsættes til 434.000 kr. (2024-niveau). For personer uden for erhverv fastsættes årslønnen til 54.000 kr. (2024-niveau). Er erhvervsevnen inden skaden nedsat i dokumenteret omfang, kan årslønnen fastsat efter 1-4. pkt., stk. 2, nr. 9, 2. pkt. eller stk. 2, nr. 10, 1. pkt. nedsættes forholdsmæssigt. Alle beløb er inklusiv arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25, stk. 1.

Stk. 11. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder det hensigtsmæssigt.

Stk. 12. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årslønnen herunder om afgrænsningen af persongrupperne.«

29. Efter § 24 indsættes:

»§ 24 a. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning samt uddannelsesgodtgørelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i § 24 med forholdet mellem 608.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.«

30. I § 25, *stk. 1*, ændres »§ 24, stk. 5 og 6« til: »§ 24, stk. 10«.

31. I § 25, *stk. 2*, ændres »§ 24, stk. 8« til: »§ 24 a«.

32. I § 26, *stk. 1*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

33. I § 26 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

34. I § 26, *stk. 2*, der bliver stk. 3, ændres »erstatnings og godtgørelsesbeløb« til: »erstatnings- og godtgørelsesbeløb«.

35. I § 27, *stk. 4, 3. pkt.*, indsættes efter »fremtiden«: », jf. stk. 5«.

36. I § 27 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Ændres en afgørelse, hvor der er tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, med tilbagevirkende kraft,

og skal erstatningen efter den senere afgørelse omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 1, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

37. I § 27, stk. 5, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., og i § 43, 2. pkt., ændres »ydelsens« til: »erstatningens«.

38. § 29, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar, som tilskadekomne eller dennes efterladte har ret til efter § 11 i lov om arbejdsskadesikring som følge af arbejdsskaden.

Stk. 3. Krav efter stk. 2 omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte efter § 15 og §§ 17-23 for samme tidsrum. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i lov om erstatningsansvar sidestilles med erstatning for tab af erhvervsvenne, jf. § 17, stk. 5, og § 17 a, stk. 5, 1. pkt.

Stk. 4. En erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab og staten i offererstatningssager har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller staten i offererstatningssager har udbetalt erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar i anledning af en arbejdsulykke, som er omfattet af § 49 a. Kravet kan ikke overstige det beløb, som voldsskadeforsikringsselskabet har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte for samme tidsrum, jf. § 49 b.«

39. I § 34 a, stk. 1, ændres »Arbejdsmarkedets« til: »Arbejdsmarkedets«.

40. I § 35 a ændres »kan« til: »skal«.

41. I § 36, stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 41, stk. 2« til: »§ 41, stk. 3«.

42. I § 37 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger, skal senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, afgive oplysninger, jf. stk. 2, som de er i besiddelse af. Er aktøren ikke i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal aktøren give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen orientering herom inden for fristen. Overholdes fristen ikke, sender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen en rykkerskrivelse for oplysningerne og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4. Oplysningerne efter 1. pkt., eller orienteringen efter 2. pkt., skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

43. I § 37, stk. 3, 1. og 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., indsættes efter »arbejdsskadesager«: », sager om uddannelsesgodtgørelse«.

44. I § 38, stk. 2, 3. pkt., ændres »§ 24, stk. 5« til: »§ 24, stk. 10«.

45. I § 40, stk. 1, indsættes efter »denne lov«: », herunder om en anmeldt skade er omfattet af loven, jf. dog § 84 a, samt om tilskadekomne eller efterladte har ret til ydelser efter loven«.

46. I § 40 a, stk. 1, indsættes efter »afgørelse om tilbagebetaling,«: »jf. dog § 18 f,«.

47. § 41, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»§ 41. Efter anmodning fra tilskadekomne eller efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller en afgørelse vedrørende erstatnings- og godtgørelses spørgsmål, jf. § 11, genoptages, jf. dog stk. 2 og 3. Det er en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.

Stk. 2. En afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan ikke genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

48. § 42, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

49. I § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »§§ 17 og 17 a« til: »§§ 17, 17 a og 18 b«.

50. § 43 ophæves.

51. I § 44, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »opsættende virkning«: », medmindre afgørelsen er truffet efter §§ 18 a og b«.

52. Efter § 46 indsættes i *kapitel 8*:

»§ 47. For afgørelser efter loven skal den administrative rekurs være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene.

Stk. 2. Søgsmål til prøvelse af Ankestyrelsens afgørelser efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt af tilskadekomne og efterladte inden 12 måneder fra afgørelsen. Forsikringsselskaber, bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, arbejdsgivere, Forsikring & Pension samt Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, skal anlægge sagen inden 6 måneder fra afgørelsen.«

53. Efter § 49 indsættes i *kapitel 9*:

»Voldsskadeforsikring

§ 49 a. En voldsskadeforsikring dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt, jf. § 48, stk. 1. Voldsskadeforsikringen omfatter hændelser, der anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6.

Stk. 2. Arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, har pligt til at sikre sig som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Arbejdsgivere, som er selvforsikrede, jf. § 48, stk. 5, kan tilsvarende være selvforsikrede for så vidt angår voldsskadeforsikringen, jf. stk. 1 og 2. Selvforsikrede regionale og kommunale arbejdsgivere kan dog tegne en voldsskadeforsikring ved et forsikringsselskab.

Stk. 4. Arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskadeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring, jf. stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter endvidere regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.

§ 49 b. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, og en eventuel udmåling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatningsansvar.

Stk. 2. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver kan indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Stk. 3. Erstatning og godtgørelse efter voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, udbetales senest 14 dage fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse. Udbetales beløbet efter dette tidspunkt, finder rentebestemmelsen i § 26, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse fra udløbet af fristen efter 1. pkt.

Stk. 4. Erstatning og godtgørelse efter § 49 a kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller dennes efterladte.

Stk. 5. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffer afgørelse om arbejdsgiverens sikringspligt efter § 49 a, stk. 2, når der er uenighed herom mellem arbejdsgiveren og den tilskadekomne, og arbejdsgiveren ikke har tegnet en voldsskadeforsikring. Afgørelse efter 1. pkt. kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.

Stk. 6. Har en arbejdsgiver, som har pligt til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, ikke tegnet denne forsikring, udbetaler arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab erstatning og godtgørelse efter § 49 a, stk. 1, til den tilskadekomne eller dennes efterladte.

Stk. 7. Har en arbejdsgiver undladt at opfylde sin sikringspligt efter § 48, stk. 1, og § 49 a, stk. 2, varetager Forsikring & Pension opgaverne efter stk. 1, 2, og 5, mens Arbejdsmarkedets Erhvervssikring varetager opgaven efter stk. 6. § 52 finder tilsvarende anvendelse i forhold til de samlede udgifter som følge af Forsikring & Pensions opgaver efter stk. 1, 2, og 5, samt Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgave efter stk. 6.«

54. I § 53 indsættes efter »risiko, jf.«: »§ 49 a, stk. 2, og«.

55. § 70 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Bestyrelsen beslutter rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.«

56. I § 82, stk. 1 og 2, indsættes som 2. pkt.:

»Det gælder dog ikke ved sikringspligt efter § 49 a, stk. 2.«

57. § 82, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsulykke, straffes med bøde.«

58. I § 82 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger, der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker til sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3,4. pkt., straffes med bøde.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

59. I § 82 a, stk. 1, ændres »§ 82« til: »§ 82, stk. 1-3«.

60. Efter § 84 indsættes i *kapitel 12*:

»§ 84 a. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, at der gennemføres forsøg, hvorefter der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet af arbejdsulykker, jf. § 40, stk. 1.«

61. I § 86, *stk. 1*, ændres »2004« til: »2024«, og »1.591,2« ændres til: »2.636,6«.

62. I § 86, *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, ændres »2004« til: »2024«, og »341,5« ændres til: »565,9«.

63. I § 86, *stk. 3*, ændres »2004« til: »2024«, og »130,9« ændres til: »216,9«.

64. I § 86, *stk. 4*, ændres »2004« til: »2024«, og »125,4« ændres til: »207,8«.

65. I § 86 indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 165,7 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.«

Stk. 5-7 bliver herefter *stk. 6-8*.

66. I § 86, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, og i *stk. 6*, der bliver *stk. 7*, ændres »1-4« til: »1-5«.

67. I § 86, *stk. 7*, der bliver *stk. 8*, ændres »1-5« til: »1-6«.

§ 2

I lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 395 af 2. maj 2016 og § 7 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 2, nr. 4*, ændres »nr. 1, litra b,« til: »stk. 1, nr. 2,«.

2. §§ 5 og 6 ophæves.

3. I § 8, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »2004« til: »2024«, og »1.591,2« ændres til: »2.636,6«.

4. I § 8, *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, ændres »2004« til: »2024«, og »341,5« ændres til: »565,9«.

5. I § 8, *stk. 3*, ændres »2004« til: »2024«, og »130,9« ændres til: »216,9«.

6. I § 8, *stk. 4*, ændres »2004« til: »2024«, og »125,4« ændres til: »207,8«.

7. I § 8 indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 165,7 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.«

Stk. 5-8 bliver herefter *stk. 6-9*.

8. I § 8, *stk. 5 og 6*, der bliver *stk. 6 og 7*, ændres »1-4« til: »1-5«.

§ 3

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 701 af 22. maj 2022, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 754 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Loven omfatter tillige personer, som har ret til en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. i jobcenteret, jf. § 38 a.«

2. Efter § 38 indsættes før overskriften før § 39:

»Samtale og vurdering af uddannelsesmuligheder i forbindelse med uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring

§ 38 a. For personer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er omfattet af målgruppen i § 18 a i lov om arbejdsskadesikring, skal jobcenteret tilbyde en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. Personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.

Stk. 2. Ved samtalen skal personen og jobcenteret drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft. Jobcenteret skal endvidere vejlede personen om muligheder for tilbud m.v. efter denne lov.

Stk. 3. Samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale efter dette kapitel eller en opfølgningssamtale efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

Stk. 4. På baggrund af samtalen giver jobcenteret oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.«

§ 4

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1179 af 21. september 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 34 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, *stk. 3* i lov om arbejdsskadesikring, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværdsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører.«

2. I § 38 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse. Anmodningen om sygedagpenge skal ske på en blanket, som udleveres af kommunen.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

3. I § 38, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1, 3, 4 eller 5« til: »stk. 1, 3, 4, 5 eller 6«, og »lønmodtageren« ændres til »personen«.

4. I § 38, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 8, 2. pkt., ændres »jf. dog stk. 8« til: »jf. dog stk. 9«.

5. Efter § 51 indsættes:

»§ 51 a. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om beregning af sygedagpenge til en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d i lov om arbejdsskadesikring.«

§ 5

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 1031 af 22. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 33, stk. 1, indsættes som nr. 11:

»11) Uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle.«

2. I § 69 j, stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 7-12« til: »stk. 7-13«.

3. I § 69 j indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»Stk. 13. Uddannelsesgodtgørelse efter §§ 18 a-18 h i lov om arbejdsskadesikring medfører ikke fradrag i ressourceforsørgsordningen.«

Stk. 13 og 14 bliver herefter stk. 14 og 15.

Skatteministeriet

§ 6

I lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 374 af 30. marts 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 2203 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., udgår »på 17 pct.«

2. I § 3, stk. 1, nr. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Afgiften efter 1. pkt. udgør 17 pct. til og med den 31. december 2030 og 14,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«

3. I § 3, stk. 1, nr. 2, 1. pkt., udgår »på 12 pct.«

4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Afgiften efter 1. pkt. udgør 12 pct. til og med den 31. december 2030 og 9,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«

Justitsministeriet

§ 7

I lov om erstatningsansvar, jf. lovbekendtgørelse nr. 1070 af 24. august 2018, som ændret senest ved lov nr. 895 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»I erstatningen fradrages endvidere uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, i arbejdsskadesikringsloven, i det omfang godtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.«

§ 8

I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, som ændret senest ved lov nr. 753 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 10 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale m.v. har været udsat for en straffelovs-overtrædelse på arbejdet, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

2. I § 13 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Træffer et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, afgørelse om at erstatningspligten ikke anerkendes, jf. arbejdsskadesikringslovens § 49 b, stk. 1, regnes fristen i stk. 1 fra tidspunktet for forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse, forudsat at skadelidte har indgivet anmeldelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

Ikrafttræden

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 3-5, 8, 10, 13, 15, 18-27, 33-37, arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, § 1, nr. 39-42, 45, 47, 48, 50, 52, 55, 57-59, § 5 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 2, og §§ 6 og 7 træder i kraft den 1. juli 2024.

Stk. 3. Arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, § 1, nr. 53, 54 og 56, samt § 8 træder i kraft den 1. januar 2025.

*Overgangsbestemmelser***§ 10**

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 8, 13, 42, 52 og 57-59, finder ikke anvendelse i afgørelser i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 2. § 1, nr. 2, 9, 16, 43, 46, 49 og 51, samt §§ 3-5 finder ikke anvendelse i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om mén, hvorved tilskadekomne får en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade medfører tilkendelse af mén på mindst 5 pct. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. § 1, nr. 6, 7, 12, 28-31 og 44, samt § 6 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 2, finder ikke anvendelse i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om mén, hvorved tilskadekomne får en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade medfører tilkendelse af mén på mindst 5 pct., og hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, som affattet ved denne

lovs § 1, nr. 16. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Tilkendelse og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, jf. arbejdsskadesikringslovens § 18 b, stk. 2, og § 18 e, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16, kan tidligst ske med virkning fra 1. juli 2024.

Stk. 5. § 1, nr. 15, finder ikke anvendelse i afgørelser i sager om ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt før den 1. juli 2002, og i sager om pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2002. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. § 1, nr. 35 og 36, finder anvendelse ved genoptagelse af afgørelser, som er afgjort efter tidligere lovgivning, og hvor en tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne ændres med tilbagevirkende kraft, og erstatningen efter denne afgørelse skal omsættes til kapitalbeløb.

Stk. 7. Arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, § 1, nr. 53, 54 og 56, samt § 8 finder ikke anvendelse på arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. januar 2025. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 11

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 7 og 8 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslaget baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Nyt formål om selvforsørgelse og tilknytning til arbejdsmarkedet
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2. Uddannelsesgodtgørelse
 - 3.2.1. Ny ordning med uddannelsesgodtgørelse
 - 3.2.1.1. Gældende ret
 - 3.2.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2.2. Jobcenterets arbejdsopgaver i forbindelse med afklaringen af uddannelsesmuligheder m.v. under ordningen
 - 3.2.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2.3. Beskæftigelsesrettede ydelser i forhold til ordningen med uddannelsesgodtgørelse
 - 3.2.3.1. Gældende ret
 - 3.2.3.1.1. Sygedagpenge
 - 3.2.3.1.2. Barseldagpenge
 - 3.2.3.1.3. Arbejdsløshedsdagpenge
 - 3.2.3.1.4. Ydelser efter lov om aktiv socialpolitik
 - 3.2.3.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2.3.2.1. Sygedagpenge
 - 3.2.3.2.2. Barseldagpenge
 - 3.2.3.2.3. Arbejdsløshedsdagpenge
 - 3.2.3.2.4. Ydelser efter lov om aktiv socialpolitik
 - 3.2.4. Tabt arbejdsfortjeneste

-
- 3.2.4.1. Gældende ret
 - 3.2.4.2. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.3. Hjemmel til, at selvforsikrede arbejdsgivere kan afholde udgifter til indsatser, der understøtter tilskadekomnes arbejdsmarkedstilknytning
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.4. Ny og forenklet årslønsberegning
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.5. Større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6. Tabsbegrænsningspligten og styrket incitament for personer visiteret til fleksjob
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.7. Samspillet mellem erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.8. Bemyndigelsesbestemmelse, der skaber mulighed for et forsøg med at delegere afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne
 - 3.8.1. Gældende ret
 - 3.8.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.9. Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf
 - 3.9.1. Gældende ret
 - 3.9.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.10. Genoptagelse
 - 3.10.1. Gældende ret
 - 3.10.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.11. Søgsmålsfrist og rekurs
 - 3.11.1. Gældende ret

- 3.11.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.12. Aldersnedsættelse af méngodtgørelse
 - 3.12.1. Gældende ret
 - 3.12.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.13. Lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen
 - 3.13.1. Gældende ret
 - 3.13.2. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.14. Højere erstatningsniveau for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler
 - 3.14.1. Gældende ret
 - 3.14.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.15. Erstatning for tab af forsørger indtil barnets 21. år
 - 3.15.1. Gældende ret
 - 3.15.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.16. Videregivelse af oplysninger om sort arbejde og socialt bedrageri
 - 3.16.1. Gældende ret
 - 3.16.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.17. Kapitaliseringstidspunkt
 - 3.17.1. Gældende ret
 - 3.17.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.18. Mål for sagsbehandlingstid og fastsættelse af frister
 - 3.18.1. Gældende ret
 - 3.18.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.19. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften
 - 3.19.1. Gældende ret
 - 3.19.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 4. Behandling af personoplysninger og forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven
- 5. Ligestillingsmæssige konsekvenser
- 6. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 6.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

- 6.1.1. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften
- 6.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 7.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet
 - 7.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 8. Administrative konsekvenser for borgerne
- 9. Klimamæssige konsekvenser
- 10. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 11. Forholdet til EU-retten
- 12. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 13. Sammenfattende skema

1. Indledning

Arbejdsskadesystemets primære formål er at sikre, at mennesker med en arbejdsskade får en økonomisk erstatning som følge af skaden. Fundamentet for arbejdsskadelovgivningen er arbejdsgivernes objektive arbejdsskadeansvar, som indebærer, at arbejdsgiver er ansvarlig for skader opstået i forbindelse med arbejdet, uanset om der er en ansvarlig skadevolder eller ej. Private arbejdsgivere har pligt til at tegne en forsikring i et forsikringselskab mod de økonomiske følger af arbejdsulykker, mens offentlige arbejdsgivere som udgangspunkt er selvforsikrede. For erhvervs sygdomme har både private og offentlige arbejdsgivere pligt til at betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring. Det er herefter forsikringselskabet, den selvforsikrede enhed eller – hvis det er en erhvervs sygdom – Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring, der udbetaler erstatningen til tilskadekomne og i nogle tilfælde de efterladte, når Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring udmåler erstatning m.v. i en arbejdsskadesag.

Næsten halvdelen af de tilskadekomne, der kommer ud for en erstatningsberettiget arbejdsulykke, er ikke i ordinær beskæftigelse 5 år efter skaden, og arbejdsskadesystemet er præget af lange sagsbehandlingstider og sagsforløb, hvor tilskadekomne afventer en afklaring på de erstatningsretlige følger af pågældendes arbejdsskade. Det giver store udfordringer både for den enkelte, men også for samfundet. For at understøtte håndteringen af disse udfordringer blev der i september 2022 indgået ”Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem”, der skal styrke og forbedre arbejdsskadesystemet, så det tager bedre hånd om den tilskadekomne efter en skade. Aftalen skal bidrage til, at flere kommer tilbage i job efter en arbejdsskade, forkorte sagsbehandlingstider og -forløb samt øge erstatningsniveauet. Det sker ved en række initiativer.

Tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade kan forbedres bl.a. ved at etablere en uddannelsesgodtgørelsesordning, der gør det muligt for tilskadekomne at tage en uddannelse med henblik på, at tilskadekomne i højere grad opnår varig beskæftigelse på arbejdsmarkedet efter en skade. Herudover bliver der med aftalen bl.a. tilføjet en ny formålsbestemmelse i loven om, at det også er et formål, at tilskadekomne opnår tilknytning til arbejdsmarkedet og bliver selvforsørgende. Endvidere bliver der nedsat en teknisk arbejdsgruppe med repræsentanter fra bl.a. arbejdsmarkedets parter, som skal undersøge, hvorfor tilskadekomne mister tilknytning til arbejdsmarkedet og pege på tiltag til at forbedre tilknytningen.

Kortere sagsbehandlingstider skal bl.a. opnås med en ny og forenklet årslønsberegning. Med forslaget bliver årslønnen fastsat på et objektive grundlag. Det skal forenkles beregningen af tilskadekomnes årsløn i langt de fleste sager. Herudover omfatter aftalen en række yderligere initiativer, der skal bidrage til kortere sagsforløb, som f.eks. ændrede genoptagelsesregler og større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervssevne samt bøder til professionelle aktører, der indsender sagsoplysninger for sent.

Erstatningssystemet forbedres bl.a. ved, at grænsen for aldersnedsættelse for størrelsen af mængdegodtgørelsen bliver øget fra 2035, og at erstatningsniveauet for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler bliver hævet. Herudover forpligtes visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en voldsskade forsikring for ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdet fra borgere, som de drager omsorg for. Øvrige arbejdsgivere gives mulighed for det samme.

For at tilbageføre det varige statslige provenu som følge af aftalen til arbejdsgiverne foreslås det at nedsætte arbejdsskadeafgiften med 2,2 procentpoint fra og med den 1. januar

2031. Med aftalen skal arbejdsskadeafgiften fra og med den 1. januar 2031 nedsættes fra 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervs sygdomme til 14,8 pct. og fra 12 pct. af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet til 9,8 pct.

2. Lovforslagets baggrund

Den daværende regering (Socialdemokratiet) og Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Danmarksdemokraterne, Dansk Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance og Alternativet har indgået aftale om et forbedret arbejdsskadesystem. Moderaterne har tilsluttet sig aftalen.

Aftalen skal styrke og forbedre arbejdsskadesystemet med en række konkrete initiativer, der skal fremme tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet samt forkorte sagsbehandlingstiderne og øge erstatningsniveauet. Aftalen tager udgangspunkt i, at ændringer på arbejdsskadeområdet skal ske trinvist og i et tempo, så det er muligt at lære af erfaringerne. Som del af aftalen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse udarbejde en redegørelse om forhold, der har betydning for sagsbehandlingstiden i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder mulige forbedringspotentialer. Redegørelsen forelægges aftalekredsen med henblik på drøftelse heraf.

Hvert år får cirka 15.000 tilskadekomne anerkendt en arbejdsulykke som en arbejdsskade, og cirka 4.000 tilskadekomne får anerkendt en erhvervs sygdom, der kan knyttes til deres arbejde. Mange tilskadekomne kommer hurtigt tilbage til arbejdsmarkedet, men i 2.000-3.000 sager pådrager tilskadekomne sig en så alvorlig skade, at de får et tab af erhvervsevne som følge af skaden.

Enhver arbejdsskade er én for meget, og så mange arbejdsskader som muligt skal forebygges. Det er til gavn for medarbejderne og virksomhederne.

Næsten halvdelen af de tilskadekomne, der kommer ud for en erstatningsberettiget arbejdsulykke, er ikke i ordinær beskæftigelse 5 år efter skaden. Det til trods for, at de havde en høj arbejdsmarkedstilknytning før skaden. Det er et tab både for den enkelte, der ikke længere er en del af arbejdsfællesskabet, for arbejdsgiverne, der mister værdifuld arbejdskraft, og for samfundet. Arbejdsskadesystemet skal derfor i højere grad end i dag understøtte, at tilskadekomne bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en skade og så vidt muligt bliver selvforsørgende. Det kan ske ved, at tilskadekomne varetager nye funktioner i deres hidtidige fag eller opnår ny varig beskæftigelse indenfor et andet fag.

Tilskadekomne, der har et tab af erhvervsevne, kan vente lang tid på en afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne. I 2021 tog det i gennemsnit ca. 26 måneders sagsbehandling, fra en sag blev oprettet i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf en afgørelse med tilkendelse af erstatning for erhvervsevne-

tab. Med aftalen er det målet, at sagsbehandlingstiden bliver forkortet, så tilskadekomne hurtigere får afklaret deres situation, herunder deres økonomi. Der sættes med aftalen særligt fokus på at få nedbragt sagsbehandlingstiden for de sager, der tager længst tid at afgøre. Aftalepartierne er enige om at følge udviklingen og implementeringen af aftalen løbende og at drøfte yderligere initiativer, hvis der vurderes at være behov.

Arbejdsskadesystemet skal sikre arbejdstagere en økonomisk kompensation, når de rammes af en arbejdsskade opstået efter en arbejdsulykke eller en erhvervsbetinget sygdom. Det sker ved at yde erstatning til tilskadekomne, men også ved f.eks. at give tilskud til permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler. Det skal bidrage til, at tilskadekomne kommer godt videre efter skaden.

For at medvirke til at øge virksomhedernes incitament til at forbedre arbejdsmiljøet og forebygge arbejdsskader er der tidligere blevet indført en arbejdsskadeafgift. Afgiften udgør 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervs sygdomme og 12 pct. af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet.

Afgiften pålægges arbejdsgiverne og opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sammen med det ordinære AES-bidrag. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afregner afgiften til Skatteforvaltningen én gang årligt i september.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Nyt formål om selvforsørgelse og tilknytning til arbejdsmarkedet

3.1.1. Gældende ret

Det fremgår af formålsbestemmelsen i arbejdsskadesikringslovens § 1, at formålet med loven er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Af bemærkningerne til den gældende formålsbestemmelse fremgår det, at det er vigtigt, at arbejdsskadesikringsloven i videst muligt omfang understøtter den øvrige indsats på beskæftigelsesområdet, således at det sikres, at tilskadekomne så vidt muligt bevarer en tilknytning til arbejdsmarkedet.

For at tilgodese disse formål skal myndighederne inddrage såvel den tilskadekomne, arbejdsgiver, læger og andre relevante myndigheder under behandlingen af skadesagerne.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder dog kun i begrænset omfang bestemmelser, som har til formål at understøtte tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade. Det indebærer, at der i arbejdsskadesystemet ikke er fokus på det specifikke formål at understøtte selvforsørgelse og/eller tilknytning til arbejdsmarkedet, som i dag er et centralt element i den øvrige lovgivning på beskæftigelsesområdet, som f.eks. i kontanthjælps- og sygedagpengelovgivningen. Selv om det allerede med den gældende retstilstand

er tilsigtet, at arbejdsskadesikringsloven i videst mulig udstrækning skal understøtte disse formål, indebærer det bl.a., at de professionelle aktører på arbejdsskadeområdet ikke har et naturligt fokus på at indtænke prioriteringer, sagskridt m.v., som kan understøtte de tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade, ved behandlingen af de konkrete arbejdsskadesager.

3.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En analyse fra Beskæftigelsesministeriet viser, at der for næsten halvdelen af de personer, der kommer ud for en arbejdsulykke, ses et fald i beskæftigelsen umiddelbart efter ulykkestidspunktet. Det indebærer, at 1/4 overgår fra beskæftigelse til en offentlig forsørgelsesydelse eller trækker sig fra arbejdsmarkedet. Det betyder, at tilskadekomne i mange tilfælde mister tilknytningen til det arbejdsfællesskab, som de har været en del af.

Det følger af arbejdsskadeaftalen, at arbejdsskadesystemet udover at yde økonomisk kompensation for en arbejdsskade også skal understøtte, at tilskadekomne kommer tilbage på arbejdsmarkedet og så vidt muligt bliver selvforsørgende med varig beskæftigelse. Derfor er aftalepartierne enige om at indføre en supplerende formålsbestemmelse i arbejdsskadesikringsloven herom.

Beskæftigelsesministeriet foreslår på denne baggrund, at den gældende formålsbestemmelse udvides, således at det vil fremgå, at lovens formål er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade.

Beskæftigelsesministeriet forventer, at den foreslåede udvidelse af formålsbestemmelsen vil kunne medvirke til at sikre, at arbejdsskadesystemet, herunder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen, ved administrationen af arbejdsskadesikringsloven, har fokus på at understøtte, at tilskadekomne så vidt muligt vender tilbage til selvforsørgelse i varig, ordinær beskæftigelse eller bevarer så stor tilknytning til arbejdsmarkedet som muligt, hvis selvforsørgelse på ordinære vilkår ikke er muligt. Dette er også i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parters anbefaling i afrapporteringen fra de tekniske drøftelser om arbejdsskadeområdet fra maj 2022.

I dag gennemfører Arbejdsmarkedets Erhvervssikring en særlig hurtig sagsbehandling af sager, hvor de økonomiske konsekvenser for tilskadekomne er meget alvorlige, for eksempel hvis pågældendes hus er ved at gå på tvangsauktion. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse vil med forslaget på tilsvarende vis kunne beslutte at prioritere hurtigere behandling af sager i forhold til andre grupper af tilskadekomne, når det for eksempel vurderes, at de har en særlig høj risiko for at miste fodfæstet på arbejdsmarkedet. Forslaget vil således kunne medvirke til, at Arbejds-

kedets Erhvervssikrings bestyrelse i forhold til afgrænsede grupper af tilskadekomne med særlige hensyn i forhold til, at pågældende vender tilbage til beskæftigelse, vil kunne have fokus på en hurtig indsats.

Derudover vil udvidelsen af formålsbestemmelsen særligt skulle ses i sammenhæng med andre elementer i arbejdsskadeaftalen, som skal understøtte tilskadekomnes muligheder for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet i størst mulig udstrækning efter en arbejdsskade. Det drejer sig bl.a. om den foreslåede nye § 18 a, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 16, om at indføre en uddannelsesgodtgørelse, som vil være en nyskabelse på arbejdsskadeområdet, idet ydelsen er betinget af aktiv deltagelse i erhvervskompetencegivende uddannelser med henblik på at bevare eller styrke tilknytningen til arbejdsmarkedet og den foreslåede nye § 16, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 5, som vil give offentligt ansatte med en arbejdsskade bedre mulighed for at modtage en særlig behandling eller indsats, der skal understøtte pågældendes tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt.

3.2. Uddannelsesgodtgørelse

3.2.1. Ny ordning med uddannelsesgodtgørelse

3.2.1.1. Gældende ret

Efter arbejdsskadesikringsloven er der i dag ikke mulighed for at tilkende en særlig erstatning eller godtgørelse, når tilskadekomne efter en arbejdsskade er under revalidering eller omskoling, uanset om det sker for egen regning eller om pågældende modtager en offentlig ydelse, herunder eventuelt SU, under revalidering eller omskoling. Der findes således ikke en ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Ifølge lovens § 11 er de ydelser, der kan gives efter loven bl.a. erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 og § 17 a, og godtgørelse for varigt mén, jf. § 18.

I forhold til erstatning for tab af erhvervsevne fremgår det bl.a. af § 17, stk. 1, at hvis arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, har den pågældende ret til erstatning for tab af erhvervsevne.

Efter de nuværende regler i § 17, stk. 2, lægges der ved udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne vægt på tilskadekomnes muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. En person, som er kommet til skade på sit arbejde, vil under sagens behandling i arbejdsskadesystemet kunne gå i gang med en uddannelse enten i det ordinære uddannelsessystem, dvs. en uddannelse med SU eller som et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Ud over bestemmelsen om, at tilskadekomnes muligheder for omskoling tillægges betydning ved udmåling af erstatning, indeholder arbejdsskadesikringsloven ikke regler, som tilskynder tilskadekomne til at tage en ny uddannelse efter

en arbejdsskade, som kan forbedre tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Tilskadekomne har i dag mulighed for opkvalificering og omskoling efter de almindelige regler i beskæftigelsesystemet, mens pågældendes arbejdsskadesag behandles i arbejdsskadesystemet. Hvis tilskadekomne er sygedagpengemodtager, dagpengemodtager eller omfattet af en anden relevant målgruppe i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, kan kommunen give tilskadekomne tilbud om virksomhedspraktik, ansættelse med løntilskud, nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering. Derudover kan der efter loven iværksættes et revalideringsforløb for personer med begrænsninger i arbejdsevnen, når visse betingelser er opfyldt. Opkvalificeringen vil desuden kunne ske på tilskadekomnes eget initiativ i det ordinære uddannelsessystem med SU. Hvis tilskadekomne er omfattet af reglerne om program i integrationsloven, kan kommunen tilbyde tilskadekomne program med virksomhedsrettede indsatser. Der henvises for nærmere herom til afsnit 3.2.2. om jobcentrets arbejdsopgaver.

Når betingelserne er opfyldt, kan der i en revaliderings- eller omskolingsperiode tilkendes en midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab, når den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret.

Ifølge § 17, stk. 5, udgør den løbende erstatning årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, ved fuldstændigt tab af erhvervsevne, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

3.2.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Andelen af selvforsørgende falder, jo højere méngraden for de tilskadekomne er. Dette til trods for, at gruppen af arbejdsskadede har en høj tilknytning til arbejdsmarkedet inden skaden. En lav arbejdsmarkedstilknytning har negative konsekvenser både for den enkelte tilskadekomne, for arbejdsgiverne og for samfundet.

Det foreslås derfor at give tilskadekomne, som endnu ikke har fået tilkendt endeligt erhvervsevnetab, mulighed for at tage en uddannelse med en særlig godtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. I dag vælger få at tage en uddannelse. Ordningen skal give tilskadekomne, der ikke længere kan varetage job inden for deres hidtidige arbejdsområder, bedre muligheder for at blive omskoleet med en erhvervskompetencegivende uddannelse, så de på trods af deres skade i højere grad vil kunne udnytte deres arbejdsevne. Forslaget skal derved fremme tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet og forbedre deres muligheder for at varetage et arbejde efter skaden. Med forslaget vil tilskadekomne få en frivillig mu-

lighed for at forbedre deres mulighed for fortsat at kunne være på arbejdsmarkedet på trods af deres arbejdsskade.

Efter forslaget vil målgruppen være tilskadekomne, som endnu ikke har fået truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne med en forventet méngrad på mindst 10 procent som følge af arbejdsskaden, og som ikke er i arbejde. Tilskadekomne med en méngrad på mindst 10 pct. har en lav tilknytning til arbejdsmarkedet efter arbejdsskaden, som ikke ændrer sig mærkbart over tid. Kun ca. halvdelen af alle tilskadekomne med en méngrad på mindst 10 pct. er selvforsørgende et år efter arbejdsskaden, og dette ser ikke ud til at rette sig over tid. Det forventes derfor, at det særligt er denne gruppe, der vil få gavn af den nye ordning, som vil understøtte omskoling til et erhverv, som de kan varetage efter skaden.

Forslaget vil indebære, at visitationsprocessen, jf. den foreslåede § 18 a i lovforslagets § 1, nr. 16, tilrettelægges sådan, at det vil være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der indledningsvist vurderer, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen for ordningen. I givet fald vil tilskadekomne blive tilbudt en samtale med bopælskommunen herom, og mulighederne for omskoling via en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse undersøges ved, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter oplysninger fra kommunen om tilskadekomnes ønsker til uddannelse, behovet for arbejdskraft på det ønskede område m.v. Dialogen med borgeren om konkrete uddannelsesmuligheder og arbejdsmarkedets behov vil ske i kommunens jobcenter. Det skal ses i lyset af, at de fleste tilskadekomne, som uddannelsesgodtgørelsen kan være relevant for, allerede vil være i dialog med kommunens jobcenter.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil indledningsvist vurdere, om tilskadekomne:

- 1) forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade, forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct.,
- 2) er uden for beskæftigelse, eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 3) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid som følge af arbejdsskaden, og
- 4) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Borgere på langvarig offentlig forsørgelse er i risiko for at miste tilknytningen til arbejdsmarkedet. Derfor forventes det, at bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opstiller mål for sagsbehandlingstiden i disse sager, der kan sikre, at den indledende vurdering i forhold til målgruppen sker tidligst muligt og senest, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om mén. Dermed vil de tilskadekomne ikke skulle vente unødigt, inden de får tilbuddet om uddannelsesgodtgørelse. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på et tidligere tidspunkt, f.eks. i forbindelse

med afgørelsen om, at skaden kan anerkendes som en arbejdsskade i henhold til arbejdsskadesikringsloven, skønner, at méngraden med en vis sandsynlighed vil være mindst 10 pct., vil vurderingen kunne foretages på dette tidspunkt.

Hvis tilskadekomne vurderes at være i målgruppen til ordningen, og tilskadekomne ønsker at deltage i ordningen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle anmode pågældendes bopælskommune om oplysninger om

- tilskadekomnes ønske til uddannelse, og
- kommunens vurdering af, om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Det vil således blive et krav, at uddannelsen er erhvervskompetencegivende, og at kommunen vurderer, at uddannelsen er inden for et område med behov for arbejdskraft og dermed vil give gode beskæftigelsesmuligheder. Når jobcenteret skal vurdere, om der inden for et område er behov for arbejdskraft, herunder om der er eller kan forventes mangel på arbejdskraft inden for et område, vil Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen) blive benyttet. Der vil skulle være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten. Reglerne herom fremgår af § 143 i bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Når kommunen via samtale med tilskadekomne har afklaret ovenstående, vil kommunen skulle sende oplysningerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter vil træffe afgørelse om, hvorvidt tilskadekomne kan blive omfattet af ordningen, og i givet fald med hvilken uddannelse og uddannelsesgodtgørelsens størrelse. Det foreslås, at der vil kunne udveksles oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommunerne til brug for behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dermed kunne videregive nødvendige oplysninger til kommunerne om tilskadekomne, der skal tilbydes en samtale i jobcenteret, og kommunerne vil kunne videregive nødvendige oplysninger til brug for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser om uddannelsesgodtgørelse.

Tilskadekomne, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, vil efter aftale med jobcenteret og uden dagpengemæssige konsekvenser kunne afbryde eventuelle igangværende tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, når pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Det bemærkes, at et medlem af en arbejdsløshedskasse dog uden forudgående aftale med jobcenteret vil kunne ophøre i et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats uden dagpengemæssige konsekvenser, hvis det skyldes, at medlemmet skal begynde på en uddannelse af mindst 1 års varighed.

Hvis medlemmet derimod uden forudgående aftale med jobcenteret afbryder et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats for at påbegynde uddannelse af mindre end 1 års varighed, vil medlemmet ikke have en gyldig grund til at ophøre i et tilbud og vil kunne ifalde en sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

En sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. vil ikke kunne effektueres i uddannelsesgodtgørelsen, men vil kunne få betydning, hvis medlemmet igen søger om arbejdsløshedsdagpenge mindre end 1 år efter påbegyndelse af en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Forslaget vil medføre, at når tilskadekomne påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil pågældende som alt overvejende udgangspunkt ikke længere opfylde betingelserne for at modtage sygedagpenge, arbejdsløshedsdagpenge, hjælp efter §§ 11 og 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, herunder uddannelseshjælp og kontanthjælp, ressourceforløbsydelse under ressourceforløb eller jobafklaringsforløb efter §§ 68 og 69 j samt ledighedsydelse efter §§ 74 og 74 a, jf. afsnit 3.2.3.

Tilskadekomne vil være berettiget til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp efter §§ 22-25, ressourceforløbsydelse under ressource- og jobafklaringsforløb efter § 69 og § 69 j, og ledighedsydelse efter § 74 og § 74 a i lov om aktiv socialpolitik, indtil det tidspunkt, hvor pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, såfremt tilskadekomne i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage hjælpen.

Efter § 33, stk. 2, jf. § 14, stk. 4, nr. 3, i lov om aktiv socialpolitik, skal kommunen se bort fra erstatning for tab af erhvervsevne i form af indtægter og formue, der udbetales som følge af personskade efter lov om arbejdsskadesikring. Eftersom uddannelsesgodtgørelsen ikke vil udgøre erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a i lov om arbejdsskadesikring, vil kommunen ikke skulle se bort fra uddannelsesgodtgørelse ved udmåling af hjælp efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, herunder bl.a. uddannelseshjælp og kontanthjælp.

Tilskadekomne, som forud for ret til uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har ret til arbejdsløshedsdagpenge, vil være berettiget til dagpenge, indtil det tidspunkt, hvor pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, såfremt tilskadekomne i øvrigt fortsat opfylder betingelserne for at modtage arbejdsløshedsdagpenge.

Det foreslås, at den tilskadekomne under uddannelsen vil kunne få en indtægt svarende til 83 pct. af pågældendes hidtidige årsløn, dog minimum 110 pct. af dagpengesatsen. Årslønnen kan højest fastsættes til 608.000 kr. (2024-niveau) inkl. arbejdsmarkedsbidrag efter de almindelige regler om årsløn, jf. § 24. Forslaget indebærer, at uddannelsesgodtgørelsen vil træde i stedet for eventuelt midlertidig erstatning for erhvervsevnetab. Efter forslaget vil det fortsat

være muligt for tilskadekomne at modtage den tabte arbejdsfortjeneste, som pågældende evt. vil være berettiget til efter erstatningsansvarsloven, i det omfang denne måtte overstige uddannelsesgodtgørelsen.

Forslaget medfører, at øvrige A- og B-indkomst i perioden med uddannelsesgodtgørelse, som udgangspunkt vil blive modregnet i uddannelsesgodtgørelsen. Det vil bl.a. betyde, at i de tilfælde, hvor tilskadekomne på grund af sygdom eller barsel i løbet af uddannelsen bliver berettigede til syge- eller barseldagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, vil disse blive fradraget i uddannelsesgodtgørelsen. Det skal bemærkes, at som udgangspunkt vil en person, der modtager uddannelsesgodtgørelse, og som undervejs i forløbet bliver syg eller skal på barsel, forblive i ordningen og modtage uddannelsesgodtgørelse, og ikke have ret til syge- eller barseldagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.

Det foreslås, at en tilskadekomne, der bliver syg under uddannelsesforløbet, vil få pligt til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked om sygdommen og indsende lægelig dokumentation, hvis den pågældende ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage på grund af sygdom. Det foreslås, at tilskadekomne ikke mister uddannelsesgodtgørelsen ved sygdom i op til 6 måneder eller ved sygdom i mere end 30 dage tre gange. Ved sygdom i mere end 6 måneder i sammenhæng eller i mere end 30 dage for 4. gang vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om ophør af uddannelsesgodtgørelse og tilskadekomne vil dermed udgå af ordningen. Tilskadekomne vil evt. kunne fortsætte på uddannelsen uden uddannelsesgodtgørelse i det omfang reglerne for uddannelsen giver mulighed for det.

Tilskadekomne vil kunne anmode om at komme ind i ordningen med uddannelsesgodtgørelse igen én gang. Alternativt må den pågældende ansøge om sygedagpenge. Der vil være ret til sygedagpenge for en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, hvis betingelserne for sygedagpenge i øvrigt er opfyldt. Tilskadekomne vil evt. senere kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse igen.

Det foreslås, at hvis der er ret til fravær efter barselsloven, vil tilskadekomne kunne modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsøger. Det foreslås herudover, at uddannelsesgodtgørelsen vil skulle ophøre, og at tilskadekomne vil skulle udgå af ordningen, når pågældende udskrives af uddannelsen, ikke længere er studieaktiv eller holder orlov af andre grunde, end når der er ret til fravær efter barselsloven. Det ville være i strid med ordningens formål om at hjælpe tilskadekomne hurtigst muligt tilbage i arbejde, hvis tilskadekomne kunne sætte uddannelsen på pause, med mindre pausen skyldes orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven. Derfor foreslås det, at det ikke skal være muligt for tilskadekomne at tage

orlov fra uddannelsen, med mindre der er tale om orlov med ret til fravær efter barselsloven.

Efter forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle udbetale uddannelsesgodtgørelsen i alle sager om uddannelsesgodtgørelse, uanset om det er en erhvervs sygdoms- eller ulykkessag. Det foreslås endvidere, at staten vil skulle finansiere en andel af uddannelsesgodtgørelsen og refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for denne andel. I sager, hvor der er tegnet forsikring ved et arbejdsulykkesforsikringsselskab, vil forsikringsselskabet skulle refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forsikringsselskabets andel af uddannelsesgodtgørelsen. En selvforsikret arbejdsgiver vil ligeledes skulle refundere sin andel af uddannelsesgodtgørelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslås, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter uddannelsen alene vil skulle vurdere den tilskadekomnes erhvervsevnetab, hvis tilskadekomne anmoder om det og kan sandsynliggøre, at pågældende fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde efter gennemført uddannelse. Tabet af erhvervsevne vil – som efter gældende ret – blive vurderet ud fra tilskadekomnes samlede kompetencer. Tilskadekomne vil med uddannelsen som udgangspunkt have opnået nye kompetencer – og antages fremadrettet som udgangspunkt at kunne opnå beskæftigelse med uddannelsen. Det forventes derfor, at der fremadrettet ikke vil være et tab af erhvervsevne efter endt uddannelse, eller at tabet vil være lavere end uden den nye uddannelse, hvorefter erstatningen ligeledes vil være lavere fremadrettet fra uddannelsesgodtgørelsens ophør. For perioden, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse, tilkendes der ikke erhvervsevnetabserstatning, idet tilskadekomne vil modtage den særlige uddannelsesgodtgørelse i denne periode.

For at give tilskadekomne en yderligere tilskyndelse til at deltage i ordningen foreslås det, at tilskadekomnes eventuelle fortsatte tab af erhvervsevne efter uddannelsen vil blive kompenseret med 100 pct. ved fuldstændigt tab af erhvervsevne og ved nedsættelse af erhvervsevnen med en forholdsmæssig andel heraf. Det er 17 procentpoint højere end normalt. Hermed vil den erstatning, som tilskadekomne eventuelt vil få udbetalt efter uddannelsen, være med en højere dækningsgrad, end personen ville få uden uddannelsen. Aftalepartierne er enige om, at kompensationsgraden på 100 pct. for eventuelt resterende erhvervsevnetab alene gælder for uddannelsesgodtgørelsesordningen og skal bidrage til at gøre ordningen attraktiv for tilskadekomne. Aftalepartierne er enige om, at det generelle kompensationsniveau på 83 pct. på arbejdsskadeområdet skal fastholdes.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration af ordningen vil falde ind under de opgaver, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal løse i henhold til § 2, stk. 1, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Da der vil være tale om en ny ordning, vil implementeringen løbende blive overvåget, så der kan foretages tilpasninger,

hvis det bliver nødvendigt. Det vil ske med inddragelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, fagforeninger, arbejdsgiverorganisationer, KL og forsikringsselskaber. Desuden vil ordningen 5 år efter ikrafttrædelse blive evalueret med henblik på, om de tilskadekomne fuldfører uddannelsen, og om ordningen er finansieret på en hensigtsmæssig måde, herunder om beregningen af den gennemsnitlige statslige takst pr. deltager i ordningen stadig afspejler målgruppens sammensætning.

Efter 10 år evalueres ordningen med henblik på, om ordningen fører til øget beskæftigelse.

3.2.2. Jobcenterets arbejdsopgaver i forbindelse med afklaringen af uddannelsesmuligheder m.v. under ordningen

3.2.2.1. *Gældende ret*

Efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats varetager kommunens jobcenter beskæftigelsesindsatsen for personer, som er omfattet af målgrupperne i lovens § 6 og for beskæftigede m.v., som er omfattet af lovens § 7.

Efter lovens § 6 er målgrupperne: Dagpengemodtagere, kontanthjælps- og uddannelseshjælpsmodtagere, overgangsydelsesmodtagere som ikke er omfattet af introduktionsprogrammet i integrationsloven (overgangsydelsesmodtagere uden for introduktionsprogrammet), sygedagpengemodtagere, personer i jobafklarings- og ressourceforløb, fleksjobvisiterede, revalidender, førtidspensionister, selvforsørgende ledige og unge under 18 år med behov for en uddannelses- og beskæftigelsesfremmende indsats.

Jobcenteret holder som led i et kontaktføreløb jobsamtaler med hovedparten af personerne i målgrupperne i § 6. For sygedagpengemodtagere holdes der i stedet opfølgningssamtaler som led i sygedagpengeopfølgningen efter lov om sygedagpenge. For personer, der er omfattet af integrationsloven, holdes opfølgende samtaler som led i opfølgning på kontrakten om integrationsindsatsen samt jobsamtaler som led i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet efter integrationsloven, jf. § 20. Integrationslovens regler finder anvendelse de første fem år, som udlændingen opholder sig her i landet.

Jobcenteret kan endvidere give en række tilbud til personer i målgrupperne i § 6. Tilbuddene gives efter reglerne i lovens kapitel 11-14, og der er i de enkelte kapitler fastsat, hvilke målgrupper der kan få de enkelte tilbud. Tilbuddene efter kapitel 11-14 er: Tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud, tilbud om nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Jobcenteret kan endvidere iværksætte et revalideringsforløb for personer med begrænsninger i arbejdsevnen efter lovens kapitel 21, når øvrige beskæftigelsesrettede indsatser efter loven eller andre indsatser efter anden lovgivning ikke er tilstrækkelige til, at personen kan bringes til at forsøge sig selv, og personen kan fastholdes eller komme ind på

arbejdsmarkedet, så personens mulighed for at forsøge sig selv og sin familie forbedres. Et revalideringsforløb kan bl.a. bestå af tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Efter lovens § 53 skal tilbud så vidt muligt være rettet mod beskæftigelse inden for områder, hvor der er behov for arbejdskraft, og tilbud gives ud fra den enkeltes ønsker og forudsætninger, med henblik på at personen hurtigst muligt opnår varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse. Der er en række undtagelser hertil i bestemmelsens stk. 2-8 og lovens § 54.

Når jobcenteret skal vurdere, om der inden for et område er behov for arbejdskraft, herunder om der er eller kan forventes mangel på arbejdskraft inden for et område, benyttes Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen). Der skal være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten. Reglerne herom fremgår af § 143 i bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats med senere ændringer.

Efter § 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats omfatter loven tillige beskæftigede personer, der kan få en indsats efter reglerne i § 97, stk. 3, om den regionale uddannelsespulje, afsnit VII om indsatsen over for beskæftigede m.v. og afsnit VIII om understøttelse af indsatsen. Det omfatter bl.a. beskæftigede, som ansættes som voksenlærlinge, eller som deltager i jobrotationsprojekter.

Da der i dag ikke er en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, er der heller ikke regler i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller i integrationsloven om jobcenterets samtaler med tilskadekomne om uddannelsesmuligheder og vurderinger af uddannelsen m.v. i forbindelse med ordningen.

3.2.2.2. *Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

Det følger af Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem fra september 2022, at der etableres en ny uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse for tilskadekomne, og at ordningen administreres af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det er således Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der skal visitere tilskadekomne til ordningen og træffe afgørelse om retten til at deltage i en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

For en nærmere beskrivelse af ordningen henvises til pkt. 3.2.1.2. ovenfor.

Det foreslås, at jobcentrene skal varetage visse arbejdsopgaver i forbindelse med ordningen, da jobcentrene i forvejen har kontakt med hovedparten af de tilskadekomne, som typisk enten får en indsats efter lov om en aktiv beskæftigelse

sesindsats, lov om sygedagpenge eller integrationsloven, og modtager en forsørgelsesydelse.

Jobcenteret har endvidere viden om uddannelsesmuligheder og om, hvilke uddannelser der er erhvervskompetencegivende uddannelser, som giver kompetence inden for jobområder med behov for arbejdskraft.

Det foreslås derfor, at jobcenteret vil skulle tilbyde en samtale til en person, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er i målgruppen for ordningen efter § 18 a, i lov om arbejdsskadesikring.

Persongruppen for samtalen vil både kunne være personer, som er omfattet af en målgruppe i § 6 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og personer, der ikke er omfattet af målgrupperne i lovens § 6 eller kan få en indsats efter lovens § 7.

Det kan f.eks. være både personer, som modtager sygedagpenge eller en anden forsørgelsesydelse, f.eks. selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse eller personer, som ikke modtager forsørgelsesydelser, eller som ikke har ophold eller bopæl i Danmark.

Jobcenteret vil have pligt til at tilbyde samtalen. For personen vil samtalen derimod være frivillig.

Det foreslås videre, at personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.

Ved personligt fremmøde forstås, at jobsamtalen skal holdes ved, at personen møder fysisk frem til et møde med en ansat fra jobcenteret. Ved en telefonisk samtale forstås, at en ansat fra jobcenteret taler direkte med personen. Personligt digitalt fremmøde betyder, at der vil være krav om, at der er en direkte billed- og lydforbindelse ved jobsamtalen (video).

Det foreslås videre, at personen og jobcenteret ved samtalen skal drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Samtalen skal tage udgangspunkt i personens overvejelser om og eventuelle ønsker til uddannelse, samt om personen mener, at vedkommende kan gennemføre uddannelsen og efterfølgende varetage et ordinært job på almindelige vilkår. Jobcenteret skal under samtalen vejlede om uddannelsesmuligheder, herunder om hvilke uddannelser, der er erhvervskompetencegivende uddannelser, som giver kompetence inden for jobområder med behov for arbejdskraft.

Ved erhvervskompetencegivende uddannelser forstås en erhvervsuddannelse, en erhvervsgrunduddannelse (egu), som afsluttes på niveau 3 i forberedende grunduddannelse (FGU højeste niveau), en professionsbacheloruddannelse eller en anden videregående uddannelse.

Ved uddannelser, som giver kompetence inden for områder med behov for arbejdskraft, forstås uddannelser, som giver

kompetence inden for jobområder, hvor der er gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder. Ved jobcenterets vejledning og vurderingen af, om der er tale om en uddannelse inden for jobområder med gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder, vil jobcenteret – ligesom ved vejledning om og vurderingen heraf i dag – skulle bruge Arbejdsmarkedsbalancen.

I arbejdsmarkedsbalancen vil det omfatte jobområder/stillinger på det regionale arbejdsmarked inden for følgende 4 kategorier: Gode jobmuligheder, Mangel på arbejdskraft, Paradoks og Omfattende mangel på arbejdskraft.

Jobcenteret vil til brug for vurderingen af, om en konkret uddannelse giver kompetencer til jobområder/stillinger inden for de 4 kategorier kunne anvende Børne- og Undervisningsministeriets UddannelsesGuide (www.ug.dk), som beskriver de stillinger, som en konkret uddannelse vil kunne give job indenfor. Herefter vil jobcenteret kunne anvende arbejdsmarkedsbalancen til vurderingen af, om disse stillinger ligger inden for de 4 kategorier i arbejdsmarkedsbalancen.

Det foreslås videre, at jobcenteret under samtalen også skal vejlede personen om mulighederne for tilbud m.v. i beskæftigelsessystemet, f.eks. tilbud om virksomhedspraktik eller løntilskudsjob, som kan være alternative veje tilbage i job. Vejledningen vil skulle ske i relevant omfang ud fra personens behov.

Med forslaget får personen ret til en samtale, hvor personen får vejledning og hjælp til at afklare uddannelsesønsker og muligheder samt vejledning om tilbud m.v., som personen har mulighed for via beskæftigelsessystemet, f.eks. tilbud om virksomhedspraktik og løntilskudsjob.

Det foreslås videre, at samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale i kontaktføreløbet efter kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller en opfølgningssamtale i opfølgningsforløbet efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge. For personer, som har et kontaktføreløb/opfølgningsforløb, kan samtalen således medregnes i antallet af jobsamtaler/opfølgningssamtaler, som skal holdes i kontaktføreløb/opfølgningsforløbet.

Det foreslås endelig, at jobcenteret på baggrund af samtalen skal give oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om

- uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Jobcenteret vil dermed skulle videregive oplysninger og en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til brug for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan bevilges uddannelsesgodtgørelse i forbindelse med deltagelse i den uddannelse, som personen ønsker at deltage i.

For en beskrivelse af hjemlen til, at jobcenteret kan udveksle oplysningerne med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 43.

Jobcenteret vil skulle videregive personens egne oplysninger om den uddannelse, som personen ønsker at deltage i, med uddannelsesgodtgørelse.

Jobcenteret vil desuden skulle oplyse, om jobcenteret vurderer, at uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft, jf. beskrivelsen ovenfor om, hvad der forstås ved en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Jobcenteret vil endelig skulle oplyse, om det er jobcenterets vurdering, at personen må forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Jobcenterets vurdering heraf vil skulle ske på baggrund af samtalen med personen og kendskab til personens ledighedsforløb i øvrigt, f.eks. deltagelse i tidligere uddannelsesforløb i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således få en række nødvendige oplysninger og vurderinger fra jobcenteret, som kan bidrage til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

3.2.3. Beskæftigelsesrettede ydelser ift. ordningen med uddannelsesgodtgørelse

3.2.3.1. Gældende ret

3.2.3.1.1. Sygedagpenge

Efter § 6, stk. 2, i lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1179 af 21. september 2023, fastsætter beskæftigelsesministeren regler om bl.a. personer, der deltager i erhvervmæssig uddannelse af begrænset omfang. Reglerne herom er fastsat i § 26 i bekendtgørelse nr. 1091 af 1. juni 2021 om opgørelse af beskæftigelseskrav og beregning af sygedagpenge m.v. som ændret ved bekendtgørelse nr. 1484 af 29. juni 2021. Der kan herefter, til personer, der er uarbejdsdygtige på grund af sygdom, ydes sygedagpenge uanset deltagelse i erhvervmæssig uddannelse, når uddannelse og erhvervsarbejde før sygefraværet er foregået sideløbende. Der kan endvidere ydes sygedagpenge, hvis en erhvervmæssig uddannelse påbegyndes under sygefraværet, når der højst er 6 timers undervisning pr. uge, når uddannelsen er forenelig med sygebehandlingen og ikke forhaler helbredelsen, og når uddannelsen ikke udskyder iværksættelse af erhvervmæssig revalidering. Sker deltagelse i erhvervmæssig uddannelse efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats kapitel 14 som led i kommunens opfølgingsindsats, fastsættes det ugentlige timetal ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag.

Efter § 7 i sygedagpengeloven er retten til sygedagpenge betinget af, at en person er uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom. Afgørelsen af, om en person anses for uarbejdsdygtig, sker på grundlag af en samlet vurdering af sygdommen og dens indvirkning på den sygemeldtes arbejdsevne.

Efter § 27, stk. 1, nr. 6, i sygedagpengeloven træffer kommunen afgørelse om at forlænge sygedagpengeperioden for personer, der er omfattet af revurderingstidspunktet i § 24, når der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Efter § 32, stk. 1, i sygedagpengeloven kan en lønmodtager opfylde beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge ved at være i beskæftigelse og have været det en vis periode og med et vist timetal inden sygdommen. Kravet kan f.eks. også opfyldes ved, at en person har ret til arbejdsløshedsdagpenge, eller ved at personen er elev i lønnet praktik.

Beskæftigelseskravet kan efter § 34 i sygedagpengeloven også være opfyldt ved, at en person pådrager sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Efter § 42 i sygedagpengeloven kan selvstændige opfylde beskæftigelseskravet ved at have udøvet selvstændig virksomhed i en vis periode og omfang inden sygdommen.

Hvis der skal være ret til at få udbetalt sygedagpenge fra kommunen, skal sygdommen anmeldes til kommunen. Som udgangspunkt er det arbejdsgiveren, der skal anmelde for en lønmodtager og a-kassen for en ledig. En selvstændig anmelder selv sygefraværet. Reglerne herom er i sygedagpengelovens §§ 38, 40, 40 a og 43, der også fastsætter frister for, hvornår anmeldelsen skal ske, og at anmeldelse sker via Nemrefusion.

Hvis en lønmodtager ikke har en arbejdsgiver eller en a-kasse, der kan anmelde fraværet, sker anmodningen om sygedagpenge på en blanket, som udleveres af kommunen, jf. § 38, stk. 4, i sygedagpengeloven. Fristen er senest en uge efter første fraværsdag. Har lønmodtageren fået udbetalt sygedagpenge fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden eller fra a-kassen under de første 14 dages sygefravær, skal lønmodtageren anmode om sygedagpenge fra kommunen senest 3 uger efter at udbetalingen fra arbejdsgiveren eller retten til arbejdsløshedsdagpenge er ophørt, jf. § 38, stk. 3. Hvis lønmodtagerens anmodning indgives senere end fastsat, har lønmodtageren først ret til sygedagpenge fra den dag, hvor anmodningen modtages, jf. § 38, stk. 6. Kommunen kan dog udbetale sygedagpenge for tiden før anmodningsdagen, når lønmodtageren på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt jf. § 38, stk. 7. Anmodningsfristen kan ikke fraviges, når anmodningen er indgivet mere end 6 måneder efter sygdommens indtræden.

Beregningen af sygedagpenge sker som udgangspunkt

ud fra den indkomst, en person har haft inden sygdommen. Reglerne herom er i sygedagpengelovens §§ 46, 47, 48 og 51. For lønmodtagere beregnes sygedagpengene således på grundlag af det ugentlige timetal under sygefraværet og den timefortjeneste, som lønmodtageren i gennemsnit har opnået i aktuelle ansættelsesforhold i de seneste 3 afsluttede kalendermåneder forud for første fraværsdag, jf. § 47.

Sygedagpenge til en ledig udbetales som udgangspunkt med den sats, som personen på første dag med ret til sygedagpenge kunne have modtaget pr. dag i arbejdsløshedsdagpenge, hvis den pågældende ikke havde været syg, jf. § 51.

Sygedagpenge til selvstændige erhvervsdrivende beregnes på grundlag af arbejdsfortjenesten ved den selvstændige virksomhed, jf. § 46.

For personer, der har pådraget sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, men som ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse, fastsættes den indtægt, sygedagpengene beregnes på grundlag af, efter et skøn, jf. § 48.

3.2.3.1.2. Barselsdagpenge

Det følger af § 27, stk. 1, i barselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1180 af 21. september 2023, at en lønmodtager kan opfylde beskæftigelseskravet for ret til barselsdagpenge ved at være i beskæftigelse inden fraværet og have været det en vis periode og med et vist timetal. Kravet kan f.eks. også opfyldes ved, at en person har ret til arbejdsløshedsdagpenge eller ved at personen er elev i lønnet praktik.

Efter § 28 i barselsloven kan selvstændige opfylde beskæftigelseskravet ved at have udøvet selvstændig virksomhed i en vis periode og omfang inden fraværet.

Personer under uddannelse, som skal på barsel, vil som udgangspunkt ikke opfylde beskæftigelseskravet for ret til barselsdagpenge, idet de ikke har den fornødne tilknytning til arbejdsmarkedet.

3.2.3.1.3. Arbejdsløshedsdagpenge

Det følger af § 62 a i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 503 af 11. maj 2023, at dagpenge ikke må udbetales til et medlem, som deltager i uddannelse.

Et medlem kan dog bevare dagpengeretten ved deltagelse i uddannelse, hvis undervisningens varighed er under 20 timer om ugen, og uddannelsen ikke er godkendt som støtteberettigende efter lov om statens uddannelsesstøtte, i det omfang den udbydes som heltidsuddannelse.

Dagpengeretten kan ligeledes bevares ved deltagelse i enkeltfagsundervisning på gymnasialt niveau under 20 timer om ugen og i undervisning svarende til folkeskolens 8.-10. klassetrin. Dagpengeretten bevares endvidere under deltagelse i jobrettet uddannelse efter kapitel 9 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Der kan ikke udbetales dagpenge

for timer, hvor medlemmet modtager godtgørelse efter lov om godtgørelse og tilskud til befordring ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse eller støtte efter lov om statens voksenuddannelsesstøtte.

Det betyder, at der ikke vil kunne udbetales arbejdsløshedsdagpenge til en person, der deltager i heltidsuddannelse og uddannelse i øvrigt, der er godkendt som støtteberettigende efter lov om statens uddannelsesstøtte, i det omfang den udbydes som heltidsuddannelse.

Det følger videre af § 55, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at et medlem, der har opnået ret til dagpenge, kan modtage dagpenge i sammenlagt 2 år inden for en periode på 3 år, dog 1 år inden for 2 år for personer, der har ret til dagpenge på dimittendvilkår, fordi de har gennemført en uddannelse af den i lovens § 54 nævnte art. Der opnås ret til påbegyndelse af en ny periode, hvis personen dokumenterer på ny at have haft beskæftigelse i 1.924 timer optjent over 3 år.

Det følger af § 55, stk. 4, at forbruget af dagpenge m.v. opgøres i timer. Ved forbruget af perioden medregnes bl.a.

1. Perioder, som ikke er omfattet af kapitel 9 og 11-14 lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, hvor et ledigt medlem får udbetalt ydelser under uddannelse efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren.
2. Perioder med ydelser, der træder i stedet for dagpenge.

Det bemærkes, at bestemmelserne blev indsat i loven i forbindelse med VEU-reformen i 2000, hvor det blev overladt til direktøren for arbejdsløshedsforsikringen (nu beskæftigelsesministeren) at fastsætte de nærmere regler om, hvilke uddannelsesperioder der skal medregnes i forbruget. Hjemlerne er i dag ikke udnyttede, og har derfor ingen indholdsmæssig betydning. Perioder, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse, vil ikke skulle sidestilles med perioderne i nr. 1 og 2.

3.2.3.1.4. Ydelser efter lov om aktiv socialpolitik

Efter § 2 i lov om aktiv socialpolitik har enhver mand og kvinde i forhold til det offentlige ansvar for at forsørge sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år. Den gensidige forsørgelsespligt mellem ægtefæller ophører ved separation eller skilsmisse.

Efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om aktiv socialpolitik yder kommunen hjælp i form af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Det er en betingelse for at få hjælpen, at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, f.eks. i form af sygdom, arbejdsløshed eller samlivsophør, at ændringerne bevirker, at ansøgeren ikke har mulighed for at skaffe det nødvendige til sin egen eller familiens forsørgelse, og at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser.

Efter lovens § 11, stk. 3, er det endvidere en betingelse for

at modtage uddannelses- eller kontanthjælp, at personen lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år. Retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp er efter lovens § 11, stk. 8, tillige betinget af, at personen har haft ordinær beskæftigelse her i riget i en periode, som sammenlagt svarer til fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år.

Efter § 12 i lov om aktiv socialpolitik kan der som hovedregel ikke ydes hjælp til personer under uddannelse, medmindre personen deltager i uddannelse som tilbud efter kapitel 14 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller tilbud i medfør af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet efter integrationslovens § 23 a, stk. 6.

Beskæftigelsesministeren kan herudover fastsætte regler om, at der i særlige tilfælde kan ydes hjælp til personer under uddannelse.

Efter lovens § 14, stk. 4, ser kommunen bort fra erstatning for tab af erhvervsevne, der udbetales som følge af personskade efter

1. lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser,
2. lov om erstatningsansvar,
3. lov om arbejdsskadesikring eller
4. lov om erstatning og godtgørelse til tidligere udsendte soldater og andre statsansatte med sent diagnosticeret posttraumatisk belastningsreaktion.

Har ansøgeren og ægtefællen indtægter, trækkes disse fra i hjælpen, jf. § 30, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, medmindre indtægterne er særskilt undtaget, jf. lovens §§ 31 og 33. Der foretages blandt andet ikke fradrag i hjælpen for de erstatninger for tab af erhvervsevne, der omtales i § 14, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik, godtgørelse for varigt mén og godtgørelse for ikke-økonomisk skade samt indtægter, der hidrører herfra, jf. § 33, stk. 2, i loven.

Efter § 26, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik får ægtepar, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, hjælpen beregnet som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til efter lovens §§ 22-25.

Er en person, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, gift eller samlevende med en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, nedsættes uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, således at de to forsørgelsesydelse sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og danskbonus, hvis selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtageren eller overgangsydelsesmodtageren er berettiget til danskbonus, jf. § 22, stk. 2 og 4, i lov om aktiv socialpolitik. Dette fremgår af § 26, stk. 2.

Det fremgår af § 26, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik,

at når kun en af ægtefællerne er berettiget til hjælp efter § 11 og den anden ægtefælle modtager en offentlig forsørgelsesydelse, tilskud til pasning af egne børn efter § 86 i dagtilbudsloven eller deltager i en integrationsgrunduddannelse, beregnes der ikke hjælp til den ægtefælle, der modtager en offentlig forsørgelsesydelse, det nævnte tilskud eller deltager i en integrationsgrunduddannelse. Det fremgår videre af § 30, stk. 1, at når ansøgeren og ægtefællen har indtægter, trækkes disse fra i hjælpen, jf. dog §§ 31-33. Det fremgår af bestemmelsens stk. 2, at når hjælpen til en gift person beregnes efter § 26, stk. 3, trækker kommunen kun den del af den anden ægtefælles indtægt fra, som overstiger kontanthjælpsatsen for en person, der er fyldt 30 år (beløbet i henholdsvis § 25, stk. 2, nr. 1 eller 2, i lov om aktiv socialpolitik) afhængigt af, om den pågældende har forsørgelsespligt over for børn eller ikke.

Det følger af § 68, stk. 1, og § 69 j, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der er visiteret til et jobafklaringsforløb efter kapitel 18 eller et ressourceforløb efter kapitel 19 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, modtager ressourceforløbsydelse. Personen har ret til ressourceforløbsydelse uden hensyn til egen formue og en eventuel ægtefælles indtægts- og formueforhold.

Hvis personen får udbetalt løn fra arbejdsgiveren under sygdommen ved overgangen til jobafklaringsforløbet, vil arbejdsgiveren have ret til refusion efter § 69 t i lov om aktiv socialpolitik.

Det følger af § 69, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at det er en betingelse for at modtage ressourceforløbsydelse efter § 68, at personen ikke har et rimeligt tilbud om arbejde, og at personen aktivt deltager i det individuelt tilrettelagte ressourceforløb.

Det følger af § 69 k, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at det er en betingelse for at modtage ressourceforløbsydelse under et jobafklaringsforløb efter § 69 j, at personen deltager aktivt i jobafklaringsforløbet, genoptager sit arbejde delvis, når det er muligt, tager imod rimelige tilbud om arbejde og møder til samtaler i jobcenteret.

Personer, hvis arbejdsevne er begrænset af fysiske, psykiske eller sociale årsager, kan få tilbud om revalidering, hvor målet er hel eller delvis selvforsørgelse på arbejdsmarkedet. Det følger af § 70, stk. 1, i lov om aktiv social politik, at personer, der er visiteret efter kapitel 21 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, kan modtage hjælp i form af revalideringsydelse. Det er en betingelse for at modtage revalideringsydelse, at revalideringen sker i overensstemmelse med de tilbud, som er afgivet, og som fremgår af Min Plan på Jobnet eller en helhedsorienteret plan, jf. §§ 41 og 46 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det fremgår af § 71 i lov om aktiv socialpolitik, at revalideringsydelsens størrelse bl.a. afhænger af

- personens alder,

- for personer under 25 år uden børn – om pågældende selv er ude- eller hjemmeboende,
- forsørgelsespligt over for børn, herunder om barnet er ude- eller hjemmeboende, og
- eventuelle indtægter af et vist niveau i de 6 kalendermåneder, der ligger forud for den måned, hvor beslutningen om revalidering blev truffet.

Revalideringsydelsen udgør et månedligt beløb mellem 3.715 kr. og 19.741 kr. i 2023 alt efter ovenstående parametre, herunder personens alder, eventuelle tidligere beskæftigelse m.v. En revalidering modtager hjælp uden hensyn til ægtefællens indtægts- eller formueforhold.

For revaliderende, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22 i lov om aktiv social politik, erstatter denne ydelse revalideringsydelsen efter § 71, stk. 5, i lov om aktiv social politik.

Det fremgår af §§ 74 og 74 a i lov om en aktiv socialpolitik, at en person, der er visiteret til fleksjob og som er ledig, kan modtage ledighedsydelse, hvis pågældende efter § 74 b i øvrigt opfylder betingelserne for hjælp, herunder står til rådighed, jf. § 75 i loven.

3.2.3.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.3.2.1. Sygedagpenge

En sygedagpengemodtager, som påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil ikke længere opfylde betingelserne for ret til sygedagpenge. Dels kan personen ikke længere antages at opfylde sygedagpengelovens betingelse om uarbejdsdygtighed, og dels følger det af dobbeltforsørgelsesprincippet, at der som udgangspunkt ikke er ret til to ydelser, som dækker samme forsørgelsesbehov og samme tidsrum. Det gælder også, hvis udbetalingen af sygedagpenge er forlænget efter bestemmelsen om forlængelse af sygedagpengeperioden for personer, hvor der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Personer under uddannelse, som bliver syge, vil som udgangspunkt ikke opfylde beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge, idet de ikke har den fornødne tilknytning til arbejdsmarkedet. Det gælder også, hvis de helt må opgive uddannelsen på grund af sygdom.

Med de foreslåede regler om uddannelsesgodtgørelse forudsættes det, at en person, der bliver syg under uddannelsesforløbet, som udgangspunkt kan modtage uddannelsesgodtgørelse under sygdomsforløbet, selvom den pågældende ikke kan deltage i uddannelsen i 6 måneder eller i mere end 30 dage 3 gange på grund af sygdom. Tilskadekomne mister derimod uddannelsesgodtgørelsen hvis vedkommende er syg i mere end 6 måneder eller 4. gang vedkommende er syg i mere end 30 dage.

For at sikre forsørgelsesgrundlaget for personer, der modtager uddannelsesgodtgørelse, og i overensstemmelse med, at der er et særligt beskæftigelseskrav for personer, der pådrager sig en arbejdsskade, foreslås det, at der indføres et nyt beskæftigelseskrav i sygedagpengeloven, således at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. lov om arbejdsskadesikring, vil få ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører. Det gælder også, hvis sygdommen ikke skyldes arbejdsskaden.

Det betyder, at en person, der har påbegyndt en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, men på grund af længerevarende sygdom afbryder uddannelsen, vil kunne opnå ret til sygedagpenge, hvis lovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder betingelserne om uarbejdsdygtighed, ophold og beskatning her i landet m.v.

Det foreslås endvidere, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse på en blanket, som udleveres af kommunen.

Med forslaget vil det dermed være personen selv, der vil skulle sørge for at få den relevante blanket fra kommunen og herefter søge om at få sygedagpenge fra kommunen. Hvis personen indgiver sin anmodning senere end de fastsatte 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse, vil personen som udgangspunkt først have ret til sygedagpenge fra den dag, hvor anmodningen modtages, medmindre der er tale om undskyldelige forhold.

Det foreslås desuden, at beskæftigelsesministeren får hjemmel til at fastsætte regler om beregning af sygedagpenge til personer, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse.

Det er hensigten at anvende denne hjemmel til at fastsætte regler om, at personer, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, som udgangspunkt vil få ret til at få udbetalt sygedagpenge med den maksimale sygedagpengesats. Dog vil en person, der på det tidspunkt, hvor uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse bliver afbrudt, er elev i lønnet praktik, få beregnet sine sygedagpenge som elev i praktik, og ikke ud fra reglerne om sygedagpenge til personer med uddannelsesgodtgørelse.

Særligt i forhold til personer, der undervejs i deres uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har perioder som elev i lønnet praktik, skal det bemærkes, at der ved sygdom undervejs i en praktik kan være ret til sygedagpenge fra kommunen. Det skyldes, at en elev i lønnet praktik har ret til sygedagpenge fra kommunen, dvs. sygedagpengelovens beskæftigelseskrav er opfyldt for en elev i lønnet praktik. Det

betyder, at i sådanne tilfælde vil der kunne udbetales sygedagpenge, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdommen, selvom uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse ikke er afbrudt. Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som sygedagpenge vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesgodtgørelsen nedsættes i forhold til de udbetalte sygedagpenge eller tilskadekomnes løn, hvis tilskadekomne modtager løn under sygdom. Tilsvarende gælder for en person, der f.eks. opfylder beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge med et fritidsjob under uddannelsen.

3.2.3.2.2. Barselsdagpenge

Som følge af forslaget om at indføre en ny ordning i arbejdsskadesystemet, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig uddannelsesgodtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås det, at reglerne om retten til barselsdagpenge er uændrede.

Med de foreslåede regler om uddannelsesgodtgørelse vil uddannelsesgodtgørelsen fortsætte for en person, der er på barsel i en periode i løbet af uddannelsen.

Særligt i forhold til personer, der undervejs i deres uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har perioder som elev i lønnet praktik, skal det bemærkes, at der ved barsel undervejs i en praktik kan være ret til barselsdagpenge. Det skyldes, at en elev i lønnet praktik har ret til barselsdagpenge, dvs. barselslovens beskæftigelseskrav er opfyldt for en elev i lønnet praktik. Det betyder, at i sådanne tilfælde vil der kunne udbetales barselsdagpenge, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under barsel, selvom uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse ikke er afbrudt. Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som barselsdagpenge vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesydelser nedsættes i forhold til de udbetalte barselsdagpenge/løn. Tilsvarende gælder for en person, der f.eks. opfylder beskæftigelseskravet for ret til barselsdagpenge med et fritidsjob under uddannelsen.

Det skal endvidere bemærkes, at en person, der er aktuelt berettiget til arbejdsløshedsdagpenge, har ret til barselsdagpenge. Et dagpengeberettiget medlem af en a-kasse skal have meldt sig ledig i a-kassen og stillet sig til rådighed for arbejdsmarkedet forud for fraværet for at være berettiget til barselsdagpenge, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse 17-16 om studerende, der skal tage orlov fra studiet, melde sig ledige i a-kassen og stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet for at blive berettiget til barselsdagpenge.

3.2.3.2.3. Arbejdsløshedsdagpenge

Som følge af forslaget om at indføre en ny ordning i arbejdsskadesystemet, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig uddannelsesgodtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats, jf. lovforslagets § 1, nr.

16, foreslås det, at reglerne om retten til arbejdsløshedsdagpenge er uændrede.

Det betyder, at perioder med uddannelsesgodtgørelse ikke vil forbruge af dagpengeperioden. Det betyder videre, at dagpengeperioden ikke vil kunne forlænges med perioder med uddannelsesgodtgørelse, hvilket vil kunne betyde, at dagpengeperioden vil være udløbet på det tidspunkt, hvor uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse efter forslaget § 18 b, stk. 2, er afsluttet.

Efter endt uddannelse vil personen derimod kunne (gen)optages i en a-kasse på dimittendvilkår. Det følger af § 54 i loven, at en person, der har gennemført en erhvervsmæssig uddannelse af mindst 18 måneders varighed og som anmoder om at blive medlem af en a-kasse, har ret til dagpenge på dimittendvilkår. Dagpengeperioden er 1 år, og dagpengene ydes med en fast sats på 82 pct. af højeste dagpengesats til forsørgere og med 71,5 pct. af højeste dagpengesats til ikke-forsørgere, svarende til henholdsvis 16.177 kr. (2023) og 14.106 kr. (2023) pr. måned til et fuldtidsforsikret medlem. Efter sammenlagt 3 måneders ledighed nedsættes dimittendsatsen for ikke-forsørgere til 62,11 pct. af højeste dagpenge 12.253 kr. (2023) for personer der er fyldt 30 år og til 49,17 pct. 9.700 kr. (2023) for personer under 30 år. Dette svarer til, hvad der gælder, når et ledigt medlem har gennemført andre ordinære uddannelser på SU.

Det følger endvidere af § 63 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at dagpenge ikke må udbetales, hvis ledigheden skyldes, at medlemmet uden fyldestgørende grund ophører i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Beskæftigelsesministeren kan efter loven § 63, stk. 5 efter forhandling med Beskæftigelsesrådet fastsætte nærmere regler om selvforskyldt ledighed og fyldestgørende grunde. Sådanne regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 1699 af 19. august 2021 om selvforskyldt ledighed, hvor der bl.a. er fastsat en række gyldige grunde til at afslå eller ophøre i et tilbud.

Det følger af bekendtgørelsens § 22, at det er en gyldig grund til, at ophøre i et tilbud for at begynde på en uddannelse af mindst 1 års varighed.

Ved selvforskyldt ledighed pålægges medlemmet en karantæne på 3 uger. Er medlemmet inden for de seneste 12 måneder forud for den selvforskyldte ledighed blevet selvforskyldt ledig, bortfalder retten til dagpenge. Dagpengetten er bortfaldet, indtil medlemmet som fuldtidsforsikret har fået indberettet 300 løntimer i en periode, der dækker 3 måneder, ved månedsindberetninger eller 276 løntimer.

Det betyder, at en person, der uden forudgående aftale med jobcenteret afbryder et tilbud efter lov om en aktiv arbejdsmarkedsindsats for at påbegynde uddannelse under 1 års varighed med uddannelsesgodtgørelse, vil blive anset for selvforskyldt ledig og dermed pålægges en sanktion.

Sanktionen vil ikke kunne effektueres i uddannelsesgodtgørelsen, men vil kunne få betydning, hvis medlemmet igen søger om dagpenge mindre et år efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelsen.

3.2.3.2.4. Ydelser efter lov om aktiv socialpolitik

Når tilskadekomne påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. lovens § 18 b, vil pågældende ikke længere opfylde betingelserne for hjælp efter §§ 11 og 22-25 i lov om aktiv socialpolitik. Årsagen hertil er, at det er en betingelse for at få hjælp efter §§ 11 og 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser. Derudover kan der som hovedregel ikke ydes hjælp til personer under uddannelse, jf. § 12 i lov om aktiv socialpolitik.

Det vil ligeledes være tilfældet for tilskadekomne, der modtager ressourceforløbsydelse under ressourceforløb, ressourceforløbsydelse under jobafklaring eller ledighedsydelse, at de ikke længere vil opfylde betingelserne for at modtage ydelse efter §§ 69, 69 k og 75, i lov om aktiv socialpolitik, når de påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

I det omfang en person ikke gennemfører uddannelsen, vil der skulle ske revisitation til ressourceforløb, hvis der stadig er behov for dette. I forhold til jobafklaringsforløb skal pågældende opfylde betingelserne for dette på ny. I forhold til ledighedsydelse vil personen som udgangspunkt fortsat blive anset for at være visiteret til fleksjobordningen.

Det samme gælder for tilskadekomne, der modtager revalideringsydelse. Disse vil ikke opfylde betingelserne for at modtage ydelser efter § 71 i lov om aktiv social politik, når de påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, da det er en betingelse for at modtage revalideringsydelse, at revalideringen sker i overensstemmelse med de tilbud, som er afgivet, og som fremgår af Min Plan på Jobnet m.v. Dette betyder også, at hvis en person overgår fra at modtage revalideringsydelse til at modtage uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil revalideringsforløbet blive betragtet som afsluttet således, at personen vil skulle genvisiteres efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats kapitel 21 for igen at kunne modtage revalideringsydelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at for så vidt angår nyttilkomne udlændinge, der er omfattet af integrationsloven, som ikke gennemfører uddannelsen, og som ansøger om selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, skal kommunalbestyrelsen foretage opfølgning på udlændingens kontrakt, og ud fra en vurdering af udlændingens situation og behov give udlændingen tilbud som led i programmet, jf. integrationslovens § 27 b.

Tilskadekomne vil være berettiget til hjælp efter §§ 22-25, § 69 og § 69 j i lov om aktiv socialpolitik indtil det tidspunkt, hvor pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, såfremt tilskadekomne i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage hjælpen.

Efter § 14, stk. 4, nr. 3, og § 33, stk. 2, jf. § 14, stk. 4, nr. 3, i lov om aktiv socialpolitik, skal kommunen se bort fra erstatning for tab af erhvervsevne i form af formue og indtægter, der udbetales som følge af personskade efter lov om arbejdsskadesikring.

Eftersom uddannelsesgodtgørelsen ikke udgør erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a i lov om arbejdsskadesikring, foreslås det at indsætte et nyt nr. i § 33 i lov om aktiv socialpolitik, hvorefter kommunen skal se bort fra uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle ved udmåling af hjælp i kontanthjælpssystemet efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik.

Det betyder, at har en kontanthjælpsansøgers ægtefælle indtægter i form af uddannelsesgodtgørelse, jf. lovens § 18 e, trækkes uddannelsesgodtgørelsen ikke fra i den hjælp, der beregnes til kontanthjælpsansøgeren efter reglerne om beregning af hjælp til gifte, hvor den anden ægtefælle modtager en offentlig forsørgelsesydelse som f.eks. uddannelsesgodtgørelse, jf. § 26, stk. 3, og § 30, stk. 1 og 2, i lov om aktiv socialpolitik.

3.2.4. Tabt arbejdsfortjeneste

3.2.4.1. Gældende ret

En ansat, som udsættes for en skade på sit arbejde, kan være berettiget til erstatning efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven. Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., at tilskadekomnes krav mod en erstatningsansvarlig i medfør af erstatningsansvarsloven nedsættes i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale ydelser efter arbejdsskadesikringsloven. Tilskadekomne kan dermed kun gøre krav gældende i medfør af erstatningsansvarsloven, hvis der efter erstatningsansvarsloven er grundlag for en erstatning eller godtgørelse, der ikke er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, eller en højere erstatning eller godtgørelse, og i det tilfælde kun på differencen.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen, jf. erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 1. pkt. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 pct. eller derover, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne, jf. § 2, stk. 1, 2. pkt. Den gældende bestemmelse i § 2, stk. 1, 2. pkt., blev indsat ved lov nr. 610 af 4. juni 2011 og er gældende for skader, der er indtrådt den 16. juni 2011 eller senere.

For det økonomiske individuelle tab af arbejdsfortjeneste gives der fuld erstatning. Ved beregningen heraf går man ud fra den indtægt, skadelidte måtte antages at ville have haft i den pågældende periode, hvor der ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

I erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste fradrages efter § 2, stk. 2, løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller

kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelser, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.

Hvad der nærmere skal forstås ved ”lignende ydelser” er ikke angivet i forarbejderne til bestemmelsen. Der er alene enkelte domme, der forholder sig til, hvad ”lignende ydelser” ikke er. Højesteret har i dom af 20. december 2013, som er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 933 H, fastslået, at forsikringsydelser ikke er lignende ydelser, mens Østre Landsret i dom af 13. oktober 2017, som er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2018, side 632 Ø, har fastslået, at tjenestemandspension ikke er det.

3.2.4.2. *Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

Som følge af forslaget om at indføre en ny ordning i arbejdsskadesystemet, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig uddannelsesgodtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås det, at det skal være muligt at få differencekrav på tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, i det omfang uddannelsesgodtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Formålet hermed er sikre, at skadelidte ikke stilles ringere ved at benytte uddannelsesgodtgørelsesordningen end ved ikke at gøre det.

Det foreslås på den baggrund, at uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring skal fradrages i tabt arbejdsfortjeneste, i det omfang uddannelsesgodtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Uddannelsesgodtgørelsen vil således ikke bringe retten til tabt arbejdsfortjeneste til ophør. Derimod vil uddannelsesgodtgørelse skulle fradrages i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste. Det er forventningen, at muligheden for differencekrav på tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven vil understøtte tilskadekomnes incitament til at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Med hensyn til, hvad der erstattes og fradrages i medfør af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, er der ikke tilsigtet nogen ændring i gældende retspraksis, bortset fra at det nu bestemmes, at uddannelsesgodtgørelse skal fradrages i tabt arbejdsfortjeneste.

Der er med lovforslaget i øvrigt lagt op til, at den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikrings-selskabs mulighed for at få godtgjort erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som de har udbetalt som følge af arbejdsskadesagen, fra arbejdsskadesikrings-selskabet eller

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, udvides. Det sker via en ændring i arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, der indebærer, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven anses for erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringslovens §§ 17 og 17 a, herunder midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, og som uddannelsesgodtgørelse efter forslaget til § 18 e i arbejdsskadesikringsloven.

Forslaget til ændringen af arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, vil bl.a. medføre, at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikrings-selskab, staten i offererstatningssager eller et forsikrings-selskab, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring efter § 49 a, vil kunne få godtgjort udbetalt tabt arbejdsfortjeneste i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse med tilbagevirkende kraft for samme periode, hvor tilskadekomne har modtaget tabt arbejdsfortjeneste. Den erstatningsansvarlige skadevolders, dennes ansvarsforsikrings-selskabs, statens i offererstatningssager eller et forsikrings-selskabs, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring, krav på godtgørelse omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskade-forsikrings-selskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikrings-selskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne. Det betyder, at det alene vil være muligt at få godtgjort erstatning for tabt arbejdsfortjeneste af erstatnings- og godtgørelsesbeløb, herunder uddannelsesgodtgørelse, hos arbejdsskade-forsikrings-selskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der endnu ikke er udbetalt til tilskadekomne. Det er en forudsætning, at skadevolderen, dennes ansvarsforsikrings-selskab, eller staten i offererstatningssager, jf. § 11 i offererstatningsloven, underretter (denuntierer) arbejdsulykkesforsikrings-selskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når der er udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, eller når der er pligt til at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til tilskadekomne eller efterladte.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 1.

3.3. **Hjemmel til, at selvforsikrede arbejdsgivere kan afholde udgifter til indsatser, der understøtter tilskadekomnes arbejdsmarkedstilknytning**

3.3.1. *Gældende ret*

Ifølge arbejdsskadesikringsloven har offentlige myndigheder, dvs. staten, folkekirken, regionerne og kommunerne, ikke pligt til at tegne forsikring i et privat forsikrings-selskab mod følgerne af arbejdsulykker. Det betyder, at de nævnte institutioner kan vælge at være selvforsikrede og selv afholde udgifterne ved arbejdsulykker. For så vidt angår statslige myndigheder og institutioner, er det ved tjenestebefaling, jf. Socialministeriets cirkulæreskrivelse af 20. november 1996, besluttet, at disse skal være selvforsikrede.

I det omfang de selvforsikrede offentlige arbejdsgivere har udnyttet muligheden for ikke at tegne arbejdsulykkesforsikring i et privat forsikringsselskab, eller er afskåret herfra, indtræder de i alle forsikringsselskabets rettigheder og pligter efter arbejdsskadesikringsloven. Det betyder bl.a., at de selvforsikrede arbejdsgivere selv bærer den fulde økonomiske risiko ved arbejdsulykker og skal betale de erstatninger m.v. til tilskadekomne og efterladte, som følger af loven, herunder udgifter til sygebehandling eller optræning under sagens behandling, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Selvforsikrede, offentlige arbejdsgivere har dog ikke hjemmel til at betale for andre udgifter til tilskadekomne i anledning af arbejdsulykken end det, som følger af arbejdsskadesikringsloven, medmindre der er bevillingsmæssig hjemmel hertil i anden lov, eller det følger af kommunalfuldmagten.

I modsætning til de selvforsikrede, offentlige arbejdsgivere, er der ikke et krav om, at private forsikringsselskaber skal have lovhjemmel for at kunne tilbyde tilskadekomne med en arbejdsskade indsatser og behandlinger, som ligger ud over arbejdsskadesikringsloven. Flere private forsikringsselskaber tilbyder derfor i dag en såkaldt aktiv skadesbehandling ud over det, de er forpligtede til efter loven. Det kan for eksempel være lindrende behandling i form af smertebehandling, psykologbehandling, forløb ved privat aktør m.v., som forsikringsselskaberne betaler for at hjælpe tilskadekomne med at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet ud fra en vurdering af, at udgifterne til denne indsats i nogle tilfælde kan begrænse de betydeligt højere udgifter til erstatninger for tab af erhvervsevne.

Aktiv skadesbehandling kan bestå af tilpassede tilbud til den enkelte tilskadekomne, når forsikringsselskaberne vurderer, at der er et potentiale for, at tilskadekomne med en særlig indsats kan bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Indsatsen er individuelt tilrettelagt og sættes typisk i gang tidligt. Det bygger på det grundlag, at det, der kan hjælpe den ene tilskadekomne tilbage på arbejdsmarkedet, ikke nødvendigvis hjælper en anden tilbage på arbejdsmarkedet.

3.3.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af arbejdsskadeaftalen, at aftalepartierne ønsker også at give offentlige ansatte, som kommer ud for en ulykke på arbejdet, større muligheder for i konkrete tilfælde at få adgang til behandling eller indsatser fra de selvforsikrede arbejdsgivere, som ligger ud over det, som de selvforsikrede arbejdsgivere er forpligtede til efter arbejdsskadesikringsloven. Partierne er enige om, at de selvforsikrede arbejdsgivere kan benytte denne adgang til at afholde udgifter hertil, når de vurderer, at behandlingen eller indsatsen vil understøtte, at tilskadekomne efter arbejdsulykken bevarer tilknytningen til arbejdspladsen eller i øvrigt til arbejdsmarkedet generelt.

Beskæftigelsesministeriet foreslår på denne baggrund, at der

indføres en bestemmelse i arbejdsskadesikringsloven, hvorefter selvforsikrede arbejdsgivere ved arbejdsulykker kan afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke kan afholdes efter arbejdsskadesikringslovens § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. De enkelte selvforsikrede arbejdsgiveres beslutning om at afholde disse udgifter vil således ligge ud over arbejdsskadesikringsloven og omfattes ikke af loven, herunder lovens klagebestemmelser m.v.

Forslaget vil medføre, at selvforsikrede arbejdsgivere fremadrettet vil kunne afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes fortsatte arbejdsmarkedstilknytning i tilfælde, hvor udgifterne ikke kan afholdes inden for arbejdsskadesikringsloven eller sundhedslovgivningen. Forslaget er inspireret af de muligheder, som nogle private forsikringsselskaber tilbyder privatansatte efter en arbejdsulykke i dag, uden at være forpligtede til det efter arbejdsskadesikringsloven. Det er hensigten, at mulighederne i den foreslåede bestemmelse vil kunne benyttes i tilfælde, hvor de selvforsikrede arbejdsgivere vurderer, at tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt er udfordret, at der er klare indikationer på, at indsatsen vil forbedre tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt, samt at det derfor samlet vil kunne forventes, at indsatsen i forhold til den enkelte tilskadekomne vil medvirke til at reducere udgifterne til erstatning eller godtgørelse m.v. efter arbejdsskadesikringsloven. Det vil således blive de enkelte selvforsikrede arbejdsgivere, som beslutter, om de vil benytte sig af den adgang, som forslaget giver, til at afholde udgifter ud over det, som de er forpligtede til efter loven. I det omfang de selvforsikrede arbejdsgivere er offentlige myndigheder, vil de almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger skulle finde anvendelse ved myndighedernes stillingtagen til anvendelse af bestemmelsen i de enkelte tilfælde.

Adgangen for selvforsikrede arbejdsgivere til at benytte ordningen er uafhængig af, hvordan den enkelte selvforsikrede arbejdsgiver har valgt at administrere ordningen.

3.4. Ny og forenklet årslønsberegning

3.4.1. Gældende ret

Erstatning for tab af erhvervsevne blev indført i arbejdsskade-forsikringsloven ved lov nr. 79 af 8. marts 1978 som ny erstatningsart i stedet for den tidligere invaliditetserstatning, der var fastsat i ulykkesforsikringsloven. Ved lov nr. 228 af 23. maj 1984 blev erstatning for tab af erhvervsevne indført som erstatningsart i erstatningsansvarsloven. Vurderingen af tabet af erhvervsevne ”erhvervsevnetabsprocenten” er efter ændringen af erstatningsansvarsloven ved lov nr. 463 af 7. juni 2001 med virkning for skader fra 1. juli 2002 i dag den

samme efter de to lovgivninger, men erhvervsevnetabsprocenten kan blive fastsat forskelligt efter de to love, hvis der anlægges en forskellig vurdering af årsagssammenhængen mellem følgerne af skaden og det samlede erhvervsevnetab, jf. Højesterets dom offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 2802 H. Reglerne om beregning af erstatning og udbetalingen af erstatning efter henholdsvis erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven er ikke identiske.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 1, har tilskadekomne ret til erstatning for tab af erhvervsevne, når arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig ved arbejde. Der ydes ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.

Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2.

Erstatning for tab af erhvervsevne beregnes efter gældende regler i arbejdsskadesikringsloven på baggrund af et fastsat erhvervsevnetab i procent og en fastsat årsløn. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende erstatning årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf, jf. gældende § 17, stk. 6.

Erhvervsevnetabet i procent fastsættes på baggrund af forskellen i procent mellem tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtruffet, og tilskadekomnes resterhvervsevne på afgørelsestidspunktet med arbejdsskaden.

Vurderingen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet, hvis skaden ikke var indtrådt, baseres på en konkret og individuel skønsmæssig vurdering, hvor der blandt andet kan tages hensyn til forhold, der er eller kunne være indtruffet efter arbejdsskaden, herunder til tilskadekomnes muligheder for avancement eller andre ændringer i tilskadekomnes ansættelsesforhold. Efter gældende praksis er det således ikke tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet, der automatisk skal lægges til grund, som tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet.

Efter praksis fastsættes tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden arbejdsskaden på afgørelsestidspunktet dog i mange sager på baggrund af en opregulering af tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet til afgørelsestidspunktet, uden at der tages hensyn til mulige ændringer af tilskadekomnes erhvervsevne, hvis skaden ikke var indtruffet. Det er for eksempel tilfældet for tilskadekomne, der har været i stabil beskæftigelse og har været beskæftiget til samme løn i længere tid.

Vurderingen af tilskadekomnes resterhvervsevne efter arbejdsskaden baseres efter praksis enten på tilskadekomnes

faktiske indtægt på afgørelsestidspunktet eller – når pågældende ikke har en erhvervsindtægt, der kan lægges til grund – på baggrund af en konkret og individuel skønsmæssig vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked.

Det fremgår af forarbejderne til lov om arbejdsskadeforsikring fra 1978, jf. betænkning 792 fra 1997 vedrørende arbejdsskadeforsikring, side 17-18 og Folketingstidende 1977-78, 2. samling, sp. 498, 800, 6740, 7068; tillæg A, sp. 887; tillæg B, sp. 315, sp. 483; tillæg C, sp. 225, at det med den foreslåede nedre grænse på 15 procent ikke var hensigten at udelukke i øvrigt berettigede skadelidte fra erstatning, men at sikre administrationen adgang til at afvise dyberegående behandling af udokumenterbare bagatelkrav. Det betyder, at hvis et indtægtstab som følge af en arbejdsskade er lidt mindre end 15 procent, kan tilskadekomne i visse tilfælde alligevel tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne på 15 procent.

Når tabet af erhvervsevne er fastsat i en erhvervsevnetabsprocent, skal erstatningen for tabet af erhvervsevne beregnes. Efter § 17, stk. 6, udgør den årlige løbende erstatning 83 pct. af tilskadekomnes årsløn ved fuldstændigt tab af erhvervsevne og ved en mindre nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig andel af tilskadekomnes årsløn på skadestidspunktet. Årslønnen fastsættes efter reglerne i § 24. Den fastsatte årsløn anvendes tillige i sager, hvor tilskadekomne efter arbejdsskaden visiteres til et fleksjob, og hvor tabet vurderes efter § 17 a i arbejdsskadesikringsloven.

Den fastsatte årsløn anvendes endvidere til at beregne erstatning for tab af forsørger til efterladte.

Årslønnen udgør som hovedregel tilskadekomnes samlede arbejdsfortjeneste i året forud for arbejdsskadens indtræden, jf. lovens § 24, stk. 1. Reglen svarer til § 7 i erstatningsansvarsloven. Årslønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysningerne i indkomstregisteret og andre oplysninger fra skatteforvaltningen, jf. lovens § 24, stk. 6. Årslønnen er udtryk for tilskadekomnes arbejdssevne på skadestidspunktet.

Året forud for arbejdsskadens indtræden er de seneste 12 kalendermåneder forud for arbejdsskadens indtræden. Det er ikke forudgående kalenderår.

Alle lønandele indgår i årslønnen, som dermed er baseret på totalindkomstprincippet. Det drejer sig blandt andet om indtægter fra alle arbejdsgivere, herunder indtægt fra bibe-skæftigelse, inkl. arbejdsmarkedsbidrag, overskud fra selvstændig virksomhed, feriepenge fra optjeningsåret, pensionsbidrag fra både arbejdsgiver og arbejdstager, atp-bidrag, værdien af kost og logi hos arbejdsgiveren og værdien af andre naturalydelse. Indtægter, der kommer fra ikke-beskattet arbejde ”sort arbejde”, og som kan dokumenteres, indgår også i årslønnen efter en langvarig praksis.

Arbejdsfri indtægter som renter, private pensioner, aktieudbytte, indtægter ved udlejning af ejendomme og lignende

indgår ikke i årslønnen. Arten og størrelsen af sociale ydelser m.v. indgår heller ikke i årslønnen.

Årslønnen fastsættes efter § 24, stk. 2, 1. pkt., efter et skøn, når særlige indtægtsforhold eller ansættelsesforhold gør sig gældende. Reglen svarer til § 7, stk. 2, 1. pkt., erstatningsansvarsloven. Det kan for eksempel være, når tilskadekomne på grund af en erhvervssygdom ikke har været beskæftiget til samme løn i hele det foregående år, eller når tilskadekomne har været ude af erhverv i en kortere eller længere periode før datoen for sygdommens anmeldelse, eller når årslønnen fastsat efter hovedreglen i § 24, stk. 1, ikke giver et retvisende billede af tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet. Efter praksis fastsættes årslønnen med udgangspunkt i tilskadekomnes værdi på arbejdsmarkedet på skadestidspunktet svarende til en fuldtidsstilling, i princippet uanset hvordan tilskadekomne aktuelt udnytter sin arbejdsevne på arbejdsmarkedet på skadestidspunktet.

Uanset om årslønnen fastsættes efter lovens hovedregel eller fastsættes skønsmæssigt, er der i praksis tale om en omfattende administration med henblik på at fastsætte årslønnen så retvisende som muligt i forhold til tilskadekomnes arbejdsevne på skadestidspunktet. Det vurderes, at årslønnen fastsættes skønsmæssigt i ca. 60 pct. af sagerne, hvor der tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne.

Der gælder et lovfastsat maksimum for årslønnen, jf. § 24, stk. 5. Dette maksimum er 608.000 kr. i 2024. Beløbet reguleres årligt. Der gælder ligeledes et minimum for fastsættelsen af årslønnen i særlige situationer. Dette beløb ville med et uændret niveau udgøre 248.000 kr. i 2024, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede var nedsat i væsentlig grad forud for arbejdsskaden. Minimumsårslønnen anvendes for tilskadekomne, der er under 18 eller under uddannelse.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder særlige regler om fastsættelse af erhvervsevnetab for personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob. For disse fastsættes tabet af erhvervsevne på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet, jf. § 17 a, stk. 1.

Indtjeningen før arbejdsskaden for tilskadekomne i fleksjob udgør det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgangstidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt, jf. § 17 a, stk. 2. Det svarer til praksis for fastsættelse af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt efter § 17, stk. 1. Indtjeningen i fleksjobbet udgør summen af lønnen fra arbejdsgiveren og tilskuddet fra kommunen, jf. § 17 a, stk. 3.

Tabsbegrænsningspligten gælder ikke, når tilskadekomne er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob. Dette følger af Østre Landsrets dom af 3. december 2021, som er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2022, side 541 Ø.

3.4.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Særligt i sager om tab af erhvervsevne kan tilskadekomne opleve at vente lang tid på en afgørelse. Det skyldes blandt andet, at den årslønsberegning, der indgår i alle afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne, er kompliceret og i vidt omfang præget af skøn.

Beskæftigelsesministeriet er enig med aftalepartierne om, at tilskadekomnes årsløn før skaden som hovedregel skal fastsættes som den faktiske samlede skattepligtige indkomst i det bedste indtægtsår ud af de seneste fem år forud for skaden. Ved at tage udgangspunkt i det bedste af de seneste fem år ønsker aftalepartierne at tage hensyn til tilskadekomne, der i en kortere midlertidig periode har haft en lavere årsindkomst, for eksempel på grund af deltidsansættelse, orlov el. lign. Aftalepartierne er enige om, at den fastsatte årsløn, opreguleret til afgangstidspunktet, skal anvendes som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket. Aftalepartierne er endelig enige om, at årslønnen som udgangspunkt skal fastsættes på baggrund af oplysninger fra indkomstregistret.

Aftalepartierne er endvidere enige om, at der i særlige tilfælde skal kunne undtages fra hovedreglen. Undtagelserne skal sikre, at tilskadekomne med særlige forhold får fastsat en årsløn, som afspejler deres indtjeningsevne uden skaden på trods af, at de faktiske lønoplysninger fra de seneste fem år ikke kan anvendes direkte. Det gælder for eksempel for personer, der er nye på arbejdsmarkedet, eller personer på deltid på grund af pasning af handicappet barn. Aftalepartierne er også enige om at hæve minimumsårslønnen og årslønnen for tilskadekomne uden for erhverv, samt at lovfæste en normalårsløn og årslønnen for tilskadekomne uden for erhverv.

Formålet er, at årslønnen skal kunne fastsættes mere objektivt og med anvendelse af mindre skøn, så der opnås en kortere sagsbehandlingstid i sager om erstatning af erhvervsevnetab. Det opnås blandt andet ved, at årslønnen fastsættes efter den foreslåede nye hovedregel i flere sager, end det sker i praksis efter de gældende regler. I alle situationer, hvor årslønnen allerede i dag fastsættes efter hovedreglen i gældende lov, vil årslønnen som udgangspunkt også fremover blive fastsat efter den foreslåede hovedregel. Derudover vil årslønnen i en række situationer, hvor årslønnen i dag fastsættes efter en undtagelse, fremover blive fastsat efter den foreslåede hovedregel.

På baggrund heraf foreslås det, at årslønnen fremover som hovedregel vil skulle fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde, i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Årslønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysninger i indkomstregisteret, oplysninger fra skatteforvaltningen eller – hvis disse oplysninger ikke er tilgængelige, på baggrund af andre relevante oplysninger. Årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde,

i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.

Den samlede faktiske indkomst for det valgte indtægtsår vil efter forslaget skulle opreguleres til værdien i skadeåret for at bevare værdien af årslønnen, med henblik på at kunne udpege det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.

Årslønnen afrundes fortsat til nærmeste 1.000 kr. Afrundingen foretages efter, at årslønnen er fastsat.

Ved beregningen af selve erstatningen til tilskadekomne eller efterladte vil den fastsatte årsløn skulle opreguleres som efter gældende regler til afgørelsesåret.

Ved at tage udgangspunkt i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, sikres et solidt grundlag for fastsættelsen af årslønnen, hvor der ofte vil være mindst ét indtægtsår, der kan anvendes. Det sikrer således, at tilskadekomne, der inden for den fem-årige periode forud for skaden har haft en svingende årsindkomst ved arbejde, for eksempel på grund af deltidsansættelse, kortere ledighedsperioder, orlov el. lign., er sikret en årsløn fastsat ud fra det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. For tilskadekomne, hvor pågældendes indkomst ved arbejde har været påvirket af helt særlige helbredsmæssige eller familiemæssige forhold, hvor helt særlige omstændigheder i perioden indebærer, at det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, ikke kan anvendes direkte, eller hvor tilskadekomne ikke har en indkomst ved arbejde før skaden, som kan anvendes til at fastsætte en årsløn, for eksempel på grund af ung alder, foreslås det, at der fastsættes bestemmelser. Undtagelserne er specifikke i forhold til den generelle hovedregel, og der fastsættes overordnede regler for, hvordan årslønnen skal fastsættes for de enkelte undtagelser. Formålet med at fastsætte nærmere regler om årslønsfastsættelsen for undtagelserne er at etablere en forenklet og ensartet praksis i sager, hvor den foreslåede hovedregel ikke kan anvendes.

Det foreslås, at årslønnen alene fastsættes efter undtagelsesbestemmelser i visse nærmere afgrænsede situationer. Det forventes dermed, at der fremover vil være flere sager, hvor årslønnen skal fastsættes efter hovedreglen.

I forhold til undtagelsesbestemmelserne vil fastsættelsen af årslønnen som udgangspunkt også skulle ske på baggrund af oplysninger fra indkomstregistret om tilskadekomnes indkomst ved arbejde inden for de seneste 5 år forud for skadens indtræden eller en anden relevant periode. Disse oplysninger vil skulle kombineres med en omregning af tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde eller ved anvendelse af en af lovens satser m.v.

Der foreslås indsat en bestemmelse i forslaget, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelsesbestemmelser, skal anvende

den undtagelsesbestemmelse, der ligger tættest i tid på skadestidspunktet. Når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelsesbestemmelser på skadestidspunktet, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anvende den undtagelsesbestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes indkomstmæssige situation ved arbejde på skadestidspunktet. I helt særlige situationer vil det være muligt at anvende reglerne for flere undtagelsesbestemmelser i kombination.

Den nuværende maksimumssats for fastsættelse af årsløn videreføres uændret på 608.000 i 2024-niveau. Det foreslås, at minimumsårslønnen forhøjes fra et uændret niveau i 2024 på 248.000 kr. til 257.000 kr. i 2024-niveau, samt at der som noget nyt indføres en lovfastsat normalårsløn på 434.000 kr. i 2024-niveau og en sats for personer uden for erhverv (pensionistårsløn) på 54.000 i 2024-niveau. Beløbene reguleres årligt. I helt særlige situationer skal det være muligt at nedsætte årslønnen fastsat på baggrund af en af lovens satser, hvis erhvervsevnen i forvejen i dokumenteret omfang er nedsat før arbejdsskaden.

Den nye hovedregel og undtagelsesbestemmelserne udmøntes nærmere ved en bekendtgørelse, der udstedes af beskæftigelsesministeren. Formålet med bemyndigelsen er i en bekendtgørelse at etablere en forenklet og ensartet praksis for fastsættelse af årslønnen efter hovedreglen og undtagelsesbestemmelserne.

Forslaget indebærer samlet set, at årslønnen fremover bliver mere objektivt baseret på oplysninger fra indkomstregistret. Det indebærer, at tilskadekomne med fast tilknytning til arbejdsmarkedet de seneste 5 år forud for skaden vil få fastsat årslønnen som det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest uanset om det ligger nogle år før skaden. Det indebærer ligeledes, at en række grupper, som med gældende praksis ville få deres faktiske indkomst ved arbejde omregnet til en fuldtidsårsløn, fremover vil opleve at få udmålt en erstatning for erhvervsevnetab, der er mere objektivt baseret på den tilskadekomnes det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Det gælder for eksempel for tilskadekomne, der i alle 5 år har arbejdet på deltid, eller har haft regelmæssige ledighedsperioder, for eksempel på grund af sæsonarbejde.

For grupper, der er omfattet af undtagelsesbestemmelserne, vil forslaget indebære, at årslønnen som udgangspunkt fastsættes inden for fastsatte rammer på baggrund af den tilskadekomnes indkomstforhold inden for de seneste 5 år. Det gælder for eksempel tilskadekomne, som er under 23 år eller under uddannelse.

For så vidt angår fastsættelsen af tabet af erhvervsevne skal erhvervsevnetabsprocenten på samme måde som i dag fastsættes på grundlag af en beregning af forskellen mellem indtjeningsvnen før arbejdsskaden og indtjeningsvnen efter arbejdsskaden.

Indtjeningssevnen før arbejdsskaden vil fremover som noget nyt skulle fastsættes til den årsløn, der fastsættes efter de nye regler i § 24. Det vil erstatte den gældende skønsmæssige fastsættelse af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden skaden.

Forslaget bidrager dermed til at forenkle fastsættelsen af årslønnen og vurderingen af tabet af erhvervsevne i alle sager, hvor der skal udmåles erstatning for tab af erhvervsevne. Det skyldes, at det ikke længere er nødvendigt at indhente omfattende supplerende oplysninger om tilskadekomnes samlede indkomst ved arbejde med henblik på fastsættelse af tilskadekomnes årsløn, og supplerende oplysninger med henblik på vurderingen af tilskadekomne potentielle erhvervsevne før skaden.

Det foreslås i forslaget at indsætte en særlig regel om vurderingen af tabet af erhvervsevne for tilskadekomne med en indkomst ved arbejde på skadestidspunktet over den maksimale årsløn, som i 2024 udgør 608.000 kr.

Reglen indebærer, at når tilskadekomnes årsløn er fastsat til den maksimale årsløn, anvendes den reelle faktiske samlede indkomst ved arbejde som indtjeningssevnen før arbejdsskaden, når tabsprocenten i forhold til tab af erhvervsevne skal fastsættes. Det vil sige, at det er den årsløn, der var fastsat efter reglen i § 24, stk. 1, eller en bestemmelse i § 24, stk. 2, før årslønnen i den konkrete sag blev fastsat med anvendelsen af reglen om maksimum årsløn.

Indtjeningssevnen efter arbejdsskaden vil som udgangspunkt blive fastsat som hidtil på baggrund af tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde efter skaden eller en skønsmæssig vurdering af tilskadekomnes resterhvervsevne efter arbejdsskaden. Det betyder, at hidtidig praksis herom kan opretholdes, dog bortset fra situationer vedrørende tilskadekomne med personlig assistance efter arbejdsskaden, idet disse med forslaget vil blive vurderet på baggrund af indtjeningssevnen med den personlige assistance.

Forslaget indebærer samlet set, at erstatningen for tabet af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven ikke længere vurderes på samme måde som efter erstatningsansvarsloven. Det skyldes, at den fastsatte årsløn fremover anvendes som indtjeningssevnen før skaden efter arbejdsskadesikringsloven, dvs. at indtjeningssevnen før skaden som udgangspunkt er baseret på det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Det vil således være objektivt baseret og ikke længere være baseret på en skønsmæssig vurdering af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket. Ændringen vil indebære, at vurderingen fra arbejdsskadesagen ikke længere kan anvendes, når erstatningen skal fastsættes efter erstatningsansvarsloven.

Der foretages derfor samtidig en nyaffatning af § 29, stk. 2, som bl.a. vil medføre, at erstatning for tab af erhvervsevne begrebsmæssigt vil blive anset for erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsans-

svarsloven. Herved præciseres det, at den tilskadekomnes indkomsttab alene kan kompenseres én gang. Erstatning efter arbejdsskadesikringsloven er fortsat primær i forhold til erstatning efter erstatningsansvarsloven. Tilskadekomne kan fortsat rejse krav om differenceerstatning i det omfang erstatningen efter erstatningsansvarsloven overstiger erstatningen efter arbejdsskadesikringsloven.

3.5. Større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne

3.5.1. Gældende ret

Når tilskadekomnes potentielle erhvervsevne efter skaden og tilskadekomnes faktiske indtægt efter skaden er fastsat, fastsættes tabet af erhvervsevne som forskellen i procent (erhvervsevnetabsprocenten). Det drejer sig om sager efter både § 17 og § 17 a i arbejdsskadesikringsloven.

Erhvervsevnetabsprocenten anvendes sammen med den fastsatte årsløn til at beregne erstatningen for tab af erhvervsevne.

Erhvervsevnetabsprocenten fastsættes efter praksis med 5 procentpoints intervaller og med en nedre grænse på 15 pct., således at tabet vurderes til 15 pct., 20 pct., 25 pct., 30 pct., 35 pct., 40 pct. og så videre op til 100 pct. Erhvervsevnetabsprocenten fastsættes også i hele procenter delelig med 5 efter erstatningsansvarsloven.

Efter forarbejderne til lov nr. 79 af 8. marts 1978 om arbejdsskadeforsikring og praksis kan der dog, når det beregnede tab er mindre end 15 pct., tilkendes et erhvervsevnetab på 15 pct. i tilfælde, hvor der er tale om et dokumenteret indtægtstab som følge af en arbejdsskade, og hvor dette tab er af nogen betydning.

3.5.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Beskæftigelsesministeriet foreslår på baggrund af aftalen at indføre større intervaller ved fastsættelse af erhvervsevnetabsprocenten. Det skal bidrage til en forenklet sagsbehandling.

I stedet for, at tabet af erhvervsevne fastsættes 5 procentpoints intervaller skal fastsættelsen af tilskadekomnes erhvervsevnetab fremover ske med 10 procentpoints intervaller. Samtidig fastholdes den nedre grænse for et erhvervsevnetab på 15 pct., så tabet af erhvervsevne fremadrettet bliver fastsat til 15 pct., 20 pct., 30 pct., 40 pct. og så videre op til 100 pct. Dermed vil den gældende praksis, hvor tabet af erhvervsevne fastsættes med 5 pct. intervaller blive ændret. Den nuværende lovfastede grænse for tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne på 15 pct. foreslås opretholdt.

Forslaget har til formål at forenkle administrationen af sager om vurdering af tabet af erhvervsevne. Forslaget indebærer,

at tabet ikke bliver så præcist som efter gældende regler, og at nogle tilskadekomne vil opleve at få en højere erstatning end efter gældende regler, mens andre tilskadekomne vil opleve at få en lavere erstatning end efter gældende regler.

Forslaget indebærer, at det beregnede tab af erhvervsevne skal afrundes til den nærmeste erhvervsevnetabsprocent. Det foreslås, at afrundingen ligesom i dag sker efter almindelige afrundingsregler. Tabet vil således for eksempel blive fastsat til 30 pct., når det vurderes, at tabet ligger på mindst 25 og under 35, det vil sige i niveauet 25-34 pct.

Forslaget indebærer tillige, at erhvervsevnetabsprocenten ikke længere skal afrundes på samme måde efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, idet fastsættelsen af tilskadekomnes erhvervsevnetab efter erstatningsansvarsloven fortsat sker i hele procenter delelig med 5.

3.6. Tabsbegrænsningspligten og styrket incitament for personer visiteret til fleksjob

3.6.1. Gældende ret

Efter arbejdsskadesikringsloven skal der ved bedømmelsen af tab af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved et arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende på baggrund af dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling eller optræning, jf. den gældende § 17, stk. 2. Heri ligger også, at tilskadekomne skal opfylde den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt.

Tilskadekomne har dermed allerede efter de gældende regler en pligt til at forsøge at begrænse sit tab mest muligt. Det vil dermed kunne komme den tilskadekomne til skade ved udmålingen af erstatningens størrelse, hvis pågældende uden rimelig grund undlader at begrænse erhvervsevnetabet gennem f.eks. deltagelse i de revaliderings- og aktiveringsmuligheder, som tilbydes efter den til enhver tid gældende social- og arbejdsmarkedspolitiske lovgivning.

Arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2, svarer til erstatningsansvarsloven § 5, stk. 2, for så vidt angår skader fra 1. juli 2002. Der er overensstemmelse mellem, hvordan den endelige erhvervsevnetabsprocent fastsættes efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven. Dette modificeres dog af arbejdsskadesikringslovens § 17 a, der blev indsat ved lov nr. 1388 af 21. december 2005 med ændring ved lov nr. 1380 af 23. december 2012 som konsekvens af fleksjob- og førtidspensionsreformen pr. 1. januar 2013.

For personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjobordningen, og dermed enten er ledige og modtager ledighedsydelse eller er ansat i fleksjob, skal tabet af erhvervsevne ifølge loven fastsættes på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet, jf. § 17 a, stk. 1.

Når tilskadekomne er visiteret til fleksjob eller er i fleks-

job efter arbejdsskaden, tages der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet efter de gældende regler i arbejdsskadesikringsloven ikke hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved et arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende på baggrund af dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling eller optræning, jf. den gældende § 17, stk. 2. Der skal som følge heraf heller ikke tages stilling til, hvorvidt tilskadekomne har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt. Dette følger også af administrativ praksis, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse 87-15 og af retspraksis, jf. Østre landsretsdømme offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2022, side 541 Ø. Ifølge dommen må hensynet til tabsbegrænsningspligten anses for forudsat varetaget ved, at visitering til fleksjob efter reglerne herom indebærer en langvarig og grundig vurdering af tilskadekomne, hvor myndighederne har pligt til at påse bl.a., at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt.

Reglerne om fleksjob fremgår af kapitel 20 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Det er bl.a. en betingelse for visitation til fleksjob, at arbejdsevnen anses for varigt og væsentligt begrænset og ikke kan anvendes til at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår, jf. § 116 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det fremgår af vejledning nr. 10048 af 25. november 2019 om fleksjob m.v., at det er en kommunes rehabiliteringsteam, der indstiller, om tilskadekomne skal bevilges et fleksjob.

I forbindelse med etablering af et fleksjob skal jobcenteret:

- 1) Foretage en vurdering af den fleksjobvisiteredes arbejdssevne i forhold til det konkrete job, herunder de konkrete skånebehov.
- 2) Godkende at ansættelsen sker som et fleksjob.

Når jobcenteret skal godkende etablering af et konkret fleksjob, skal jobcenteret sikre, at den fleksjobvisiterede udnytter sin arbejdsevne bedst muligt i fleksjobbet. Jobcenteret skal endvidere foretage en opfølgning, efter at den pågældende har været ansat i fleksjobbet i 2½ år for at vurdere, om der er sket ændringer i den ansattes forhold, herunder om den pågældende fortsat opfylder betingelserne for fleksjob.

Jobcenteret kan efter omstændighederne godkende, at tilskadekomne ansættes i et fleksjob med færre timer, end jobcenteret har vurderet den pågældendes arbejdssevne, hvis det bl.a. vurderes at være bedre for tilskadekomnes fremtidige muligheder på arbejdsmarkedet. I forbindelse med jobcenterets opfølgning på det konkrete fleksjob taler jobcenteret med tilskadekomne om mulighederne for, at pågældende evt. kan gå op i tid i fleksjobbet.

Efter erstatningsansvarsloven foretages der en vurdering af, i hvilket omfang den skadelidte vil eller burde kunne bestrejde et almindeligt job på normale vilkår. Ansættelse som led i

en jobordning indgår dermed ikke i sig selv i erhvervsevnetabsvurderingen.

3.6.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2, om tabsbegrænsningspligt ændres, så ordlyden kommer til at være den samme som i erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, som vedrører den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt. Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring af bestemmelsen, men alene en justering med det formål at kunne tydeliggøre i lovforslagets bemærkninger, at det som hidtil er de samme almindelige erstatningsretlige principper for tabsbegrænsningspligt, der gælder for sager om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven som efter erstatningsansvarsloven. Formålet er hermed at styrke arbejdsskademyndighedernes fokus på vurderingen af tabsbegrænsningspligten.

Arbejdsskademyndighedernes vurdering af, hvorvidt tilskadekomne har overholdt tabsbegrænsningspligten, vil fortsat skulle ske ud fra oplysninger om skadernes art og omfang samt tilskadekomnes mulighed for at begrænse tabet som følge af skaden, herunder i forhold til pågældendes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Vurderingen vil fortsat skulle bygge på en samlet vurdering af alle sagens oplysninger, hvor det vil være afgørende, om der kan fastslås en manglende vilje fra tilskadekomne til at begrænse tabet, mens manglende evne til at begrænse tabet ikke vil påvirke udmålingen af erstatningen.

Hvis arbejdsskademyndighederne vurderer, at tilskadekomne ikke har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, vil det afspejle sig i udmålingen af erstatningen for tab af erhvervsevne. I afgørelser, hvor tabsbegrænsningspligten påvirker udmålingen af erstatningens størrelse, vil arbejdsskademyndighedernes vurdering altid skulle være konkret og afvejes i forhold til, at der ikke stilles krav til den tilskadekomne, som den tilskadekomne efter arbejdsskaden ikke kan leve op til. I sager, hvor arbejdsskademyndighederne har taget stilling til, om tabsbegrænsningspligten har haft indvirkning på fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocentens størrelse, vil det skulle fremgå af afgørelsens begrundelse i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse.

Den langvarige og grundige vurdering af tilskadekomne i forbindelse med visitering til fleksjob, hvor kommunerne har pligt til at påse, at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt, vil fortsat understøtte, at de tilskadekomne begrænser deres tab.

For at styrke incitamentet til, at personer, som er visiteret til fleksjob, udnytter deres resterhvervsevne bedst muligt og derved begrænser deres tab, foreslås det, at en kommunes afgørelse om en sanktion i ledighedsydelsen, jf. § 76, § 77 a, stk. 3-4 eller § 77 b, stk. 1, jf. dog stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik på grund af, at tilskadekomne ikke har opfyldt

sin rådighedsforpligtelse, vil medføre fradrag i fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne. Efter forslaget vil de øvrige muligheder for sanktioner efter lov om en aktiv socialpolitik ikke skulle medføre fradrag i erstatningen. Der er tale om sanktioner, som medfører at tilskadekomne får fradrag i ledighedsydelsen for enkelte dage, bl.a. for udeblivelse fra samtaler med kommunen. Disse øvrige sanktioner synes ikke umiddelbart at udgøre et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at kunne antage, at tilskadekomne ikke begrænser sit tab af erhvervsevne.

Perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil skulle svare til perioden for kommunens sanktion i ledighedsydelsen. Hvis tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse som følge af en sanktion, vil fradraget ske i erstatningen dog kun for perioden indtil, at tilskadekomne bliver ansat i fleksjob. Hensynet til den almindelige tabsbegrænsningspligt forudsættes i øvrigt fortsat for varetaget ved, kommunens langvarige og grundige vurdering af tilskadekomne ved visitering til fleksjob, hvor kommunen allerede har pligt til at påse bl.a., at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt. Forslaget ændrer således ikke på, at arbejdsskademyndighederne ikke vil skulle tage stilling til, hvorvidt tilskadekomne har opfyldt den almindelige tabsbegrænsningspligt ved fastsættelsen af erhvervsevnetabet efter jf. § 17 a, stk. 1.

Det forudsættes, at arbejdsskademyndighederne tilrettelægger en administration, der sikrer, at tilskadekomne får vejledende information om tabsbegrænsningspligten.

3.7. Samspelet mellem erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven

3.7.1. Gældende ret

Tilskadekomne eller efterladte kan i nogle situationer være berettiget til erstatning og godtgørelse efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven.

Det drejer sig om skader, hvor tilskadekomne er sikret efter arbejdsskadesikringsloven, og hvor der samtidig er en ansvarlig skadevolder efter dansk rets almindelige regler om erstatning.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 77, stk. 1, 2. pkt., ned sættes tilskadekomnes eller de efterladedes krav mod den erstatningsansvarlige i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter arbejdsskadesikringsloven.

Bestemmelsen har til formål at udelukke, at tilskadekomne eller de efterladte får dobbelsterstatning for samme skade. Samtidig fastslår bestemmelsen princippet om, at arbejdsskadesikringsloven er primær, hvilket indebærer, at tilskadekomne og efterladte skal rejse kravet efter arbejdsskadesikringsloven, før kravet rejses efter anden lovgivning. Erstatning efter arbejdsskadesikringsloven er således for eksempel også primær i forhold til erstatning fra Patie-

erstatningen, jf. lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse U-12-06.

Bestemmelsen i arbejdsskadesikringslovens § 77, stk. 1, 2. pkt., følges op af bestemmelsen i samme lovs § 29, stk. 2, hvorefter den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse, herunder efter erstatningsansvarsloven, som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Bestemmelsen omfatter ansvarlige skadevoldere og deres eventuelle ansvarsforsikringsselskaber. Bestemmelsen giver således ikke for eksempel ulykkesforsikringsselskaber adgang til regres.

Bestemmelsens primære formål er at sikre, at tilskadekomne og efterladte ikke får kompensation to gange for samme skade i de situationer, hvor den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har betalt erstatning eller godtgørelse til tilskadekomne eller dennes efterladte efter erstatningsansvarsloven eller anden lovgivning, og hvor erstatningen fastsættes efter erstatningsansvarsloven, før der er tilkendt og betalt erstatning eller godtgørelse til tilskadekomne eller efterladte efter arbejdsskadesikringsloven. Dette kan være situationen, når den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab ikke er opmærksom på, at der verserer en arbejdsskadesag som følge af samme skade.

Bestemmelsen giver den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab en ret til regres i kompensationen efter arbejdsskadesikringsloven for den kompensation "af samme art", der måtte være udbetalt efter erstatningsansvarsloven. Det antages i praksis, at den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab dermed har ret til at indtræde i tilskadekomnes krav på kompensation efter arbejdsskadesikringsloven, når der er udbetalt erstatning m.v. af samme art efter erstatningsansvarsloven. Derved sikres ansvarsforsikringsselskabets ret til at blive godtgjort for den kompensation, der er udbetalt, til tilskadekomne eller efterladte uden at afvente afgørelsen om kompensation efter arbejdsskadesikringsloven. Er erstatning m.v. udbetalt til tilskadekomne, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tilbagebetaling, når betingelserne i § 40 a i arbejdsskadesikringsloven er opfyldte.

Efter praksis anses erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven ikke som erstatning af samme art som midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven, jf. for eksempel Højesterets dom

af 23. august 2021, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2021, side 4752 H.

Den nuværende retstilstand indebærer, at tilskadekomne i visse situationer kan få kompensation efter både erstatningsansvarsloven i form af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og efter arbejdsskadesikringsloven i form af midlertidig erstatning for erhvervsevnetab, uanset kompensationen dækker et indtægtstab for samme periode. Det er ikke muligt at rejse et tilbagebetalingskrav mod tilskadekomne.

Den nuværende retstilstand indebærer videre, at tilskadekomne i en række sager må vente med at få udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, indtil der er truffet endelig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven. Ansvarsforsikringsselskaberne undlader således i nogle sager at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, når tilskadekomne har fået tilkendt en midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven og udbetaler først erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet den endelige erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven. Det skyldes, at ansvarsforsikringsselskaberne ikke kan indtræde i tilskadekomnes ret til midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven for så vidt angår erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, der måtte være udbetalt efter erstatningsansvarsloven for samme periode, som den midlertidige erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven dækker.

Ved udbetalingen af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven fradrages den midlertidige erstatning for tab af erhvervsevne, som tilskadekomne har modtaget i samme periode, hvor pågældende er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. § 2, stk. 2, i erstatningsansvarsloven.

3.7.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Beskæftigelsesministeriet finder den nuværende retsstilling uhensigtsmæssig, da tilskadekomne kan være i en situation, hvor pågældende i nogle situationer må vente unødigt længe på sin erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, og i andre situationer kan få kompensation for samme indtægtstab to gange. Hertil kommer, at det kan forudses, at forslagene i lovforslaget med hensyn til uddannelsesgodtgørelse og voldsskadeforsikringsordning vil indebære nye situationer med samspil.

Det foreslås derfor at præcisere, at tilskadekomne alene skal kunne opnå kompensation for et indtægtstab én gang. Forslaget har til formål at ændre den nuværende uhensigtsmæssige praksis og at sikre, at tilskadekomne ikke kommer til at vente unødigt længe på sin erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven.

Forslaget vil således indebære, at al erstatning for tabt ar-

bejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 2, 5 og 8 i erstatningsansvarsloven anses for erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 17 og 17 a, herunder midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, og som uddannelsesgodtgørelse efter forslaget til § 18 e i lovforslagets § 1, nr. 16.

Det samme vil gælde for erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, der udbetales af et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter den foreslåede § 49 a i lovforslagets § 1, nr. 53. Dette forsikringsselskab kan således udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til tilskadekomne eller efterladte, uden at afvente Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven.

Det vil dermed blive muligt for ansvarsforsikringsselskaberne og forsikringsselskaber, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring efter § 49 a, også at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 2, 5 og 8 i erstatningsansvarsloven, uanset der verserer en arbejdsskadesag – uden at risikere at skulle kompensere et indtægtstab, som også dækkes efter arbejdsskadesikringsloven.

Endvidere vil ændringen sikre, at tilskadekomne ikke får dækket sit indtægtstab to gange.

Ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. må som efter gældende praksis underrette Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet om, at der verserer en ansvarssag eller anden sag, der kan danne grundlag for refu-sion.

Ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. vil dermed få dækket den udbetaling, der er foretaget, men ikke mere.

Endelig vil der med forslaget blive skabt adgang til, at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes forsikringsselskab og staten i offererstatningssager kan rejse et regreskrav over for forsikringsselskabet, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring, for eventuelle erstatninger m.v., som forsikrings-selskabet, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring, skulle have udbetalt, men som den erstatningsansvarlige skadevol-der, denne ansvarsforsikringsselskab eller staten i offerer-statningssager har udbetalt.

3.8. Bemyndigelsesbestemmelse, der skaber mulighed for et forsøg med at delegere afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne

3.8.1. Gældende ret

Efter § 40, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven træffer Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring afgørelse i alle spørgsmål efter loven, medmindre andet er fastsat. Afgørelser efter loven drejer sig om, hvorvidt en anmeldt skade kan anerkendes, og for de anerkendte arbejdsskadesager tillige om erstatning og godtgørelse m.v. til tilskadekomne eller efter-

ladte. Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring træffer afgørelser i sager om både ulykker og sygdomme.

I afgørelsen af, om en anmeldt sag om en ulykke kan anerkendes som arbejdsulykke efter §§ 5 og 6 i arbejdsskadesi-kringsloven, indgår en vurdering af både retlige og lægefag-lige delspørgsmål.

Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelser, herunder af-gørelser om anerkendelse eller afvisning af en ulykke, kan af sagens parter; tilskadekomne/efterladte og forsikrings-selskabet m.fl. indbringes for Ankestyrelsen efter § 44 i ar-bejds-skadesikringsloven. Derudover har arbejdsgiveren efter § 44, stk. 1, nr. 4, en særlig ankeret til Ankestyrelsen, hvorefter arbejdsgiveren kan indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse om anerkendelse eller afvisning af en arbejdsskade for Ankestyrelsen. Arbejdsgiveren kan ikke indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse om erstatning og godtgørelse m.v. for Ankestyrelsen.

Ulykker skal efter § 31 i arbejdsskadesikringsloven anmel-des af arbejdsgiverne eller den frivilligt sikrede til det forsikringsselskab, hvor der er tegnet arbejdsulykkesforsik-ring. Selvforsikrede offentlige arbejdsgivere skal anmelde til pågældende forsikringsenhed, der har samme retsstilling efter arbejdsskadesikringsloven som arbejdsulykkesforsik-ringsselskaber.

Forsikringsselskaberne skal sende anmeldelser af ulykker videre til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring, når ulykken har medført eller må antages at medføre tilskadekomnes død, når ulykken har medført, at ulykkens følger kan be-grunde erstatning og godtgørelse ud over udgifter til beta-ling af udgifter til behandlingsudgifter og hjælpemidler efter lovens § 15, når ulykken har medført, at tilskadekomne ikke har genoptaget sit sædvanlige arbejde i sædvanligt omfang 5 uger efter ulykkens indtræden, eller ulykken er en følge af arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022. Forsikringsselskabet skal tillige sende anmeldelser af ulykker videre til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring, når forsikringsselskabet skønner, at betin-gelserne for anerkendelse af tilfældet som en arbejdsulykke ikke er opfyldt.

Efter § 15 i arbejdsskadesikringsloven har forsikrings-selskaberne, herunder selvforsikrede enheder, adgang til at be-handle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter lov om arbejdsskadesikring uden at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring. Forsik-ringsselskaberne har ikke dermed hjemmel til at træffe afgø-relse herom. Tilskadekomne har mulighed for at anmode om, at Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring træffer afgørelse om kravets eksistens og størrelse. I så fald skal forsikrings-selskabet sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring træffer afgørel-se om, hvorvidt den anmeldte ulykke kan anerkendes som en arbejdsskade efter loven, og i så fald træffe afgørelse om kravet. I det omfang et forsikringsselskab har behand-

let et krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler og har udbetalt beløbet til tilskadekomne eller behandleren, indebærer det ikke, at ulykken dermed er anerkendt.

Det fremgår af § 24, stk. 1, i sygedagpengeloven, at udbetalingen af sygedagpenge ophører efter udløbet af en kalendermåned, når der er udbetalt sygedagpenge i mere end 22 uger i de 9 forudgående kalendermåneder.

Det fremgår af § 27, stk. 1, nr. 6, i sygedagpengeloven, at udbetalingen af sygedagpenge kan forlænges, hvis der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Kommunen skal derfor tage stilling til, om sygedagpengeperioden skal forlænges, hvis der ved udløbet af perioden i § 24, stk. 1, i sygedagpengeloven er anmeldt en arbejdsskade til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet. Det er en betingelse, at der verserer en arbejdsskadesag, når kommunen træffer afgørelse om forlængelse, og at sygemeldingen har hel eller delvis forbindelse med den verserende arbejdsskadesag. Det er desuden en betingelse for at fortsætte sygedagpengeudbetalingen, at sygedagpengelovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder betingelserne om uarbejdsdygtighed og om, at den sygemeldte skal medvirke ved kommunens opfølgning m.v. Det er ikke en betingelse, at der er tale om fuld uarbejdsdygtighed.

Efter fast praksis, som ikke er kodificeret i lov eller bekendtgørelse, er der ikke hjemmel til at forlænge sygedagpengeudbetalingen efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afslag på anerkendelse af en arbejdsskade eller efter den første afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne, uanset udfaldet af afgørelsen om tabet af erhvervsevne.

Sygedagpengeperioden kan ikke forlænges efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings første afgørelse om erhvervsevnetab, herunder i sager, hvor tabet af erhvervsevne er under 15 pct., og der derfor ikke bliver tale om erstatning for tab af erhvervsevne. Sygedagpengeperioden kan ligeledes ikke forlænges, når afgørelsen er midlertidig, og der er fastsat revision, eller hvis spørgsmålet om tab af erhvervsevne faktisk er under revision hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for kommunens afgørelse. Det giver endvidere ikke ret til forlængelse af sygedagpengeudbetalingen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget en anmodning om genoptagelse af en arbejdsskadesag. Sygedagpengeudbetalingen kan ikke forlænges, hvis det alene er spørgsmålet om godtgørelse for varigt mén, der fortsat mangler at blive truffet afgørelse om.

I Ankestyrelsens principmeddelelse 45-19 er det præciseret, hvornår der kan ske forlængelse af sygedagpengeperioden, hvis Ankestyrelsen ændrer eller hjemviser en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Hvis Ankestyrelsen ændrer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afslag på anerkendelse af en arbejdsskade, vil Arbejdsmarkedets

Erhvervssikring behandle sagen med henblik på at tage stilling til spørgsmålene om godtgørelse for varigt mén og erstatning for tab af erhvervsevne. Kommunen skal i denne situation genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet, idet arbejdsskadesagen fortsat anses for verserende.

Hvis Ankestyrelsen ophæver Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afslag på anerkendelse af en arbejdsskade eller ophæver den første afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne og hjemviser sagen til fornyet behandling hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, skal kommunen genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet.

3.8.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Beskæftigelsesministeriet finder på baggrund af af aftalen, at der skal skabes hjemmel til at igangsætte forsøg med at delegerer afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår anerkendelsesspørgsmålet i sager om arbejdsulykker. Erhvervssygdomme er ikke omfattet af forsøget.

Forslaget indebærer, at beskæftigelsesministeren får en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet i sager om anmeldte ulykker. Forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, vil således få tillagt kompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt en ulykke kan anerkendes eller skal afvises som arbejdsulykke, herunder foretage de retlige og lægefaglige vurderinger efter loven.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, skal alene træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 40, stk. 1, skulle have truffet afgørelse herom.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, vil således fortsat kunne behandle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter § 15, uden at træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i disse sager og uden at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Kompetencen til at træffe afgørelser om erstatning m.v., herunder for eksempel erstatning for tab af erhvervsevne og godtgørelse for varigt mén, fastholdes hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, skal derfor sende anerkendte sager om arbejdsulykker til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når forsikringsselskabet vurderer, at ulykkens følger kan begrunde erstatning og godtgørelse ud over udgifter til betaling af udgifter til behandlingsudgifter og hjælpemidler efter lovens § 15.

Formålet med forsøget vil være at afdække effekterne af, at der delegeres afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne i sager om arbejdsulykker. Forsøget skal for eksempel afdække, om sagsbehandlingstiderne kan forkortes samtidig

med, at kvaliteten af sagsbehandlingen og tilskadekomnes retssikkerhed bevares. Det forventes således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil modtage og skulle træffe afgørelse i færre sager om anerkendelse eller afvisning af en ulykke, mens forsøget pågår.

Forsøget forventes ikke at indebære tilsvarende flere sager i forsikringselskaberne. Det skyldes, at forsikringselskaberne allerede i dag foretager tilsvarende vurderinger i sagerne, herunder med henblik på at afgøre, hvorvidt sagerne skal sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikringselskaberne har de fornødne kompetencer til at træffe afgørelse om anerkendelse eller afvisning af arbejdsulykker.

Forsikringselskaber, der indgår i forsøget, vil få tillagt samme adgang til at indhente oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har. Det forudsættes, at reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven vil gælde for forsikringselskabernes behandling af sager i forsøget, herunder at forsikringselskaberne skal overholde alle de forvaltningsretlige krav, der i dag gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det drejer sig især om pligten til at foretage partshøring m.v. af tilskadekomne eller efterladte forud for afgørelsen om anerkendelse eller afvisning efter reglerne i kapitel 5 i forvaltningsloven, og pligten til at begrunde afgørelsen efter reglerne i kapitel 6 i forvaltningsloven.

Tilskadekomne med sager, der omfattes af forsøget, vil fortsat have adgang til at få en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og herefter adgang til at klage til Ankestyrelsen. Tilskadekomne vil indenfor 4 uger fra forsikringselskabets afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet kunne anmode om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer en afgørelse i sagen, ligesom Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse som hidtil kan påklages til Ankestyrelsen. Der er således ingen retssikkerhedsmæssige udfordringer med hensyn til at overlade afgørelseskompetence til forsikringselskaberne for så vidt angår afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet i sager om arbejdsulykker.

Det nærmere indhold og rammerne for et konkret forsøg skal tilrettelægges med inddragelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forsikringsbranchen og arbejdsmarkedets parter og udmøntes i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen vil således indeholde nærmere definerede udvælgelseskriterier for de forsikringselskaber, der udvælges til at indgå i forsøget. Bekendtgørelsen vil tillige præcisere afgrænsningen af, hvilke sager der indgår i forsøget, herunder i forhold til de sager, som forsikringselskaberne allerede med de gældende regler ikke oversender til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, samt i forhold til den tidsmæssige afgrænsning i forhold til sager, der verserer, når forsøget starter og slutter. Bekendtgørelsen vil ligeledes skulle fastsætte de nærmere regler om, at forsikringselskaber, der indgår i forsøget, kan tage stilling til både juridiske og lægefaglige spørgsmål, der har betydning for afgørelsen af, om en anmeldt ulykke vil kunne anerkendes som arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven. Endvidere vil bekendtgørelsen

indeholde en evalueringsforpligtelse, så bl.a. de kvalitets- og retssikkerhedsmæssige konsekvenser af forsøget afdækkes.

3.9. Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf

3.9.1. Gældende ret

I behandlingen af arbejdsskadesager skal der belyses en række oplysninger om arbejdsskaden, f.eks. den tilskadekomnes helbredstilstand efter skaden, erhvervsevne, indtjeningsmuligheder m.v. Det betyder, at både forsikringselskaberne, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen skal indhente oplysninger fra den tilskadekomne, arbejdsgiveren, offentlige myndigheder og læger m.v., så sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at der kan træffes afgørelse på et fyldestgørende grundlag.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan forlange meddelt enhver oplysning af arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen skønner, er af betydning for behandlingen af sagen. Dette omfatter bl.a. eventuelle politirapporter, sygehusjournaler, med hvad dertil hører, produktionsprocedurer, oplysninger og rapporter om produkters og stoffers kemiske bestanddele eller afskrift af sådanne rapporter, journaler og formler, jf. arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Efter gældende praksis fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved indhentelse af oplysninger en frist, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer rimelig under hensyntagen til, hvem der anmodes om oplysninger, og hvilke oplysninger der anmodes om. Svarfristerne kan derfor variere.

En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, straffes med bøde, jf. arbejdsskadesikringslovens § 82, stk. 3. I så fald kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

De gældende regler giver alene Arbejdsmarkedets Erhvervssikring beføjelse til at udstede administrative bødeforelæg til de sikringspligtige arbejdsgivere i ovenstående tilfælde.

3.9.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I 2019 anslog Rigsrevisionen på baggrund af en gennemgang af 200 sager i perioden 2011-2018, at 2/3 af sagsbehandlingstiden i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skyldes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afventer information fra eksterne parter, herunder bl.a. arbejdsgiveren, offentlige myndigheder og læger m.v. Oplysningerne fra eksempelvis læger, sygehuse, arbejdsgivere og kommunerne er nødvendi-

ge for, at arbejdsskademyndighederne kan træffe afgørelse på et oplyst grundlag, idet de bidrager til at belyse tilskadekomnes helbreds- og erhvervsmæssige baggrund og tilstand.

Beskæftigelsesministeriet ønsker på baggrund af arbejds-skadeaftalen at nedbringe sagsbehandlingstiden, så tilskadekomne kan få en hurtigere afgørelse og få klarhed over deres økonomiske situation. Det foreslås derfor, at der indføres en lovfastsat frist for professionelle aktørers medvirken til oplysning af sager hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og bødestraf for manglende overholdelse af fristen. Formålet med forslaget er at motivere flere professionelle aktører, som f.eks. de sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger til at besvare anmodninger om oplysninger hurtigere og dermed bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiden. Ud fra de samme hensyn findes det hensigtsmæssigt at muligheden for at ifalde bøde for manglende medvirken til sagsoplysningen udvides til også at omfatte anmodninger fra Ankestyrelsen, da det forventes at medvirke til en hurtigere oplysning af sagen og dermed en kortere sagsbehandlingstid i alt.

Det foreslås, at sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger skal senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, afgive oplysninger, jf. stk. 2, som de er i besiddelse af. Er aktøren ikke i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal aktøren give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen orientering herom inden for fristen. Overholdes fristen ikke, sender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen en rykkerskrivelse for oplysningerne og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4. Oplysningerne efter 1. pkt. eller orienteringen efter 2. pkt., skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem.

Det foreslås endvidere, at der fremover kan straffes for manglende medvirken til sagsoplysningen ved både Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen. Det foreslås således, at sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger, der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker til sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, straffes med bøde. Beskæftigelsesministeriet finder det hensigtsmæssigt, at pligten til at medvirke til sagsoplysningen ved begge instanser skærpes, idet det medvirker til en hurtigere sagsbehandling, så der ikke går unødigt lang tid med at afvente oplysninger fra professionelle aktører.

Fristen på de 14 dage, og bødestraf for manglende overholdelse af fristen, vil alene gælde for professionelle aktører. Arbejdsgivere, der er sikringspligtige efter arbejdsskadesikringslovens § 48, betragtes som professionelle aktører efter den foreslåede bestemmelse og kan med forslaget straffes med bøde, hvis de ikke medvirker til sagens op-

lysning. Privatpersoner, der ikke har sikringspligt efter arbejdsskadeloven, kan derimod ikke pålægges bødestraf efter forslaget. Endvidere kan andre professionelle aktører, hvis medvirken til sagsoplysningen er nødvendig for, at arbejdsskademyndighederne kan behandle sagen, blive pålagt både. Det drejer sig f.eks. om sygehuse, hospitaler og kommuner.

Det foreslås også, at fristen på 14 dage om at afgive oplysninger gælder i forhold til oplysninger, som arbejdsgiveren, den offentlige myndighed, lægen m.v. allerede er i besiddelse af. For så vidt angår kommunerne vil det f.eks. kunne være akter om den tilskadekomnes kommunale sygedagpenge- eller beskæftigelsessag. For så vidt angår sygehuse, læger eller andre sundhedsinstanser, vil det f.eks. kunne være helbredsoplysninger i journaler. For arbejdsgivere kan det dreje sig om oplysninger til brug for dokumentation om ansættelsesperiode, løn- og ansættelsesforhold, f.eks. hvis tilskadekomne havde skånehensyn i arbejdet. Fristen gælder ikke for oplysninger, som først skal indhentes eller udarbejdes på foranledning af en anmodning fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det vil f.eks. kunne være speciallægeerklæringer og funktionsattester. Hvis aktøren ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, skal aktøren inden for fristen give en orientering herom til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen.

Hvis fristen på de 14 dage ikke overholdes, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sende en rykkerskrivelse for oplysningerne og vejlede om risikoen for bødestraf. Oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem. Hvis aktøren inden for fristen af rykkerskrivelsen afgiver oplysningerne eller giver orientering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen om, at de ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, kan der ikke indledes en straffesag mod den pågældende. Bestemmelsen medfører også, at aktøren, som ikke besvarer rykkerskrivelsen inden for fristen, vil kunne straffes, uanset om vedkommende er i besiddelse af oplysningerne eller ej, hvis fristen ikke overholdes.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen ikke inden for fristen af rykkerskrivelsen modtager oplysningerne fra den sikringspligtige arbejdsgiver, offentlige myndighed eller læge m.v., sender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sagen til politiet med henblik på indledning af en straffesag mod den pågældende. Strafansvar efter den foreslåede bestemmelse er betinget af, at vedkommende, som anmodes om at afgive oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen, ikke medvirker til sagens oplysning. Det er således professionelle arbejdsgivere, sygehuse, kommuner m.v., der ikke besvarer anmodningen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen, efter myndighederne har rykket for svar, der kan pålægges bøder. Aktører, der besvarer anmodningen, forudsættes at have afgivet de oplysninger, de er i besiddelse af, og de vil derfor ikke kunne straffes.

Bøden bør som udgangspunkt udmåles til 5.000 kr. i første-gangstilfælde og til det dobbelte i andegangstilfælde. Ved yderligere overtrædelser kan bøden som udgangspunkt forhøjes med 5.000 kr pr. overtrædelse. Det foreslåede bødeniveau svarer til det nuværende bødeniveau efter arbejds-skadesikringsloven ved manglende forsikring og manglende anmeldelse m.v.

Udmåling af bødestraf vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne bødeniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 41, 57 og 58, og bemærkningerne hertil.

3.10. Genoptagelse

3.10.1. Gældende ret

Det følger af § 41, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven, at efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse.

Fristen på 5 år er absolut og kan ikke forlænges.

Formålet med bestemmelsen i § 41, stk. 1, er at give tilskadekomne og de efterladte samt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring adgang til at få genoptaget en tidligere afvist sag. Reglen gælder både for arbejdsulykker og erhvervssygdomme. Den giver efter sin ordlyd et retskrav på at få sagen genoptaget, da der ikke er betingelser for, at sagen kan genoptages. I praksis er der opstillet et krav om, at der skal være nye oplysninger. Ændringer i lovgivning, retspraksis, administrativ praksis eller samfundsmæssige konjunkturer giver ifølge praksis ikke i sig selv grundlag for at genoptage sagen.

Afgørelser om anerkendelsesspørgsmålet, uanset efter hvilke regler i loven eller på hvilket grundlag afgørelsen er truffet, kan således genoptages. Reglen gælder både for ulykker og erhvervssygdomme. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse. Reglen har således betydning for alle afgørelser, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen har afvist sagen, for eksempel med henvisning til reglerne om for sent anmeldte skader.

Fristen på 5 år til at genoptage spørgsmålet om anerkendelse er absolut og kan ikke suspenderes eller afbrydes. En afvist erhvervssygdom vil dog kunne blive behandlet på ny, uanset der er gået mere end 5 år fra afgørelsen, hvis tilskadekomne

efter afgørelsen fortsat har været udsat for de skadelige påvirkninger, der har medført sygdommen. En anmodning om genoptagelse, der kommer mere end 5 år senere, vil i denne situation efter omstændighederne kunne blive anset som en ny anmeldelse. Af Ankestyrelsens principafgørelse U-7-08 fremgår, at i situationer, hvor der er tale om en ny diagnose, dvs. at der skal anvendes et andet punkt på erhvervssygdomsfortegnelsen, eller en ny påvirkning, dvs. en anden arbejdsfunktion end i den tidligere sag, vil henvendelsen som udgangspunkt blive anset for en ny anmeldelse. Videre fremgår det, at det i situationer, hvor der ikke er yderligere påvirkning efter seneste afgørelse, eller hvis det er samme påvirkning, men på en ny arbejdsplads, vil henvendelsen som udgangspunkt blive betragtet som en anmodning om genoptagelse. Er der en tidsmæssigt længere påvirkning i samme funktion, må der foretages en konkret afvejning af de forskellige hensyn. Det betyder, at i situationer, hvor en fortsat arbejdsmæssig udsættelse er relevant for vurderingen af, om sagen kan anerkendes, er der som udgangspunkt tale om en ny anmeldelse. Hvis derimod en længere udsættelse for samme påvirkning, som tidligere er uden betydning for, hvorledes sagen skal vurderes, skal reglerne om genoptagelse som udgangspunkt anvendes.

Det følger af lovens § 42, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Formålet med bestemmelsen i § 42, stk. 1, er at sikre, dels at tilskadekomne har mulighed for at få genoptaget spørgsmålet om erstatnings- og godtgørelse, hvis der inden for 5 år efter afgørelsestidspunktet sker væsentlige ændringer i tilskadekomnes helbreds- og/eller erhvervsmæssige forhold, som kan tilskrives arbejdsskaden, dels at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for at genoptage spørgsmålet om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden for 5 år bliver bekendt med, at der er sket så væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen, at det bør føre til en forhøjelse af tilskadekomnes godtgørelse for varigt mén eller ændring i op- eller nedadgående retning af den løbende erhvervsevnetabserstatning fremadrettet. Genoptagelsesadgangen omfatter ikke forsikringsselskaber eller arbejdsgivere.

Den gældende praksis for så vidt angår genoptagelse inden for 5 år er baseret på Højesterets dom (flertallet) af 22. april 2009 gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2009, side 1869H. Højesterets flertal fandt, at genoptagelsesbestemmelsen efter sin ordlyd og sammenhæng med formodningsreglen i § 12, stk. 2, hvorefter et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, må forstås således, at det i de tilfælde, der er

omfattet af bestemmelsen alene er en betingelse for genoptagelse, at der er sket væsentlige ændringer af tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervmæssige forhold m.v. Der skal således ikke ved afgørelsen om genoptagelse inden for 5-års-fristen foretages nogen vurdering af spørgsmålet om årsagsforbindelse mellem arbejdsskaden og de ændrede forhold. Såfremt sagen genoptages, skal dette spørgsmål afgøres under hensyn til formodningsreglen, jf. § 12, stk. 2.

Efter praksis skal tilskadekomne ikke dokumentere, at der er sket ændringer i tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervmæssige forhold, som kan skyldes arbejdsskaden, når der anmodes om genoptagelse om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene inden for 5 år. Genoptagelsen forudsætter efter praksis som udgangspunkt alene, at tilskadekomne anmoder herom og oplyser, at der er sket en væsentlig ændring. Fristen for genoptagelse af afgørelser vedrørende erstatnings- og godtgørelsesniveauet kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen, og når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristen.

Ved genoptagelse efter udløbet af 5-års-fristen er det ifølge praksis et krav, at det dokumenteres, at der er en vis sandsynlighed for årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og væsentlige ændringer i tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervmæssige forhold. Det er tilskadekomne, som har bevisbyrden for, at dette er tilfældet.

Det følger af lovens § 43, at er en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.

Fristerne på 5 år er absolutte og kan ikke forlænges.

Det betyder, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, i op til 5 år efter erstatningens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning. Fristen på 5 år er absolut og kan ikke fraviges. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som blev lagt til grund for den oprindelige afgørelse.

Det følger endvidere af lovens § 20, stk. 1, at den, der er berettiget til overgangsbeløb efter § 19, stk. 1-3, og som ved tilskadekomnes død har mistet en forsøger, eller som ved dødsfaldet på anden måde har fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet, har ret til erstatning herfor. Erstatningen fastsættes under hensyn til forsørgelsens omfang og den efterladtes muligheder for at forsørge sig selv, når alder, helbredstilstand, uddannelse, beskæftigelse samt forsøgerforhold og økonomiske forhold tages i betragtning.

Det følger af samme bestemmelses stk. 2, at erstatningen til en erstatningsberettiget efterladt ydes i form af en tidsbe-

stemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsøger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet.

3.10.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I næsten to ud af tre af de genoptagelsessager, hvor spørgsmålet om tab af erhvervsevne sagsbehandles igen, fører genoptagelsen ikke til et ændret resultat.

Adgangen til genoptagelse af erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene inden for fem år betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hvert år modtager og behandler ca. 5.000 anmodninger om genoptagelse. I en del sager anmodes der om genoptagelse gentagne gange. I ca. halvdelen af sagerne er afgørelsen efter seneste genoptagelse den samme som den oprindelige afgørelse.

Det medfører bl.a., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hvert år behandler ca. 1.300 genoptagelsesanmodninger vedr. erhvervsevnetab. I omkring 30 pct. af sagerne forhøjes erstatningen, og i 5 pct. af sagerne nedsættes erstatningen. I de øvrige sager fører genoptagelsen ikke til et ændret resultat. Behandlingen af genoptagelsessager, som ikke medfører et ændret resultat, forlænger alt andet lige tilskadekomnes sagsforløb. Det betyder, at den tilskadekomne venter yderligere uden ændret resultat, og det medvirker samtidig til at trække ressourcer fra den øvrige sagsbehandling og generelt til at forlænge sagsbehandlingstiden hos arbejdsskademyndighederne.

Det fremgår af arbejdsskadeaftalen, at muligheden for at få genoptaget en afgørelse skal være betinget af, at tilskadekomne kan sandsynliggøre, at der ved fornyet behandling af sagen vil være grundlag for en ændret afgørelse. Tilskadekomne, der oplever en væsentlig forværring af deres tilstand, vil således lige som i dag fortsat have adgang til genoptagelse. Aftalepartierne finder derfor, at reglerne for genoptagelse af alle afgørelser om anerkendelse af arbejdsskader og om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene efter arbejdsskadesikringsloven ændres, således at det bliver en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til et anden materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.

Beskæftigelsesministeriet foreslår på denne baggrund, at lovens bestemmelser om genoptagelse ændres i overensstemmelse med arbejdsskadeaftalen, således at det bliver en betingelse for genoptagelse af alle spørgsmål efter arbejdsskadesikringsloven, at der skal foreligge nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil

føre til et anden materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette. Beskæftigelsesministeriet foreslår samtidig, at der i sager om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse ikke længere vil være en 5-års-frist for genoptagelse. Den tidsmæssige ramme for at kunne få genoptaget en afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse vil herefter alene være begrænset af de almindelige forældelsesregler i forhold til arbejdsskadesikringsloven.

Der er ikke med forslaget tilsigtet materielle ændringer i forhold til fristerne for genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade efter nugældende § 41, stk. 1, eller spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20, jf. § 43. Det betyder, at der fortsat vil gælde en absolut frist på 5 år for genoptagelse af disse spørgsmål. Som noget nyt vil det dog blive stillet som en betingelse for at genoptage disse spørgsmål, at tilskadekomne eller efterladte indsender oplysninger, der sandsynliggør, at der kan være grundlag for ændre den tidligere afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet eller retten til erstatninger til efterladte.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne afvise at genoptage en sag til materiel prøvelse, hvis tilskadekomne eller efterladte ikke fremkommer med oplysninger, som kan sandsynliggøre, at sagens faktiske omstændigheder enten adskiller sig væsentligt fra det, som blev lagt til grund ved afgørelsen, eller har ændret sig væsentligt, og at ændringerne af de helbredsmæssige og/eller erhvervsmæssige forhold skyldes arbejdsskaden. Dette vil medvirke til at sikre, at færre tilskadekomne skal vente på en afgørelse, som åbenlyst ikke vil føre til et andet resultat, ligesom sagsbehandlingsressourcerne i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i højere grad bliver brugt på behandling af sager, hvor der er en reel udsigt til, at tilskadekomne får en anden materiel afgørelse som følge af sagsbehandlingen.

Samtidig foreslår Beskæftigelsesministeriet, at alle regler om genoptagelse efter loven af forenklingmæssige grunde samles i én bestemmelse. Bestemmelsen i lovens § 43, 2. pkt., om, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør kan anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse foreslås overført til lovens § 20, stk. 2, så alle regler om erstatning til efterladte samles, når det ikke drejer sig om genoptagelse af disse sager.

Sidstnævnte ændring er af redaktionel karakter og vil ikke medføre materielle ændringer i efterladtes retsstilling efter loven.

3.11. Søgsmålsfrist og rekurs

3.11.1. Gældende ret

I dag kan arbejdsskadesagens parter indbringe alle afgørel-

ser i sagen for domstolene. I dag findes der således ikke regler om, at arbejdsskadesagens parter skal have udnyttet den administrative rekurs, inden en part kan indbringe sagen for domstolene. I dag kan en retssag vedrørende arbejdsskadesager således anlægges mod både Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen. Der findes endvidere ikke regler om, at en sag skal være anlagt ved domstolene inden for en nærmere angivet periode. En parts krav efter loven kan dog være forældet som følge af forældelsesreglerne, f.eks. med de undtagelser, der fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 2-5, ligesom forsikringsselskabet efter en konkret vurdering kan fortabe sine muligheder for at gøre indsigelse mod en afgørelse som følge af retsfortabende passivitet.

Det følger af grundlovens § 63, stk. 1, 1. pkt., at domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser. Det betyder, at afgørelser fra den offentlige forvaltning, herunder arbejdsskademyndighederne, kan indbringes for domstolene til prøvelse for den, der har en retlig interesse i sagen. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der ved lov kan fastsættes søgsmålsfrister, eller krav om, at adgang til at klage til en anden administrativ myndighed skal være udtømt, førend en sag kan indbringes for domstolene. Eksempelvis bestemmes det i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenets § 58 d, stk. 2, og miljøbeskyttelseslovens § 101, stk. 1, at søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt.

3.11.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Beskæftigelsesministeriet finder på baggrund af aftalen, at der skal indføres en bestemmelse om, at den administrative rekursadgang skal være udnyttet, før der kan anlægges sag ved domstolene. Det vil sige, at retssager vedrørende afgørelser i arbejdsskadesager fremover først kan anlægges, når sagen har været påklaget til og behandlet af Ankestyrelsen, og at retssager ikke længere kan anlægges mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, men alene mod Ankestyrelsen.

Forslaget sikrer, at det eksisterende administrative rekursystem anvendes fuldt ud, fremfor – som i dag – at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser indbringes ved domstolene uden, at Ankestyrelsen har haft lejlighed til at tage stilling til afgørelsen. Det vil således sikre, at Ankestyrelsen som øverste offentlige myndighed og som ansvarlig for praksisudmeldinger på arbejdsskadeområdet, herunder i form af principmeddelelser, også er den myndighed, der sagsøges, når en part ønsker domstolenes stillingtagen til praksis på arbejdsskadeområdet. Det forventes, at flere afgørelser afklares administrativt, uden at skulle behandles ved domstolene, så domstolenes kontrol med forvaltningen mindskes. Alt andet lige vil forslaget kunne forøge antallet af anmodninger om genoptagelser og klagesager.

Det forventes også, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med forslaget vil skulle bruge færre ressourcer i forbindelse

med retssager på arbejdsskadeområdet, mens Ankestyrelsen må forventes fremover at modtage flere stævninger og således kunne få et øget ressourcebrug i forbindelse med retssager.

Endvidere foreslås det, at der indføres en frist for at indbringe Ankestyrelsens afgørelser for domstolene. Formålet med søgsmålsfristen er at sikre, at der efter en fastsat periode ikke kan rejses tvivl om gyldigheden af en afgørelse om en arbejdsskade. Dette medvirker til, at især tilskadekomne kan indrette sig og disponere i forhold til de administrative afgørelser. Herudover vil det samlede sagsforløb for visse sager blive kortere, idet nogle retssager i dag anlægges flere år efter seneste afgørelse.

Det foreslås, at søgsmålsfristen differentieres, så fristen for tilskadekomne og efterladte fastsættes til 12 måneder fra afgørelsen, mens fristen for forsikringsselskaberne, bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, arbejdsgivere, Forsikring & Pension samt Garantifonden for skadesforsikringsselskaber foreslås fastsat til 6 måneder fra afgørelsen. Søgsmålsfristen har til formål at sikre, at sagens parter kan varetage deres interesser inden for rimelig tid, samtidig med at hensynet til en hurtig sagsbehandling og afgørelsens gyldighed imødekommes.

Det foreslås, at fristen skal være differentieret af hensyn til, at tilskadekomne og efterladte som privatpersoner ofte har færre ressourcer og mindre erfaring end forsikringsselskabet i at anlægge retssager. Endvidere vil tilskadekomne og efterladte inden for fristen kunne ansøge om fri proces eller retshjælpsdækning via eget forsikringsselskab til at indbringe sagen for domstolene.

Forslaget er i tråd med allerede eksisterende søgsmålsfrister i andre lovgivninger, f.eks. § 58 d, stk. 2, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

I forhold til forslaget om, at der skabes hjemmel til at igangsætte forsøg med at delegerede afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber til at træffe afgørelse af anerkendelsesspørgsmålet, jf. forslagets § 1, nr. 60, foreslås det, at den administrative rekurs også skal være udnyttet i disse sager, før sagen kan indbringes for domstolene. Det betyder i praksis, at f.eks. en tilskadekommen og efterladte, der er uenig i afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet, som et forsikringsselskab har truffet, skal anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at træffe afgørelse i sagen. Sagen behandles herefter på helt sædvanlig vis i arbejdsskadesystemet, hvorefter forslaget om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før en sag kan indbringes for domstolene inden for søgsmålsfristen, ligeledes vil omfatte disse sager.

3.12. Aldersnedsættelse af méngodtgørelse

3.12.1. Gældende ret

Efter lovens § 18, stk. 5 nedsættes godtgørelsen for mén med 1 pct. for hvert år, den tilskadekomne var ældre end

39 år ved arbejdsskadens indtræden, hvis tilskadekomne ved arbejdsskadens indtræden var fyldt 40 år. Var tilskadekomne fyldt 60 år, nedsættes godtgørelsen med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 59 år ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år. Reglerne om vurderingen af det varige mén og beregningen af méngodtgørelsen er de samme i erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven.

3.12.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partierne bag aftalen om arbejdsskadeområdet er af hensyn til den stigende pensionsalder enige om, at hæve tidspunktet for nedskrivningen af méngodtgørelsen som følge af alder med et år fra 1. juli 2035.

Beskæftigelsesministeriet foreslår derfor, at fra 1. juli 2035 vil aldersnedsættelsen ske med 1 pct. for personer, der er ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden, og med yderligere 1 pct. for personer, der er ældre end 60 år ved arbejdsskadens indtræden. Det foreslås tilsvarende, at grænsen for, hvornår godtgørelsen ikke nedsættes yderligere, hæves med et år fra det 69. år til det 70. år.

Med forslaget kommer reglerne om aldersnedsættelse af mén i henholdsvis arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven til at være forskellige, da reglerne i erstatningsansvarsloven ikke ændres tilsvarende.

3.13. Lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen

3.13.1. Gældende ret

3.13.1.1. Arbejdsskadesikringsloven og samspillet med erstatningsansvarsloven

Arbejdsgiveren har et objektivt ansvar for de personer, der er ansat til at udføre arbejde for arbejdsgiveren. Ansvarret indebærer, at arbejdsgiveren er erstatningsansvarlig for skader opstået i forbindelse med arbejdet, uanset om der er en ansvarlig skadevolder eller ej. Private arbejdsgivere har pligt til at tegne en arbejdsulykkesforsikring i et forsikringsselskab mod de økonomiske følger af arbejdsulykker, mens offentlige arbejdsgivere har mulighed for at være selvforsikrede, jf. nærmere herom nedenfor. Arbejdsgivere har pligt til at anmelde arbejdsulykker, mens tilskadekomne selv og fagforeninger m.fl. har ret til at anmelde arbejdsulykker. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse omkring, hvorvidt ulykken kan anerkendes som en arbejdsskade. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer videre, om skaden har medført varige følger, og om der derfor skal udbetales erstatning m.v. Forsikringsselskabet udbetaler erstatningen ved en arbejdsulykke.

Efter § 2, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven er personer, der

ansættes til at udføre arbejde her i landet for en arbejdsgiver, omfattet af reglerne om arbejdsskade efter §§ 5-7. Arbejdet kan være lønnet eller ulønnet og kan være varigt, midlertidigt eller forbigående.

Ved en arbejdsulykke forstås efter § 6 i arbejdsskadesikringsloven en personskade forårsaget af en hændelse eller en påvirkning, der sker pludseligt eller inden for 5 dage. Personskaden kan være fysisk eller psykisk og kan være varig eller forbigående. Det er ikke et krav, at personskaden medfører behov for behandling, eller at skaden er blevet behandlet.

Der kan efter arbejdsskadesikringsloven bl.a. ydes betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. lovens § 15, erstatning for tab af erhvervssevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18 samt erstatning og godtgørelse til efterladte efter reglerne i lovens §§ 19-23.

Efter § 48 i arbejdsskadesikringsloven har enhver arbejdsgiver, som i sin tjeneste beskæftiger personer som nævnt i § 2, sikringspligt efter loven for disse personer. Selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller kan sikre egen person efter loven.

Arbejdsgiveren opfylder sin sikringspligt ved at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker og tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mod følgerne af erhvervs sygdomme. Selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefælle sikrer egen person på tilsvarende vis.

Efter reglerne i § 50 skal sikringspligtige arbejdsgivere, jf. § 48, overføre deres risiko for ulykker til et forsikringsselskab, der tegner ulykkesforsikring efter denne lov. Det samme gælder selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, der vælger at sikre egen person efter § 48, stk. 2.

Staten, folkekirken, regionerne og kommunerne har ikke pligt til at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 48, stk. 5. De selvforsikrede arbejdsgivere bærer selv den fulde økonomiske risiko ved arbejdsulykker og skal betale de erstatninger m.v. til tilskadekomne og efterladte, som følger af loven. For kommuner og regioner er der tale om en ret til at kunne være selvforsikret, mens det er en pligt for staten at være selvforsikret, medmindre der efter lovgivningen skal eller kan tegnes forsikring, jf. §§ 4 og 8 i cirkulære om selvforsikring i staten m.v. Som selvforsikret er man både arbejdsgiver og forsikringsselskab i arbejdsskadesager. Disse roller skal holdes adskilt, og forsikringsenhedens oplysninger, herunder følsomme personoplysninger vedrørende tilskadekomne, må ikke tilgå arbejdsgiveren. Det vil ofte sikres ved oprettelse af særlige forsikringsenheder med lukkede it-systemer.

Hvis der foreligger en arbejdsulykke, og arbejdsgiveren har undladt at opfylde sin sikringspligt ved at tegne forsikring, betaler Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forskudsvis for udgifterne i sagen, jf. § 52, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven. De beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har

udbetalt efter stk. 1, fordeles på alle forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikring, jf. § 52, stk. 4. Hvis den virksomhed, hvor arbejdsulykken er indtruffet, er ophørt, og det ikke er muligt at udpege et forsikringsselskab, finder reglerne i stk. 1 og 4 tilsvarende anvendelse, jf. § 52, stk. 5.

Ydelser i henhold til loven kan – bortset fra skader i forbindelse med produktansvar eller forvoldt ved terrorhandlinger – ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte, jf. arbejdsskadesikringslovens § 77, 1. pkt.

Personer, der udsættes for vold, trusler eller en voldsom hændelse i forbindelse med deres arbejde, kan være berettiget til erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, ligesom de kan have ret til erstatning efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

En række erstatningsposter kan dækkes efter såvel arbejdsskadesikringsloven som erstatningsansvarsloven, men beregnings- og udbetalingsreglerne er for nogle af erstatningsposterne forskellige. Der er endvidere en række erstatningsposter, som kun dækkes efter erstatningsansvarsloven.

Erstatningsansvarsloven indeholder dansk rets almindelige regler om udmåling af erstatning for forskellige former for tab, som en skadelidt efter omstændighederne har krav på at få dækket, når den pågældende er blevet påført en personskade. Loven indeholder således de nærmere regler om, hvilke poster der på baggrund af en forvoldt personskade skal betales erstatning for, og hvordan erstatningsbeløbene beregnes.

Erstatningsansvarsloven regulerer ikke spørgsmålet om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at der foreligger et erstatningsansvar. Disse betingelser følger af almindelige retsgrundsætninger og retspraksis. Det er således bl.a. en forudsætning for anvendelsen af lovens regler, at der er en skadevolder, der er ansvarlig for skaden i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler (bl.a. culpareglen, hvilket betyder, at skadevolderen for at være ansvarlig skal have handlet uagtsomt eller forsætligt eller undladt at handle) eller regler i særlovgivningen (f.eks. reglerne om objektivi ansvar efter færdselsloven). Derudover skal de almindelige erstatningsbetingelser i øvrigt være opfyldt.

Erstatning efter erstatningsansvarsloven er afhængig af, at der er en ansvarlig skadevolder.

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., at tilskadekomnes krav mod en erstatningsansvarlig i medfør af erstatningsansvarsloven nedsættes i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale ydelser efter arbejdsskadesikringsloven. Tilskadekomne kan dermed kun gøre krav gældende i medfør af erstatningsansvarsloven, hvis tilskadekomne efter erstatningsansvarsloven har ret til en erstatning eller godtgørelse, der ikke er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, eller

en højere erstatning eller godtgørelse, og i det tilfælde kun for differencen.

3.13.1.2. Offererstatningsloven – mulighed for dispensation fra krav om politianmeldelse

Når skadelidtes erstatningskrav udspringer af en straffelovsovertrædelse som f.eks. vold, kan der efter offererstatningsloven søges erstatning fra staten via Erstatningsnævnet.

Efter § 1, stk. 1, 1. pkt., i offererstatningsloven yder staten erstatning og godtgørelse for personskade, der forvoldes ved overtrædelse af borgerlig straffelov eller lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, hvis overtrædelsen er begået i den danske stat.

Erstatning og godtgørelse fastsættes efter reglerne i erstatningsansvarsloven. Efter erstatningsansvarsloven kan der bl.a. ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredsudgifter og andet tab som følge af skaden samt godtgørelse for svie og smerte. Har skaden fået varige følger, skal der tillige betales godtgørelse for varigt mén samt erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevne. Erstatning for tab af erhvervsevne beregnes efter reglerne i erstatningsansvarslovens §§ 5-9.

Efter § 6, stk. 1, i offererstatningsloven ydes erstatning, selv om skadevolderen er ukendt eller ikke kan findes, er under 15 år eller er utilregnelig.

Der er tale om en statslig garantiordning, som sikrer, at skadelidte får erstatning for sit tab, uden at skadelidte er forpligtet til at forfølge kravet mod skadevolder. Ordningen fungerer på den måde, at staten, såfremt betingelserne i offererstatningsloven er opfyldte, udbetaler erstatningen og efterfølgende som udgangspunkt retter et regreskrav mod skadevolder.

For at gøre brug af garantiordningen er det en betingelse, at skadelidte har anmeldt lovovertrædelsen til politiet inden 72 timer, og at skadelidte under en eventuel straffesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning, jf. offererstatningslovens § 10, stk. 1.

Erstatningsnævnet foretager ved behandlingen af en ansøgning en vurdering af, om betingelserne for at opnå erstatning efter offererstatningsloven er opfyldt, herunder om der er tale om en straffelovsovertrædelse. Hvis det ved dom er fastslået, at skaden er sket som følge af en straffelovsovertrædelse, lægger nævnet dette til grund. Hvis skadelidtes krav på erstatning og godtgørelse fra skadevolderen er afgjort ved dom, yder Erstatningsnævnet som udgangspunkt erstatning i overensstemmelse med det beløb, der er fastsat ved dommen.

I tilfælde af at der ikke føres en straffesag mod gerningspersonen, kan Erstatningsnævnet foretage en vurdering af, hvorvidt der foreligger en straffelovsovertrædelse. Hvis der er tale om en utilregnelig skadevolder, vil vurderingen af, om der foreligger et strafferetligt forsæt blive foretaget på

baggrund af Højesterets præmisser i dom af 17. oktober 2017 (U. 2018. 491H). Nævnet vil således vurdere, at der er tale om en straffelovsovertrædelse, "når den objektive gerning klart bærer præg af at høre til dem, der tilregnes en normal gerningsperson som forsætlig."

Det er ifølge offererstatningslovens § 10, stk. 3, muligt for Erstatningsnævnet at fravige kravet om politianmeldelse, hvis forholdene taler for det.

Om dispensationskravet anførte Folketingets Retsudvalg i betænkning i Folketingstidende 1984-85, Tillæg B, at Erstatningsnævnet i forbindelse med nævnets samlede vurdering af, om kravet om politianmeldelse i § 10 stk. 1, skal fraviges i de konkrete sager, bør være opmærksom på, at pædagogiske og behandlingsmæssige hensyn kan tale imod indgivelse af en politianmeldelse.

På den baggrund udviklede Erstatningsnævnet en lempelig praksis for at meddele dispensation fra kravet om politianmeldelse i sager, hvor plejepersonale m.v. udsættes for vold på deres arbejde. Nævnet tog hensyn til, om der i forbindelse med manglende (rettidig) politianmeldelse var generelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn, der talte for at fravige kravet om politianmeldelse. Erstatningsnævnet dispensererede efter denne praksis i vid udstrækning fra kravet om politianmeldelse inden for 72 timer.

I 2014 ændrede nævnet denne praksis, således at dispensation kun blev meddelt, hvis konkrete, individuelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn vedrørende skadevolderen talte imod politianmeldelse. Praksisændringen blev offentliggjort i juni 2015.

I 2018 underkendte Højesteret ved dommen offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2018, side 3697 H Erstatningsnævnets praksisændring i en sag, hvor Erstatningsnævnet havde afslået en ansøgning om erstatning fra en ansat på en institution for unge, hvor en 14-årig elev havde taget halsgreb på den pågældende ansatte, som ikke anmeldte episoden til politiet.

Erstatningsnævnet afsløj i den konkrete sag den ansattes ansøgning om erstatning efter offererstatningsloven, fordi nævnet fandt, at den manglende politianmeldelse ikke var begrundet i konkrete, individuelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn vedrørende skadevolderen. Højesteret fandt bl.a., at Erstatningsnævnets praksisændring i 2014 var uden hjemmel i loven, og at nævnet derfor var forpligtet til – som efter den tidligere praksis – at dispensere, også i tilfælde hvor den manglende politianmeldelse er begrundet i generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution.

Som en konsekvens af dommen har Erstatningsnævnet genindført den tidligere praksis fra før 2014. Erstatningsnævnet dispenserer derfor i dag i vidt omfang fra kravet om politianmeldelse i sager, hvor plejepersonale m.v. udsættes for en straffelovsovertrædelse på deres arbejde, når den manglende politianmeldelse er begrundet i generelle pædagogiske eller

behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution m.v.

Hvis skadelidte er blevet opfordret af sin arbejdsgiver til at indgive politianmeldelse, og skadelidte har modsat sig dette, vil der dog fortsat kunne meddeles afslag på dispensation fra anmeldelseskravet.

3.13.1.3. Frist for at indgive ansøgning om offererstatning

Det følger af offererstatningslovens § 7, stk. 1, at erstatning ikke ydes, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelse eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning. I afgørelser, hvor Erstatningsnævnet giver afslag i medfør af offererstatningslovens § 7, stk. 1, indsættes der en vejledning om, at sagen kan genoptages, hvis forsikringsselskabet meddeler afslag på dækning. Der vejledes samtidig om, at en anmodning om genoptagelse skal være vedlagt forsikringsselskabets afslag og indgives til nævnet inden 2 år fra modtagelsen af afslaget, jf. offererstatningslovens § 13, stk. 3.

I de tilfælde, hvor der ikke er indgivet en ansøgning til nævnet i forbindelse med straffelovsovertrædelsen, men først når der er modtaget et afslag fra forsikringsselskabet, skal ansøgningen som udgangspunkt overholde fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1, som er 2 år fra lovovertrædelsen, medmindre der foreligger særlige grunde.

Fristen på to år blev indført med lov nr. 277 af 26. maj 1976 på baggrund af betænkning; 1975 nr. 751 om Erstatning fra staten til ofre for forbrydelse afgivet af det af justitsministeriet den 8. januar 1974 nedsatte udvalg. Af betænkningen fremgår det, at "[u]dvalget har anset det for hensigtsmæssigt at fastsætte en tidsfrist, inden hvilken ansøgning i almindelighed skal være indgivet, for at nævnet kan undgå at behandle alt for gamle krav. Fristen bør ikke være så kort, at skadelidte nødsages til at indgive ansøgning, før det er afklaret, om han har mulighed for at få erstatning fra anden side. Udvalget har derfor anset en frist på 2 år for rimelig. Fristen kan fraviges af nævnet, hvis der foreligger særlige grunde. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis skadelidte først får kendskab til forbrydelsen eller til, at den er begået af en af de personer, der er omfattet af § 3, længere tid efter at forbrydelsen blev begået".

Der kan dermed dispenseres fra fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1, når der foreligger særlige grunde. Fristen løber kun fra lovovertrædelsen efter stk. 1, hvis der ikke har været en straffesag eller efterforskning. Det fremgår således af offererstatningslovens § 13, stk. 2, at 2 års fristen i § 13, stk. 1, regnes fra endelig dom i straffesagen eller fra politiets afgørelse om at standse efterforskningen.

3.13.1.4. Regres for staten

Det følger af offererstatningslovens § 17, stk. 1, at staten, i det omfang der ydes erstatning, indtræder i skadelidtes krav mod skadevolderen. Ved behandlingen af regressager

foretages der en vurdering af, i hvilket omfang erstatningen kan kræves af skadevolderen, og om der f.eks. er en relevant ansvarsforsikring at inddrage i sagen. Civilstyrelsen kan med tilladelse fra skadevolder gå i dialog med forsikringsselskabet. I de tilfælde, hvor en anbragt på en institution har begået vold mod en ansat på den samme institution, vil Civilstyrelsen endvidere vurdere, om der er grundlag for at rette kravet mod institutionen. Dette kan være tilfældet, hvis sagsmaterialet indeholder dokumenterede oplysninger om, at institutionen ikke har overholdt arbejdsmiljølovens regler.

Hvis der i en sag ikke kan opnås dækning hos en ansvarsforsikring, og der ikke er grundlag for at rette kravet mod en institution, vurderer Civilstyrelsen, om kravet skal ned-sættes eller helt bortfalde, inden det rettes mod skadevolderen. Erstatningsansvarsloven indeholder en række regler om lempelse af erstatningsansvaret. Retspraksis for bortfald er imidlertid restriktiv i sager, hvor der er tale om straffelovsovertrædelser.

Hvis skadevolderen ikke anerkender et regreskrav, kan sagen afgøres ved domstolsprøvelse.

3.13.2. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.13.2.1. Rapport fra arbejdsgruppe om ansattes mulighed for fuld erstatning, når de udsættes for vold m.v. på arbejdet

Som opfølgning på beslutningsforslag nr. 46 om erstatning for vold på arbejdspladsen nedsatte regeringen en tværministeriel arbejdsgruppe med henblik på at forbedre ansattes mulighed for at få den erstatning, de er berettiget til, når de har været udsat for vold eller voldsomme hændelser på deres arbejde.

Arbejdsgruppens arbejde udmøntede sig i rapporten Erstatning for vold på arbejdspladsen – B46 arbejdsgruppens vurderinger af mulige løsningsmodeller, som blev oversendt til Folketingets Beskæftigelsesudvalg i maj 2022. Rapporten kan findes på Retsudvalgets alm. del - bilag 260 fra samling 2021-22.

Voldsrelaterede hændelser på arbejdspladser kan ske i alle brancher, men det ses ofte at finde sted i brancher, hvor der ydes omsorg, og blandt personaletyper, som i bred forstand har omsorg som stillingsindhold. I forhold til social- og ældreområdet er det indgået i arbejdsgruppens vurdering, at ansatte på socialområdet i væsentligt højere grad end øvrige brancher oplever vold og trusler på deres arbejde og får anerkendt en voldsrelateret arbejdsulykke som en arbejdsskade. Skadevolderen kan f.eks. være en beboer på et socialt botilbud eller en ældre med demens, hvor volden f.eks. begås i afmagt og på grund af skadevolders manglende forståelse for egen situation.

Det kan ifølge Rapporten Erstatning for vold på arbejdspladsen også være tilfældet på pleje- og omsorgsområdet, hvor skadevolder f.eks. pga. voldsom adfærd bliver udsat for fast-

holdelse eller magtanvendelse fra de ansatte med henblik på at beskytte skadevolderen selv, andre beboere eller de ansatte. I sådanne situationer kan det ske, at den ansatte kommer til skade, når skadevolderen i et forsøg på at komme fri uforvarende rammer den ansatte med en arm eller en fod. I sådanne situationer vil der typisk ikke være tale om en straffelovsovertrædelse, da skadevolderen ikke har forsæt til at begå handlingen.

3.13.2.2. Mulighed for dispensation fra krav om politianmeldelse

Arbejdsgruppen har i sin rapport Erstatning for vold på arbejdspladsen fra maj 2022 vurderet, at det vil mindske usikkerheden om, hvornår hændelser skal politianmeldes for at opnå adgang til offererstatning, hvis offererstatningsloven ændres i overensstemmelse med Erstatningsnævnets praksis, så der etableres en undtagelsesbestemmelse til kravet om politianmeldelse for pleje- og omsorgspersonale m.v. på institutioner m.v., der udsættes for en straffelovsovertrædelse på arbejdet, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod politianmeldelse af skadevolderen.

Det fremgår bl.a. af arbejdsgruppens rapport Erstatning for vold på arbejdspladsen, at der på grund af uklarhed om retstilstanden indgives politianmeldelser i sager, hvor den ansatte ikke har ønsket at indgive anmeldelse mod borgeren, og hvor der efter Erstatningsnævnets praksis vil kunne dispenseres fra kravet om politianmeldelse. Etablering af en undtagelsesbestemmelse forventes derfor også at mindske unødigt administration i politiet.

Det følger endvidere af Aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem, at aftalepartierne er enige om, at der skal indføres en undtagelsesbestemmelse til kravet om politianmeldelse i offererstatningsloven.

Justitsministeriet finder, at dette bør gøres ved at indføre en ny bestemmelse i offererstatningsloven om, at bestemmelsen i offererstatningslovens § 10, stk. 1, fraviges, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Det foreslås derfor, at indsætte en bestemmelse i offererstatningslovens § 10 om, at bestemmelsen i offererstatningslovens § 10, stk. 1, fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale m.v. er kommet til skade på arbejdet, når pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Bestemmelsen har til formål at kodificere Erstatningsnævnets nugældende praksis om dispensation fra kravet om politianmeldelse for navnlig pleje- og omsorgspersonale m.v., som har hjemmel i offererstatningslovens § 10, stk. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse vil der uændret skulle dispenseres fra kravet om politianmeldelse, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Som eksempel på generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution m.v. kan bl.a. nævnes det tilfælde, at arbejdsgiver ikke vil anmelde forholdet, fordi skadevolderen er anbragt på stedet på grund af sine adfærdsproblemer. Af andre eksempler kan bl.a. nævnes, at den manglende politianmeldelse er begrundet i institutionens generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige principper, eller at skadelidte eller dennes arbejdsgiver ikke mener, at skadevolderen kan straffes, f.eks. fordi skadevolderen er under 15 år eller er utilregnelig på grund af sindssygdom eller lignende.

Der vil endvidere uændret skulle dispenseres, når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse. Dette vil være tilfældet, når der foreligger pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn til skadevolderen, for eksempel fordi det vurderes, at skadevolderen vil opfatte en politianmeldelse som et svigt fra den ansatte eller institutionen, som ellers bidrager til at skabe tryghed. Som et andet eksempel kan nævnes, at det vurderes, at politianmeldelsen risikerer at ødelægge skadevolderens gode udvikling, eller at en politianmeldelse vil udgøre et skadeligt indgreb i skadevolderens hverdag.

Bestemmelsen vil i særdeleshed omfatte sager om plejepersonale, pædagoger, socialpædagoger, lærere eller medlemmer af en anden personalegruppe med særlig støtte- og omsorgsfunktion m.v., som udsættes for vold, trusler eller andre straffelovsovertrædelser på institutioner m.v. Også andre personer og funktioner på den pågældende institution kan være undtaget fra kravet om politianmeldelse, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3.13.2.3. Pligt for visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en voldsskadeforsikring

I sager, hvor der ikke indgives politianmeldelse, vil det være Erstatningsnævnet, som skal tage stilling til, hvorvidt der er tale om en straffelovsovertrædelse. Arbejdsgruppen har i sin rapport Erstatning for vold på arbejdspladsen fra maj 2022 peget på, at det indebærer, at en skadevolder kan opleve, at en offentlig myndighed tager stilling til, at en handling som vedkommende har begået, udgør en straffelovsovertrædelse, uden at sagen har været behandlet ved en domstol. Arbejdsgruppen har endvidere peget på, at der ikke foreligger politiakter til brug for Erstatningsnævnets vurdering af, om der foreligger en straffelovsovertrædelse, når en sag ikke er anmeldt til politiet, hvilket kan gøre det vanskeligt for den skadelidte at løfte bevisbyrden for, at der er begået en straffelovsovertrædelse.

Hvis der er tale om en hændelse, som ikke er omfattet af straffeloven, kan den ansatte ikke opnå erstatning i offererstatningsordningen. Arbejdsgruppen har i sin rapport fra maj 2022 peget på, at når der er tale om hændelser, som ikke er omfattet af straffeloven, er skadelidte i flere tilfælde nødt til at anlægge et civilt søgsmål mod skadevolder for at få sit krav efter erstatningsansvarsloven dækket. Det kan være vanskeligt for skadelidte at træffe beslutning om at føre et civilt søgsmål mod skadevolder, hvis den skadelidte er ansat til at drage omsorg for en ressourcsvg skadevolder. Arbejdsgruppen har også peget på, at der kan være en økonomisk barriere for den ansatte i relation til at indgive en stævning, hvis det ikke har været muligt at opnå fri proces eller retshjælp til søgsmålet. Samtidig kan den ansatte efter at have fået medhold i et civilt søgsmål opleve ikke at modtage den tilkendte erstatning, fordi skadevolder ikke er i stand til at betale.

Det følger endvidere af Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem, at "[a]nsatte, der udsættes for vold på arbejdet fra de borgere, som de er ansat til at tage vare på, kan stå i et etisk dilemma, hvis de via offererstatningsloven skal søge den erstatning efter erstatningsansvarsloven, som de kan være berettiget til ud over den erstatning, som de kan få fra arbejdsskadesikringsloven. For at gøre det lettere for ansatte i disse situationer at opnå fuld erstatning, er aftalepartierne enige om at forpligte visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en særlig forsikring for arbejdsskader som følge af vold på arbejdspladsen (herefter voldsskadesikring). Forpligtelsen skal gælde for arbejdsgivere, hvor de ansatte har en særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdet fra borgere, der drages omsorg for."

På den baggrund foreslås det at forpligte visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en voldsskadesikring, der dækker erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven for personskade, der forvoldes ved vold, trusler eller andre voldsomme hændelser mod de ansatte på arbejdspladsen, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt efter arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås endvidere, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere der har pligt til at tegne forsikringen. Der vil i samarbejde med relevante ministerier blive fastsat helt præcise regler om, hvilke arbejdsgivere der skal være omfattet af forsikringspligten. Bemyndigelsen vil endvidere give beskæftigelsesministeren adgang til efter forhandling med relevante ministre at kunne fastsætte regler om, at visse personalegrupper, som ikke har klient- eller borgerkontakt, kan undtages fra forsikringen. Pligten til at tegne forsikring skal som udgangspunkt omfatte arbejdsgivere inden for det sociale område, ældreområdet, psykiatrien og visse undervisningsinstitutioner. Det forventes at dreje sig om bl.a. døgninstitutioner, bosteder, plejehjem, den regionale psykiatri, specialskoler, institutioner med ungdomsuddannelse for unge med særlige behov og institutioner, hvor der foregår specialundervisning for voksne.

Der henvises til en udførlig liste over, hvilke brancher og områder der forventeligt vil være forsikringspligtige arbejdsgivere efter voldsskadesikringsordningen, i bemærkningerne til den foreslåede § 49 a, stk. 5, 1. pkt., i lovforslagets § 1, nr. 53.

Det skal bemærkes, at det ikke er hensigten med bemyndigelsen at give ministeren mulighed for at udvide kredsen for, hvilken type af arbejdsgivere der skal omfattes af forpligtelsen.

Øvrige arbejdsgivere, som ikke omfattes af de foreslåede regler om forsikringspligt, vil kunne vælge at sikre deres ansatte mod følger af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdspladsen, hvis de vurderer, at der er behov for det.

Med forslaget vil der blive skabt bedre mulighed for, at ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdet, opnår lettere adgang til fuld erstatning og godtgørelse, dvs. efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når visse krav ikke dækkes eller ikke dækkes fuldt ud efter arbejdsskadesikringsloven. Det gælder f.eks. godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, der ikke ydes efter arbejdsskadesikringsloven, samt eventuelle differencekrav i tilfælde, hvor erstatningen efter erstatningsansvarsloven er højere end arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås, at forsikringen kun skal omfatte hændelser, som anerkendes som en arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven. På den måde sikres det, at der er tale om en hændelse, som er sket på arbejdspladsen eller i tilknytning til arbejdet, og at der er tale om en ansat, som er omfattet af arbejdsgiverens sikringspligt efter loven.

Forsikringen skal efter forslaget både dække personskade, der efter de gældende regler vil være omfattet af offererstatningsloven, og personskade, som forvoldes ved andre voldelige hændelser i forbindelse med arbejdet, der ikke vil være omfattet af straffeloven. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en ansat på en institution, kommer til skade i forbindelse med en magtanvendelsessituation med henblik på at beskytte skadevolderen selv, andre beboere eller de ansatte. I sådanne situationer kan det ske, at den ansatte kommer til skade, når skadevolderen i et forsøg på at komme fri uforvarende rammer den ansatte. Forsikringen skal imidlertid ikke dække hændelser, som må anses for at være hændelige uheld. Det gælder f.eks., hvis en medarbejder deltager i boldspil med beboere på et bosted og pådrager sig en skade som følge af et utilsigtet spark over skinnebenet fra en beboer.

Det foreslås, at arbejdsgivere, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, og som skal eller ønsker at tegne voldsskadesikringsloven, skal tegne den som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod arbejdsulykker. Det vil betyde, at arbejdsgiveren skal tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring,

som også dækker skader, som er forårsaget af vold, i samme forsikringsselskab, hvor arbejdsgiveren i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker.

Det foreslås, at arbejdsgivere, som er selvforsikrede efter arbejdsskadesikringsloven, også kan være selvforsikrede i forhold til den foreslåede lovpligtige voldsskedeforsikring. Det foreslås samtidig, at alle regionale og kommunale arbejdsgivere kan vælge at tegne forsikring i et forsikringsselskab frem for at være selvforsikrede. I de tilfælde, hvor en selvforsikret arbejdsgiver er omfattet af pligten til at have en voldsskedeforsikring, men ikke tegner en sådan forsikring, vil arbejdsgiveren også være selvforsikret i forhold til voldsskedeforsikringen. På samme måde som med hensyn til arbejdsskadesikring i øvrigt kan statslige arbejdsgivere ikke fravælge at være selvforsikrede efter voldsskedeforsikringsordningen.

Det foreslås, at det er forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, der træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er omfattet af voldsskedeforsikringen, og om eventuel erstatning, godtgørelse m.v. efter erstatningsansvarsloven. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver udbetaler ligeledes en eventuel erstatning og godtgørelse til tilskadekomne. Hos selvforsikrede arbejdsgivere er det forsikringsenheden, som varetager sagsbehandlingen og træffer afgørelse uafhængigt af arbejdsgiveren. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed kan efter forslaget indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsskade og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslås endvidere, at erstatning og godtgørelse efter voldsskedeforsikringen ikke kan danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller dennes efterladte. Beskyttelsen er af hensyn til den sårbare borger, som på grund af sin mentale tilstand kan ende som en skadevolder og vil kunne risikere at blive mødt med et regreskrav, som borgeren i mange tilfælde ikke vil være i stand til at betale.

Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om erstatning efter erstatningsansvarsloven kan efter den foreslåede ordning ikke påklages til en administrativ myndighed. Det vil betyde, at hvis en part er utilfreds med forsikringsselskabets afgørelse, kan vedkommende rette henvendelse til selskabet eller anlægge sag ved domstolene, ligesom ansatte, der har været udsat for vold i henhold til straffeloven, fortsat vil have mulighed for at søge erstatning via Erstatningsnævnet, hvis sagen afvises efter voldsskedeforsikringsordningen. Det forudsættes, at den tilskadekomne starter med at gå til arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed med sin sag og først går til Erstatningsnævnet, hvis sagen afvises af voldsskedeforsikringen.

Det foreslås, at forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgivers forsikringspligt kan påklages af arbejdsgiveren eller tilskadekomne til Arbejdstil-

synet senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen. Forslaget vil sikre, at sagens parter får mulighed for at få administrativt prøvet, om forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgiverens forsikringspligt er korrekt.

Det foreslås, at beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling. Det forventes, at der vil blive fastsat regler i en bekendtgørelse om, at både arbejdsgiveren og den tilskadekomne kan anmelde en voldsom hændelse med henblik på erstatning efter erstatningsansvarsloven. Det forventes ligeledes, at der vil blive fastsat regler om tilskadekomnes medvirken m.v. til sagsoplysningen svarende til, hvad der gælder for Erstatningsnævnet efter offererstatningsloven, og hvad der gælder for andre myndigheder efter lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Endelig forventes det, at der i bekendtgørelsen vil blive fastsat regler om, hvem der har pligt til at vejlede tilskadekomne, som er forsikret efter voldsskedeforsikringsordningen, om mulighederne for at anmode om erstatning og godtgørelse efter denne forsikringsordning, og hvordan denne vejledning skal foregå.

Det skal bemærkes, at forældelse af krav efter voldsskedeforsikringen følger reglerne i erstatningsansvarsloven. Derudover sidestilles voldsskedeforsikringen med en arbejdsulykkesforsikring i forhold til reglerne i lov om ansættelsesbevis og visse arbejdsvilkår og fortolkes i overensstemmelse hermed.

Hvis en ansat bliver udsat for arbejdsulykke som følge af en voldelig hændelse fra en borger på arbejdspladsen, og der ikke er tegnet voldsskedeforsikring, og arbejdsgiveren samtidig ikke var omfattet af pligten til at tegne voldsskedeforsikringen, vil den ansatte fortsat kunne gå til Erstatningsnævnet med sin sag efter reglerne i offererstatningsloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 53, og bemærkningerne hertil.

3.13.2.4. Frist for indgivelse af ansøgning om offererstatning til Erstatningsnævnet

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 53, at visse offentlige og private arbejdsgivere får pligt til at tegne en voldsskedeforsikring som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen, der dækker erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven for personskade, der forvoldes ved vold, trusler eller andre voldsomme hændelser mod de ansatte på arbejdspladsen, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt efter arbejdsskadesikringsloven. En række af de sager, som i dag behandles i Erstatningsnævnet som offererstatningssager, vil være omfattet af den fremtidige forsikringsordning og således give adgang til hurtigere erstatning uden om offererstatningssystemet. Det vil imidlertid være en forudsætning for at være omfattet af forsikringsordningen, at den

pågældende skade anerkendes som en arbejdsulykke. Afgørelsen heraf vil først foreligge på det tidspunkt, hvor forsikrings-selskabet træffer afgørelse om erstatning.

Med henblik på at sikre et hensigtsmæssigt samspil mellem den nye voldsskadesforsikring og offererstatningsordningen foreslås det at tilpasse 2-års fristen i offererstatningsloven for indgivelse af en ansøgning om offererstatning. Det foreslås således, at i de tilfælde hvor voldsskadesforsikringen træffer afgørelse om, at der ikke kan ydes erstatning efter forsikringsordningen, vil 2-års fristen i offererstatningsloven for indbringelse af sagen for Erstatningsnævnet ikke blive regnet fra tidspunktet for lovovertrædelsen, men fra det tidspunkt, hvor voldsskadesforsikringen har truffet sin afgørelse, forudsat at den skadelidte har indgivet sin anmeldelse til forsikrings-selskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.

Forslaget skal sikre, at den tilskadekomne fortsat kan indbringe sin sag for Erstatningsnævnet, hvis voldsskadesforsikringen er mere end 2 år om at træffe afgørelse om, at sagen ikke omfattes af forsikringen. Dette kan f.eks. være tilfældet i situationer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring først 2 år efter en skade kan vurdere, at skaden ikke kan anerkendes som en arbejdsulykke. Voldsskadesforsikringen træffer herefter afgørelse om, at skaden ikke er omfattet af forsikringen, da det kræves, at skaden anerkendes som en arbejdsulykke. Forslaget skal sikre, at den tilskadekomne ikke vil være nødt til at anmelde sin sag prævventivt til Erstatningsnævnet forud for udløbet af 2-årsfristen for ikke at udelukke sig fra Erstatningsnævnets behandling af sagen i tilfælde af, at voldsskadesforsikringen træffer afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af forsikringsordningen, mere end 2 år efter, at lovovertrædelsen har fundet sted. Forslaget vil dermed sikre, at voldsskadesforsikringsordningen ikke forringer retssikkerheden for de personer, der får afslag fra voldsskadesforsikringen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

3.14. Højere erstatningsniveau for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler

3.14.1. Gældende ret

Ifølge arbejdsskadesikringslovens § 15, stk. 1, kan udgifter til sygebehandling eller optræning under sagens behandling betales, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Op-træningen skal foretages som efterbehandling under lægelig kontrol i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen.

Ifølge lovens § 15, stk. 2, kan udgifter til anskaffelse af proteser, briller og lignende hjælpemidler samt kørestole under sagens behandling betales, når det er nødvendigt for at sikre sygebehandlingens eller genoptræningens resultater,

for at formindske arbejdsskadens følger eller for nøjere at kunne bestemme omfanget af erhvervsevnetabet og graden af varigt mén.

Arbejdsskadesikringsloven er sekundær i forhold til sundhedsloven for så vidt angår betaling af udgifter til behandling. Det indebærer, at det kun er tilskadekomnes egenbetaling af sundhedsydelse, der kan betales. Omvendt er arbejdsskadesikringsloven primær i forhold til betaling af hjælpemidler. Det betyder, at den fulde udgift til permanente hjælpemidler, herunder udskiftning af hjælpemidler, kan dækkes af arbejdsskadesikringsloven. Har kommunen for eksempel betalt et hjælpemiddel efter serviceloven, har kommunen krav på refusion af udgiften fra arbejdsulykkesforsikrings-selskabet eller Arbejds-markedets Erhvervs-sikring.

Erstatning for fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden kan fastsættes til et engangsbeløb, jf. lovens § 15, stk. 3. Ved permanente udgifter udgør beløbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af lovens § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejds-markedets Erhvervs-sikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Kapitaliseringsfaktoren, der anvendes ved beregning af erstatning for tab af erhvervsevne, består af følgende elementer, jf. bemærkningerne til lov nr. 2200 af 29. december 2020 i lovforslag nr. L 22 fremsat den 7. oktober 2020:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten

Kapitaliseringsfaktoren beregner erstatningen til pensionsalderen.

De gældende regler om betaling for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler kom ind i arbejdsskadesikringsloven i 2004. Det skete som en konsekvens af, at der i erstatningsansvarsloven var indsat en lignende bestemmelse i 2002. Bestemmelsen om betaling for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler blev indsat i arbejdsskadesikringsloven ved lov nr. 422 af 10. juni 2003 (arbejds-skadereformen). Det fremgår af lovforslaget, L 216, som fremsat den 9. april 2003, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 6576, at formålet var at udvide adgangen til at betale udgifter til sygebehandling m.v. svarende til reglerne i erstatningsansvarsloven. Den valgte metode med

at udbetale hele erstatningen på én gang sikrer, at der ikke skal ske fornyet sagsbehandling hver gang, der gennemføres en behandling eller skal anskaffes et nyt hjælpemiddel.

Ved lov nr. 496 af 6. juni 2007 blev principperne for fastsættelse af kapitaliseringsfaktorerne ændret, herunder blev der indregnet beskatning i kapitaliseringsfaktorerne. Samtidig blev det fastsat, at værdien af erstatningen for tab af erhvervsevne i princippet skulle være den samme, uanset udbetalingsmåden.

Ved lov nr. 700 af 25. juni 2010 blev principperne justeret bl.a. på baggrund af, at mellemskatten udgik af principperne for fastsættelse af kapitaliseringsfaktorerne.

Kapitaliseringsfaktorerne for tab af erhvervsevne blev dog uanset disse lovændringer opretholdt som grundlag for at beregne betalingen for permanente behandlingsudgifter. Dette har medført en skævhed, idet beregningen af kapitalerstatningen beregnes til, modtageren når folkepensionsalderen, hvorimod behovet for betaling af permanente behandlingsudgifter er livsvarig.

De nuværende kapitaliseringsfaktorer indebærer dermed, at erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ved omsætningen til en engangsbeløb ikke bliver fastsat til et beløb, der svarer til den faktiske udgift.

3.14.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partierne bag arbejdsskadeaftalen finder det uhensigtsmæssigt, at erstatning for permanente behandlingsudgifter omsættes til et engangsbeløb efter den samme kapitaliseringsfaktor, som gælder for erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven. Med forslaget sikres det, at erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler i højere grad vil afspejle tilskadekommes reelle udgifter over resten af livet og ikke kun til pensionsalderen, ligesom fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning udgår, mens fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten fortsat indgår som faktor.

De gældende regler medfører, at der i det engangsbeløb, der bliver udbetalt, ikke er taget højde for, at det fremtidige behov for dækning af udgifter til behandling såsom f.eks. timer hos fysioterapeut og hjælpemidler, såsom f.eks. proteser, kan være livslangt og ikke stopper ved pensionsalderen. Det er også uhensigtsmæssigt, at der foretages et fradrag i engangsbeløbet svarende til beskatning af en løbende erstatning, selvom erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke er erstatning for en indkomst, men øremærket til at dække specifikke udgifter til behandling eller hjælpemidler.

Det foreslås derfor, at der fastsættes en særskilt kapitaliseringsfaktor for permanente behandlingsudgifter. Det sker ved, at beskæftigelsesministeren får bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler for omsætning af erstatning for

permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, til et engangsbeløb. Fastsættelsen af de nærmere regler skal ske efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned. Reglerne om kapitaliseringsfaktoren forventes at bestå af følgende elementer:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten

Det forventes, at det vil blive fastsat, at beløbet skal beregnes livsvarigt og ikke kun til pensionsalderen, som det er tilfældet for erhvervsevnetab.

Til forskel fra de nuværende regler, vil kapitaliseringsfaktorerne dermed ikke længere skulle indeholde elementer om fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning. Kapitaliseringen af erstatningen vil dermed ikke længere blive fastsat som om, der er tale om erstatning for en indkomst, men i stedet som erstatning for en udgift til behandling eller hjælpemidler.

Forslaget medfører, at permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke længere skal beregnes på samme måde som kapitalerstatning for erhvervsevnetab.

3.15. Erstatning for tab af forsøger indtil barnets 21. år

3.15.1. Gældende ret

Børn og unge, der mister deres forældre som følge af en arbejdsskade, har ret til forsørgertabserstatning efter arbejdsskadesikringslovens § 21. Erstatningen løber som udgangspunkt frem til barnets fyldte 18. år, men kan forlænges til barnet fylder 21 år, hvis barnet opfylder betingelserne for at få forlænget retten til erstatning.

Er barnet ved det fyldte 18. år under uddannelse, og taler forholdene i øvrigt derfor, kan erstatningen forlænges til tidspunktet for uddannelses afslutning, dog længst til pågældendes fyldte 21. år. Samme ret har afdødes barn, som på tidspunktet for dødens indtræden var fyldt 18 år og under uddannelse.

Forudsætningen for at få forsørgertabserstatning er som udgangspunkt, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet efter lov om aktiv socialpolitik. Retten gælder for egne børn under 18 år, uanset om de er født i eller uden for ægteskab samt adoptivbørn.

For at have ret til erstatning indtil det fyldte 21. år, kræves det, jf. § 21, stk. 3, at barnet er under uddannelse. Endvidere kræves det, at forholdene taler for, at erstatningen kan forlænges. Det betyder i praksis, at barnet ikke skal kunne forsørge sig selv for at være berettiget til forsørgertabserstat-

ning efter det fyldte 18. år. Det er således barnets egne forhold og indkomst, der er afgørende for, om barnet har ret til erstatning i perioden efter det fyldte 18. år og indtil det fyldte 21. år.

For at vurdere om barnet har ret til forsørgertabserstatning efter det fyldte 18. år, og indtil barnets fyldte 21. år, foretager arbejdsskademyndighederne en konkret vurdering af den enkelte sags forhold, hvor der bl.a. kan lægges vægt på barnets indkomst. Er indkomsten væsentligt højere end SU eller anden uddannelsesyndelse, kan det afskære barnet fra at få erstatning efter det fyldte 18. år. Særlige forhold kan inddrages efter en konkret afvejning, men det er som udgangspunkt barnets eget forhold, der er afgørende for, om barnet har ret til erstatning.

Stedbørn kan have ret til erstatning efter lovens § 22, idet stedbørn ikke er omfattet af § 21. Det er den privatretlige forsørgelsespligt for børn, som er afgørende for, om afdøde havde forsørgelsesansvar over for barnet. Praksis efter arbejdsskadesikringslovens § 22 medfører, at efterladte ofte får tilkendt en løbende erstatning på 5 pct. af afdødes årsløn frem til, de fylder 18 år. Efter det fyldte 18. år kan stedbørn efter praksis få erstatning frem til det 21. år, på samme måde som forsørgertabserstatningen til afdødes børn. Der foretages derfor i dag en konkret afvejning af, om stedbørn har ret til erstatning efter det fyldte 18. år, hvor barnets forhold har betydning for afgørelsens resultat.

Det følger af § 22, at hvis de samlede årlige erstatninger m.v. efter §§ 20 og 21 udgør mindre end 70 pct. af afdødes årsløn, kan der inden for denne begrænsning under særlige omstændigheder tillægges erstatning til andre, som afdøde helt eller delvist forsørgede, da arbejdsskaden indtraf.

Forsørgertabserstatning til afdødes børn og stedbørn udbetales som løbende erstatning og kan ikke omsættes til kapitalbeløb.

3.15.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om, at alle børn og unge, som mister en eller begge forældre som følge af en arbejdsskade, hvor afdøde havde forsørgelsespligten ved dødsfaldet eller indtil barnet fyldte 18 år, fremover skal have ret til erstatning indtil deres fyldte 21. år. Retten til forsørgertabserstatningen skal være uafhængig af barnets forhold i øvrigt, idet det vurderes hensigtsmæssigt, at børn, der mister en forælder tidligt i livet, skal have bedre økonomiske betingelser i deres ungdom. Det vil hurtigere give den efterladte større klarhed om sin situation i en længere periode end i dag, og flere vil modtage en højere erstatning samlet set.

Forslaget udmøntes ved, at aldersgrænsen i lovens bestemmelser om forsørgertabserstatning til børn og unge ændres til 21 år.

Forslaget vil medføre, at der ikke længere skal foretages en konkret vurdering af, om et barn eller ung har ret til forsør-

gertabserstatning i perioden, fra de er fyldt 18 år og til, de er fyldt 21 år. Efterladte børn og unge vil dermed automatisk have ret til erstatning frem til deres fyldte 21. år, uanset deres økonomi og forholdene i øvrigt. Der vil således ikke længere være krav om, at de efterladte børn eller unge er under uddannelse, ligesom deres eventuelle egen indkomst ikke har betydning for retten til forsørgertabserstatning efter det fyldte 18. år. Der vil således heller ikke skulle træffes afgørelser om, hvorvidt et barn har ret til at få forlænget erstatningsperioden.

Forslaget ændrer ikke på lovens tildelingskriterie, hvorefter forsørgertabserstatningen tildeles afdødes børn, som afdøde havde forsørgelsespligt for. For unge, som er fyldt 19 og 20 år ved forældres dødsfald, kræves, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet indtil det fyldte 18. år. Udvidelsen af personkredsen sker for at sikre, at alle afdødes børn på f.eks. henholdsvis 17 og 19 år begge vil have ret til erstatning frem til deres 21. år. Hermed sikres begge børn og unge lige økonomiske betingelser i deres ungdom.

Endvidere foreslås det, at retten til erstatning skal afhænge af, om afdøde havde forsørgelsespligt for barnet eller den unge efter lov om børns forsørgelse, hvor det i dag fremgår, at det skal vurderes i forhold til forsørgelsespligten efter lov om aktiv social politik. Ændringen af hjemmelshenvisningen ift. forsørgelsespligten vil ikke ændre på, hvilke børn og unge der har ret til erstatning for tab af forsørger efter arbejdsskadesikringsloven. Erstatningsansvarslovens § 14 henviser også til forsørgelsespligten efter lov om børns forsørgelse.

Det foreslåede vil samtidig medføre, at efterladte stedbørn, der har ret til erstatning efter § 22, ligeledes fremadrettet automatisk vil få tilkendt erstatningen frem til det fyldte 21. år. Udgangspunktet vil derfor være, at stedbørn, som efter nuværende praksis kan tildeles erstatning efter § 22, skal tilkendes løbende erstatning frem til det 21. år. Stedbørn, der er fyldt 18 år, men endnu ikke er fyldt 21 år, ved dødsfaldet, har ret til at få erstatningen frem til deres fyldte 21. år, hvis de var helt eller delvist forsørgt af afdøde, indtil de fyldte 18 år, f.eks. hvis de havde fælles bopæl med afdøde. Med forslaget forudsættes der ikke at ske ændringer i praksis for, hvilke stedbørn der efter gældende § 22 har ret til løbende erstatning, udover at stedbørn automatisk tilkendes erstatningen frem til det 21. år.

Hermed ensrettes perioden, hvori efterladte børn og stedbørn har ret til løbende erstatning, således at de automatisk har ret til erstatningen frem til det fyldte 21. år.

Med forslaget er der endvidere ikke tiltænkt ændring af, hvordan forsørgertabserstatningen udmåles eller udbetales. Således vil erstatningen fortsat skulle fastsættes på baggrund af en forholdsmæssig andel af afdødes årsløn og udbetales i form af en løbende erstatning.

3.16. Videregivelse af oplysninger om sort arbejde og socialt bedrageri

3.16.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 35 a, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videregive nødvendige oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til Udbetaling Danmark, pågældende skatteforvaltning og pågældende kommune, når det er nødvendigt for at kontrollere, om der er sket fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst.

Videregivelse af oplysninger til myndighederne kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med afgørelse om tab af erhvervsevne kommer i besiddelse af oplysninger om indtjening fra eksempelvis ikke legalt arbejde ”sort arbejde”, eller hvis vedkommende har arbejdet samtidig med at modtage sociale ydelser.

For at videregive relevante oplysninger af rent private forhold kræves det, at oplysningerne er baseret på klare og konstaterbare overtrædelser eller misbrug, eller der er en sikker antagelse herom. En mistanke vil ikke i sig selv være tilstrækkelig som grundlag for at videregive oplysningerne til andre.

Efter de gældende regler er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog ikke forpligtet til at videregive oplysninger om sort arbejde eller socialt bedrag.

3.16.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får pligt til at videregive oplysninger om indkomst fra ikke legalt arbejde ”sort arbejde” til relevante myndigheder. Dette vil fx. være den pågældende skatteforvaltning, bopælskommunen og Udbetaling Danmark.

Formålet med ændringen er at styrke indsatsen mod skatteunddragelse og socialt bedrag, idet forslaget vil styrke de underrettede myndigheders mulighed for at gribe ind over for fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af sociale ydelser eller beskatning.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at ændringerne vil styrke myndighedernes indsats mod misbrug og snyd, idet der vil være pligt til videregivelse, hvormed der er større sandsynlighed for, at de kompetente myndigheder kommer i besiddelse af relevante oplysninger til brug for at bekæmpe socialt bedrageri og skatteunddragelse.

3.17. Kapitaliseringstidspunkt

3.17.1. Gældende ret

Det fremgår af § 27, stk. 4, i arbejdsskadesikringsloven, at omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb finder sted på grundlag af erstatningens størrelse på omsættningstidspunktet, som er tidspunktet, hvor kapitalbeløbet kan udbetales. Omsætning af erstatning til kapitalbeløb har alene virkning for fremtiden.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at værdien af en erhvervsevnetabserstatning er den samme, uanset om erstatningen udbetales løbende eller omsættes til et kapitalbeløb.

3.17.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Tilskadekomne kan i dag i visse situationer opnå dobbelt kompensation for tab af erhvervsevne, hvis der efter en genoptagelse eller klage beregnes en kapitalerstatning for en periode, der ligger forud for afgørelsestidspunktet, og tilskadekomne allerede har modtaget en løbende erstatning for samme tab. Partierne bag arbejdsskadeaftalen er enige om, at tilskadekomne ikke bør kunne få dobbelt kompensation for et tab af erhvervsevnetab.

Efter praksis kan tilskadekomne i nogle situationer imidlertid få erstatning to gange for det samme tab. Det drejer sig bl.a. om tilfælde, hvor tilskadekomne ved en afgørelse tilkendes løbende erhvervsevnetabserstatning og efterfølgende anmoder om en ny behandling af afgørelsen om erhvervsevnetabserstatningen. Hvis det ved den nye behandling vurderes, at erstatningen ikke burde være udbetalt som en løbende erstatning, men som en kapitalerstatning, træffes der en ny afgørelse herom. Herefter udbetales en kapitalerstatning for hele eller dele af den periode, hvor tilskadekomne allerede har fået udbetalt løbende erstatning. Det sker især i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse om en midlertidig løbende erhvervsevnetabserstatning, hvor afgørelsen bliver påklaget til Ankestyrelsen af tilskadekomne, og Ankestyrelsen vurderer, at der er grundlag for at træffe en endelig afgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i disse situationer efter praksis udregne størrelsen af den kapitaliserede erstatning ud fra forholdene på tidspunktet for den påklagede afgørelse. Herved sker der en dobbeltkompensation, fordi tilskadekomne dels har fået en løbende erstatning frem til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om omsætning af erstatningen til et kapitalbeløb, dels får en kapitalerstatning, der dækker samme periode. Dette er i strid med lovens forudsætning om at sikre, at tilskadekomne altid samlet set får den samme erstatning, uanset udbetalingsmåden.

Det foreslås derfor, at der i lovens § 27 indsættes et nyt stk. 5, hvoraf det vil følge, at ændres en afgørelse, hvor der er tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, med tilbagevirkende kraft, og skal erstatningen efter den senere afgørelse omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 1, fastsættes

omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.

Med forslaget vil det blive præciseret, at kapitalerstatninger efter en ny behandling af en sag beregnes, så den altid alene dækker den fremadrettede periode fra tidspunktet, hvor kapitalerstatningen endeligt fastsættes og udbetales, dvs. fra omsætningstidspunktet.

Formålet med forslaget er i tråd med intentionerne bag loven om at sikre, at de enkelte tilskadekomne altid samlet set får den samme erstatning uanset udbetalingsmåden.

3.18. Mål for sagsbehandlingstid og fastsættelse af frister

3.18.1. Gældende ret

Efter gældende § 16, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven er fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse af, om en anmeldt skade er omfattet af loven følgende:

- 1) 3 måneder for afgørelse af, om en anmeldt ulykke er omfattet af loven.
- 2) 6 måneder for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 1, er omfattet af loven.
- 3) 2 år for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 2, og § 7, stk. 2, er omfattet af loven.

Fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, er 1 år, jf. lovens § 16, stk. 2. Fristen er dog 2 år for erhvervs-sygdoms-sager, som ikke er omfattet af fortegnelsen over erhvervs-sygdomme, jf. § 7, stk. 1, nr. 2.

Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring har modtaget anmeldelsen.

Fristerne gælder tilsvarende for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse af, om efterladte har ret til ydelser efter loven, når arbejdsskaden har medført døden. Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring har modtaget anmeldelse af dødsfaldet, jf. lovens § 16, stk. 4.

Efter lovens § 16, stk. 5, underretter Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring sagens parter, når afgørelserne ikke kan træffes inden for de lovfastsatte frister. Underretningen skal indeholde en begrundelse om, hvorfor fristerne ikke kan overholdes og oplysning om, hvornår afgørelsen forventes truffet.

Efter lovens § 16, stk. 6, kan forskud på erstatning for tab af erhvervssevne og på godtgørelse for varigt mén udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. er enhver, der rammes af en ulykke eller en sygdom, der

med rimelig sandsynlighed kan henføres til udførelsen af de pligter, der er forbundet med tjenesten, eller til de forhold, hvorunder tjenesten foregår, berettiget til erstatning fra staten for følgerne heraf efter loven.

Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring træffer afgørelse om, hvorvidt den anmeldte skade er omfattet af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. For sager, der behandles som ulykker, træffes afgørelsen senest 3 måneder efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring har modtaget anmeldelsen. For sager, der behandles som sygdomme, er fristen 6 måneder.

Afgår tilskadekomne ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne tilsvarende anvendelse for meddelelse til de efterladte om, at dødsfaldet ikke er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring.

Det fremgår af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 73 af 4. juni 1997 om mål for hurtig sagsbehandling m.v., at det er et grundlæggende krav til forvaltningen, at afgørelser skal træffes så hurtigt, som det er muligt og forsvarligt.

På den baggrund henstilles det, at de enkelte ministerier, styrelser m.v. opstiller målsætninger for, hvor hurtigt man vil tilstræbe at behandle sager, hvor forvaltningen skal træffe afgørelser i forhold til borgerne. For sagstyper, der sjældent forekommer, eller hvor der gør sig særlige forhold gældende, kan man undlade at opstille mål for sagsbehandlingstider.

De målsætninger, der opstilles, skal på samme tid være forsvarlige og realistiske. På den ene side bør målsætningerne således være udtryk for sagsbehandlingstider, der er acceptable for borgerne, også i sager, der efter deres karakter kræver en særligt hurtig behandling. På den anden side må målsætningerne også være afpasset efter, hvad myndighederne selv anser for realistisk. Kræver visse sager af den pågældende type mere sagsbehandlingstid end andre, kan der opstilles forskellige mål for undergrupper inden for samme sagstype.

De enkelte ministerier, styrelser m.v. bør udarbejde en oversigt over de opstillede mål for sagsbehandlingstider. Oversigten er offentligt tilgængelig.

Opstillingen af målsætninger bør suppleres med en ordning, der løbende gør det muligt at kontrollere overholdelsen af - og eventuelt justere - målsætningerne. Der kan f.eks. være tale om, at der periodevis afgives indberetninger til en central instans i den enkelte styrelse m.v. om, hvorvidt målsætningerne har kunnet overholdes. Det kan i den forbindelse blive aktuelt at ændre målsætningerne, enten fordi det har vist sig, at sagerne ikke kan færdigbehandles inden for de opstillede mål, eller fordi det tværtimod har vist sig, at der kan opstilles mål om endnu kortere sagsbehandlingstider.

Borgeren bør under alle omstændigheder - hvor der ikke er fastsat særlige frister f.eks. i vejledninger - have et svar fra

myndigheden inden 1 måned efter sagens modtagelse. Træffer myndigheden afgørelse i sagen inden 1 måned, udgøres svaret af afgørelsen. Er det ikke muligt at træffe afgørelse inden for denne frist, kan et foreløbigt svar til den pågældende bestå i, at myndigheden bekræfter at have modtaget sagen og oplyser, hvorpå sagen beror og så vidt muligt, hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge.

Tilsvarende fremgår af Folketingets Ombudsmands myndighedsguide om sagsbehandlingstid.

Desuden fremgår det af vejledning om forvaltningsloven, at myndigheden bør underrette den, der er part i en sag, når behandlingen af en konkret sag på grund af særlige omstændigheder vil tage længere tid end sædvanligt.

Pligten til at underrette gælder, både når sagen trækker længere ud, end myndigheden i den konkrete sag har givet udtryk for over for parten, og når sagsbehandlingen bliver mere langvarig, end det ud fra partens synspunkt med rimelighed kan forventes.

3.18.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem, at det er et væsentligt succeskriterie for aftalen, at sagsbehandlingstiden afkortes. Derfor er der i aftalen opstillet klare og entydige politiske målsætninger, som skal forenkle målstyringen af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Aftalepartierne er i den politiske aftale enige om to konkrete mål for sagsbehandlingstiden i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem mod 2027:

1. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for alle arbejdsskadesager skal maksimalt være 7 måneder. Det gælder både førstegangssager, genoptagelsessager, revisionssager og sager, som Ankestyrelsen har hjemvist til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til fornyet behandling m.v.
2. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid, hvor tilskadekomne har et tab af erhvervsevne, skal maksimalt være 20 måneder.

Det bemærkes, at målet om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på maksimalt 7 måneder for alle arbejdsskadesager vedrører den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på tværs af alle sagsområder, dvs. både sager, som kan afsluttes meget hurtigt uden udmåling af erstatning, og sager, som indebærer en længere sagsbehandlingstid, f.eks. hvor tilskadekomne har et tab af erhvervsevne. Det indebærer således ikke, at alle arbejdsskadesager skal være færdigbehandlede inden for 7 måneder.

For så vidt angår målet om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på maksimalt 20 måneder i sager, hvor tilskadekomne har et tab af erhvervsevne, vil dette gælde for alle afgørelser, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring første gang træffer afgørelse om erhvervsevnetab, og hvor erhvervsev-

netabet er på 15 pct. eller derover. Det vil være en samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid, der både dækker over sager med erstatning for tab af erhvervsevne, som kan afsluttes hurtigere end 20 måneder, og sager med erstatning, hvor afgørelsen først træffes senere end 20 måneder efter sagens oprettelse i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Sagsbehandlingstiden for begge mål skal beregnes fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings modtagelse af anmeldelsen til første afgørelse af sagen, uanset om afgørelsen er endelig eller midlertidig.

Beskæftigelsesministeriet vil anmode bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om en plan for indfrielse af de politiske mål, og der vil blive fulgt op på indfrielsen af målene i aftalekredsen.

Aftalepartierne er i den politiske aftale enige om, at målene for sagsbehandlingstid skal erstatte de eksisterende lovfastede frister for sagsbehandlingen. Det skal styrke bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings mulighed og ansvar for at tilrettelægge den mest hensigtsmæssige sagsafvikling. Målene skal desuden give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring en større fleksibilitet og forenkling i forhold til at styre driften inden for enkle og tydelige mål for sagsbehandlingstiden.

Det foreslås derfor, at de lovbestemte frister for behandling af anmeldte arbejdsskader og afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter arbejdsskadesikringsloven, ophæves. Tilsvarende foreslås det, at de lovbestemte frister i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. ophæves.

Baggrunden for forslaget er, at de lovfastede frister binder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at fokusere sagsbehandlingen på bestemte områder og melde forventede sagsbehandlingstider ud, som de allerede på tidspunktet for udmeldingen til borgeren ikke vurderer som realistiske og i mange sager ikke kan holde. Det giver dermed en dårlig forventningsafstemning med tilskadekomne og sagens øvrige parter samt ekstra administration i forbindelse med den konkrete sagsbehandling.

Ændringen vil give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for fleksibilitet og prioritering af behandlingen af arbejdsskadesagerne. Den foreslåede ændring vil imidlertid ikke indebære en ændring af intentionen om, at tilskadekomne hurtigt skal have en afgørelse om anerkendelses-spørgsmålet af en arbejdsskade.

Det vil imidlertid være nødvendigt, at man som tilskadekommen ved, hvad man kan forvente, når der anmeldes en arbejdsskade til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det forudsættes således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper og retningslinjer, som fremgår af bl.a. Folketingets Ombudsmands myndighedsguide, opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet, som bør være offentligt

tilgængelige, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring orienterer sagens parter om den forventede sagsbehandlingstid.

Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, hvis den udmeldte forventede sagsbehandlingstid i en konkret sag ikke kan overholdes.

Det bemærkes, at beskæftigelsesministeren i forbindelse med det årlige tilsyn med bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 15 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, vil påse, om bestyrelsen har sikret, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet.

Reglerne om udbetaling af forskud på erstatning og godtgørelse videreføres efter forslaget uændret, men med en ny placering i loven.

3.19. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften

3.19.1. Gældende ret

Efter gældende ret opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 1 i lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v. (herefter arbejdsskadeafgiftsloven).

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrerer afgiften på vegne af virksomhederne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver, jf. arbejdsskadeafgiftslovens § 9, et beløb pr. fuldtidsansat til dækning for omkostninger forbundet med administrationen af afgiften.

I henhold til arbejdsskadeafgiftsloven § 3, stk. 1, består arbejdsskadeafgiften af to dele.

Afgiften udgør efter arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 1, 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Denne del af afgiften angår erhvervs sygdomsområdet. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sikrer blandt andet, at ansatte kan få erstatning, hvis de får en erhvervs sygdom. Til dækning af erhvervs sygdomssikringen opkræver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring et bidrag hos danske virksomheder. Bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring består af et AES-bidrag og en arbejdsskadeafgift. Det er alene AES-bidraget, der betales afgift af. Nogle virksomheder er sikringspligtige, og andre er frivilligt sikrede. AES-bidragets størrelse er bestemt ud fra virksomhedens branchekode. Alle virksomheder får en branchekode, når de bliver registreret hos Skatteforvaltningen. Virksomhederne kan på baggrund af branchekoden se, hvilken AES-sats de skal betale bidrag på baggrund af.

Efter arbejdsskadeafgiftsloven angår den anden del af afgiftsgrundlaget arbejdsulykker. Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 2, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tillige betale en afgift til staten på 12 pct. af de samlede

kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatninger for tab af forsørger, godtgørelser til efterladte samt hensættelser til dækning af fremtidige løbende erstatninger for tab af erhvervsevne og erstatninger for tab af forsørger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt i det foregående kalenderår som følge af en arbejdsulykke.

Det er virksomhederne, som skal dække den afgift, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bliver opkrævet efter lovens § 1. Dette sker i praksis ved, at der sammen med opkrævningen af AES-bidraget opkræves et beløb til dækning af arbejdsskadeafgiften. Disse to beløb, sammen med det beløb som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver pr. fuldtidsansat til dækning af omkostningerne forbundet med administrationen, udgør det, der kaldes AES-satsen.

Hvor stor en andel af afgiften, den enkelte virksomhed skal dække, bliver bestemt på baggrund af deres branchekode. Det vil sige, at arbejdsgivere i brancher med høje udgifter til arbejdsskader skal betale højere bidrag end arbejdsgivere i brancher med mindre udgifter. Da afgiftsgrundlaget både udgøres af AES-bidrag og tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet, kan branchefordelingen af bidraget til dækningen af afgiften afvige fra branchefordelingen af AES-bidraget.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal efter § 3, stk. 6, opføre summen efter § 3, stk. 1, nr. 2, den 20. april hvert år.

Afgiften forfalder til betaling den 1. september i afgiftsåret, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal senest den 15. september i afgiftsåret angive og indbetale afgiften, jf. § 5, stk. 2. Afgiften skal indbetales til Skatteforvaltningen.

3.19.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om, at det varige statslige provenu som følge af Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem skal tilbageføres til arbejdsgiverne via en nedsættelse af arbejdsskadeafgiften.

Det foreslås at foretage en nedsættelse af begge satser for arbejdsskadeafgiften med 2,2 procentpoint fra og med den 1. januar 2031. Det betyder, at afgiften efter § 3, stk. 1, nr. 1, på de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring nedsættes til 14,8 pct. mens afgiften efter § 3, stk. 1, nr. 2, på de samlede kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatninger for tab af forsørger, godtgørelser til efterladte samt hensættelser til dækning af fremtidige løbende erstatninger for tab af erhvervsevne og erstatninger for tab af forsørger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt, nedsættes til 9,8 pct.

4. Behandling af personoplysninger og forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

Lovforslaget indebærer, at der vil ske udveksling, herunder indsamling og videregivelse, af personoplysninger, herunder følsomme personoplysninger, om behandlingen af tilskadekomnes arbejdsskadesag, mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forsikringsselskaber, som har overtaget arbejdsgivers forsikringspligt, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, jf. § 50 og den foreslåede § 49 b i lovforslagets § 1, nr. 53.

Der vil også ske udveksling af personoplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommuner, Udbetaling Danmark, A-kasser og forsikringsselskaber i sager om uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget til §§ 18 a-h i lovforslagets § 1, nr. 16. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil bl.a. skulle indhente oplysninger fra kommunen om uddannelsesønsker og muligheder for at kunne gennemføre en uddannelse og varetage et ordinært job på almindelige vilkår for tilskadekomne, som bl.a. forventes at få en mén på mindst 10 pct. Hvis tilskadekomne modtager dagpenge, skal tilskadekomnes A-kasse orienteres, hvis tilskadekomne tilkendes uddannelsesgodtgørelse. Forsikringsselskaberne vil som parter i sagen have adgang til sagens dokumenter om uddannelsesgodtgørelse i systemet ”Se sag”. Det forventes, at udvekslingen af oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommunerne og forsikringsselskaberne vil omfatte både almindelige og følsomme personoplysninger. Udvekslingen af oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og A-kasserne forventes alene at omfatte almindelige personoplysninger.

Desuden vil visse forsikringsselskaber efter forslaget til § 40, stk. 2, få tillagt samme adgang til at indhente oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i det omfang, de skal deltage i det foreslåede forsøg med afgørelseskompetence. Det drejer sig om enhver oplysning om tilskadekomne og den hændelse eller påvirkning, der har ført til den anmeldte ulykke, som forsikringsselskabet skønner er af betydning for sagens behandling. Oplysningerne, som også kan indeholde f.eks. helbredsoplysninger, kan indhentes fra arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v.

Den foreslåede behandling af personoplysninger vil være nødvendig for at sikre, at tilskadekomne får den godtgørelse eller erstatning efter loven, herunder eventuelt også efter erstatningsansvarsloven, som vedkommende er berettiget til.

Forslaget skal sikre, at allerede indsamlede relevante oplysninger så vidt muligt kan genbruges af andre relevante myndigheder eller forsikringsselskaber i relation til tilskadekomnes arbejdsskadesag.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at behandlingen af de almindelige personoplysninger vil være nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataan-

svarlige, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c. Det forudsættes således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er dataansvarlig for de oplysninger, som efter lovforslaget kan videregives til forsikringsselskaber, kommuner og A-kasser. Tilsvarende vil forsikringsselskaber, kommuner og A-kasser være dataansvarlig for de oplysninger, som de indhenter fra eller videregiver til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller andre aktører.

Desuden vurderer Beskæftigelsesministeriet, at behandlingen af følsomme personoplysninger i forbindelse med en arbejdsskadesag, f.eks. i form af helbredsoplysninger, kan være nødvendig, for at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra f.

Ligeledes forudsættes det, at den nødvendige behandling af personoplysninger vil ske inden for rammerne af artikel 5.

Den foreslåede behandling af personoplysninger er afgrænset til at vedrøre relevante personoplysninger, som kan være almindelige, fortrolige eller følsomme personoplysninger afhængigt af den konkrete sag. Det vil således være op til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommunerne, A-kasserne eller det relevante forsikringsselskab at vurdere, i hvilket omfang behandlingen, herunder indsamling eller videregivelse, af personoplysninger er relevant i tilskadekomnes sag.

Endelig forudsættes det, at oplysningspligten i databeskyttelsesforordningens artikel 14 iagttages i forhold til den tilskadekomne, som personoplysningerne vedrører. Det forudsættes således, at både Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommuner, A-kasser og de relevante forsikringsselskaber giver den tilskadekomne besked om, hvilke personoplysninger den tilskadekomne kan forvente vil blive behandlet i forbindelse med behandlingen af tilskadekomnes sag.

Reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven forudsættes i øvrigt at ville blive iagttaget i forbindelse med de nævnte behandlinger af personoplysninger, og i forbindelse med eventuel udmøntning af den foreslåede bemyndigelse i § 1, nr. 53 - § 49 a, stk. 5, 2. pkt., til at fastsætte regler om sagens behandling, herunder indhentning, behandling og videregivelse af personoplysninger til brug for behandling af sager om eventuel erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet.

5. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at forslaget om en ny fastsættelse af årslønnen, herunder elementet om fastsættelse af årslønnen for tilskadekomne, der arbejdede på deltid, da arbejdsskaden indtrådte, ikke medfører væsentlige ligestillingsmæssige konsekvenser.

Beskæftigelsesministeriet har vurderet lovforslaget i relation til spørgsmålet om indirekte forskelsbehandling efter lov om ligestilling mellem kvinder og mænd (ligestillingsloven),

jf. lovbekendtgørelse nr. 1575 af 19. december 2022. Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at spørgsmålet om indirekte forskelsbehandling skal foretages på baggrund af den samlede population af mænd og kvinder, der påvirkes af forslaget. Det bemærkes i den forbindelse, at der bl.a. er en overrepræsentation af kvinder i deltidsansættelser og en overrepræsentation af mænd i sæsonarbejde. Beskæftigelsesministeriets data viser, at forslagens negative konsekvenser fordeler sig forholdsmæssigt kønsmæssigt neutralt – med en lille overvægt hos mændene, idet 45 pct. kvinder og 55 pct. mænd bliver påvirket negativt. Det bemærkes hertil, at den kønsmæssige fordeling af forslagens konsekvenser svarer til den generelle kønsmæssige fordeling af arbejdsskader. Der ses heller ikke en kønsmæssig skævhed for tilskadekomne, der får en positiv eller uændret årsløn.

Det fremgår af ligestillingslovens § 2, stk. 3, at indirekte forskelsbehandling på grund af køn er lovligt, når den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et legitimt formål og midlerne til at opfylde dette formål er hensigtsmæssige og nødvendige. Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at hvis forslaget havde medført indirekte forskelsbehandling på grund af køn, så er betingelserne for undtagelse efter ligestillingsloven opfyldt.

Forslaget om en ny fastsættelse af årslønnen har til formål at bidrage til en højere grad af ensartet vurdering og fastsættelse af indtjeningen inden skaden samt at nedbringe sagsbehandlingstiden i konkrete arbejdsskadesager til gavn for parterne i disse sager. Den nuværende praksis med mange sagsskridt samt mange skønsmæssige og individuelle vurderinger er kompleks og indebærer ikke nødvendigvis en ensartet vurdering på tværs af tilskadekomne i forhold til pågældendes ansættelsesforhold og lønforhold. Midlet til at opnå forslagens formål er at forenkle fastsættelsen af årslønnen, således at årslønnen fastsættes på grundlag af standardiserede objektive og saglige kriterier, og derved imødekomme de nuværende udfordringer med komplekse individualiserede og skønsmæssige fastsættelser af årslønnen.

Forslagets formål om at skabe større ensartethed og objektivitet i sagsbehandlingen samt nedbringe sagsbehandlingstiden i arbejdsskadesager om tab af erhvervssevne, som i dag har en meget høj sagsbehandlingstid, er et legitimt formål, som er objektivt begrundet, og hvor midlerne er nødvendige og proportionale, henset til, at det alene er et meget lille persongruppe, som påvirkes negativt af forslaget.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at der ikke er ligestillingsmæssige aspekter i lovforslagets øvrige elementer.

6. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

6.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Frem mod 2030 er der merudgifter for det offentlige, som omtrent udlignes af positive effekter hovedsageligt fra skat og tilbageløb af øgede erstatninger. Herefter stiger det offentlige provenu gradvist. Den samlede udgiftsvirkning af lovforslaget for det offentlige skønnes at være et offentligt provenu på ca. 100 mio. kr. årligt, når forslaget er fuldt indfaset i 2058. Når kompensationen af arbejdsgiverne via nedsættelse af arbejdsskadeafgiften fra 2031 medregnes, vil lovforslaget samlet set være udgiftsneutralt for det offentlige fuldt indfaset.

Den lange indfasningsprofil afspejler en gradvis effekt i takt med at nye skadesår gange omfattes af de ændrede regler. Det offentlige provenu påvirkes negativt af driftsudgifter til bl.a. den nye uddannelsesordning og positivt af øgede erstatninger, herunder tilskadekomnes forbrug af erstatningssummen og arbejdsgivernes afledte merudgifter til arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidrag. Hertil kommer positive beskæftigelseseffekter som følger af den nye uddannelsesordning. Derudover er der også besparelser på offentlige forsørgelsesudgifter.

Der er væsentlig usikkerhed forbundet med skønnene i økonomien. Dette skyldes bl.a. den lange indfasningsprofil. Alle beløb er angivet i 2023-niveau.

De direkte økonomiske konsekvenser (inklusive adfærd, men før skat og tilbageløb) fordelt mellem stat, kommune og regioner frem til 2027 fremgår af *tabel 1*. De økonomiske konsekvenser er her opgjort før nedsættelsen af arbejdsskadeafgift er medregnet. De kommunal- og regionaløkonomiske konsekvenser af lovforslaget forhandles med de kommunale og regionale parter.

Tabel 1. Direkte økonomiske konsekvenser af lovforslaget (mio. kr., 2023-pl)

	2024	2025	2026	2027
I alt statslige udgifter	9,3	36,9	40,3	41,8
Heraf overførelsesudgifter	6,6	25,2	25,3	24,6
Heraf udgifter til taxametertilskud	2,7	11,7	15,0	17,2
I alt kommunale udgifter	-3,6	-16,8	-17,5	-18,5
Heraf overførelsesudgifter	-3,3	-16,8	-18,3	-19,6
Heraf administration (DUT)*	-0,3	0,0	0,8	1,1

I alt regionale udgifter	0,0	1,6	3,6	4,3
Heraf administration (DUT)**	0,0	1,6	3,6	4,3
I alt (inkl. adfærd) for skat og tilbageløb	5,7	21,6	26,4	27,6

Anm. : * Nettoudgiften består af både mer- og mindreudgifter. Der skønnes at være merudgifter på 0,7 mio. kr. i 2025, 1,5 mio. kr. i 2026 og 1,8 mio. kr. i 2027 som følge af forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen. Der skønnes at være mindreudgifter på 0,3 mio. kr. i 2024 og 0,7 mio. kr. i 2025 og frem som følge af forslaget om uddannelsesgodtgørelse. ** Der er regionale merudgifter på 1,6 mio. kr. i 2025, 3,6 mio. kr. i 2026, 4,3 mio. kr. i 2027 og 8,3 mio. kr. fuldt indfaset i 2058 som følge af forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen er. Der er afsat 2,6 mio. kr. til evaluering af uddannelsesgodtgørelsen i hhv. 2028 og 2033. Der er foretaget afrundinger og beløbene i rækkerne summer derfor ikke nødvendigvis. Der vil kunne være marginale merudgifter på Justitsministeriets område forbundet med forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen.

De statslige udgifter drives hovedsageligt af forslaget om at etablere en uddannelsesordning. Der bliver oprettet en ny konto § 17.23.41. Uddannelsesgodtgørelse på finansloven til statens medfinansiering af udgifter til ordningen. Statens medfinansiering består af en månedligt fastsat takst pr. deltager i ordningen, og AES anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer. Kommunernes mindreudgifter skyldes primært, at deltagere i ordningen vil modtage uddannelsesgodtgørelse fremfor en ydelse i beskæftigelsesystemet.

Det er med betydelig usikkerhed skønnet, at 165 tilskadede årligt vil tilgå ordningen efter visitation fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Den nye uddannelsesordning vil indebære positive beskæftigelseseffekter, når der er taget højde for en mindre fastholdelseeffekt. Beskæftigelseseffekten stiger gradvist til 300 fuldtidspersoner fuldt indfaset i 2058.

6.1.1. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften

Forslaget om at ændre afgiftssatsen for arbejdsskadeafgift indebærer, at afgiften af indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervs sygdomme nedsættes fra 17,0 pct. til 14,8 pct. samtidig med, at afgiften af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet nedsættes fra 12,0 pct. til 9,8 pct. Nedsættelsen af begge afgiftssatser med 2,2 procentpoint har virkning fra den 1. januar 2031. Forslaget har derfor først virkning for statens provenu fra 2031.

Afgiftsnedsættelsen skønnes med betydelig usikkerhed at medføre et årligt umiddelbart mindreproveneru fra og med 2031 på 100 mio. kr. (2023-niveau), mens der skønnes et årligt mindreproveneru efter tilbageløb og adfærd på 90 mio. kr. (2023-niveau) fra og med 2031. Opgjort som varig virkning svarer den skønnede provenuvirkning til et varigt umiddelbart mindreproveneru på 95 mio. kr. (2023-niveau) og et varigt mindreproveneru efter tilbageløb og adfærd på 90 mio. kr.

Omkring 30 pct. af det umiddelbare mindreproveneru ved

nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften skønnes at vedrøre de offentlige arbejdsgivere (stat, kommuner og regioner).

Det er lagt til grund for provenuberegningen, at de offentlige arbejdsgivere ikke budgetreguleres, således at de offentlige arbejdsgiveres mindreudgifter til arbejdsskadeforsikring umiddelbart sker inden for uændrede udgiftslofter for driftsudgifter. I provenuberegningen er samtidig lagt til grund, at nedsættelsen af afgiften fuldt ud nedvæltes i højere lønninger.

Der er i provenuberegningen for nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften indregnet den fuldt indfasede effekt på afgiftsgrundlaget af andre initiativer i aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem.

6.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget udmønter store dele af den politiske aftale om arbejdsskadeområdet. Aftalens formål er at understøtte rammerne for bedre tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade, kortere sagsbehandlingstid, kortere sagsforløb og et forbedret erstatningssystem.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at lovforslaget har visse implementeringskonsekvenser i form af behov for tilpasset it-understøttelse og nye arbejdsgange hos primært Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Implementeringskonsekvenserne er i lovforslaget søgt minimeret ved i videst muligt omfang at basere ordningen på objektive kriterier. Der er således ikke lagt op til at bruge andre datakilder, end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anvender i dag. Med lovforslaget er der i videst muligt omfang forsøgt at forenkle sagsgangene. Det omfatter eksempelvis, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i langt flere sager alene skal fastsætte tilskadedes årsløn på baggrund af oplysninger i indkomstregistret, indførelse af krav til tilskadede og efterladte til at skulle sandsynliggøre, at der er grundlag for genoptagelse af tidligere afgørelser samt automatisk udbetaling af forsørgertabserstatning til børn indtil det 21. år.

Forsøgsordningen om, at udvalgte forsikringsselskaber kan træffe afgørelse om, hvorvidt en ulykke er omfattet af loven,

og kun oversende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i de tilfælde, hvor der er udsigt til ydelser efter loven eller efter anmodning fra tilskadekomne, forventes af medføre en fald i antallet af indkomne sager, som skal behandles i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, og derved et mindre ressourcebehov i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det bemærkes dog, at faldet i antal sager primært vil omfatte de mindre ressourcekrævende sager. Mere ressourcekrævende sager (herunder sager med udsigt til ydelser efter loven) vil som hovedregel fortsat blive behandlet i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Ændringen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings sammensætning af sagsporteføljen forventes samlet at kunne indebære en mindreudgift, men samtidig forventes taksten for behandling af den enkelte sag at kunne stige.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen.

Lovforslaget er udarbejdet efter principperne for digitaliseringsklar lovgivning, idet lovforslaget i videst mulig udstrækning baseret på objektive kriterier, ligesom Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings anvendelse af data i sagsoplysningen ikke involverer nye datakilder. Lovforslaget lever således op til princip 1 om enkle og klare regler og princip 4 om sammenhæng på tværs og genbrug af data. I forhold til princip 3 om automatisk sagsbehandling bemærkes det, at lovforslaget tilstræber forenklet sagsbehandling, men at arbejdsskadesager i vidt omfang nødvendiggør skønmæssige afgørelser med henblik på at sikre tilskadekomnes retssikkerhed.

Desuden vurderes det, at forslaget lever op til princip 5 om tryk og sikker datahåndtering, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede foretager sikker databehandling af personoplysninger for en stor gruppe borgere i forbindelse med arbejdsskadesagsbehandlingen.

Dataunderstøttelsen vil som udgangspunkt basere sig på Ar-

bejdsmarkedets Erhvervssikrings eksisterende elektroniske sagsbehandlingssystem m.v. samt fra eksisterende datakilder f.eks. Indkomstregistret. Desuden vil den foreslåede nedsættelse af arbejdsskadeafgiften alene kræve satsændringer i Skatteforvaltningens eksisterende it-systemer. Dermed lever forslaget også op til princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration vil med forslaget fortsat være omfattet af reglerne om digital kommunikation i arbejdsskadesikringsloven. Forslaget lever dermed også op til princip 2 om digital kommunikation.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at lovforslaget samlet set efterlever de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

7.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Den samlede udgiftsvirkning af lovforslaget for arbejdsgiverne fuldt indfaset skønnes at være merudgifter på ca. 100 mio. kr. årligt før nedsættelse af arbejdsskadeafgift. Heraf udgør erhvervslivet (dvs. private arbejdsgivere) knap 70 pct. Størstedelen af merudgifterne kan henføres til dels forslaget om nye forenkledte regler for beregning af den årsløn, der indgår i alle afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne (45 mio.kr. i 2024), og dels uddannelsesgodtgørelse (5 mio.kr. i 2024). Ud over merudgifter til erstatninger kommer afledte udgifter til arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidrag. Denne effekt vil dog blive modsvaret af den lavere arbejdsskadeafgift fra 2031. Der vil endvidere alt andet lige kunne være marginale afledte merudgifter i regi af Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag forbundet med forslaget.

Tabel 2. Økonomiske konsekvenser af lovforslaget for private arbejdsgivere (2023-pl)

	2024	2025	2026	2027
I alt private arbejdsgivere	80,0	65,0	45,0	50,0
Heraf erstatninger	60,0	65,0	50,0	50,0
Heraf arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidrag	0	0	0	0
Heraf administration i AES*	20,0	0	0	0

Anm. : *Administration m.v. finansieres via taksterne og påføres dermed private arbejdsgivere. Der er foretaget afrundinger og beløbene i rækkerne summer derfor ikke nødvendigvis. Det skønnes, at forslaget medfører merudgifter til administration m.v. på 15 mio. kr. i 2023 for private arbejdsgivere.

Forslaget om at ændre afgiftssatsen for arbejdsskadeafgift indebærer, at afgiften af indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervs sygdomme nedsættes fra 17,0 pct. til 14,8 pct. samtidig med at afgiften af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet nedsættes fra 12,0 pct. til 9,8 pct. Nedsættelsen af begge afgiftssatser med 2,2 procentpoint har virkning fra den 1.

januar 2031. Forslaget har derfor først virkning for statens provenu og erhvervslivet fra 2031.

Afgiftsnedsættelsen skønnes at medføre en umiddelbar afgiftslettelse for offentlige og private arbejdsgiverne på i alt ca. 100 mio. kr. (2023-niveau) årligt fra 2031 svarende til det umiddelbare mindreprovener. Omkring 70 pct. af det

umiddelbare mindreprovenu ved nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften skønnes at vedrøre private arbejdsgivere. Forslaget skønnes således at medføre en umiddelbar afgiftsnedsættelse for de private arbejdsgivere svarende til ca. 70 mio. kr. i 2031. Nedsættelsen vil dermed være omtrent neutral for arbejdsgivernes samlede merudgifter som følge af lovforslaget.

7.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Samlet set vurderes det samlede lovforslag at medføre få administrative konsekvenser for borgerne. Nogle forslag vil indebære en administrativ lettelse – andre vil i mindre omfang betyde øgede administrative byrder for en afgrænset gruppe borgere.

Forslaget om indførelse af voldsskadeforsikringsordning, forventes at medføre en administrativ lettelse for de borgere, som ellers ville skulle søge om erstatning via Erstatningsnævnet efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser eller ved civilt søgsmål. Det foreslås at forpligte visse arbejdsgivere til at tegne en forsikring, der dækker erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar som følge af voldsomme hændelser på arbejdspladsen, hvilket vil lette borgerens adgang til supplerende erstatning.

Derudover vurderes forslaget om, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring i langt flere sager alene skal fastsætte tilskadekomnes årsløn på baggrund af oplysninger i indkomstregistret og fra skatteforvaltningen, at indebære en administrativ lettelse for arbejdsgivere og tilskadekomne, idet de herefter alene i et begrænset antal sager vil skulle bidrage med indsendelse af lønoplysninger m.v.

Desuden vurderes forslaget om, at alle børn, som mister deres forældre som følge af en arbejdsskade, skal have ret til erstatning indtil deres fyldte 21. år, vil medføre en administrativ lettelse, idet borgerne ikke længere skal søge om forlængelse af forsørgertabserstatningen efter det fyldte 18. år.

Forslaget om indførelse af en ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse forventes modsat at have øgede administrative konsekvenser for de borgere, som vælger at indgå i den frivillige ordning. Disse borgere vil skulle deltage i en samtale med kommunen om deres uddannelsesmuligheder m.v. De vil skulle dokumentere forhold, som er en betingelse for at få uddannelsesgodtgørelse, over for Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, herunder at de er optaget på en uddannelse, og at de er studieaktive. De vil også skulle orientere Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, hvis de ikke længere er studieaktive, er sygemeldte eller skal på barsel og når uddannelsen afbrydes.

Endvidere vurderes det, at forslaget om indførelse af krav om, at der skal foreligge nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til et anden materiel afgørelse, vil indebære øgede administrative konsekvenser for de tilskadekomne og efterladte, som beder om genoptagelse af en sag, idet de i højere grad end i dag skal medvirke til oplysningen af disse sager.

9. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

10. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

11. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

12. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 10. maj 2023 til den 9. juni 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension, Bedre Psykiatri, Borger- og Rets sikkerhedschefen i, Business Danmark, Børne- og kulturchefforeningen, Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund (BUPL), Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund (BUPL) – Lederforening, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), CEPOS, Cevea, Contea, Daginstitutionernes Lands-Organisation (DLO), Dahlberg, Danmarks Statistik, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk byggeri, Dansk Center for Undervisningsmiljø, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Skoleforening for Sydslesvig, Dansk Metal, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Psykolog Forening (DP), Dansk Sygepleje Selskab (DASYS), Dansk sygeplejeråd, Danske Advokater, Danske Fodterapeuter, Danske Fysioterapeuter, Danske Handicaporganisationer (DH), Danske Patienter, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Seniorer, Danske Skoleelever, Danske Underviserorganisationers Samråd, Danske Ældreråd, Danmarks Frie Fagforening, Danmarks Lærerforening, Danmarks Private Skoler – grundskoler & gymnasier, Danmarks Vejlederforening, Datatilsynet, De Anbragtes Vilkår, Den danske Aktuarforening, Det Centrale Handicapråd, Det Faglige Hus, Det Kriminalpræventive Råd, De private sociale tilbud (LOS), Deutscher Schul- und Sprachverein für Nordschleswig, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Efterskoleforeningen, Erhvervsstyrelsen, Ergoterapeutforeningen (Etf), EVA - Danmarks Evalueringsinstitut, FABU, Fag-

bevægelsens Hovedorganisation, Faglige Seniorer, Fagligt Fælles Forbund (3F), FGU Danmark, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, FOA, Foreningen af Døgn og Dagtilbud for udsatte børn og unge (FADD), Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af katolske skoler i Danmark, Foreningen af Kommunale Social-, Sundheds- og Arbejdsmarkedschefer i Danmark (FSD), Foreningen af Kristne Friskoler, Foreningen af Speciallæger (FAS), Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Forældre til Elever i Fri- og Privatskoler, Foreningen Frie Fagskoler, Forhandlingsfællesskabet, Forsikringsforbundet, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forældrenes Landsorganisation (FOLA), Frie Funktionærer, Frie Skolers Lærerforening, Frivilligrådet, Friskolerne, FSR – Danske Revisorer, Fængselsforbundet, GLS-A, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, HK, IDA, Justitia, KL, Kooperationen – Danmarks Koooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation, Kraka, Kriminalforsorgsforeningen, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening (krifa), Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen for VæreSteder, Landsforeningen for Arbejds miljø og Arbejdsskadede, Landsforeningen for sociale tilbud (LOS), Landsforeningen for Socialpædagoger, Landsorganisationen

Danske Daginstitutioner (LDD), Landssamråd for PPR-chefer, Landsskatteretten, Lederne, LEV, Lilleskolerne, Lægeforeningen, Lærernes Centralorganisation, Modstrøm - Foreningen for FGU-elever og unge omkring FGU, Netværket for kostafdelinger, Offentligt Ansattes Organisationer, Plejefamiliernes Landsforening (PLF), Producentforeningen, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutningen af boformer for hjemløse i Danmark (SBH), Sammenslutningen af Steinerskoler i Danmark, Sammenslutningen af Unge Med Handicap, Sedgwick Leif Hansen, Selveje Danmark, Selvejende og private institutioners forening (Spifo), SIND - Landsforeningen for psykisk sundhed, Sjældne Diagnoser, Skatteankesforvaltningen, Skatteforvaltningen, Skole og Forældre, Skolelederforeningen, SMVdanmark, Socialstyrelsen, Socialtilsynet Hovedstaden (Frederiksbergs Kommune), Socialtilsynet Midt (Silkeborg Kommune), Socialtilsynet Nord (Hjørring kommune), Socialtilsynet Syd (Faaborg-Midtfyn Kommune), Socialtilsynet Øst (Holbæk Kommune), Socialpædagogernes Landsforbund, SRF Skattefaglig Forening, TAMU Sekretariatet, Tandlægeforeningen, Udbetaling Danmark, Uddannelsesforbundet, Uddannelseslederne, Ungdomsskoleforeningen, Ungdomsuddannelsernes Vejlederforening, Willis Towers Watson, Yngre Læger, Ældresagen.

13. Sammenfattende skema

Mio. kr. (2023-niveau)	Positive konsekvenser/Mindreudgift	Negative konsekvenser/Merudgift
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner*	Stat	Stat
	2024: 2,9 mio. kr.	2024: 12,2 mio. kr.
	2025: 12,0 mio. kr.	2025: 49,0 mio. kr.
	2026: 13,1 mio. kr.	2026: 53,5 mio. kr.
	2027: 13,8 mio. kr.	2027: 55,7 mio. kr.
	Kommuner	Kommuner
	2024: 5,0 mio. kr.	2024: 1,7 mio. kr.
	2025: 20,6 mio. kr.	2025: 3,8 mio. kr.
	2026: 22,5 mio. kr.	2026: 4,2 mio. kr.
	2027: 23,8 mio. kr.	2027: 4,2 mio. kr.
	Regioner	Regioner 0
	2024: 0	
2025: 0		
2026: 0,4 mio. kr.		
2027: 0,4 mio. kr.		
Implementeringsmæssige konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Stat: 0	

	Kommuner 2024: 0,3 mio. kr. 2025: 0,7 mio. kr. 2026: 0,7 mio. kr. 2027: 0,7 mio. kr. Regioner: 0	Kommuner 2024: 0 2025: 0,7 mio. kr. 2026: 1,5 mio. kr. 2027: 1,8 mio. kr. Regioner 2024: 0 2025: 1,6 mio. kr. 2026: 3,6 mio. kr. 2027: 4,3 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet*	2024: 0,3 mio. kr. 2025: 2,4 mio. kr. 2026: 9,7 mio. kr. 2027: 9,7 mio. kr.	2024: 79,6 mio. kr. 2025: 66,8 mio. kr. 2026: 56,1 mio. kr. 2027: 61,3 mio. kr.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for borgerne		
Miljømæssige konsekvenser		
Forholdet til EU-retten		
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af den gældende § 1, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at formålet med denne lov er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under, jf. lovens §§ 5-7, men arbejdsgiveren behøver ikke at have handlet ansvarspådragende. Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.

Formålsbestemmelsen i § 1, stk. 1, blev indsat i loven ved

lov nr. 422 af 10. juni 2003. I bemærkningerne blev det anført, at det er vigtigt, at arbejdsskadesikringsloven i videst muligt omfang understøtter den øvrige indsats på beskæftigelsesområdet, således at det sikres, at tilskadekomne så vidt muligt bevarer en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det foreslås i § 1, stk. 1, 1. pkt., at indsætte efter ”arbejdsskade”: »samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade«.

Det foreslåede vil medføre en udvidelse af formålsbestemmelsen, som vil kunne medvirke til at sikre, at arbejdsskadesystemet, herunder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen, ved administrationen af arbejdsskadesikringsloven har fokus på at understøtte, at tilskadekomne så vidt muligt vender tilbage til selvforsørgelse i ordinær beskæftigelse eller bevarer så stor tilknytning til arbejdsmarkedet som muligt, hvis selvforsørgelse på ordinære vilkår

ikke er muligt. Dette er også i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parters anbefaling i afrapporteringen fra de tekniske drøftelser om arbejdsskadeområdet fra maj 2022.

Forslaget vil kunne medføre et større fokus på arbejdsmarkedstilknytning ved behandlingen af arbejdsskadesager. Det gælder bl.a. i forhold til de strategiske beslutninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse træffer i forhold til den overordnede styring, men vil også forventes at skulle afspejle sig i de beslutninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen i øvrigt træffer om den administrative indretning af sagsbehandlingen.

Derudover skal formålsbestemmelsen særligt ses i sammenhæng med andre elementer i arbejdsskadeaftalen, som skal understøtte tilskadekomnes muligheder for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet i størst mulig udstrækning efter en arbejdsskade. Det drejer sig bl.a. om den foreslåede nye § 18 a, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 16, om at indføre en uddannelsesgodtgørelse, som vil være en nyskabelse på arbejdsskadeområdet, idet ydelsen er betinget af aktiv deltagelse i erhvervsrettede uddannelser med henblik på at bevare eller styrke tilknytningen til arbejdsmarkedet, og om den foreslåede nye § 16, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 5, som vil give offentlige arbejdsgivere mulighed for at give offentligt ansatte med en arbejdsskade bedre mulighed for at modtage en særlig behandling eller indsats, der vurderes at ville understøtte pågældendes tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt.

For så vidt angår den nye ordning med uddannelsesgodtgørelse forventes Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at vil le prioritere en hurtig sagsbehandling, der vil understøtte, at de tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Bestyrelsen forventes at sætte mål herfor.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende § 11 i arbejdsskadesikringsloven, at ydelserne efter loven er

- 1) betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15,
- 2) erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 og § 17 a,
- 3) godtgørelse for varigt mén, jf. § 18,
- 4) overgangsbetøb ved dødsfald, jf. § 19,
- 5) erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22, og
- 6) godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Det foreslås, at der i § 11 efter nr. 3 indsættes som nyt nummer: »4) uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b,«.

Forslaget medfører, at uddannelsesgodtgørelse fremover vil være en ydelse efter loven.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til de nye bestemmelser i §§ 18 a-18 h, om en ny ordning, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Uddannelsesgodtgørelsen vil blive udbetalt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til tilskadekomne, som tager en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Uddannelsesgodtgørelsen vil blive fastsat af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og vil svare til 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. det foreslåede § 18 b, stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til § 18 b, stk. 3.

Til nr. 3

Ifølge den gældende § 15, stk. 3, kan erstatning for fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbetøb. Ved permanente udgifter udgør betøbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

Ifølge lovens § 27, stk. 4, fastsættes faktorerne for omsætning af løbende erstatning for tab af erhvervsevne til engangsbetøb på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til engangsbetøb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.14.

Det foreslås at i § 15, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne« til »stk. 7«.

Med den foreslåede ændring vil bestemmelsens henvisning til § 27, stk. 4, blive ændret, så der i stedet henvises til det foreslåede § 15, stk. 7, som affattes ved dette lovforslags § 1, nr. 4. Ændringen medfører, at permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke længere skal beregnes på samme måde som en kapitalerstatning af erstatning for erhvervsevnetab. Fremover skal erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbetøb efter de regler, der forventes at blive fastsat med hjemmel i den nye bemyndigelsesbestemmelse i det foreslåede stk. 7 i lovforslagets § 1, nr. 4. Der henvises for nærmere herom til bemærkningerne til § 1, nr. 4.

Til nr. 4

Ifølge den gældende § 15, stk. 3, kan erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbetøb. Ved permanente udgifter udgør betøbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliserings-

faktor, der er fastsat i medfør af § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

Ifølge lovens § 27, stk. 4, fastsættes faktorerne for omsætning af løbende erstatning til engangsbeløb på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til engangsbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Den gældende kapitaliseringsfaktor, der anvendes ved beregning af erstatning for tab af erhvervsevne, består af følgende elementer, jf. bemærkningerne til forslag til lov nr. 2200 af 29. december 2020, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 22 som fremsat den 7. oktober 2020, der trådte i kraft den 1. januar 2021 med virkning for afgørelser om kapitalisering, der træffes fra denne dato:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten

Beregningen af kapitalerstatningen beregnes efter de gældende regler til, modtageren når folkepensionsalderen, uanset at behovet for betaling af permanente behandlingsudgifter er livsvarig. De nuværende kapitaliseringsfaktorer indebærer dermed, at erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ved omsætningen til en engangsbeløb ikke bliver fastsat til et beløb, der svarer til den faktiske udgift.

Såfremt erstatningen viser sig at være utilstrækkelig, kan den tilskadekomne ansøge om en supplerende bevilling hos kommunen, der konkret kan bevilge støtte til hjælpemidlet i medfør af bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.14.

Det foreslås, at i § 15 indsættes som *stk. 7*, at beskæftigelsesministeren efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned fastsætter de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, jf. stk. 3, 2. pkt., til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes det følgende år.

Med den foreslåede bestemmelse får beskæftigelsesministeren hjemmel til at fastsætte særskilte/selvstændige kapitaliseringsfaktorer for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, der vil have til formål i højere grad at sikre kompensation for den faktiske udgift til permanente

behandlinger og hjælpemidler. Sammen med forslaget i lovforslagets § 1, nr. 3, vil det medføre, at permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke længere skal beregnes på samme måde som kapitalerstatning for erhvervsevnetab.

Bemyndigelsen forventes at blive brugt til at fastsætte regler om, hvordan kapitaliseringsfaktorerne fastsættes. Det forudsættes, at reglerne for fastsættelsen af kapitaliseringsfaktorerne for erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler vil bestå af følgende elementer:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten

Det forudsættes at det blive fastsat, at beløbet beregnes livsvarigt og ikke kun til pensionsalderen, som det er tilfældet for erhvervsevnetab.

Til forskel fra de nuværende regler, forudsættes det, at kapitaliseringsfaktorerne ikke længere vil skulle indeholde elementer om fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning. Kapitaliseringen af erstatningen forudsættes dermed ikke længere at blive fastsat som om, der er tale om erstatning for en indkomst, men i stedet som erstatning for en udgift til behandling eller hjælpemidler.

Såfremt erstatningen viser sig at være utilstrækkelig, f.eks. fordi tilskadekomne lever længere, end Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger tilsiger, vil den tilskadekomne, som hidtil, kunne ansøge om en supplerende bevilling hos kommunen, der konkret kan bevilge støtte til hjælpemidlet i medfør af bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Til nr. 5

Efter gældende regler i § 16, stk. 1, arbejdsskadesikringsloven er fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om en anmeldt skade er omfattet af loven, følgende:

- 1) 3 måneder for afgørelse af, om en anmeldt ulykke er omfattet af loven.
- 2) 6 måneder for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 1, er omfattet af loven.
- 3) 2 år for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 2, og § 7, stk. 2, er omfattet af loven.

Efter § 16, stk. 2, er fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, 1 år. Fristen er dog 2 år for visse erhvervssygdomssager, som ikke er omfattet af erhvervssygdomsfortegnelsen, jf. § 7, stk. 1, nr. 2.

Efter § 16, stk. 3, regnes fristerne i stk. 1 og 2 fra den

dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen.

Efter § 16, stk. 4, gælder fristerne i stk. 1 og 2 tilsvarende for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om efterladte har ret til ydelser efter loven, jf. § 11, nr. 4-6, når arbejdsskaden har medført døden. Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelse af dødsfaldet.

Efter § 16, stk. 5, underretter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sagens parter, når afgørelserne ikke kan træffes inden for de frister, der er nævnt i stk. 1, 2 og 4. Underretningen skal indeholde en begrundelse om, hvorfor fristerne ikke kan overholdes og oplysning om, hvornår afgørelsen forventes truffet.

Efter § 16, stk. 6, kan forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Det følger af lovens § 15, stk. 1, at under sagens behandling kan udgifter til sygebehandling eller optræning betales, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Optræningen skal foretages som efterbehandling under lægelig kontrol i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen.

Private forsikringsselskaber har under arbejdsskadesagens behandling mulighed for ud over § 15 at afholde udgifter til andre indsatser, som forsikringsselskaberne vurderer kan medvirke til at styrke tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet. Selvforsikrede offentlige arbejdsgivere, jf. nedenfor, har ikke denne mulighed, idet de ikke har hjemmel til at betale for andre udgifter til tilskadekomne i anledning af arbejdsulykken end det, som følger af arbejdsskadesikringsloven, medmindre der er bevillingsmæssig hjemmel hertil i anden lov eller det følger af kommunalfuldmagten.

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, at staten, folkekirken, regionerne og kommunerne ikke har pligt til at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 50. Det samme gælder civillisten, som omfatter medarbejdere, som er beskæftiget i den kongelige husholdning. Statslige organer og institutioner skal være selvforsikrede, jf. Socialministeriets cirkulæreskrivelse af 20. november 1996. I det omfang de i § 48, stk. 5, nævnte institutioner har udnyttet muligheden for ikke at tegne arbejdsulykkesforsikring eller er afskåret fra dette, indtræder de i alle forsikringsselskabets rettigheder og pligter efter arbejdsskadesikringsloven. Det betyder bl.a., at de skal betale de erstatninger m.v. til tilskadekomne og efterladte, som følger af lovens § 11. De vil derimod ikke kunne afholde andre udgifter til tilskadekomne som følge af arbejdsskaden end udgifter hjemlet i loven, medmindre der er hjemmel hertil i anden lovgivning eller kommunalfuldmagten, jf. også ovenfor.

Det foreslås, at § 16 ophæves.

Det foreslåede vil medføre, at de lovbestemte frister i § 16, stk. 1-4, for behandling af anmeldte arbejdsskader og afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, ophæves.

Forslaget vil give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring større fleksibilitet i forhold til at tilrettelægge sagsbehandlingen under hensyn til de relativt store udsving, der er mellem de forskellige sags- og afgørelsestyper i arbejdsskadesikringsloven, med henblik på at reducere sagsbehandlingstiden. Forslaget vil dog ikke ændre på, at det fortsat vil være intentionen, at tilskadekomne hurtigt skal have en afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet.

Det forudsættes samtidig, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper og retningslinjer, som fremgår af bl.a. Folketingets Ombudsmands myndighedsguide, vil opstille mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet, som bør være offentligt tilgængelige, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil orientere sagens parter om den forventede sagsbehandlingstid.

Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil underrette sagens parter, hvis den udmeldte forventede sagsbehandlingstid i en konkret sag ikke kan overholdes.

Forslaget vil ikke ændre på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter forvaltningsretlige principper og gældende praksis fortsat skal træffe selvstændig afgørelse om anerkendelse af en anmeldt arbejdsskade inden for rimeligt tid.

Endelig foreslås det i forslaget til § 1, nr. 33, at reglen om forskud i § 16, stk. 6, flyttes til § 26 som et nyt stk. 2. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 33.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 16, hvorefter selvforsikrede arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 5, ved arbejdsulykker, jf. § 6, kan beslutte at afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke kan afholdes efter § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus.

Forslaget vil skabe hjemmel til, at selvforsikrede arbejdsgivere vil få mulighed for i særlige situationer at finansiere udgifterne til en indsats eller behandling, som ikke er omfattet af lovens § 15 eller er dækket af den offentlige sundhedslovgivning, når den selvforsikrede arbejdsgiver vurderer, at indsatsen eller behandlingen vil kunne understøtte tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsulykke. De konkrete indsatser vil f.eks. kunne være at dække udgifter til stressbehandling hos psykolog, lindrende smertebehandling eller betaling for redskaber, som ikke dækkes af kommunen, men som den selvforsikrede arbejdsgiver skønner er nødvendige for at skadelidte kan varetage et konkret job, f.eks. betaling for kørekort til bestemt maskine, betaling for et personligt tilpasset sæde til maskine og lignende. Forslagets sigte er så-

ledes at give de enkelte selvforsikrede arbejdsgivere mulighed for at vælge at tilbyde tilskadekomne efter en arbejdsulykke indsatser eller behandlinger, som strækker ud over arbejdsskadesikringsloven. Formålet er at skabe mulighed for, at tilskadekomne på det offentlige arbejdsmarked efter en arbejdsulykke også vil kunne få adgang til at modtage en særlig behandling eller indsats, der efter den selvforsikrede arbejdsgivers konkrete og individuelle vurdering vurderes at ville understøtte pågældendes tilknytning til arbejdsmarkedet.

Forslaget er inspireret af de muligheder, som nogle forsikringselskaber tilbyder privatansatte efter en arbejdsulykke i dag, og vil medvirke til at skabe større ligestilling mellem private og offentlige arbejdsgivere, som har ansatte, som er kommet ud for en arbejdsulykke, med hensyn til at tilbyde finansiering af indsatser, som kan medvirke til at bevare tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet

Det er hensigten, at mulighederne i den foreslåede bestemmelse vil kunne benyttes i tilfælde, hvor de selvforsikrede arbejdsgivere vurderer, at tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt er udfordret, og der er klare indikationer på, at indsatsen vil forbedre tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt, samt at det derfor samlet må forventes, at indsatsen i den konkrete sag vil medvirke til at reducere udgifterne til erstatning eller godtgørelse m.v. efter arbejdsskadesikringsloven. Det er således de enkelte selvforsikrede arbejdsgivere, som beslutter, om de vil benytte sig af den adgang, som forslaget giver, til at afholde udgifter ud over det, som de er forpligtede til efter loven. I det omfang de selvforsikrede arbejdsgivere er offentlige myndigheder, finder de almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger anvendelse ved myndighedernes stillingtagen til anvendelse af bestemmelsen i de enkelte tilfælde.

Det er således den enkelte selvforsikrede arbejdsgiver, som har besluttet sig for at benytte ordningen, som konkret skal vurdere, om der er et potentiale for, at tilskadekomne med en særlig indsats kan bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det betyder, at tilskadekomne ikke har retskrav på at få en behandling eller indsats efter den foreslåede bestemmelse, og at lovens klagebestemmelser ikke finder anvendelse.

Adgangen for selvforsikrede arbejdsgivere til at benytte ordningen er uafhængig af, hvordan den enkelte selvforsikrede arbejdsgiver har valgt at administrere ordningen, f.eks. ved at benytte en forsikringsmægler.

Til nr. 6

Efter gældende lovs § 17, stk. 1, har tilskadekomne ret til erstatning for tab af erhvervsevne, når en arbejdsskade har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Der ydes ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.

Den nedre grænse er som udgangspunkt 15 pct., men der kan efter forarbejderne til lov nr. 79 af 8. marts 1978 om arbejdsskadeforsikring og praksis tilkendes erstatning, hvis tabet er mindre end 15 pct., jf. retspraksis og principmeddelelse U-19-04, 15-14 og 14-20. Retspraksis og principmeddelelserne vil fortsat gælde efter forslaget.

Tabet af erhvervsevne over 15 pct. fastsættes derefter med 5 pct. intervaller og op til 100 pct.

Daværende Arbejdsskadestyrelse har udarbejdet vejledning nr. 9946 af 24. november 2014 om erstatning for tab af erhvervsevne.

Det foreslås, at der i § 17, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nye punkummer:

»Tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlag af forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden, jf. stk. 2, og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden, jf. stk. 3. Tabet af erhvervsevne fastsættes til: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 eller 100 pct.«

Det foreslås i første nye punktum, at erhvervsevnetabet, dvs. den procentvise nedsættelse af erhvervsevnen, vil skulle fastsættes på grundlag af forskellen mellem indtjeningsevnen før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden.

De foreslåede ændringer af § 17 og § 17 a, hvorefter den årløn, der er fastsat efter § 24, vil skulle anvendes som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket, ved vurderingen af tabet af erhvervsevne, vil ikke ændre på, at det fortsat er en forudsætning, at den anerkendte arbejdsskade skal have medført et aktuelt tab af erhvervsevne. Tjener tilskadekomne således det samme med arbejdsskaden som på skadestidspunktet, har arbejdsskaden ikke medført et tab af erhvervsevne, og der vil ikke skulle fastsættes en årløn.

Det vil være en vurdering af indtjeningsevnen før arbejdsskaden, jf. stk. 2, sammenlignet med, hvad indtjeningsevnen efter arbejdsskaden må forventes vedblivende at være i det faktiske, fremtidige forløb, jf. stk. 3. Det afgørende er således – som efter gældende praksis – ikke den øjeblikkelige indtægtsnedgang. I vurderingen vil ligeledes indgå, om tilskadekomne har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, og såfremt pågældende ikke har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, konsekvensen for erhvervsevnetabets størrelse, jf. forslaget til stk. 4.

Ved forslagene til § 17, stk. 2, 1. pkt., og § 17 a, stk. 2, 1. pkt., foreslås indtjeningsevnen før arbejdsskaden fastsat direkte svarende til den årløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet, som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket. Ved forslagene til § 17, stk. 2, 2. pkt., og § 17 a, stk. 2, 2. pkt., foreslås en særlig regel om vurdering af indtjeningsevnen før arbejdsskaden for tilskadekomne med en indtægt over den maksimale årløn efter § 24, stk. 10.

Forslagene i § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 17 a, stk. 2, 2. pkt., vil være ændringer i forhold til gældende praksis, jf. nærmere nedenfor under bemærkninger til § 1, nr. 7.

Ved forslaget til § 17, stk. 3, foreslås indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsat til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4. Det svarer til gældende praksis, jf. nærmere nedenfor under bemærkningerne til § 1, nr. 7.

Erhvervsevnetabet, det vil sige den procentvise nedsættelse af erhvervsevnen, vil også fremadrettet skulle fastsættes med forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før og uden arbejdsskaden og tilskadekomnes indtjeningsevne med arbejdsskaden på afgørelsestidspunktet. Det vil sige, at der vil skulle foretages en sammenligning mellem årslønnen fastsat efter § 24 opreguleret til afgørelsestidspunktet, og den indtægt, som tilskadekomne efter skaden er eller bør være i stand til at skaffe sig ved udnyttelse af den (eventuelle) resterende erhvervsevne.

Retten til erstatning vil være betinget af, at nedsættelsen er forårsaget af skaden. Der vil således skulle være årsagsforbindelse mellem skaden og tabet af erhvervsevne. Vurderingen vil ske ved anvendelse af almindelige erstatningsretlige principper om kausalitet (årsagssammenhæng). Med hensyn til beviset for betydningen af årsagssammenhængen indeholder arbejdsskadesikringsloven i § 12, stk. 2, en særrregel, der indebærer, at et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, eller andet er fastsat i loven. Skyldes erhvervsevnetabet delvist andre forhold, kompenseres kun den del af nedsættelsen, som er forårsaget af skaden, såfremt nedsættelsen fortsat udgør mindst 15 procent.

Efter nogle af undtagelserne i den foreslåede bestemmelse til § 24, stk. 2, vil der i visse situationer skulle fastsættes to årslønninger for to forskellige perioder. Det drejer sig om tilskadekomne, der på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, for eksempel professionelle sportsudøvere, hvor arbejdsskademyndighederne vil skulle fastsætte årslønnen som den faktiske samlede lønindkomst efter hovedreglen i § 24, stk. 1, indtil det normale erhvervsophør i pågældende ansættelsesforhold og derefter som normalårslønnen efter § 24, stk. 10, for den resterende periode frem til folkepensionsalderen. I den ene afgørelse vil årslønnen fastsat efter hovedreglen skulle lægges til grund som tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden for perioden frem til forventet erhvervsophør. I den anden afgørelse vil normalårslønnen skulle lægges til grund som tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden for perioden fra forventet erhvervsophør til folkepensionsalder. I begge situationer vil tilskadekomnes indtjeningsevne på afgørelsestidspunktet efter forslaget til § 17, stk. 3, skulle anvendes. Afgørelserne træffes samtidig.

Hvis tilskadekomnes indtjeningsevne ændrer sig efter skaden, og efter afgørelserne er truffet, vil sagen kunne genop-

tages efter de almindelige betingelser herfor, jf. forslaget til § 41, stk. 1.

Forskellen udtrykkes i erhvervsevnetabsprocenten, jf. forslaget til § 17, stk. 1, 3. punktum.

Det foreslås i andet nye punktum, at tabet af erhvervsevne fastsættes til: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 og 100 procent.

Det foreslås således, at tabet vil skulle fastsættes med 10 procentpoints intervaller i stedet for 5 procentpoints intervaller. Forslaget vil således betyde, at der bliver større intervaller og dermed, at tabet ikke vil blive fastsat så nøjagtigt som i dag.

Som efter gældende praksis, vil der kun kunne tilkendes erstatning, hvis indtægten efter arbejdsskaden er mindre end indtægten før skaden. Den nuværende lovfastsatte grænse for tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne på 15 pct. og gældende praksis i den forbindelse vil blive opretholdt. Det gælder uanset, om indtægten opnås i tilskadekomnes hidtidige arbejde eller ved overgang til andet arbejde.

Det foreslås, at tabet af erhvervsevnen og dermed erstatningen som udgangspunkt fortsat vil skulle fastsættes for hver skade. Såfremt tilskadekomne har pådraget sig flere skader hos samme arbejdsgiver, og har arbejdsgiver det samme forsikringssselskab efter arbejdsskadesikringsloven, der skal betale erstatningen til tilskadekomne, vil der kunne fastsættes et samlet tab af erhvervsevne for alle skaderne. Det vil være en forudsætning, at begge ulykker/erhvervs sygdomme er indtrådt, efter at forslaget er trådt i kraft.

Forslaget vil indebære, at det beregnede tab af erhvervsevne vil skulle afrundes til den nærmeste erhvervsevnetabsprocent. Det foreslås, at afrundingen som i dag vil skulle ske efter almindelige afrundingsregler. Tabet vil således for eksempel blive fastsat til 30 pct., når det vurderes, at tabet ligger på mindst 25 og under 35, det vil sige i niveauet 25-34 pct. Det forudsættes derfor, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring i situationer, hvor indtjeningsevnen efter arbejdsskaden og dermed erhvervsevnetabsprocenten vil blive fastsat skønsmæssigt, ikke behøver at foretage nærmere sagsbehandling om tabets nøjagtige størrelse.

I sager, hvor der bliver tale om fradrag på grund af konkurrerende skadeårsag vil arbejdsskademyndighederne først skulle foretage fradraget og derefter afrunde tabet til nærmeste erhvervsevnetabsprocent. Dette er en ændring i forhold til gældende praksis, hvor fradraget først fortages i erhvervsevnetabsprocenten efter afrundingen. Ændringen er begrundet i hensynet til, at der kun sker én afrunding af erhvervsevnetabsprocenten. Nærværende forslag til nye punkummer i § 17, stk. 1, sammenholdt med forslaget til § 17, stk. 2, vil indebære, at erstatningen for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven ikke længere vurderes på samme måde som efter erstatningsansvarsloven. Fremover vil erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven således blive fastsat på baggrund af tabsprocenten.

ter med 10 procentpoints intervaller, og indtjeningsevnen før arbejdsskaden vil blive fastsat direkte svarende til den omregulerede årsløn. Det præciseres i forslaget til § 29 i arbejdsskadesikringsloven, at den foreslåede erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17 og § 17 a i arbejdsskadesikringsloven er erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 5-9 i erstatningsansvarsloven.

Til nr. 7

Efter gældende lovs § 17, stk. 2, tages der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Bestemmelserne svarer til § 5, stk. 1 og 2, i erstatningsansvarsloven.

Det foreslås, at der i § 17 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., udgør indtjeningsevnen før arbejdsskaden den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1 eller stk. 2, opreguleret til afgørelsestidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.

Stk. 3. Indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4.«

Forslaget har til formål at forenkle udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne, idet arbejdsskademyndighederne ikke længere vil skulle foretage selvstændige vurderinger af både tilskadekomnes hidtidige årsløn og tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden skaden, men alene vil skulle foretage én vurdering af tilskadekomnes årsløn efter forslaget herom.

Forslaget til § 17, stk. 2, vil indebære, at indtjeningsevnen før arbejdsskaden vil skulle fastsættes direkte svarende til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet, som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket. Det indebærer videre, at udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne i højere grad vil blive baseret på tilskadekomnes faktiske lønindtægt før skaden og mindre grad af skønspregede vurderinger. Efter gældende praksis anvender Arbejdsmarkedets Erhvervsikring allerede i dag årslønnen før arbejdsskaden i mange sager som udtryk for tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden skaden, hvis skaden ikke var indtrådt. Årslønnen, der er fastsat efter § 24, stk. 1 eller 2, vil blive opreguleret til værdien i skadeåret, jf. § 24, stk. 7. Denne årsløn vil herefter skulle opreguleres til værdien på afgørelsestidspunktet efter princippet i § 25, stk. 4, til brug for vurderingen efter § 17, stk. 7.

For situationer, hvor fastsættelsen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, er baseret på en skønsmæssig vurdering i dag, vil forslaget til § 17, stk. 2, indebære ændringer. Det er den direkte konsekvens af, at årslønnen fastsat efter § 24 vil skulle anvendes direkte ved fastsættelsen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne efter § 17, stk. 2. De særlige hensyn, der indgår i vurderingen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, vil ikke længere indgå i vurderingen af tabet af erhvervsevne efter forslaget.

For tilskadekomne, der ikke har arbejdet fuld tid på skadetidspunktet, f.eks. på grund af deltidsansættelse eller ansættelse med sæsonledighed, vil det som udgangspunkt være tilskadekomnes faktiske lønindtægt, der vil skulle anvendes ved fastsættelsen af årslønnen efter § 24 – og dermed også som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden. Dette betyder, at tilskadekomne, der arbejder på deltid, ikke vil være berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne efter forslaget, hvis tilskadekomne genoptager arbejdet med samme timetal og til samme løn som inden arbejdsskaden. I de særlige situationer, hvor den faktiske samlede lønindkomst skal omregnes, vil det ske ved fastsættelsen af årslønnen efter forslaget til § 24, stk. 2.

Forslaget vil generelt indebære, at princippet i Højesterets dom af 17. juni 2014 om, ”at erhvervsevnetabsprocenten efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven fastsættes på grundlag af identiske kriterier, men erhvervsevnetabsprocenten kan blive fastsat forskelligt efter de to love, hvis der anlægges en forskellig vurdering af årsagssammenhængen mellem følgerne af skaden og det samlede erhvervsevnetab”, ikke videregøres. Dommen er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 2802 H.

Endvidere vil samspillet mellem de foreslåede bestemmelser til §§ 17 og 24, indebære, at der i visse af undtagelserne i den foreslåede bestemmelse til § 24, stk. 2, vil skulle fastsættes to årslønninger for to forskellige perioder. I sådanne situationer vil de to årslønninger blive anset som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden, jf. § 17, stk. 2, for hver sin periode frem til folkepensionsalderen. De to fastsatte årslønninger vil herefter direkte skulle anvendes som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden for to delperioder frem til folkepensionsalder.

For tilskadekomne, der vil få årslønnen fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., foreslås det i § 17, stk. 2, 2. pkt., at indtjeningsevnen før arbejdsskaden udgør den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1, eller stk. 2, opreguleret til afgørelsestidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.

Forslaget indebærer, at den faktiske samlede indkomst efter hovedreglen i § 24, stk. 1, eller efter en undtagelsesbestemmelse i § 24, stk. 2, vil skulle anvendes som grundlag for vurderingen af tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden, når årslønnen er fastsat til den maksimale årsløn efter § 24, stk. 10. Dette vil indebære, at udmålingen af erstatning for

tab af erhvervsevne også i disse situationer vil blive baseret på tilskadekomnes faktiske samlede indkomst før skaden og mindre grad af skønspregede vurderinger.

Med forslaget til § 17, stk. 2, 2. pkt. sikres, at indtjeningsvnen før skaden vil blive fastsat efter samme principper som årslønnen efter forslaget til § 24, herunder efter hovedreglen til den samlede faktisk indkomst ved arbejde, i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, eller efter en undtagelse. Selve erstatningen for tab af erhvervsevne til tilskadekomne vil som efter gældende regler fortsat blive beregnet på baggrund af den maksimale årsløn.

Det foreslås som nyt § 17, stk. 3, at indtjeningsvnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4.

Forslaget til § 17, stk. 3, vil indebære, at indtjeningsvnen efter arbejdsskaden vil skulle fastsættes til tilskadekomnes faktiske indtjening på afgørelsestidspunktet. Indtjeningen vil skulle vurderes at være udtryk for tilskadekomnes forventede blivende indtjeningssevne i det faktiske, fremtidige forløb, og ikke blot den øjeblikkelige indtjeningsnedgang. Det vil svare til gældende praksis.

For tilskadekomne, der er tilbage på det ordinære arbejdsmarked efter arbejdsskaden, vil tilskadekomnes faktiske indtægt på afgørelsestidspunktet skulle anvendes som udtryk for indtjeningsvnen efter skaden. Har tilskadekomne en lavere løn på afgørelsestidspunktet, vil tilskadekomnes faktiske indtjening efter arbejdsskaden skulle lægges til grund for vurderingen. Det vil svare til gældende praksis.

Det gælder også for tilskadekomne, der efter arbejdsskaden får tildelt personlig assistance. I sådanne situationer vil tilskadekomnes faktiske indtægt efter arbejdsskaden med den personlige assistance skulle anvendes som udtryk for indtjeningsvnen efter skaden. Forslaget vil medføre en ændring af praksis efter Ankestyrelsens principmeddelelse 128-09 for disse tilskadekomne. Fremover vil der således ikke skulle foretages en konkret bedømmelse af, hvad tilskadekomne ville eller burde kunne tjene, hvis muligheden for tildeling af personlig hjælper ikke forelå. Det vil gælde uanset, om tilskadekomne havde personlig assistance på skadestidspunktet eller arbejdede på normale vilkår på skadestidspunktet. I fastsættelsen af indtjeningsvnen efter arbejdsskaden vil der ligeledes skulle indgå en vurdering af tilskadekomnes overholdelse af tabsbegrænsningspligten. Tabsbegrænsningspligten udskilles til en særskilt bestemmelse i forslaget til § 17, stk. 4, og der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 8.

Har tilskadekomne ikke en lønindtægt fra en ansættelse på det ordinære arbejdsmarked efter arbejdsskaden eller ikke en indtjening på dette tidspunkt, vil arbejdsskademyndighederne skulle foretage en vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked og skønsmæssigt fastsætte tilskadekomnes indtjenings-

evne svarende hertil. Dette vil svare til gældende praksis. Herunder vil også indgå en vurdering efter principperne i forslaget til § 17, stk. 4.

Såfremt tilskadekomne har forladt det ordinære arbejdsmarked på grund af arbejdsskaden, vil den indtægt, som det med rimelighed kan forlanges, at tilskadekomne kan opnå efter arbejdsskaden, skulle fastsættes på baggrund af en vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked, med sin resterhvervsevne. Hvis tilskadekomne efter arbejdsskaden modtager en social ydelse, vil arten og størrelsen af denne ikke skulle indgå i vurderingen af tabet af tilskadekomnes erhvervsevne.

I vurderingen af tilskadekomnes indtægt på afgørelsestidspunktet vil der ud over oplysninger fra indkomstregisteret og skatteforvaltningen kunne indgå oplysninger fra tilskadekomne om for eksempel arten af arbejdet, lønforhold og tilskadekomnes egen vurdering af de fremtidige muligheder. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil videre kunne indhente lønsedler fra tilskadekomne, herunder når tilskadekomne har fået nyt arbejde efter skaden og det derfor er nødvendigt at indhente de seneste lønsedler. Der vil i det omfang, det er nødvendigt, endvidere kunne indhentes oplysninger om arbejdsforhold og løn fra arbejdsgiveren, herunder om varigheden af ansættelsen.

I vurderingen vil der kunne indgå lægefaglige oplysninger, hvoraf fremgår, hvordan arbejdsskaden har eller forventes at ville påvirke erhvervsevnen. De lægefaglige oplysninger vil blandt andet kunne belyse, hvilke funktionsbegrænsninger skaden har medført og dermed, hvilke skånehensyn der skal tages. Disse oplysninger vil dermed kunne bidrage til at belyse, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked.

Når tilskadekomne ikke kan vende tilbage til arbejdet, vil oplysninger fra kommunen kunne inddrages i vurderingen. Det vil for eksempel kunne være oplysninger om sygedagpenge, aktivering, revalidering, fleksjob og førtidspension m.v., og det vil kunne være oplysninger fra kommunens sygedagpengesamtaler med tilskadekomne.

Endelig har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hjemmel i § 37 i arbejdsskadesikringsloven til at indhente enhver oplysning, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner er af betydning fra andre vedkommende. Indhentningen af oplysninger sker i overensstemmelse med god forvaltningsskik og reglerne i databeskyttelsesloven.

Til nr. 8

Det fremgår af den gældende § 17, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, at ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. De seneste lovbemærkninger, der er skrevet til bestemmelsen, er fra forslaget til lov nr. 79 af 8. marts 1978,

jf. Folketingstidende 1977-78, Tillæg A, spalte 887, som fremsat den 14. oktober 1977.

Det fremgår bl.a. af bemærkningerne til den dagældende bestemmelse, som var enslydende med den nuværende § 17, stk. 2, at bestemmelsen anfører en række forhold, som skal indgå i sikringsstyrelsens vurdering, når afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne træffes. Det fremgår videre, at der i erstatningsudmålingen bl.a. skal tages hensyn til skadelidtes muligheder for på længere sigt at skaffe sig arbejde. Herom fremgår bl.a.: ”Først når skadelidte igennem en længere periode har forsøgt at tilpasse sig de problemer, som arbejdsskaden har medført, navnlig i arbejdet, kan en sikrere bedømmelse foretages. En endelig udmålt erstatning bør derfor i mange tilfælde ikke tilkendes, før en passende og realistisk revalidering er gennemført eller forsøgt.”

I bemærkningerne til den dagældende bestemmelse, forudsættes det således, at tilskadekomne skal forsøge at tilpasse sig de problemer, som arbejdsskaden har medført og evt. gennemføre eller forsøge at gennemføre en passende revalidering. Herudover omtaler bemærkningerne til § 27, stk. 2, ikke tabsbegrænsningspligten.

Ifølge erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, skal der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Bestemmelsen er stort set enslydende med arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2. I stedet for ”omskoling og optræning” står der ”omskoling og genoptræning eller lignende”.

Følgende fremgår bl.a. om tabsbegrænsningspligten i lov-bemærkninger til erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, jf. lovforslag L 143 som fremsat den 10. januar 2001, jf. Folketingstidende 2000-01, Tillæg A, side 3503, lov nr. 463 af 7. juni 2001:

”Det vil således kunne komme den tilskadekomne til skade, hvis han uden rimelig grund undlader at begrænse erhvervsevnetabet gennem deltagelse i de revaliderings- og aktiveringsmuligheder, som tilbydes efter den til enhver tid gældende social- og arbejdsmarkedspolitiske lovgivning. Det forudsættes, at denne ændring vil få afsmittende virkning på fastlæggelsen af den tabsbegrænsningspligt, der efter almindelige regler også gælder vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2.

Hvis den skadelidte således uden rimelig grund nægter at deltage i de aktiveringstilbud, som findes, eller hvis sagen på grund af forhold på den skadelidtes side trækker ud, således at f.eks. en aktivering forsinkes, vil dette efter omstændighederne kunne medføre, at retten til tabt arbejdsfortjeneste fortabes, uanset at der endnu ikke er mulighed for heller ikke midlertidigt at vurdere erhvervsevnetabet. Den skadelidte har således pligt til aktivt at medvirke til afkla-

ring af sin fremtidige erhvervsevne. Dette er i overensstemmelse med det almindelige princip i de senere års social- og arbejdsmarkedspolitisk lovgivning, hvorefter aktivering er en betingelse for at opnå ret til fuld kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller dagpenge efter arbejdsløshedsforsikringsloven.

Den skadelidte har dog kun pligt til at begrænse sit tab, i det omfang dette kan ske, uden at han selv skal afholde omkostningerne. Dette vil i praksis betyde, at det er de helt eller delvist offentligt finansierede aktiviteter, der kommer på tale. Som en konsekvens heraf kan skadevolderen ikke pålægges at afholde udgifterne som »helbredelsesudgifter og andet tab« efter lovens § 1, stk. 1. Det offentlige har heller ikke regres mod skadevolder for afholdte udgifter til revalidering m.v., jf. lovens § 17.”

Princippet om tabsbegrænsningspligt har efter gældende praksis alene betydning for vurderingen af tabet af erhvervsevne, ikke vurderingen af det varige men.

Det foreslås, at i § 17, stk. 2, der bliver stk. 4, ændres »tabet af erhvervsevne« til »erhvervsevnetabet«, og »optræning« ændres til »genoptræning eller lignende«.

Forslaget medfører, at ordlyden i arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 4, kommer til at være den samme som i erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, som vedrører den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring af bestemmelsen, men alene en justering med det formål at kunne tydeliggøre i lovforslagets bemærkninger, at det som hidtil er de samme almindelige erstatningsretlige principper for tabsbegrænsningspligt, der gælder for sager om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven som efter erstatningsansvarsloven. Tilskadekomne vil med justeringen fortsat på samme måde som i dag have pligt til at begrænse sit tab efter de almindelige erstatningsretlige principper for tabsbegrænsningspligt.

Det vil også fortsat være arbejdsskademyndighederne, der har pligt til at oplyse sagen og vurderer, om tilskadekomne har iagttaget sin tabsbegrænsningspligt.

Arbejdsskademyndighedernes vurdering af, hvorvidt tilskadekomne har overholdt tabsbegrænsningspligten, vil som hidtil skulle ske ud fra oplysninger om skadernes art og omfang samt tilskadekomnes mulighed for at begrænse tabet som følge af skaden, herunder i forhold til pågældendes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Vurderingen vil skulle bygge på en samlet vurdering af alle sagens oplysninger, hvor det vil være afgørende, om der kan fastslås en manglende vilje fra tilskadekomne til at begrænse tabet, mens manglende evne til at begrænse tabet ikke vil påvirke udmålingen af erstatningen.

Følgende forhold vil bl.a. kunne tale for, at tabsbegrænsningspligten kan få betydning for vurderingen af tabet af er-

hvervsevne og dermed for erstatningen, idet det bemærkes, at listen ikke er udtømmende:

- Oplysninger fra kommunen om tilskadekomnes medvirken eller manglende medvirken i aktiviteter, som understøtter opretholdelse af tilknytningen eller tilbagevenden til arbejdsmarkedet, herunder manglende fremmøde til kommunale møder eller aktiviteter, og at den manglende medvirken synes uforenelig med tilskadekomnes helbredsmæssige situation.
- Manglende sammenhæng mellem mindre skader og fravær af nogen former for beskæftigelse efter en vis periode (eksempelvis 12 måneder).
- En meget lav beskæftigelsesgrad/få antal timer, som ikke kan begrundes med den aktuelle beskæftigelsessituation, skadens størrelse og tilskadekomnes kompetencer i øvrigt.
- Oplysninger om tilskadekomnes aktiviteter i øvrigt – set i sammenhæng med nogle af ovenstående kriterier.

Arbejdsskademyndighedernes vurdering af tabsbegrænsningspligten vil fortsat kun skulle ske i de sager, hvor det er relevant, og på baggrund af de oplysninger, der er indgået i sagen som led i den almindelige sagsbehandling. Såfremt arbejdsskademyndighederne på baggrund af de indhentede oplysninger til vurdering af tilskadekomnes erhvervsevnetab vurderer, at der i en konkret sag skal foretages en vurdering af tilskadekomnes overholdelse af tabsbegrænsningspligten, vil der konkret kunne blive behov for at indhente yderligere oplysninger, herunder helbredsmæssige oplysninger om tilskadekomnes funktionsniveau eller oplysninger fra kommunen om forløbet af eventuelle aktiveringstilbud, herunder tilskadekomnes medvirken eller manglende medvirken i tilbud. Det forudsættes således, at arbejdsskademyndighederne - i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om sagsoplysning - indhenter de fornødne oplysninger i relevante sager, som kan danne grundlag for en vurdering af, om tabsbegrænsningspligten er overholdt i den konkrete sag.

Hvis arbejdsskademyndighederne vurderer, at tilskadekomne ikke har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, vil det afspejle sig i udmålingen af erstatningen for tab af erhvervsevne. I afgørelser, hvor tabsbegrænsningspligten påvirker udmålingen i erstatning, skal arbejdsskademyndighedernes vurdering således altid være konkret og afvejes i forhold til, at der ikke stilles krav til den tilskadekomne, som den tilskadekomne i en sårbar situation efter arbejdsskaden ikke kan leve op til. I sager, hvor arbejdsskademyndighederne har taget stilling til, om tabsbegrænsningspligten har haft indvirkning på fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocentens størrelse, vil det fremgå af afgørelsens begrundelse i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse.

I de foreslåede regler om uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget i § 1, nr. 16, foreslås det, at deltagelse i ordningen skal være frivillig og vil kunne ske efter tilskadekomnes eget ønske. Som konsekvens heraf vil manglende deltagelse i uddannelsesgodtgørelsesordningen således ikke i sig selv kom-

me til at påvirke vurderingen af tabsbegrænsningspligten, idet det vil afhænge af, hvad tilskadekomne i stedet for gør for at udnytte sin erhvervsevne efter arbejdsskaden, f.eks. i form af beskæftigelse, som tilskadekomne kan varetage med arbejdsskaden. Det vil således bero på en samlet konkret vurdering af, hvordan tilskadekomne samlet overholder tabsbegrænsningspligten i forhold til tabet af erhvervsevne. Såfremt tilskadekomne undervejs afbryder sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil arbejdsskademyndighederne ligeledes skulle foretage en konkret vurdering af det fremtidige erhvervsevnetab, hvorunder vurderingen af, om tilskadekomne har overholdt sin tabsbegrænsningsforpligtelse, vil indgå. Denne vurdering vil skulle foretages på baggrund af den aktuelle erhvervsmæssige situation, der opstår efter ophøret af uddannelsesforløbet. Det vil kunne indgå i vurderingen, såfremt tilskadekomnes helbredsmæssige situation eventuelt har ændret sig siden pågældendes visitation til uddannelsesgodtgørelsen.

Det forudsættes, at arbejdsskademyndighederne tilrettelægger administrationen af sagerne således, at tilskadekomne vil få generel information om, hvem der kan vejlede tilskadekomne om, hvordan tilskadekomne bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet, samt om tabsbegrænsningspligten og hvilke konsekvenser det kan eller vil have ikke at opfylde forpligtelsen (helt eller delvis bortfald af erstatning). Dette vil sikre, at tilskadekomne bliver gjort bekendt med pligten, og hvilke konsekvenser det kan eller vil have ikke at opfylde den. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil f.eks. kunne fremsende informationen i forbindelse med sagens oprettelse eller ved afgørelsen om anerkendelse eller mén.

Bestemmelsen om tabsbegrænsningspligt vil fortsat kun gælde i forhold til vurderingen af tabet af erhvervsevne og ikke i forhold til vurderingen af varigt mén.

Til nr. 9

Det fremgår af den gældende § 17, stk. 3, at hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab. Bestemmelsen giver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne, selvom den tilskadekomne ikke har en varig nedsættelse af erhvervsevnen. Ved en midlertidig afgørelse fastsættes tabet af erhvervsevne på baggrund af et skøn over, hvad tabet aktuelt er på afgørelsestidspunktet uden hensyntagen til tilskadekomnes forventede erhvervsevne efter endt omskoling.

Det foreslås i § 17, stk. 3, der bliver stk. 5, at indsætte efter »erhvervsevnetab«: », jf. dog § 18 c«. Ændringen vil være en konsekvensændring som følge af forslaget om indførelse af en ny ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget til §§ 18 a-18 h i § 1, nr. 16. Med den foreslåede ændring af § 17, stk. 3, henvises der til den nye bestemmelse i § 18 c. Det fremgår af forslaget til den nye bestemmelse i § 18 c, at der ikke tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne for en

skade, hvor der i samme periode udbetales uddannelsesgodtgørelse. Den foreslåede ændring i § 17, stk. 3, medfører, at uddannelsesgodtgørelsen træder i stedet for midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne for samme skade. Det betyder, at der ikke tilkendes midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17, stk. 3, for perioden, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse for samme skade. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 18 c.

Til nr. 10

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvist. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 17, stk. 5 og 6, der bliver stk. 7 og 8, § 20, stk. 2, 1. pkt., § 21, stk. 1, to steder i stk. 2, 1. pkt. og et sted i stk. 2, 2. pkt. i stk. 2, § 24, stk. 8, 1. pkt., § 27, stk. 5, 2. pkt., § 29, stk. 1, 1. pkt., § 42, stk. 2, og § 43, 2. pkt., ændres »ydelse« til: »erstatning«.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet »ydelse« anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Til nr. 11

Det fremgår af den gældende § 17, stk. 6, at ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

Det foreslås, at der i § 17, stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes som 2. pkt.:

»For tilskadekomne, der har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, udgør den løbende erstatning for skader, der har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, ved fuldstændigt tab af erhvervsevne 100 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24,

og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.«

Bestemmelsen vil kun få virkning for tilskadekomne, der får tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, når uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse er afsluttet.

Forslaget er en del af forslaget om indførelse af en ny ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget til §§ 18 a-18 h i lovforslagets § 1, nr. 16.

Hvis tilskadekomne har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette, jf. forslaget til § 18 g. Vurderingen vil skulle ske efter de almindelige regler herom i § 17. Tilskadekomne vil med uddannelsen som udgangspunkt have opnået nye kompetencer – og antages fremadrettet som udgangspunkt at kunne opnå beskæftigelse med uddannelsen. Tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt vil derfor som udgangspunkt være forbedret. Det forventes derfor, at tabet af erhvervsevne efter endt uddannelse vil være lavere end uden den nye uddannelse, og erstatningen vil dermed blive lavere.

Det foreslås, at tilskadekomnes eventuelle fortsatte tab af erhvervsevne efter uddannelsen skal kompenseres med 100 pct. i stedet for 83 pct. Det er 17 procentpoint højere end normalt. Hermed vil den erstatning, som tilskadekomne eventuelt vil få udbetalt efter uddannelsen, være med en højere dækningsgrad end uden uddannelse. Forslaget vil gælde for den skade, som har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelsen, jf. forslaget til § 18 a, stk. 1, og hvor der tilkendes erhvervsevnetabserstatning efter en gennemført uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Såfremt det er flere skader, der tilsammen har givet anledning til at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, vil et fortsat tab af erhvervsevne for disse skader efter endt uddannelse blive kompenseret med 100 pct. For øvrige skader gælder lovens almindelige regler. Det vil bl.a. betyde, at en gammel skade, som ikke har givet anledning til at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til ordningen, jf. § 18 a, stk. 1, men som indgår i de forventede 10 pct. mén, som danner grundlag for, at tilskadekomne er visiteret ind i ordningen, jf. § 18 a, stk. 2, fortsat vil skulle kompenseres med 83 pct., jf. § 17, stk. 6, der bliver stk. 8, 1. pkt. Det vil derudover betyde, at hvis tilskadekomne får en ny skade under uddannelsen eller efter uddannelsens afslutning, vil disse skader også fortsat skulle kompenseres med 83 pct., jf. § 17, stk. 6, der bliver stk. 8, 1. pkt.

Det følger af den gældende lovs § 24, stk. 3, som bliver stk. 9, at ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbi-

drag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen. Denne bestemmelse gælder allerede i forhold til beregning af erstatning, jf. § 17, stk. 6, 1. pkt., og vil fremover også gælde for beregning af erstatning efter det foreslåede 2. pkt.

Til nr. 12

Efter gældende lovs § 17 a, stk. 1, fastsættes tabet af erhvervsevne til personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet.

Det foreslås, at § 17 a, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., udgør indtjeningsevnen før arbejdsskaden den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1 eller stk. 2, og opreguleret til afgørelsestidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.«

Forslaget til § 17 a, stk. 2, 1. pkt., indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle fastsætte indtjeningsevnen før arbejdsskaden til den årsløn, der er fastsat efter § 24, og herefter opreguleret til afgørelsestidspunktet. Bestemmelsen vil svare til den foreslåede bestemmelse til § 17, stk. 2, og praksis i den forbindelse forudsættes at være tilsvarende praksis efter § 17, stk. 2.

Forslaget vil indebære, at den faktiske samlede indkomst efter hovedreglen i § 24, stk. 1, eller efter en undtagelsesbestemmelse i § 24, stk. 2, vil skulle anvendes som grundlag for vurderingen af tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden, når årslønnen vil blive fastsat til den maksimale årsløn efter § 24, stk. 10. Dette vil indebære, at udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne også i disse situationer bliver baseret på tilskadekomnes faktiske samlede indkomst før skaden og mindre grad af skønsprægede vurderinger.

Med forslaget til § 17 a, stk. 2, 2. pkt. vil det blive sikre, at indtjeningsevnen før skaden fastsættes efter samme principper som årslønnen efter forslaget til § 24, herunder som den faktiske samlede indkomst ved arbejde, i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, eller efter en undtagelse. Selve erstatningen for tab af erhvervsevne til tilskadekomne vil som efter gældende regler fortsat blive beregnet på grundlag af den maksimale årsløn.

Til nr. 13

Det fremgår af gældende § 17 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at tabet af erhvervsevne for personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob, fastsættes på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet.

Det fremgår af gældende § 17 a, stk. 2, at indtjeningen før arbejdsskaden udgør det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt. Ifølge § 17 a, stk. 3 udgør indtjeningen i fleksjobbet summen af lønindtægten fra arbejdsgiveren og tilskuddet fra kommunen. For personer ansat i fleksjob før den 1. januar 2013 udgør indtjeningen lønindtægten fra arbejdsgiveren med tillæg af ATP og pension. Ifølge § 17 a, stk. 4, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab, når tilskadekomne modtager ledighedsydelse, eller når der ikke er bevilget permanent fleksjob. For personer, der er i fleksjob, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog efter anmodning fra tilskadekomne træffe endelig afgørelse om erhvervsevnetab, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at de erhvervsmæssige forhold er tilstrækkeligt afklarede.

Når tilskadekomne er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob, tages der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet efter de gældende regler ikke hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved et arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende på baggrund af dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling eller optræning, jf. det gældende § 17, stk. 2. Der skal som følge heraf heller ikke tages stilling til, hvorvidt tilskadekomne har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt. Dette fremgår endvidere af administrativ praksis, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse 87-15 og af retspraksis, jf. U. 2022.541Ø. Ifølge dommen må hensynet hertil anses for forudsat varetaget ved, at visitering til fleksjob efter reglerne herom indebærer en langvarig og grundig vurdering af tilskadekomne, hvor myndighederne har pligt til at påse bl.a., at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.6.

Det foreslås, at der i § 17 a indsættes efter stk. 3, som nyt stk. 4, at for personer, der er visiteret til fleksjob, vil en kommunes afgørelse om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, medføre fradrag i en fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. stk. 1.

Forslaget indebærer, at det alene vil være de sanktioner, som fremgår af § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, der skal medføre fradrag i erstatningen.

Det fremgår af § 76 i lov om aktiv socialpolitik, at hvis kommunen vurderer, at personen ikke har været aktivt job-søgende, skal kommunen træffe afgørelse om, at den pågældende mister retten til ledighedsydelse, medmindre der er en rimelig grund til, at den pågældende ikke har været aktivt job-søgende.

Det fremgår af § 77 a, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, at

en person, som uden rimelig grund, afviser eller ophører i et rimelige tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, ikke kan få ledighedsydelse i 3 uger. Det fremgår af § 77 a, stk. 4, at hvis en person uden rimelig grund, inden for en periode på 12 måneder igen afviser at tage imod et rimeligt tilbud om fleksjob efter § 75, stk. 1, nr. 4, afviser et rimeligt tilbud efter § 75, stk. 1, nr. 5, ophører i et fleksjob eller ophører i et tilbud efter § 75, stk. 1, nr. 4, mister personen retten til ledighedsydelse.

Det fremgår af § 77 b, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at hvis kommunen træffer afgørelse om, at en person, der modtager ledighedsydelse, ikke står til rådighed, jf. § lovens 75, stk. 2, mister den pågældende retten til ledighedsydelse. Det fremgår af § 77 b, stk. 2, at hvis kommunen har truffet afgørelse efter stk. 1, kan ledighedsydelsen dog fortsat udbetales, hvis kommunen har påbegyndt behandling af en sag om førtidspension eller seniorpension. Ledighedsydelsen kan udbetales, så længe sagen behandles. Ledighedsydelsen skal tilbagebetales, hvis der senere udbetales pension for samme periode. Personer, som er omfattet af § 77 b, stk. 2, vil ikke skulle have fradrag i deres erstatning, jf. forslaget til § 17 a, stk. 4.

Der er tale om sanktioner, som medfører, at tilskadekomne enten ikke modtager ledighedsydelse i 3 uger eller helt mister retten til ledighedsydelse. Der er således tale om sanktioner, der tildeles som følge af, at kommunen vurderer, at personen ikke udnytter sin erhvervsevne bedst muligt ved f.eks. at afslå et relevant tilbud uden rimelig grund. Forslaget medfører, at erstatningen for tab af erhvervsevne til tilskadekomne, der på denne måde ikke begrænser sit tab mest muligt, nedsættes tilsvarende i en periode på grund af en sanktion fra kommunen.

Forslaget indebærer, at de øvrige muligheder for sanktioner efter lov om en aktiv socialpolitik, som ikke umiddelbart udgør et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at kunne antage, at tilskadekomne ikke begrænser sit tab af erhvervsevne, ikke skal medføre fradrag i erstatningen.

Det foreslås, at fradraget skal ske i fremtidige udbetalinger af erstatning for tab af erhvervsevne. Det betyder, at i det omfang, der ikke er fremtidige udbetalinger af erstatning, vil fradraget ikke kunne ske. Et "fradragskrav" vil bestå, så det kan effektueres, hvis der senere tilkendes erstatning for erhvervsevnetab, f.eks. i forbindelse med genoptagelse af sagen.

Da der er tale om en ny bestemmelse, vil der alene kunne ske fradrag i erstatningen i sager, hvor de forhold, der har ført til manglende overholdelse af rådighedsforpligtelsen, ligger efter lovens ikrafttræden. Et fradrag i erstatningen kan endvidere alene foretages for forhold, der er opstået i en periode efter, at tilskadekomne er blevet vejledt om den foreslåede bestemmelse i § 17 a, stk. 4.

Forslaget til § 17 a, stk. 4, har ikke til hensigt, at ændre på den gældende praksis for fastsættelse af midlertidig er-

statning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 a, hvis tilskadekomne efter ophør af fleksjob overgår til ledighedsydelse, som bl.a. fremgår af følgende to principmeddelelser fra Ankestyrelsen: PM 5-19 og PM 74-19. Det følger af principmeddelelserne, at tilskadekomne efter ophør i fleksjob i visse tilfælde, kan få forhøjet sin erstatning, jf. § 17 a, som følge af de ændrede indtægtsforhold. Denne praksis fortsætter. Forslaget til § 17 a, stk. 4, indebærer samtidig, at fradraget på de 10 pct. i erstatningen vil skulle ske både i de tilfælde, hvor tilskadekomnes erstatning evt. forhøjes, jf. § 17 a, stk. 1, efter ophøret i fleksjob og i de tilfælde, hvor erstatningen forbliver på samme niveau efter ophøret i fleksjob, når betingelsen om sanktion fra kommunen er opfyldt.

Forslaget ændrer ikke på, at der ikke tages stilling til, hvorvidt tilskadekomne har opfyldt den almindelige tabsbegrænsningspligt ved fastsættelsen af erhvervsevnetabet, jf. § 17 a, stk. 1. Hensynet hertil må fortsat anses for varetaget ved, at visitering til fleksjob efter reglerne herom indebærer en langvarig og grundig vurdering af tilskadekomne, hvor myndighederne har pligt til at påse bl.a., at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt.

Det fremgår af lovens § 42, stk. 2, at modtageren af løbende erstatning efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

Som følge af denne bestemmelse vil tilskadekomne have pligt til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet besked, hvis vedkommende får en sanktion i kommunen, som gør, at der skal ske fradrag i erstatningsudbetalingen efter forslaget til § 17 a, stk. 4. Hvis tilskadekomne ikke giver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet besked herom, vil der evt. kunne træffes afgørelse om tilbagebetaling, jf. arbejdsskadesikringslovens § 40 a.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 40 a kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tilbagebetaling i 3 situationer:

- 1) når tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har undladt at give oplysninger efter denne lov, og den manglende oplysning har medført en anden afgørelse, end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ville have truffet, hvis oplysningen havde foreligget,
- 2) når tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har afgivet urigtige oplysninger, og den urigtige oplysning har medført en anden afgørelse, end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ville have truffet, hvis den korrekte oplysning havde foreligget, eller
- 3) når tilskadekomne eller efterladte i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter denne lov.

Det er en konkret vurdering, om tilskadekomne mod bedre vidende har undladt at give oplysninger til arbejdsskademyndigheden, og om en for høj erstatning for tab af erhvervsevne er modtaget mod bedre vidende. Ankestyrelsen har i principmeddelelse 7-22 og 13-20 udtalt, hvilke hensyn der kan lægges vægt på i vurderingen af, om der foreligger ”mod bedre vidende”.

Det følger bl.a. af Ankestyrelsens principmeddelelse 7-22, at det kan tale for, at tilskadekomne mod bedre vidende har undladt at give oplysninger, hvis der eksempelvis er tale om en betydelig ændring i de erhvervsmæssige forhold, f.eks. overgang fra ledighed til arbejde, og hvis tilskadekomne er vejledt om sin oplysningspligt. Omvendt taler det imod, at tilskadekomne mod bedre vidende har undladt at give oplysninger, hvis der er tale om mindre ændringer i den erhvervsmæssige situation, f.eks. overgang fra én offentlig ydelse til en anden, eller hvis tilskadekomne ikke er vejledt om sin oplysningspligt.

Det er en forudsætning for at kunne rejse krav om tilbagebetaling, at tilskadekomne er behørigt vejledt om oplysningspligten i forhold til at give besked, hvis vedkommende har modtaget en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse.

Hvis tilskadekomne har undladt at give besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet om en sanktion i kommunen, som gør, at der skal ske fradrag i erstatningsudbetalingen efter forslaget til § 17 a, stk. 4, vil der skulle foretages en konkret vurdering af, om der er grundlag for at træffe afgørelse om tilbagebetaling, jf. § 40 a. En sanktion i kommunen om manglende ret til ledighedsydelse, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik vil som udgangspunkt kunne betragtes, som en så betydelig ændring i de erhvervsmæssige forhold, at betingelsen om ”imod bedre vidende”, jf. § 40 a, stk. 1, vil være opfyldt, hvis tilskadekomne ikke giver besked herom til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet.

Tilbagebetalingen vil evt. kunne ske via modregning i fremtidige udbetalinger af erstatning.

Det foreslås, at der i § 17 a, indsættes et nyt stk. 5, 1. pkt., hvorefter størrelsen på fradraget, jf. stk. 4, vil svare til 10 pct. af det fastsatte erstatningsbeløb for tab af erhvervsevne på tidspunktet for sanktionen.

Forslaget indebærer, at når størrelsen på fradraget i erstatningen skal fastsættes, vil det skulle ske med udgangspunkt i størrelsen på erstatningen på det tidspunkt, som kommunens afgørelse om en sanktion er gældende for. Som eksempel kan nævnes den situation, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i november 2024 får kendskab til, at tilskadekomne som følge af en sanktion i kommunen ikke fik udbetalt ledighedsydelse i 3 uger i juli 2024. I så fald vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle beregne, hvor meget 10 pct. af den erstatning, som tilskadekomne fik i juli 2024, udgør. Dette beløb vil skulle fradrages i en fremtidig udbeta-

ling af erstatning i det omfang, der er fremtidige udbetalinger af fradraget i. Hvis den fremtidige erstatning, der skal fradrages i, er en kapitalerstatning, som beskattes anderledes end den løbende erstatning, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle tage højde for dette ved fradraget af de 10 pct., så fradraget i kapitalerstatningen forholdsæssigt kommer til at svare til et fradrag i en løbende erstatning.

Det foreslås, at der i § 17 a, indsættes et nyt stk. 5, 2. pkt., hvorefter perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til den periode, som sanktionen i ledighedsydelsen varer.

Forslaget indebærer, at fradraget i erstatningen efter § 17 a, stk. 4, vil skulle svare til den periode, som kommunen har foretaget fradrag i ledighedsydelsen for som følge af sanktionen. Det vil sige, at hvis kommunen som følge af en sanktion f.eks. ikke har udbetalt ledighedsydelse i 3 uger, vil der tilsvarende skulle fradrages 10 pct. i erstatningen i 3 uger.

Det foreslås, at der i § 17 a, indsættes et nyt stk. 5, 3. pkt., hvorefter at mister tilskadekomne retten til ledighedsydelse, sker der alene fradrag i erstatningen for den periode, der går fra, at tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse og indtil tilskadekomne er ansat i et fleksjob.

Forslaget indebærer, at fradraget i disse situationer vil skulle ske fra og med første dag uden ledighedsydelse til og med sidste dag uden ansættelse i et fleksjob. Det fremgår af § 77 a, stk. 6, og § 77 b, stk. 3, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, at hvis tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse, kan vedkommende først få ledighedsydelse igen, når vedkommende har været ansat i fleksjob i 9 måneder de sidste 18 måneder. Det foreslås, at tilskadekomne ikke skal have foretaget fradrag i erstatningen i hele denne periode, men kun i den periode, hvor tilskadekomne ikke er ansat i et fleksjob. Hvis tilskadekomne f.eks. bliver ansat i et fleksjob fire måneder efter, at vedkommende har mistet retten til ledighedsydelse, vil fradraget i erstatningen kun skulle ske for en periode på fire måneder. Det er ikke hensigten, at den nuværende praksis for beregningen af erstatningen for tab af erhvervsevne, jf. § 17 a, stk. 1, skal berøres af den foreslåede ændring.

Til nr. 14

Efter § 18, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven har tilskadekomne ret til godtgørelse for varigt mén, når en arbejdsskade har påført tilskadekomne varigt mén. Der ydes ikke godtgørelse for varigt mén, hvis méngraden fastsættes til mindre end 5 pct. Méngraden fastsættes på grundlag af skadens medicinske art og omfang og under hensyn til de ulemper i tilskadekomnes personlige livsførelse, som arbejdsskaden har forvoldt.

Godtgørelsen for det varige mén fastsættes til et kapitalbeløb og udgør ved en méngrad på 100 pct. 1.013.500 kr. i 2024. I ganske særlige tilfælde kan godtgørelsen for varigt mén fastsættes til et højere beløb, dog højst 120 pct. af

1.013.500 kr. Beløbet på 611.500 kr. er fastsat i 2003-niveau.

Dette foreslås, at i § 18, stk. 3, 1. og 2. pkt., og i stk. 4, at ændre »611.500 kr.« til: »1.013.500 kr. (2024-niveau)«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget til § 24, stk. 10, hvorefter der indføres et nyt grundniveau for lovens sats. Forslaget vil indebære, at der indføres et nyt grundniveau i 2024-niveau. Ændringen af beløbet for godtgørelsen af et varigt mén på 100 pct. vil ikke have betydning for vurderingen af det varige mén, tilskadekomnes ret til godtgørelse for varigt mén eller for størrelsen af godtgørelsen. Der er tale om en teknisk ændring.

Til nr. 15

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 18, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, at var tilskadekomne ved arbejdsskadens indtræden fyldt 40 år, nedsættes godtgørelsen med 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 39 år ved arbejdsskadens indtræden. Var tilskadekomne fyldt 60 år, nedsættes godtgørelsen med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 59 år ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år. Den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 18, stk. 5, svarer til erstatningsansvarslovens § 4, stk. 2.

Det foreslås, at der i § 18 indsættes som stk. 6, 1. pkt., at uanset stk. 5, 1. pkt., sker nedsættelse af godtgørelsen for tilskadekomne pr. 1. juli 2035 og frem med 1 pct. for hvert år den pågældende var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden og, med yderligere 1 pct. for hvert år den pågældende var ældre end 60 år ved arbejdsskadens indtræden.

Bestemmelsen vil medføre, at ved afgørelser, som træffes om fastsættelse af og godtgørelse for mén fra den 1. juli 2035 og frem, vil aldersnedsættelsen skulle ske med 1 pct. for hvert år tilskadekomne var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden.

Det vil sige, at hvis der fra den 1. juli 2035 træffes afgørelse om fastsættelse af og godtgørelse for mén for en tilskadekomne, der var 53 år på skadestidspunktet, vil godtgørelsen skulle nedsættes med 13 pct. 1 pct. for hvert år tilskadekomne er over 40 år, dvs. 13 år gange 1 pct. = 13 pct. Hvis der fra den 1. juli 2035 og frem træffes afgørelse om fastsættelse af og godtgørelse for mén for en tilskadekomne, der var 62 år på skadestidspunktet vil godtgørelsen skulle nedsættes med 24 pct. 1 pct. for hvert år tilskadekomne er over 40 år, dvs. 22 år gange 1 pct. = 22 pct. Og herudover yderligere 1 pct. for hvert år tilskadekomne er over 60 år, dvs. 2 år gange 1 pct. = 2 pct. I alt 24 pct.

Det foreslås, at der i § 18 indsættes som stk. 6, 2. pkt., at godtgørelsen dog ikke nedsættes yderligere efter det fyldte 70. år.

Som følge af forslagene om at hæve aldersnedsættelsen af

méngodtgørelsen med et år, indebærer forslaget ligeledes, at grænsen for, hvornår godtgørelsen ikke nedsættes yderligere, tilsvarende hæves et år fra det 69. år til det 70. år.

Med forslaget til den nye stk. 6, vil det gældende stk. 5 fortsat gælde for de afgørelser om fastsættelse af og godtgørelse for mén, der træffes frem til og med den 30. juni 2035.

De afgørelser, der træffes om mén fra 1. juli 2035 og frem, vil skulle følge de nye regler om aldersnedsættelse af godtgørelsen i det nye stk. 6. Det gælder som udgangspunkt også ved genoptagelse af en afgørelse om mén, der er truffet før 1. juli 2035. I så fald vil aldersnedsættelsen af det mén, der træffes afgørelse om fra 1. juli 2035 og frem skulle ske efter det nye stk. 6. Aldersnedsættelsen af det mén, der er truffet afgørelse om før 1. juli 2035 vil fortsat ske efter det gældende stk. 5. Det vil sige, at hvis der før 1. juli 2035 er truffet afgørelse om 20 pct. mén, sker aldersnedsættelsen for denne godtgørelse som hidtil efter den gældende bestemmelse i stk. 5. Hvis afgørelsen om mén genoptages, og der efter 1. juli 2035 træffes afgørelse om godtgørelse for yderligere 5 pct. mén, vil denne godtgørelse skulle nedsættes efter det nye stk. 6. Aldersnedsættelsen af den godtgørelse, der er truffet afgørelse om før 1. juli 2035 berøres ikke af den nye afgørelse.

Hvis en afgørelse om mén, som er truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring før 1. juli 2035, påklages til Ankestyrelsen, som herefter træffer afgørelse 1. juli 2035 eller senere, vil aldersnedsættelsen skulle ske efter reglerne i det nye stk. 6. Det gælder både i sager, hvor Ankestyrelsen tiltræder eller ændrer afgørelsen.

Det følger af forslaget til § 10, stk. 5, at det foreslåede § 18, stk. 6, ikke vil finde anvendelse i afgørelser, om:

- 1) Ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt før den 1. juli 2002, og
- 2) Pludselige løfteskader og erhvervs sygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2002.

Det betyder, at det nye stk. 6 alene finder anvendelse på afgørelser om mén, der vedrører ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt den 1. juli 2002 eller senere, og pludselige løfteskader og erhvervs sygdomme, der er anmeldt den 1. juli 2002 eller senere. De hidtil gældende regler vil fortsat gælde for de omtalte sager fra før 1. juli 2002.

Til nr. 16

Efter arbejdsskadesikringsloven er der i dag ikke mulighed for at tilkende en særlig erstatning eller godtgørelse, når tilskadekomne efter en arbejdsskade vælger at gennemføre en revalidering eller omskoling, uanset om det sker for egen regning eller om pågældende modtager en offentlig ydelse, herunder eventuelt SU under revalidering eller omskolingen.

Da der i dag ikke er en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, er der heller ikke regler i lov om arbejdsskadesikring om Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings opgaver i forbindelse med ordningen, herunder vurdering af om til-

skadekomne er omfattet af ordningen og fastsættelsen af størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.

Det foreslås, at der efter § 18 før overskriften før § 19 ind sættes følgende overskrift: *Uddannelsesgodtgørelse* og nye §§ 18 a-18 h, som regulerer en ny ordning med uddannelsesgodtgørelse.

(Til § 18 a)

Det foreslås i § 18 a, stk. 1, at i sager, der er omfattet af loven og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse i overensstemmelse med stk. 2, nr. 1 og 2, med uddannelsesgodtgørelse, når tilskadekomne

- 1) er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 2) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid som følge af arbejdsskaden, og
- 3) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Det foreslås, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alene vil skulle foretage vurderingen efter stk. 1, nr. 1-3, i sager, hvor der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne. Det betyder, at hvis tilskadekomne allerede har fået en endelig afgørelse om tab af erhvervsevne for den pågældende skade, vil tilskadekomne ikke kunne visiteres til ordningen som følge af skaden. Det gælder også i de tilfælde, hvor tilskadekomne har fået en afgørelse om tab af erhvervsevne på mindre end 15 pct. og dermed ikke vil være berettiget til erhvervsevnetabserstatning.

Så længe der ikke er truffet endelige afgørelse om tab af erhvervsevne for den pågældende skade, vil skaden kunne danne grundlag for visitation til uddannelsesgodtgørelse. Bestemmelsen vil ikke være til hinder for, at der som led i vurderingen af, om tilskadekomne forventes at få et mén på mindst 10 pct. efter stk. 2, inddrages mén fra tidligere skader, hvor der er truffet endelig afgørelse om erhvervsevnetab.

Det foreslås ligeledes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alene vil skulle foretage vurderingen for tilskadekomne, som er omfattet af loven. Det vil sige, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet, at der er tale om en skade, som kan anerkendes som en arbejdsskade efter §§ 5-7 i arbejdsskadesikringsloven. En arbejdsskade kan anerkendes enten som en arbejdsulykke, jf. lovens § 6, eller som en erhvervssygdom, jf. lovens § 7. Hvis afgørelsen om anerkendelse påklages til Ankestyrelsen, vil det have opsættende virkning for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings visitation af tilskadekomne til ordningen, jf. § 18 a. Arbejds-

markedets Erhvervssikring vil dermed ikke kunne gå videre med at vurdere, om tilskadekomne opfylder betingelserne for at komme ind i ordningen eller træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse. Tilskadekomne må derfor afvente den endelige afgørelse om anerkendelse, før vedkommende kan visiteres til ordningen. Det vil gælde, uanset hvem der klager og uanset, om der kun klages over en del af anerkendelsesspørgsmålet.

For at tilskadekomne kan komme i gang med uddannelse hurtigst muligt, forventes Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at vurdere, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen for ordningen tidligst muligt i forløbet. Det betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tidligst muligt vil skulle sørge for at få indhentet de oplysninger og afdækket de forhold, som er nødvendige for at vurdere, om tilskadekomne opfylder kriterierne i nr. 1-3 og forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade, forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct., jf. forslaget til § 18 a, stk. 2.

Vurderingen vil tidligst kunne ske samtidig med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om den anmeldte skade kan anerkendes som en arbejdsskade og dermed er omfattet af loven.

Forsikringsselskaber, som fremover bliver omfattet af forsøg med at træffe afgørelser om anerkendelsesspørgsmålet, jf. forslaget til arbejdsskadesikringslovens § 84 a i lovforslagets § 1, nr. 60, vil skulle videresende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis de vurderer, at der skal udmåles erstatning m.v. i sagen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil herefter kunne foretage vurderingen af om tilskadekomne kan visiteres ind i ordningen, jf. § 18 a.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at tilskadekomne på tidspunktet for afgørelsen skal opfylde betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 1-3 og uddannelsen skal opfylde betingelserne i stk. 2, nr. 1 og 2. Hvis forholdene har ændret sig, siden den indledende vurdering af betingelserne i stk. 1, nr. 1-3 forud for indhentelse af oplysninger fra bopælskommunen, efter stk. 2, således, at tilskadekomne f.eks. ikke længere er uden beskæftigelse, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om afslag på, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Derimod er det ikke et krav, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen efter § 18 a, stk. 1, fortsat forventer at tilskadekomne vil få et mén på mindst 10 pct., jf. stk. 2. Denne vurdering foretages alene som led i afklaringen af, om det er relevant, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter yderligere oplysninger fra kommunen efter stk. 2. Forventningen om de mindst 10 pct. mén vil således ikke være en del af afgørelsen om, hvorvidt tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, træffer afgørelse, jf. stk. 1, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne læg-

ge kommunens oplysninger om uddannelsesvalg, jf. stk. 2, uprøvet til grund for afgørelsen med mindre det er åbenbart, at der ikke er tale om en erhvervskompetencegivende uddannelse. Det vil sige, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke vil skulle foretage egen vurdering af, om den pågældende uddannelse er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dog ikke kunne træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, hvis det er åbenbart, at der ikke er tale om en erhvervskompetencegivende uddannelse. Dette vil være åbenbart, hvis kommunen f.eks. oplyser, at tilskadekomne ønsker at deltage i undervisning på folkeskoleniveau eller en gymnasial uddannelse. I så fald vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om afslag på uddannelsesgodtgørelse.

Hvis tilskadekomne allerede på eget initiativ er startet på en uddannelse inden visitationsprocessen, jf. § 18 a, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse til denne uddannelse, hvis betingelserne i § 18 a, er opfyldt. Uddannelsesgodtgørelsen vil i så fald kunne tilkendes med tilbagevirkende kraft fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte. Der kan dog alene tilkendes uddannelsesgodtgørelse for perioder efter 1. juli 2024, jf. nærmere herom i den foreslåede § 10, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om, hvorvidt tilskadekomne efter indhentelse af oplysninger fra kommunen kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, som tilskadekomne og forsikringsselskabet vil kunne klage over til Ankestyrelsen efter de almindelige regler i lovens § 44. Tilskadekomne vil ligeledes kunne anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at tage stilling til § 18 a, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil være forpligtet til at træffe afgørelse om, hvorvidt tilskadekomne har ret til at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Som følge af forslaget i § 1, nr. 51, vil en klage over afgørelser, jf. § 18 a dog ikke have opsættende virkning. Det betyder, at tilskadekomne vil kunne starte på uddannelsen og modtage uddannelsesgodtgørelse, mens klagen behandles. Ved vurderingen af klagen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kunne tage stilling til, om betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dog fortsat som udgangspunkt kunne lægge kommunens oplysninger uprøvet til grund, med mindre det er åbenbart, at der ikke er tale om en erhvervskompetencegivende uddannelse. Ankestyrelsen vil kunne tage stilling til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vurdering af, om kriterierne i § 18 a, stk. 1, nr. 1-3, er opfyldt. Ankestyrelsen vil ligeledes kunne tage

stilling til kommunens vurdering af, om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Derimod vil Ankestyrelsen ikke skulle tage stilling til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings indledende vurdering af om tilskadekomne forventes at få fastsat et mén på mindst 10 pct.

Hvis Ankestyrelsen kommer frem til, at betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, nr. 1 og 2, ikke er opfyldt, vil Ankestyrelsen kunne træffe afgørelse om, at tilskadekomne ikke kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Hvis tilskadekomne allerede er gået i gang med uddannelsen, vil udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse ophøre. Tilskadekomne vil i så fald kunne fortsætte uddannelsen uden uddannelsesgodtgørelse. Vedr. mulighederne for at klage over afgørelser efter § 18 a henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 51.

Tilskadekomne, som undervejs i uddannelsen ønsker at foretage et skift i uddannelse, vil kunne gøre dette efter en ny konkret vurdering og afgørelse, jf. § 18 a. Tilskadekomne vil fortsat skulle opfylde alle krav til at komme ind i ordningen i forhold til den nye uddannelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil således igen forud for indhentelse af oplysninger hos kommunen om et nyt uddannelsesvalg, skulle have en forventning om mén på mindst 10 pct. Den nye uddannelse vil ligeledes skulle være en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og tilskadekomne vil skulle forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Tilskadekomne vil uanset et evt. skift af uddannelse maksimalt kunne modtage uddannelsesgodtgørelse i 48 måneder, jf. forslaget til § 18 b, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at tilskadekomne skal være uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen.

Tilskadekomne, som er uden for beskæftigelse, vil primært være modtagere af sygedagpenge, arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp. Det kan også være andre, som f.eks. selvforsørgende, som ikke i forvejen er kendt i kommunen. Det kan også være personer, som modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, som er omfattet af integrationslovens programmer. Det betyder, at tilskadekomne som udgangspunkt ikke vil kunne være i et ansættelsesforhold på det tidspunkt, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, om vedkommende er omfattet af målgruppen. Dog vil betingelsen være opfyldt, hvis tilskadekomne er i et ansættelsesforhold, men er i en opsagt stilling, og opsigelsesperioden udløber senest ved uddannelsens start. Betingelsen vil derimod ikke være opfyldt, hvis tilskadekomne er sygemeldt, men fortsat er i et ikke opsagt ansættelsesforhold.

Bestemmelsen medfører også, at tilskadekomne, som er

selvstændige erhvervsdrivende, ikke vil kunne være omfattet af målgruppen. Som selvstændig erhvervsdrivende anses personer, der for egen regning og risiko driver virksomheden som personligt ejet virksomhed (f.eks. enkeltmandsvirksomhed) eller som interessentskaber. Det betyder, at ansatte i for eksempel aktieselskaber, anpartsselskaber, m.v. ikke er selvstændig erhvervsdrivende, uanset de er aktionærer og ejer hele aktiekapitalen eller anpartskapitalen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at tilskadekomne skal skønnes fremover ikke at kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid som følge af arbejdsskaden.

Fuld tid vil som udgangspunkt skulle forstås som 37 timer. Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring vil i denne vurdering kunne lægge vægt på de samme kriterier, som allerede indgår i vurderingen ved afgørelse om tab af erhvervsevne. Det vil sige, at der vil skulle tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt i fuldt omfang ved at anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder.

Der vil ikke skulle foretages en vurdering af erhvervsevnetab eller årslønsfastsættelse, men alene en skønsmæssig vurdering af, om tilskadekomne med arbejdsskaden vil kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale for, at tilskadekomne vil kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid:

- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes lægeerklæringer vil tilskadekomne kunne genvinde sit tidligere funktionsniveau.
- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes læge- og mulighedserklæringer forventes tilskadekomne at kunne varetage et arbejde på fuld tid.
- Den pågældende arbejdsskade medfører erfaringsmæssigt ikke begrænsninger i muligheden for, at tilskadekomne kan varetage et arbejde inden for sit tidligere arbejdsområde på fuld tid.
- De skadede legemsdele belastes kun i ubetydelig grad inden for det tidligere arbejdsområde.
- Tilskadekomne har anden uddannelse eller erhvervs erfaring, som tilskadekomne vil kunne anvende til at arbejde på fuld tid trods arbejdsskaden.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale imod, at tilskadekomne kan anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid:

- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes læge- og mulighedserklæringer forventes tilskadekomne ikke at kunne varetage et arbejde på fuld tid.
- Den pågældende arbejdsskade medfører erfaringsmæssigt, at tilskadekomne ikke kan varetage et arbejde inden for sit tidligere arbejdsområde på fuld tid.

- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes lægeerklæringer vil tilskadekomne ikke kunne genvinde sit tidligere funktionsniveau.
- De skadede legemsdele belastes i betydelig grad inden for det tidligere arbejdsområde.
- Arbejdsgiver oplyser, at tilskadekomne ikke vil kunne arbejde fuld tid i virksomheden med arbejdsskaden.
- Tilskadekomne har efter arbejdsskaden i en periode prøvet at overgå til andre og mere skånsomme arbejdsopgaver på grund af arbejdsskadens følger, men har alligevel måttet opgive at passe et fuldtidsarbejde.
- Tilskadekomne har ikke anden uddannelse eller erhvervs erfaring, som tilskadekomne vil kunne anvende til at arbejde på fuld tid trods arbejdsskaden.

I vurderingen vil der skulle ses bredt på tilskadekomnes uddannelses- og erhvervs kompetencer. Vurderingen vil ikke nødvendigvis skulle ske i forhold til den uddannelse eller det arbejdsområde, som tilskadekomne arbejdede inden for på skadestidspunktet. Hvis tilskadekomne har arbejdet inden for flere forskellige arbejdsområder og evt. har flere forskellige uddannelser, der fortsat kan anvendes, vil der i vurderingen kunne lægges vægt på, om tilskadekomne vil kunne arbejde inden for ét af disse arbejdsområder eller én af disse uddannelser på fuld tid. Hvis tilskadekomne på skadestidspunktet f.eks. arbejdede som gartner, men også har en kontoruddannelse, vil der kunne lægges vægt på, om tilskadekomne enten kan varetage et job på fuld tid inden for gartnerområdet eller inden for kontorområdet. Den arbejdsskade, som forhindrer tilskadekomne i at varetage et arbejde inden for gartnerområdet på fuld tid, vil ikke nødvendigvis være til hinder for, at tilskadekomne kan varetage et arbejde inden for kontorområdet på fuld tid. I vurderingen vil det ligeledes være relevant at tage hensyn til, om tilskadekomne alene har en specialiseret uddannelse og specialist erfaringer, som kun kan anvendes på et snævert arbejdsmarked, eller om tilskadekomne har mere brede uddannelses- og erhvervs kompetencer, som kan anvendes bredt inden for tilskadekomnes nuværende arbejdsområde eller inden for flere forskellige arbejdsområder. F.eks. vil en tømrer, som i væsentligt omfang bl.a. har arbejdet med ledelse, opsyn og forskelligt kontorarbejde som udarbejdelse af tilbud, fakturering og lignende inden for tømrerområdet, kunne have en tilstrækkelig bred erhvervs erfaring til, at vedkommende fortsat kan varetage et job inden for tømrerområdet på fuld tid på trods af en arbejdsskade, som medfører, at vedkommende ikke kan udføre tømrerhåndværk på fuld tid.

I vurderingen af, om tilskadekomne fremover kan anvende sin uddannelse, vil det også kunne være relevant at tage hensyn til, om det er så længe siden, at tilskadekomne har brugt uddannelsen eller været beskæftiget i det pågældende fag, at vedkommende med arbejdsskaden ikke må forventes at kunne varetage et job i faget længere.

Hvis tilskadekomne vurderes kun delvist at være i stand til at kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder, f.eks. 80 pct. vil

vedkommende kunne være omfattet af målgruppen for ordningen.

Tilskadekomne, der før skaden var ansat på deltid, vil ligeledes kunne være omfattet af målgruppen, hvis de ikke kan varetage et arbejde inden for deres hidtidige arbejdsområde på fuldtid (som udgangspunkt 37 timer). Dette vil også være tilfældet, selvom de fortsat vil kunne varetage et arbejde på samme timetal, som de gjorde før arbejdsskaden. Hvis tilskadekomne f.eks. varetog et arbejde på 25 timer før arbejdsskaden og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at vedkommende fortsat vil kunne varetage et arbejde inden for sit hidtidige arbejdsområde på 25 timer, men ikke på som udgangspunkt 37 timer, vil vedkommende kunne være omfattet af målgruppen. Antallet af arbejdstimer forud for arbejdsskaden og årsagen til den nedsatte arbejdstid vil ikke have betydning for vurderingen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at tilskadekomne skal skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Vurderingen vil skulle tage udgangspunkt i en umiddelbar vurdering af, hvad tilskadekomne må forventes at kunne tjene efter arbejdsskaden henholdsvis med og uden en ny uddannelse. Ved vurderingen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle skønne, hvilken løn tilskadekomne kan forventes at få efter skaden, f.eks. i en deltidsstilling inden for sit hidtidige arbejdsområde eller i en stilling inden for et andet arbejdsområde, herunder f.eks. i en ufaglært stilling. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil herefter skulle vurdere, om tilskadekomne kan forventes at få bedre indtjeningsmuligheder med en ny uddannelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil ved vurderingen kunne lægge vægt på relevante lønstatistikker. Det vil ikke være en forudsætning, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fastsætter årslønnen i henhold til § 24 i forbindelse med vurderingen.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale for, at tilskadekomne med en ny erhvervskompetencegivende uddannelse vil få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen:

- Tilskadekomne er ufaglært med erfaring inden for et arbejdsområde med lav indtjening.
- Tilskadekomne har en uddannelse inden for et arbejdsområde med lav indtjening og vil fremover alene kunne klare et arbejde på deltid inden for dette arbejdsområde.
- Det vurderes, at arbejdsskaden forhindrer tilskadekomne i at varetage et arbejde inden for sit arbejdsområde, hvor der evt. har været en høj indtjening, så alternativet til en uddannelse vil være ufaglært arbejde med lav indtjening.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale imod, at tilskadekomne med en ny erhvervskompetencegivende uddannelse vil få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen:

- Tilskadekomne har brede uddannelses- og erhvervskompetencer inden for et arbejdsområde med høj indtjening og gode muligheder for deltidsbeskæftigelse, som tilska-

dekomne vil kunne klare med arbejdsskaden. Det vurderes derfor, at tilskadekomne ikke vil kunne få højere indtjening med en ny uddannelse.

- Tilskadekomne vurderes kun at kunne få en nogenlunde tilsvarende løn med en ny uddannelse, som den løn tilskadekomne kan få efter arbejdsskaden inden for sit hidtidige arbejdsområde.

Det foreslås i § 18 a, *stk. 2*, at for tilskadekomne, som opfylder vilkårene i *stk. 1*, og forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade, forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct., og som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for afgørelsen, jf. *stk. 1*, oplysninger fra bopælskommunen om tilskadekomnes ønske til uddannelse, og kommunens vurdering af, om:

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen, og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alene vil skulle indhente oplysningerne fra kommunen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet, at tilskadekomne ud over betingelserne i *stk. 1, nr. 1-3*, forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade, forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct.

Det betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle skønne, at der er en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne vil have en méngrad på i alt mindst 10 pct. som følge af én eller flere arbejdsskader. Ved vurderingen af dette vil det ikke være en forudsætning, at tilskadekomne er helbredsmæssigt afklaret, eller at skaderne er stationære. Hvis der er tale om flere arbejdsskader, herunder arbejdsskader, hvor der tidligere er blevet fastsat et mén, vil det være en forudsætning, at den seneste skade forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale for, at der må forventes et mén på mindst 10 pct.:

- Skaden eller skaderne er anført i méntabellen med tilsammen mindst 10 pct.
- Den eller de pågældende typer skader kan ifølge praksis medføre mén på mindst 10 pct.
- Skaden eller skaderne er ifølge de lægelige oplysninger tilstrækkelig alvorlige til, at der kan forventes 10 pct. mén.
- Forsikringselskabet har inden oversendelse af sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderet, at tilskadekomnes mén må forventes at blive mindst 10 pct.
- Skaden eller skaderne må forventes, at være stationær, henset til den tid, der er gået fra skadestidspunktet.

- Der er tale om en eller flere skader, hvor der lægefagligt ikke kan forventes bedring indenfor 1-2 år – og hvor der derefter kun muligvis kan ske bedring.
- Tilskadekomne har 5 pct. mén fra en tidligere arbejdsskade og en eller flere nye arbejdsskader forventes at give tilskadekomne et mén på mindst 5 pct.

Følgende hensyn, som ikke er udtømmende, vil bl.a. kunne tale for, at der ved vurderingen ikke kan forventes et mén på mindst 10 pct.:

- Skaden eller skaderne er ikke anført i méntabellen med tilsammen mindst 10 pct.
- Den pågældende type skader kan ifølge praksis ikke medføre mén på mindst 10 pct.
- Skaden eller skaderne er ifølge de lægelige oplysninger ikke tilstrækkelig alvorlige til, at der kan forventes 10 pct. mén.
- Det er ikke tilstrækkeligt sandsynligt, at skaden eller skaderne må forventes, at være stationære, henset til den tid, der er gået fra skadestidspunktet.
- Ménet er på grundlag af de aktuelle oplysninger maksimalt på omkring 10-12 pct., og det skønnes sandsynligt, at der kan ske en vis bedring af den helbredsmæssige tilstand.
- Tilskadekomne skal opereres for følgerne efter arbejdsskaden eller skaderne, hvorfor det er meget usikkert, om - og i hvilket omfang - der vil være varige gener.
- Tilskadekomne er startet i behandling for arbejdsskaden eller skaderne, og effekten af denne er uafklaret, og derfor er omfanget af den eventuelle varige skade også usikkert.
- Tilskadekomne har en forudbestående privat skade i samme område (f.eks. tidligere rygskaade), og den forudbestående skade har gennem årene før arbejdsskaden påvirket helbredssituationen i varierende grad.
- Der er tilkommet konkurrerende private skade(r) efter arbejdsskaden eller skaderne, og det er vanskeligt at skønne, om der vil være varige følger på i alt mindst 10 pct. af arbejdsskaden eller skaderne, og hvordan fordelingen af ménet på de enkelte skader er.

Ménet vil kunne skyldes alle typer af skader, herunder skader der som hovedregel ikke giver funktionsbegrænsninger som f.eks. vansir. Ved skader, som ikke fremgår af méntabellen, vil det ligeledes være relevant at lægge vægt på de lægelige oplysninger i sagen og de erfaringer, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med den pågældende type af skader.

Det er det samlede varige mén som følge af en eller flere arbejdsskader, der vil indgå i vurderingen. Det betyder, at der vil kunne være tale om både gamle og nye arbejdsskader, som tilsammen giver et mén på mindst 10 pct. uanset hvor lang tid, der har været imellem skaderne. Et samlet mén på mindst 10 pct. vil f.eks. også kunne bestå af mén fra både en erhvervs sygdom og en arbejdsulykke, mén på flere forskellige legemsdele og mén fra både afsluttede arbejdsskadesager, hvori der er truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, og igangværende arbejdsskadesager. Der vil også kun-

ne være tale om én arbejdsskade, hvor det varige mén på mindst 10 pct. vedrører forskellige typer af skader. Består et varigt mén på 10 pct. for eksempel af et kirurgisk og et neurologisk mén på hver 5 pct., vil betingelsen være opfyldt.

Et eventuelt mén, som ikke skyldes en arbejdsskade, vil ikke kunne indgå i de 10 pct.

Sagen vil senest i forbindelse med afgørelsen om mén, være tilstrækkeligt belyst til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne foretage vurderingen. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på et tidligere tidspunkt, f.eks. i forbindelse med afgørelsen om anerkendelse, skønner, at méngraden med en vis sandsynlighed vil være mindst 10 pct., vil vurderingen skulle foretages på dette tidspunkt, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder sagen tilstrækkeligt belyst til, at det vil kunne vurderes.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for indhentelse af oplysninger fra kommunen har vurderet, at tilskadekomne forventes at få fastsat et mén på mindst 10 pct., vil denne vurdering være gældende i relation til visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, uanset hvordan méngraden senere måtte blive vurderet. Det vil således ikke være et krav, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, igen vurderer, om tilskadekomne fortsat forventes, at få fastsat et mén på mindst 10 pct. Hvis der i mellemtiden er truffet afgørelse i henhold til § 18 om, at ménet er lavere end 10 pct., vil dette således ikke have betydning for, om tilskadekomne kan visiteres ind i ordningen med uddannelsesgodtgørelse. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der senere efter, at der er truffet afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, træffes afgørelse om, at ménet er lavere end 10 pct. I så fald, vil det heller ikke have betydning for afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse. Tilskadekomne vil have ret til at indgå i ordningen alligevel på baggrund af den oprindelige vurdering, der er blevet foretaget inden indhentelse af oplysninger fra kommunen, jf. § 18 a, stk. 2.

Hvis afgørelsen om fastsættelsen af mén, jf. § 18 bliver påklaget af forsikringsselskabet eller tilskadekomne, vil det heller ikke have nogen betydning i forhold til tilskadekomnes deltagelse i ordningen. Klagen over fastsættelsen af mén, jf. § 18 vil i øvrigt heller ikke have opsættende virkning i forhold til afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings indledende vurdering af, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen, og beslutning om, at det derfor er relevant at indhente nærmere oplysninger hos kommunen om uddannelsesvalg m.v., jf. § 18 a, stk. 2, vil ikke være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det vil være en processuel beslutning som led i den samlede arbejdsskadesag, om hvorvidt mulighederne for omskoling via en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse skal afsøges yderligere hos kommunen, inden Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om enten tildeling

af uddannelsesgodtgørelse eller udmåling af erstatning for erhvervsevnetab. Tilskadekomne eller forsikringsselskabet vil derfor ikke kunne klage til Ankestyrelsen, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke finder, at der er grundlag for at indhente kommunens vurdering, fordi tilskadekomne ikke er omfattet af målgruppen, ligesom forsikringsselskabet ikke kan klage over, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter kommunens vurdering.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle afklare, om tilskadekomne ønsker at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, inden der indhentes de pågældende oplysninger fra bopælskommunen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forventes i den forbindelse at vejlede tilskadekomne om ordningen, herunder om:

- mulighederne for at tilskadekomne frivilligt kan tage en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft med uddannelsesgodtgørelse,
- de generelle økonomiske konsekvenser ved at indgå i ordningen, herunder i forhold til udmåling af endelig erstatning m.v., og
- den dialog om uddannelsesmuligheder m.v., jf. § 38 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, som tilskadekomne, som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, bliver inviteret til af bopælskommunen.

Den foreslåede bestemmelse vil skulle ses i sammenhæng med forslaget til § 38 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, hvorefter kommunen vil skulle tilbyde tilskadekomne en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. På baggrund af samtalen vil kommunen sende ovenstående vurdering og baggrunden herfor, herunder forslag til en eller flere uddannelser til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Vurderingen vil ske på baggrund af kommunens samtale med tilskadekomne og en konstatering af om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft. Der henvises for nærmere herom til bemærkningerne til den foreslåede § 38 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats i lovforslagets § 3, nr. 2.

Kommunerne vil skulle videregive de pågældende oplysninger om tilskadekomne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, og forvaltningslovens § 31. Ifølge arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af kommuner forlange enhver oplysning, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle indhente oplysninger fra bopælskommunen om, kommunens vurdering af, om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft. Ved erhvervskompetencegivende uddannelser forstås en erhvervsuddannelse, en erhvervsgrunduddannelse (egu), som afsluttes på niveau 3 i forberedende grunduddannelse (FGU højeste niveau), en erhvervs-

akademiuddannelse, en professionsbacheloruddannelse eller andre videregående uddannelser.

Når jobcenteret skal vurdere, om der inden for et område er behov for arbejdskraft, herunder om der er eller kan forventes mangel på arbejdskraft inden for et område, vil Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen) blive benyttet. Der skal være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten. Reglerne herom fremgår af § 143 i bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det foreslås videre i *stk. 2, nr. 2*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal indhente oplysninger fra bopælskommunen om kommunens vurdering af, om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

I forhold til at kunne varetage et ordinært job på almindelige vilkår vil det forudsætte, at tilskadekomne vil skulle forventes at kunne varetage et ordinært job på almindelige løn- og ansættelsesvilkår, hvor der ikke gives økonomisk støtte til lønnen eller til personen som led i en ansættelse efter de sociale kapitler. I den forbindelse vil der ikke være noget til hinder for, at jobcenteret bevilger hjælpemidler efter lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. til tilskadekomne for at fremme, at tilskadekomne opnår eller fastholder ordinær ansættelse.

Jobcenterets vurdering vil skulle ske på baggrund af samtalen med tilskadekomne og eventuelle kendskab til tilskadekomnes ledighedsforløb i øvrigt, f.eks. deltagelse i tidligere uddannelsesforløb i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen. Der henvises til lovforslagets bemærkninger til § 3.

Med forslaget til *stk. 2, nr. 1 og 2*, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således få en række nødvendige oplysninger og vurderinger fra tilskadekomnes bopælskommune, som kan indgå i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne kan få uddannelsesgodtgørelse ved deltagelse i en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse.

Hvis tilskadekomne opfylder betingelserne i § 18 a, stk. 1, og kravene til uddannelsen i § 18 a, stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt, har tilskadekomne ret til at deltage i ordningen med uddannelsesgodtgørelse, når vedkommende optages på uddannelsen. Med forslaget ændres der ikke på reglerne på Børne- og Undervisningsministeriets område om optagelse på en erhvervsuddannelse eller en egu for personer, der får tildelt uddannelsesgodtgørelse til en bestemt uddannelse. Den uddannelsessøgende skal fortsat opfylde de almindelige betingelser for at blive optaget på dels en erhvervsuddannelse og på egu.

De to kriterier i § 18 a, stk. 2, nr. 1 og 2, vil skulle være opfyldt uanset, om der er tale om en dansk eller tilsvarende uddannelse i et andet EU/EØS land. Det vil sige, at hvis tilskadekomne ønsker at tage en uddannelse i et andet EU/EØS land med uddannelsesgodtgørelse, vil det alene kunne ske,

hvis det er muligt for kommunen at kontrollere, at der er tale om en uddannelse, som svarer til en dansk erhvervskompetencegivende uddannelse, inden for et område med behov for arbejdskraft i Danmark, og at tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår i Danmark efter uddannelsen. Det vil være kommunen, der skal vurdere dette, jf. § 18 a, stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i øvrigt alene kunne træffe afgørelse om tildeling af uddannelsesgodtgørelse til en uddannelse i et andet EU/EØS land, hvis det er muligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at leve op til kravene om kontrol med tilskadekomnes deltagelse i uddannelsen, jf. § 18 d på samme måde som en tilsvarende dansk uddannelse.

(Til § 18 b)

Det foreslås i § 18 b, stk. 1, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse.

Afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse vil kunne træffes samtidig med eller særskilt efter afgørelsen, jf. § 18 a, stk. 1, under hensyntagen til, hvad der vil være mest hensigtsmæssigt for tilskadekomne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i den forbindelse skulle tilstræbe, at tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil f.eks. skulle træffe en hurtig afgørelse om, at tilskadekomne kan starte på uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, hvis det er nødvendigt af hensyn til ansøgningsfristen på uddannelsen. Herefter kan der træffes særskilt afgørelse om størrelsen på godtgørelsen, jf. § 18 b, stk. 1.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke tidligere har truffet en afgørelse om midlertidigt erhvervsevnetab frem til uddannelsens start, vil afgørelse herom i øvrigt kunne træffes efter de almindelige regler herom i § 17 enten samtidig med afgørelsen om tilkendelsesperioden og uddannelsesgodtgørelsens størrelse eller senere. Afgørelsen vil som hidtil efter de gældende regler kunne træffes med tilbagevirkende kraft, således at tilskadekomne tilkendes midlertidigt erhvervsevnetabserstatning frem til uddannelsens start.

Tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse til en uddannelse med løn under oplæring og praktik ændrer ikke på tilskadekomnes ret til løn under oplæring og praktik og arbejdsgiverens eventuelle ret til uddannelsesbidrag. Lønnen vil i givet fald blive fradraget i uddannelsesgodtgørelsen, jf. forslaget til § 18 b, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 18 b, stk. 2, 1. pkt., at uddannelsesgodtgørelse tilkendes fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte.

Afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens tilkendelsesperiode vil kunne træffes samtidig med eller særskilt efter afgørelsen, jf. § 18 a, stk. 1, under hensyntagen til, hvad der vil

være mest hensigtsmæssigt for tilskadekomne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i den forbindelse skulle tilstræbe, at tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil f.eks. skulle træffe en hurtig afgørelse om, at tilskadekomne kan starte på uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, hvis det er nødvendigt af hensyn til ansøgningsfristen på uddannelsen. Herefter kan der træffes særskilt afgørelse om godtgørelsens tilkendelsesperiode.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke tidligere har truffet en afgørelse om midlertidigt erhvervsevnetab frem til uddannelsens start, vil afgørelse herom i øvrigt kunne træffes efter de almindelige regler herom i § 17 enten samtidig med afgørelsen om tilkendelsesperioden og uddannelsesgodtgørelsens størrelse eller senere. Afgørelsen vil som hidtil efter de gældende regler kunne træffes med tilbagevirkende kraft, således at tilskadekomne tilkendes midlertidigt erhvervsevnetabserstatning frem til uddannelsens start.

Forslaget indebærer, at udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse vil ophøre uden en ny afgørelse herom, når perioden for tilkendelsen udløber. En eventuel forlængelse eller afkortning af tilkendelsesperioden vil kræve en ny afgørelse.

Det foreslås i § 18 b, stk. 2, 2. pkt., at uddannelsesgodtgørelse kan tilkendes i højst 48 måneder og højst frem til folkepensionsalderen.

Forslaget indebærer, at tilskadekomne uanset et evt. skift af uddannelse eller en forlængelse af uddannelsen maksimalt vil kunne modtage uddannelsesgodtgørelse i 48 måneder. Hvis tilskadekomnes uddannelse forlænges f.eks. som følge af, at vedkommende bliver syg (dog højst i 6 måneder eller 30 dage 3 gange), går på barsel eller ikke består eksamen og derfor må tage et fag om, vil tilskadekomnes periode med uddannelsesgodtgørelse ligeledes efter en ny afgørelse om ændret tilkendelsesperiode kunne forlænges inden for de 48 måneder. Det forventes, at der fastsættes nærmere regler om proceduren herfor i medfør af bemyndigelserne i de foreslåede § 18 b, stk. 5 og § 18 d, stk. 7.

Hvis tilskadekomne ønsker at forlænge sin uddannelse ud over 48 måneder eller tage en uddannelse, som varer længere end 48 måneder, må tilskadekomne selv sørge for et andet forsørgelsesgrundlag i den resterende periode. Det vil f.eks. kunne være SU, hvis vedkommende er berettiget til det. Tilskadekomne vil i øvrigt have mulighed for at anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at tage stilling til erhvervsevnetabet, jf. § 17. Hvis tilskadekomne under uddannelsen når folkepensionsalderen, stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 b, stk. 2, 3. pkt., at for tilskadekomne, som ikke har afsluttet sin uddannelse inden for 48 måneder på grund af orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven, kan uddannelsesgodtgørelsen forlænges i den rester-

ende del af uddannelsens normerede tid, dog højst i en periode svarende til den afholdte orlov.

Forslaget giver mulighed for forlængelse af uddannelsesgodtgørelsen for tilskadekomne, som på grund af barselsorlov i løbet af uddannelsen ikke kan nå at færdiggøre uddannelsen i løbet af 48 måneder. Med forslaget vil tilskadekomne få mulighed for at fortsætte sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse ud over de 48 måneder, dog højst i den resterende del af uddannelsens normerede tid og højst i en periode svarende til den afholdte barselsorlov. I den forlængede periode vil uddannelsesgodtgørelsen udgøre et beløb svarende til den maksimale barseldagpengesats, jf. forslaget til § 18 b, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås i § 18 b, stk. 3, 1. pkt., at uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Bestemmelsen vil medføre, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring skal fastsætte tilskadekomnes årsløn, inden størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen kan fastsættes. Årslønnen fastsættes efter reglerne herom i § 24, som ændres ved dette lovforslags § 1, nr. 28. Der henvises for nærmere herom til § 1, nr. 28 og bemærkningerne hertil.

Hvis tilskadekomnes årsløn fastsættes til et beløb, der er lavere end 110 pct. af den maksimale dagpengesats, vil beløbet for uddannelsesgodtgørelse blive forhøjet til et beløb, der svarer til 110 pct. af den maksimale dagpengesats.

Arbejdsskadesikringslovens § 12 finder ikke anvendelse i sager om uddannelsesgodtgørelse.

Fastsættelsen af størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, som vil kunne påklages til Ankestyrelsen efter de almindelige regler herom. Som følge af forslaget til en ændring af § 44, stk. 5, i lovforslagets § 1, nr. 51, vil en sådan klage dog ikke have opsættende virkning. Det betyder, at uddannelsesgodtgørelsen vil kunne udbetales, mens klagen behandles. For nærmere om mulighederne for at klage over afgørelser om uddannelsesgodtgørelse henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 51.

Det foreslås i § 18 b, stk. 3, 2. pkt., at i en forlænget periode med uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 2, 3. pkt., udgør uddannelsesgodtgørelsen et beløb svarende til den maksimale barseldagpengesats.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 b, stk. 2, 3. pkt., hvorefter tilskadekomne, som ikke har afsluttet sin uddannelse inden for 48 måneder på grund af orlov, hvor der er ret til fravær efter barselloven, vil kunne få forlænget uddannelsesgodtgørelsen i den resterende del af uddannelsens normerede tid dog højst i en periode svarende til den afholdte orlov. I denne forlængede periode vil tilskadekomne kunne fortsætte med at få uddannelsesgodtgørelse. Beløbet vil svare til den maksimale barseldagpenge-

sats. Det vil være de almindelige regler om bl.a. udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, fradrag af øvrig indkomst, refusion fra staten og øvrig finansiering fra de finansieringspligtige, jf. § 18 e, der gælder i perioden.

Det foreslås i § 18 b, stk. 4, at øvrig A- og B-indkomst i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse, som udgangspunkt fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5.

Forslaget vil indebære, at øvrig A- og B-indkomst ud over uddannelsesgodtgørelsen, som vil være A-indkomst, som udgangspunkt vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, inden den udbetales. A-indkomst er alle former for vederlag i penge for personligt arbejde i tjenesteforhold. Det er f.eks. løn, sygedagpenge, feriegodtgørelse, honorar, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser. B-indkomst er indkomst, hvor der ikke er trukket skat og arbejdsmarkedsbidrag, inden udbetaling af beløbet. Det kan f.eks. være indtægt fra selvstændig virksomhed eller honorar. Størrelsen på den månedlige udbetaling af uddannelsesgodtgørelse vil dermed kunne variere, afhængig af, hvilken anden A- og B-indkomst tilskadekomne har haft. Det forventes dog ikke, at tilskadekomne i væsentligt omfang vil have anden indkomst end uddannelsesgodtgørelse.

Som følge af forslaget til § 18 b, stk. 5, forventes beskæftigelsesministeren at fastsætte nærmere regler om, hvilke A- og B-indkomster der skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes, at der vil blive fastsat regler, der som udgangspunkt vil medføre, at A- og B-indkomst, der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af, ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes dog, at der også vil være visse indkomster, der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af, som vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, herunder evt. sygedagpenge og barseldagpenge i det omfang, disse kan modtages samtidig med uddannelsesgodtgørelse. Der henvises for nærmere herom til bemærkningerne til § 18 b, stk. 5.

Det foreslås i § 18 b, stk. 5, at beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse, herunder om beregning, tidsfrister, fradrag og efterregulering på baggrund af øvrig A- og B-indkomst og udveksling af oplysninger mellem kommuner, Udbetaling Danmark, arbejdsløshedskasser og forsikrings selskaber.

Efter drøftelse med Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring vil der blive fastsat de nødvendige regler herom i en ny bekendtgørelse om uddannelsesgodtgørelse. Reglerne forventes at komme til at indeholde de mere præcise rammer for administration af ordningen.

For så vidt angår fradrag og efterregulering af øvrig A- og B-indkomst forventes det, at der vil blive fastsat nærmere regler for, hvordan og hvornår øvrig A- og B-indkomst kan fradrages og efterreguleres i uddannelsesgodtgørelsen, herunder bl.a. regler om, hvordan der kan ske fradrag af

indkomst ved selvstændig virksomhed og frister for afsluttende efterregulering i forlængelse af uddannelsens afslutning. Det forventes, at fradraget af øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen som udgangspunkt vil være forskudt med to-tre måneder.

Det forventes, at det vil komme til at fremgå, at tilskadekomne skal oplyse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om indkomster, der ikke fremgår af indkomstregisteret. Det forventes at blive relevant i forhold til tilskadekomne med bopæl uden for Danmark, hvis eventuelle øvrige indkomster fra udlandet ikke fremgår af indkomstregisteret.

For så vidt angår udvekslingen af oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommuner, arbejdsløshedskasser og forsikringselskaber vil der efter drøftelse med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring blive fastsat de nødvendige regler om, hvordan udvekslingen skal ske, herunder om kommunerne skal indberette oplysninger elektronisk til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og i givet fald hvordan. Der forventes bl.a. at blive fastsat regler, som sikrer, at kommunen, Udbetaling Danmark og a-kassen får besked fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring når tilskadekomne går i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, da der i så fald ikke skal udbetales dagpenge, sygedagpenge m.v. og ikke skal følges op på, om tilskadekomne opfylder sin pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det forventes også, at der vil blive fastsat regler, som kan understøtte, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i samarbejde med kommunen sikrer, at kommunen hurtigst muligt afgiver oplysningerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det forventes, at der efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og KL evt. vil blive fastsat regler om, at kommunens afgivelse af oplysningerne skal ske inden en nærmere angivet frist, som efter behov forventes af blive fastsat til omkring 30-40 dage fra kommunens modtagelse af anmodningen, dog vil fristen kunne være længere i visse tilfælde, hvor der er behov herfor, f.eks. hvis kommunen har behov for at indhente yderligere oplysninger til brug for kommunens vurdering.

For så vidt angår regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings behandling af sager om uddannelsesgodtgørelse, forventes det, at der efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil blive fastsat de nødvendige regler om processen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings behandling af sagerne og om indholdet i afgørelserne. Det forventes, at der bl.a., vil kunne blive fastsat regler, som kan understøtte, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vejleder tilskadekomne grundigt om vedkommendes forpligtelser i forbindelse med afgørelser om uddannelsesgodtgørelse, samt hvilken betydning det kan få for vurderingen af vedkommendes tabsbegrænsningspligt, jf. 17, stk. 2, hvis uddannelsen ikke gennemføres. Der henvises til bemærkningerne til § 18 g og § 1, nr. 8. Det forventes, at der bl.a. også vil blive fastsat regler, som kan understøtte, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring løbende holder tilskadekomne orienteret om sagens forløb og hurtigst muligt og under hensyntagen til ansøgningsfristen for den pågældende uddannelse oplyser tilskadekomne

om afgørelsen af, hvorvidt tilskadekomne kan starte på en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

I overensstemmelse med lovens nye formål om at arbejde for, at tilskadekomne bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle opstille mål for sagsbehandlingstider, forventes det, at bestyrelsen fastsætter mål for sagsbehandlingstiden i sagerne om uddannelsesgodtgørelse, der vil understøtte, at de tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

(Til § 18 c)

Det foreslås i § 18 c, 1. pkt., at der ikke kan tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov for en skade, der har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, i samme periode som der udbetales uddannelsesgodtgørelse.

Forslaget vil indebære, at tilskadekomne ikke vil kunne få tilkendt flere forskellige typer af erstatning og kompensation i samme periode for den eller de skader, som har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitationen til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at der efter tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse for sådan en skade ikke vil kunne træffes afgørelse om tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven i en periode, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse for den pågældende skade. Forslaget vil gælde for den skade, som har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitationen til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1. Såfremt det er flere skader, der tilsammen har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitationen til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, vil der ligeledes ikke kunne tilkendes erhvervsevnetaberstatning for de skader, hvor der før uddannelsesgodtgørelsen ikke har været tilkendt erstatning for erhvervsevnetab.

Det foreslås i § 18 c, 2. pkt., at udbetaling af allerede tilkendt midlertidig erstatning for erhvervsevnetab for skader efter 1. pkt., ophører, når tilskadekomne modtager uddannelsesgodtgørelse.

Bestemmelsen vil indebære, at hvis der allerede er tilkendt en midlertidig erstatning for en skade, som har givet anledning til visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, vil udbetalingen af den midlertidige løbende erstatning skulle stoppe i den periode, hvor tilskadekomne modtager uddannelsesgodtgørelse. Den løbende udbetaling af erstatning ophører i samme måned, som udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse starter, således at der ikke bliver udbetalt erhvervsevnetaberstatning og uddannelsesgodtgørelse for den samme måned. Udbetalingen af den midlertidige erhvervsevnetaberstatning skal dermed ophøre for den skade, som har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitationen til ordningen, jf. §

18 a, stk. 1. Såfremt det er flere skader, der tilsammen har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitationen til ordningen, jf. § 18 a, stk. 1, vil udbetalingen skulle ophøre for de skader, hvor der før uddannelsesgodtgørelsen har været tilkendt midlertidig erstatning for erhvervsevnetab.

Forslaget vil modsætningsvist indebære, at udbetaling af allerede tilkendt midlertidig løbende erhvervsevnetaberstatning for en af de gamle skader, som ikke har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til ordningen, jf. § 18 a, stk. 1, men som indgår i de forventede 10 pct. mén, som danner grundlag for, at tilskadekomne er visiteret ind i ordningen, jf. § 18 a, stk. 2, ikke vil skulle stoppes i den periode, hvor tilskadekomne modtager uddannelsesgodtgørelse. Det skyldes, at det forudsætningsvis lægges til grund, at uddannelsesgodtgørelsen udmåles i forhold til årslønnen, jf. § 24, som er indkomst fra arbejde og dermed ikke inkluderer en tidligere tilkendt erstatning for erhvervsevnetab.

Hvis tilskadekomne allerede har fået udbetalt en kapitaliseret erstatning for en tidligere arbejdsskade, som indgår i de mindst 10 pct. mén, jf. § 18 a, stk. 2, vil denne erstatning ikke kunne kræves tilbagebetalt, jf. forslaget til § 18 c, 3. pkt.

Det vil fortsat være muligt for tilskadekomne at modtage den tabte arbejdsfortjeneste, som vedkommende evt. vil være berettiget til efter erstatningsansvarsloven, i det omfang denne måtte overstige uddannelsesgodtgørelsen. Der henvises for nærmere herom til forslaget til § 7, nr. 1.

Hvis tilskadekomne i perioden med uddannelsesgodtgørelse får en ny arbejdsskade, som indebærer et økonomisk tab, der udløser erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven eller en anden type skade, som udløser erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven, vil tilskadekomne efter reglerne ikke være afskåret fra at få erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven og tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven for denne skade i perioden med uddannelsesgodtgørelse. Det forventes dog, at der ikke vil kunne tilkendes erhvervsevnetaberstatning, så længe tilskadekomne er i gang med uddannelsen, da tilskadekomne i så fald vil fortsætte med samme indtægt, når tilskadekomne får udbetalt uddannelsesgodtgørelse, eller da tilskadekomnes erhvervsmæssige situation vil være uafklaret.

Med forslaget til § 18 b, stk. 5, får beskæftigelsesministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, hvilke A- og B-indkomster der ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes, at der vil blive fastsat regler om, at tabt arbejdsfortjeneste som udbetales efter erstatningsansvarsloven ikke vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, samt at erstatning for tab af erhvervsevne for gamle skader, som ikke har givet anledning til visitation til uddannelses-

godtgørelse og nye skader, som sker under uddannelsen, heller ikke vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen.

Det foreslås i § 18 c, 3. pkt., at den finansieringspligtige efter § 18 e, stk. 3, kan modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov i perioder, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse for samme skader, i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelsen, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, til tilskadekomne.

Med bestemmelsen vil den finansieringspligtige kunne modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven i fremtidige udbetalinger af erstatning for tab af erhvervsevne og uddannelsesgodtgørelse. Hvis der ikke er sådanne fremtidige udbetalinger, vil den finansieringspligtige kunne kræve beløbet tilbagebetalt fra tilskadekomne.

(Til § 18 d)

Det foreslås i § 18 d, stk. 1, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter løbende oplysninger om, hvorvidt tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, jf. § 18 a, er studieaktiv, holder orlov eller er syg.

Formålet med bestemmelsen vil være, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring løbende vil skulle følge op på, om tilskadekomne fortsat er indskrevet på uddannelsen, er studieaktiv, holder orlov eller er syg for at sikre, at tilskadekomne fortsat er berettiget til at modtage uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle sørge for, at udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse ophører, når tilskadekomne ikke længere opfylder betingelserne for uddannelsesgodtgørelse.

Det forventes, at der med hjemmel i bemyndigelsen i den foreslåede § 18 d, stk. 7, efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og evt. andre relevante parter vil blive fastsat nærmere regler om indhentelse af disse oplysninger. Afhængig af, hvordan oplysningerne kan indhentes mest hensigtsmæssigt, vil der f.eks. kunne blive fastsat regler om, at oplysningerne kan indhentes elektronisk direkte fra uddannelsesinstitutionen eller via en elektronisk erklæring, som tilskadekomne kan underskrive med Nem-id/Mit-id, og at erklæringen skal attesteres af den pågældende uddannelsesinstitution. Det forventes også, at der vil blive fastsat regler om, at oplysningerne skal indhentes efter en nærmere fastsat kadence, som forventes at blive hver 6. måned. Det vil være uddannelsesstedet, der afgør, om tilskadekomne er studieaktiv på baggrund af de regler om studieaktivitet, der gælder for den pågældende uddannelse.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 1. pkt., at arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører for tilskadekomne, som holder anden orlov fra uddannelsen end orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven.

Bestemmelsen vil medføre, at hvis tilskadekomne holder

orlov fra uddannelsen af andre årsager end orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen stopper. Tilskadekomne vil dermed ikke længere være en del af uddannelsesgodtgørelsesordningen. Hvis tilskadekomne ønsker at få uddannelsesgodtgørelse igen efter endt orlov, vil det kunne ske efter en ny visitationsproces, jf. § 18 a, og en ny afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Hvis tilskadekomne holder orlov på grund af sygdom, omfattes det af forslaget til § 18 d, stk. 3, der regulerer de tilfælde, hvor tilskadekomne ikke deltager i uddannelsen på grund af sygdom.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 2. pkt., at tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis denne vil holde orlov fra uddannelsen.

De nærmere krav til, hvordan tilskadekomne skal give besked og dokumentere orloven, forventes at blive fastsat i en bekendtgørelse med hjemmel i det foreslåede § 18 d, stk. 7. Straks skal forstås som uden ugrundet ophold.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 3. pkt., at en tilskadekomnen, der har ret til fravær efter barselsloven, inden for de 48 måneder, jf. § 18 b, stk. 2, 2. pkt., kan modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsøger.

Forslaget tager sigte på midlertidig orlov fra uddannelsen for at holde fravær efter barselsloven, hvor tilskadekomne har til hensigt at genoptage uddannelsen.

Bestemmelsen vil svare til de muligheder, der er for at få SU i forbindelse med orlov fra en uddannelse, på grund af fravær efter barselsloven i forbindelse med fødsel eller adoption. Det vil dog også være muligt at holde sorgorlov, selvom dette ikke er muligt med SU. Muligheden for at få uddannelsesgodtgørelse under orlov på grund af fravær efter barselsloven vil gælde i forhold til alle de typer af orlov, der giver ret til fravær efter barselsloven. Det vil sige både den ret til fravær, der ligger før og efter fødslen, adoptionsorlov og sorgorlov. Derimod vil der ikke være mulighed for at holde orlov til pasning af alvorligt sygt barn, da denne type orlov ikke giver forældrene ret til fravær, men kun kan holdes efter aftale med en arbejdsgiver. Der vil heller ikke være mulighed for at holde pleje- eller pasningsorlov til pasning af en alvorligt syg eller døende nærtstående, da der heller ikke er ret til fravær hertil efter barselsloven.

Tilskadekomne vil ikke være afskåret fra at udnytte sin ret til fravær efter barselsloven ud over 9 henholdsvis 12 måneder, men det vil i så fald blive uden uddannelsesgodtgørelse. Efter endt orlov genoptages udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse.

Det skal bemærkes, at tilskadekomne evt. vil kunne have ret til barselsdagpenge, hvis barselslovens beskæftigelseskrav

er opfyldt – f.eks. ved at tilskadekomne er elev i lønnet praktik. Elevens løn eller barselsdagpenge vil blive fradraget i uddannelsesgodtgørelsen, jf. forslaget til § 18 b, stk. 4, og en arbejdsgiver, der udbetaler løn, vil kunne få refusion for barselsdagpenge.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 4. pkt., at afgørelsen efter 1. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder.

Forslaget medfører, at uddannelsesgodtgørelsen vil stoppe med udgangen af den måned, hvor orloven begynder, uanset om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først træffer afgørelsen senere. Den uddannelsesgodtgørelse, der måtte være blevet udbetalt i perioden fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder og indtil afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse træffes, vil kunne kræves tilbagebetalt, jf. forslaget til § 18 f, stk. 1.

Det foreslås i § 18 d, stk. 3, 1. pkt., at tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked med lægelig dokumentation, hvis tilskadekomne på grund af længevarende sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage.

Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i § 18 d, stk. 7, forventes der at blive fastsat nærmere regler om krav til den lægelige dokumentation. Det forventes, at der bl.a. vil blive stillet krav om, at dokumentationen skal indeholde lægens vurdering af, hvornår tilskadekomne kan deltage i uddannelsen igen.

Det forventes, også, at der vil blive fastsat regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledningsforpligtelse i sådanne sager, herunder om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved modtagelse af lægeerklæringen skal vejlede om risikoen for at miste uddannelsesgodtgørelsen ved sygdom i mere end 6 måneder eller i mere end 30 dage for 4. gang.

Straks skal forstås som uden ugrundet ophold.

Det foreslås i § 18 d, stk. 3, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 6 måneder i sammenhæng eller i mere end 30 dage for 4. gang.

Bestemmelsen medfører, at tilskadekomne i løbet af uddannelsen vil kunne få uddannelsesgodtgørelse under sygdom i op til 6 måneder i en sammenhængende periode. Tilskadekomne vil ligeledes kunne få uddannelsesgodtgørelse under sygdom i mere end 30 dage op til 3 gange uden at miste uddannelsesgodtgørelsen. 4. gang tilskadekomne er syg i mere end 30 dage mister vedkommende uddannelsesgodtgørelsen. Bestemmelsen indebærer ikke, at de angivne 4 sygdomsperioder af 30 dage vil skulle ligge inden for et år. Hvis tilskadekomne er syg i mere end 6 måneder i sammenhæng eller i mere end 30 dage for 4. gang, vil uddannelsesgodtgørelsen stoppe, og tilskadekomne vil ikke længere være en del af ordningen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle vejlede den tilskadekomne om muligheden for at søge sygedagpenge, herunder om, at den pågældende selv skal henvende sig til kommunen for at søge om sygedagpenge og fristen herfor.

Der vil være ret til sygedagpenge for en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, hvis betingelserne for sygedagpenge i øvrigt er opfyldt. Tilskadekomne vil evt. senere kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse igen, jf. § 18 d, stk. 6. Tilskadekomne vil også kunne fortsætte på uddannelsen uden uddannelsesgodtgørelse, i det omfang dette er muligt efter de almindelige regler for uddannelsen.

Hvis der efter tilskadekomnes raskmelding er en periode, hvor tilskadekomne på grund af forhold, som ikke skyldes tilskadekomnes sygdom, ikke kan deltage i uddannelsen, vil der ikke skulle træffes afgørelse om ophør af uddannelsesgodtgørelse. Det vil være tilfældet, hvis tilskadekomne på grund af uddannelsens tilrettelæggelse må afvente at genoptage uddannelsen til næste semesterstart. I så fald skyldes tilskadekomnes manglende deltagelse i uddannelsen ikke sygdom, og tilskadekomne vil derfor kunne få uddannelsesgodtgørelse i perioden fra raskmeldingen og indtil uddannelsen kan genoptages.

Det foreslås i § 18 d, stk. 3, 3. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ligeledes træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne orienterer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om sygdom, der forventes at indebære fravær fra uddannelsen i mere end 6 måneder.

Forslaget medfører, at hvis tilskadekomne giver besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med lægelig dokumentation om, at vedkommende forventes at være syg i mere end 6 måneder, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører. Afgørelsen vil i så fald kunne træffes inden tilskadekomne har været syg i seks måneder.

Det foreslås i § 18 d, stk. 3, 4. pkt., at afgørelsen efter 2. og 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelsen.

Bestemmelsen medfører, at tilskadekomne vil kunne modtage uddannelsesgodtgørelse i den periode, der går fra, at vedkommende har givet besked om forventet sygdom i mere end 6 måneder eller har været syg i mere end 6 måneder eller mere end 30 dage for fjerde gang, og indtil afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse træffes.

Det foreslås i § 18 d, stk. 4, 1. pkt., at tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke er studieaktiv eller hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen.

Straks skal forstås som uden ugrundet ophold.

Det forventes, at der med hjemmel i den foreslåede § 18

d, stk. 7, efter drøftelse med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil blive fastsat nærmere regler om, hvordan tilskadekomne skal give besked om sin manglende studieaktivitet og om udskrivelse fra uddannelsen. Afhængig af, hvordan oplysningerne kan gives mest hensigtsmæssigt, vil der f.eks. kunne blive fastsat regler om, at oplysningerne skal gives elektronisk og skal attesteres af den pågældende uddannelsesinstitution. Der henvises til forslaget til § 18 d, stk. 7, og bemærkningerne hertil.

Det vil være uddannelsesstedet, der skal afgøre, om tilskadekomne er studieaktiv på baggrund af de regler om studieaktivitet, der gælder for den pågældende uddannelse. Kravene til studieaktivitet er forskellige på forskellige uddannelser. Tilskadekomne vil derfor skulle give besked om manglende studieaktivitet, når uddannelsesinstitutionen har afgjort, at vedkommende ikke længere er studieaktiv. Tilskadekomne vil dog også skulle give besked, når vedkommende selv godt ved, at vedkommende ikke opfylder kravene til studieaktivitet, uanset om uddannelsesinstitutionen har truffet en afgørelse om det. Det vil f.eks. kunne være i tilfælde af, at tilskadekomne har besluttet sig for ikke at følge uddannelsen mere, men ikke har givet besked herom til uddannelsesinstitutionen.

Den foreslåede bestemmelse vil både omfatte de tilfælde, hvor tilskadekomne udskrives af uddannelsen på eget initiativ og de tilfælde, hvor det er uddannelsesinstitutionen, der beslutter at udskrive tilskadekomne.

Det foreslås i § 18 d, stk. 4, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne ikke er studieaktiv eller er udskrevet af uddannelsen.

Forslaget medfører, at hvis tilskadekomne ikke opfylder betingelserne for at være studieaktiv ifølge reglerne om studieaktivitet for den pågældende uddannelse, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om at stoppe udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse. Det vil være den enkelte uddannelsesinstitution, der afgør, hvorvidt tilskadekomne er studieaktiv, og fra hvornår tilskadekomne ikke længere er studieaktiv.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil ligeledes skulle stoppe udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse, hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen inden udløbet af den periode, som uddannelsesgodtgørelsen er tilkendt for, jf. § 18 b, stk. 2. Det vil både gælde i de tilfælde, hvor tilskadekomne udskrives af uddannelsen på eget initiativ og de tilfælde, hvor det er uddannelsesinstitutionen, der beslutter at udskrive tilskadekomne.

En afgørelse om stop for udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 4, vil betyde, at tilskadekomne ikke længere er en del af ordningen med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 d, stk. 4, 3. pkt., at afgørelsen har virkning fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller

den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen, når tilskadekomne forinden dette tidspunkt var studieaktiv.

Forslaget indebærer, at uddannelsesgodtgørelsen vil stoppe med udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller hvis tilskadekomne har været studieaktiv helt frem til udskrivelsen, den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen, uanset, om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først træffer afgørelsen senere. Den uddannelsesgodtgørelse, der måtte være blevet udbetalt i perioden indtil afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse træffes, vil kunne kræves tilbagebetalt, jf. forslaget til § 18 f, stk. 1.

Hvis tilskadekomne ikke gennemfører uddannelsen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter de almindelige regler herom. Der vil i så fald skulle foretages en konkret vurdering af, om, og i givet fald, hvordan de opnåede kompetencer fra den delvist gennemførte uddannelse påvirker tilskadekomnes erhvervsevnetab. De kompetencer tilskadekomne har nået at få på uddannelsen, vil evt. kunne have forbedret tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt.

Hvis tilskadekomne ikke på anden måde udnytter sin resterhvervsevne, vil det efter reglerne om tabsbegrænsningspligt kunne få betydning for udmålingen af erstatningen. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at tilskadekomne ikke i tilstrækkelig grad har medvirket til at afklare eller forbedre erhvervsevnen ved at gennemføre uddannelsen, kan dette medføre, at erstatningen for tab af erhvervsevne nedsættes, eller at tilskadekomne slet ikke vil have ret til erstatning. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring må i den forbindelse se på, hvorfor tilskadekomne ikke har gennemført uddannelsen, og i hvilket omfang tilskadekomne vurderes at kunne have gennemført uddannelsen. Hvis det under uddannelsen f.eks. viser sig, at tilskadekomne som følge af arbejdsskaden alligevel ikke har helbredet til at kunne gennemføre hele uddannelsen, vil det tale for, at tilskadekomne ikke af den grund kan antages at have undladt at forbedre sin erhvervsevne. Skyldes den manglende gennemførelse i stedet, at tilskadekomne f.eks. ikke finder uddannelsen tilstrækkeligt udfordrende eller interessant, vil det kunne tale for, at tilskadekomne ikke har gjort tilstrækkeligt for at forbedre sin erhvervsevne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i vurderingen af tabsbegrænsningspligten i øvrigt skulle inddrage, i hvilket omfang tilskadekomne i øvrigt udnytter sin resterhvervsevne. Det vil således fortsat være muligt for tilskadekomne, som fortsat har arbejdsevne, at vælge at tage f.eks. ufaglært job i stedet for at færdiggøre uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse. For nærmere oplysninger om tabsbegrænsningspligten henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 17, stk. 4, i lovforslagets § 1, nr 8.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse vejlede tilskadekomne om, hvilken betydning det kan få for vurderingen af ved-

kommendes tabsbegrænsningspligt, hvis uddannelsen ikke gennemføres.

Det foreslås i § 18 d, stk. 5, at tilskadekomne straks skal give besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om overgang til social pension, jf. lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til at modtage pension, jf. 1. pkt.

Forslaget medfører, at hvis tilskadekomne undervejs i uddannelsen vælger at overgå til pension, jf. lov om social pension eller lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., vil vedkommende ikke længere kunne modtage uddannelsesgodtgørelse. Det vil være tilskadekomne, der skal give besked herom til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med overgangen. Da det ikke længere er muligt at få tilkendt førtidspension efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., vil bestemmelsen for tilskadekomne omfattet af denne lov alene være relevant i den situation, hvor en person har fået invaliditetsydelse og herefter vælger at overgå til at modtage førtidspension. Baggrunden for forslaget er, at det ikke anses for sandsynligt, at tilskadekomne vil komme i beskæftigelse efter endt uddannelse, hvis vedkommende vil overgå til førtidspension, seniorpension eller tidlig pension. Formålet med at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse vil derfor som udgangspunkt ikke længere være opfyldt, hvis tilskadekomne overgår til pension, og det foreslås derfor, at udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse stoppes.

Forslaget medfører videre, at en tilskadekomne f.eks. vil kunne ansøge om ret til tidlig pension og få truffet afgørelse herom uden, at dette har betydning for, om personen modtager uddannelsesgodtgørelse, men pågældende vil ikke kunne modtage tidlig pension samtidig med uddannelsesgodtgørelse. Uddannelsesgodtgørelsen vil således skulle stoppe ved overgang til pension.

Med overgang til at modtage pension menes det tidspunkt, som pensionen udbetales med virkning fra. Det vil i forhold til f.eks. førtidspension og seniorpension som udgangspunkt være den 1. i måneden efter, at der er truffet afgørelse om tilkendelse af førtidspension eller seniorpension. Men det vil kunne være et tidligere tidspunkt i de tilfælde, hvor pensionen tilkendes med tilbagevirkende kraft.

Tilskadekomne vil være forpligtet til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis vedkommende overgår til pension, jf. forslaget til ændringen af § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, i § 1, nr. 49. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne kræve uddannelsesgodtgørelse tilbagebetalt for en periode, hvor tilskadekomne er tilkendt pension, jf. forslaget til § 18 f, stk. 1.

En tilskadekomne, der f.eks. får efterbetalt førtids- eller

seniorpension på baggrund af tilkendelse med tilbagevirkende kraft, vil skulle oplyse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om tilkendelsen, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil herefter skulle kræve tilbagebetaling af uddannelsesgodtgørelse for perioden, hvor der udbetales pension.

Det foreslås i § 18 d, stk. 6, at i tilfælde, hvor uddannelsesgodtgørelsen er ophørt, jf. stk. 2-4, vil tilskadekomne én gang på ny kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a.

Forslaget medfører, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle foretage en ny vurdering af, om tilskadekomne opfylder betingelserne for at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, og træffe en ny afgørelse herom, jf. § 18 a. Den nye vurdering forudsætter, at der ikke er truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne for den eller de pågældende arbejdsskader efter et tidligere ophør af uddannelsesgodtgørelse. Der vil ligeledes skulle indhentes en ny vurdering fra kommunen i forhold til uddannelsesvalg, jf. § 18 a, stk. 2, herunder bl.a. om, hvorvidt tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen. Hvis tilskadekomne på ny tilkendes uddannelsesgodtgørelse og senere mister retten til uddannelsesgodtgørelse igen, vil det ikke være muligt at blive visiteret ind i ordningen en 3. gang.

Tilskadekomne vil uanset en ny visitation til uddannelsesgodtgørelse maksimalt kunne modtage uddannelsesgodtgørelse i 48 måneder, jf. § 18 b, stk. 2.

Det foreslås i § 18 d, stk. 7, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfølgning på tilskadekomnes deltagelse i uddannelsen, herunder krav til dokumentationen for tilskadekomnes deltagelse, orlov eller sygdom, opgørelsen af de 6 måneders sygdom, jf. stk. 3, og tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse og konsekvenserne ved manglende overholdelse heraf.

Det forventes, at der efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil blive fastsat de nødvendige nærmere regler herom i en ny bekendtgørelse om uddannelsesgodtgørelse. Formålet med reglerne vil være at sikre, at tilskadekomne ikke får uddannelsesgodtgørelse i lang tid uden at være indskrevet på uddannelsen og studieaktiv. Reglerne forventes at ville indeholde de nødvendige nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings løbende indhentelse af oplysninger om, hvorvidt tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, studieaktiv, syg eller på orlov.

Afhængig af, hvordan oplysningerne kan indhentes mest hensigtsmæssigt, vil der f.eks. kunne blive fastsat regler om, at oplysningerne kan indhentes elektronisk direkte fra uddannelsesinstitutionen eller via en elektronisk erklæring, som tilskadekomne kan underskrive med Nem-id/Mit-id, og at erklæringen skal attesteres af den pågældende uddannelsesinstitution elektronisk. Det forventes også, at der vil blive fastsat regler om, at oplysningerne skal indhentes efter en nærmere fastsat kadence på f.eks. hver 6. måned. Herudover

forventes det, at der vil blive fastsat regler om, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal følge op, hvis tilskadekomne er syg. Opfølgningen vil f.eks. kunne bestå af et vejledningsbrev til tilskadekomne, hvor vedkommende gøres opmærksom på, at der er risiko for at miste retten til uddannelsesgodtgørelse ved sygdom i mere end 6 måneder eller mere end 30 dage for 4. gang og mulighederne for at søge sygedagpenge.

Der vil, i det omfang der måtte være behov for det, ligeledes blive fastsat regler om opgørelsen af de 6 måneders sygdom herunder om, at de første 30 dages sygdom skal indgå i opgørelsen, og at der skal være tale om én sygdomsperiode af 6 måneders varighed.

For så vidt angår de nærmere regler om tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse, forventes der at blive fastsat regler, som kan understøtte, at tilskadekomne hurtigst muligt søger optagelse på en uddannelse og giver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de nødvendige oplysninger i sagen. Det kan f.eks. være regler om, at tilskadekomne skal søge optagelse på uddannelsen snarest muligt efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse, jf. § 18 a og sende dokumentation for sin optagelse og dato for studiestart til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det forventes også, at der vil blive fastsat nærmere regler om krav til tilskadekomnes meddelelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om studieaktivitet, udskrivning af uddannelsen, sygdom og orlov. Det forventes også, at der vil blive fastsat de nødvendige regler om, hvordan tilskadekomne kan anmode om forlængelse af perioden med uddannelsesgodtgørelse inden for de 48 måneder i tilfælde af bl.a. orlov på grund af fravær efter barselsloven.

(Til § 18 e)

I sager om arbejdsulykker, hvor arbejdsgiveren har tegnet forsikring hos et arbejdsulykkesforsikringsselskab vil det normalt være forsikringsselskabet, der udbetaler erstatning og godtgørelse, og i sager om erhvervssygdomme vil det være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslås i § 18 e, stk. 1, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelse.

Bestemmelsen medfører, at det vil være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der udbetaler uddannelsesgodtgørelsen i alle sager om uddannelsesgodtgørelse. Det vil også gælde i sager om arbejdsulykker, hvor arbejdsgiveren har tegnet forsikring hos et arbejdsulykkesforsikringsselskab. Det foreslås i § 18 e, stk. 3, at forsikringsselskaberne i stedet vil skulle refundere den andel af uddannelsesgodtgørelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som de ellers skulle have udbetalt. Der henvises for nærmere herom til forslaget til § 18 e, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Uddannelsesgodtgørelsen vil være skattepligtig.

Det forventes, at det vil blive indarbejdet i Beskæftigelsesministeriets samarbejdsaftale med Arbejdsmarkedets

Erhvervssikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får dækket den statslige del af uddannelsesgodtgørelsen, jf. § 18 e, stk. 2, ved at søge om refusion for udbetalingen af denne del af godtgørelsen fra finanslovskonto 17.23.41. Uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 e, stk. 2, 1. pkt., at statens andel af uddannelsesgodtgørelsen svarer til en månedlig takst på 17.655 kr. pr. deltager i ordningen (2024-niveau).

Det fremgår af forslaget til § 18 b, stk. 4, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som udgangspunkt vil skulle fradrage øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen, inden den udbetales. I det omfang sådanne fradrag måtte medføre, at den udbetalte uddannelsesgodtgørelse er mindre end den andel, staten skal finansiere, vil staten højst skulle refundere den udbetalte uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 e, stk. 2, 2.-5. pkt., at beløbet reguleres en gang om året pr. 1. januar med 1,7 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste hele kronebeløb. Det afrundende beløb danner grundlag for det kommende års satsregulering. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer.

Den årlige sats vil blive offentliggjort på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings hjemmeside.

Det forventes, at det vil blive indarbejdet i Beskæftigelsesministeriets samarbejdsaftale med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings får dækket den statslige del af uddannelsesgodtgørelsen ved at søge om refusion for udbetalingen af denne del af godtgørelsen fra finanslovskonto 17.23.41. Uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 e, stk. 3, at differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2, finansieres af

- 1) forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikring, folkekirken, regioner og kommuner, der ikke har tegnet forsikring, jf. § 48, stk. 5, og institutioner, der er omfattet af statens adgang til selvforsikring, jf. § 48, stk. 5, for så vidt angår sager om arbejdsulykker, der vedrører de pågældende,
- 2) Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som en del af bidraget til finansiering af udgifter ved erhvervs sygdomme, jf. § 55, for så vidt angår sager om anmeldte erhvervs sygdomme, og
- 3) staten i sager om arbejdsulykker, der er en følge af arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022, jf. § 49, stk. 9.

Forslaget indebærer, at i sager om arbejdsulykker vil den selvforsikrede arbejdsgiver, den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab eller staten i sager om arbejdsulykker, der er en følge af arbejdsrelaterede vaccina-

tioner mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022, skulle finansiere differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2. I sådanne sager vil det normalt være den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet, der udbetaler erstatning og godtgørelse for arbejdsgiveren efter arbejdsskadesikringsloven.

Det fremgår af forslaget til § 18 b, stk. 4, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som udgangspunkt vil skulle fradrage øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen, inden den udbetales. Det betyder, at den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, der omtales i stk. 3, vil være den godtgørelse, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fastsætter, jf. § 18 b, fratrukket den øvrige A- og B-indkomst, der vil skulle fratrækkes efter de regler, der fastsættes herom, jf. § 18 b, stk. 5. Fra den udbetalte uddannelsesgodtgørelse trækkes herefter den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten vil skulle finansiere i henhold til taksten. Det tilbageværende beløb, vil være det, som den finansieringspligtige, jf. nr. 1-3 vil skulle refundere til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I de tilfælde, hvor fradraget af øvrig A- og B-indkomst er så stort, at den statslige takst vil dække den fulde udgift til uddannelsesgodtgørelse, vil den finansieringspligtige, jf. nr. 1-3 fortsat kunne betragtes som part i sagen, selvom de ikke har udgifter til ordningen. Det skyldes, at afgørelser om uddannelsesgodtgørelse vil være en del af den samlede arbejdsskadesag og kan have betydning for den endelige udmåling af erstatning. Den selvforsikrede arbejdsgiver og forsikringsselskabet vil derfor fortsat have en interesse i sagen, selvom de ikke har en udgift til uddannelsesgodtgørelsen.

Med hjemmel i det foreslåede § 18 e, stk. 5, forventes der at blive fastsat nærmere regler om fordeling, acountobetaling og efterregulering af finansieringen fra de finansieringspligtige. Reglerne forventes at komme til at svare til den gældende model for opkrævning af betaling for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og Ankestyrelsens administration af forhold, der er omfattet af lov om arbejdsskadesikring m.v., jf. lovens § 59, stk. 1 og 5. Det vil sige, at der forventes at blive fastsat regler om, at finansieringen af uddannelsesgodtgørelse i sager om arbejdsulykker opkræves acounto primo det år, hvor udgifterne afholdes, hos den finansieringspligtige, med efterregulering i det efterfølgende år.

Arbejdsskadesikringslovens bestemmelser om håndtering af de tilfælde, hvor en sikringspligtig arbejdsgiver ikke har tegnet forsikring, vil også gælde i forhold til uddannelsesgodtgørelse. I forhold til lovens § 52 betyder det, at hvis der foreligger en arbejdsulykke, og arbejdsgiveren har undladt at opfylde sin sikringspligt ved at tegne forsikring, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 52, stk. 1, betale forskudsvis de udgifter, arbejdsulykkesforsikringsselskabet skulle have afholdt til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 e, stk. 3. Det vil sige differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse og den andel af uddan-

nelsesgodtgørelsen, som staten finansierer. Den sikringspligtige arbejdsgiver, som ikke har tegnet forsikring, vil skulle refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de udbetalte beløb, medmindre Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, at der har foreligget sådanne undskyldende omstændigheder, at den pågældende helt eller delvist bør fritages for betaling.

Det foreslås i § 18 e, stk. 4, 1. pkt., at ved tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse på baggrund af flere arbejdsskader, er det den finansieringspligtige for den sidst anmeldte arbejdsskade, som finansierer udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 a, stk. 2, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som en del af visitationen til uddannelsesgodtgørelse vil skulle vurdere, om tilskadekomne forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader. I de tilfælde, hvor tilskadekomne visiteres til ordningen og får tilkendt uddannelsesgodtgørelse på baggrund af flere arbejdsskader, vil udgangspunktet med forslaget være, at den finansieringspligtige for den sidst anmeldte arbejdsskade vil skulle finansiere udgifterne til uddannelsesgodtgørelsen.

Det foreslås i § 18 e, stk. 4, 2. pkt., at er arbejdsskaderne anmeldt samtidig, er det den finansieringspligtige for den arbejdsskade, der medfører det største mén, som finansierer udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 a, stk. 2, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som en del af visitationen til uddannelsesgodtgørelse vil skulle vurdere, om tilskadekomne forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader. I de tilfælde, hvor tilskadekomne visiteres til ordningen og får tilkendt uddannelsesgodtgørelse på baggrund af flere arbejdsskader, vil udgangspunktet være, at den finansieringspligtige for den sidst anmeldte arbejdsskade vil skulle finansiere udgifterne til uddannelsesgodtgørelsen, jf. 2. pkt. Hvis arbejdsskaderne er anmeldt samtidig, foreslås det, at den finansieringspligtige for den arbejdsskade, der medfører det største mén, vil skulle finansiere udgifterne til uddannelsesgodtgørelsen. Hvis det forventede mén f.eks. vurderes at bestå af 10 pct. mén fra en erhvervssygdom og 5 pct. mén fra en arbejdsulykke, som er anmeldt samtidigt, vil uddannelsesgodtgørelsen skulle finansieres af erhvervssygdomssagen.

Det foreslås i § 18 e, stk. 4, 3. pkt., at i andre tilfælde, hvor der er tvivl om, hvilken sikringspligtig arbejdsgiver, der skal afholde udgiften, jf. stk. 3, fordeles udgiften efter de regler, der er fastsat i medfør af stk. 5.

Bestemmelsen vil tage sigte på tilfælde, hvor det hverken er muligt at fastslå, hvilken arbejdsskade der er anmeldt først, eller hvilken arbejdsskade der medfører det største mén. Det vil f.eks. kunne være i tilfælde af, at flere ulykker med samme méngrad anmeldes samtidig. I disse tilfælde vil ud-

giften skulle fordeles efter de nærmere regler, der forventes fastsat herom med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i stk. 5. Det forventes, at der vil blive fastsat regler, som giver mulighed for at fordele udgiften blandt de finansieringspligtige i den konkrete sag.

Det foreslås i § 18 d, stk. 5, at beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om administration og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, herunder om refusion fra staten, jf. stk. 2, og fordeling, acontobetaling og efterregulering af finansieringen fra de finansieringspligtige, jf. stk. 3 samt refusion af tilbagebetalt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 f, stk. 2.

Det forventes, at der vil blive fastsat nærmere regler herom i en ny bekendtgørelse om uddannelsesgodtgørelse. Reglerne vil blive fastsat efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forventes at komme til at indeholde de mere præcise rammer for administration af ordningen.

Det forventes, at reglerne om fordeling, acontobetaling og efterregulering af finansieringen fra de finansieringspligtige vil komme til at svare til den gældende model for opkrævning af betaling for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og Ankestyrelsens administration af forhold, der er omfattet af lov om arbejdsskadesikring m.v., jf. lovens § 59, stk. 1 og 5. Det vil sige, at der forventes at blive fastsat regler om, at finansieringen af uddannelsesgodtgørelse i sager om arbejdsulykker opkræves aconto primo det år, hvor udgifterne afholdes, hos den finansieringspligtige efter stk. 3 med efterregulering i det efterfølgende år. Det forventes, at der ved behov vil blive fastsat overgangsregler for den første acontoopkrævning, herunder om hvornår opkrævningen skal ske og på hvilket grundlag.

Det forventes også, at der i bekendtgørelsen bliver fastsat regler om, hvilken finansieringspligtig, der vil skulle finansiere udgiften til uddannelsesgodtgørelse, hvis der er tvivl herom. Det vil være i tilfælde, hvor det hverken er muligt at fastslå, hvilken arbejdsskade, der er anmeldt først, eller hvilken arbejdsskade, der medfører det største mén, jf. stk. 4. Det vil f.eks. kunne være i tilfælde af, at flere ulykker med samme méngrad anmeldes samtidig. Det forventes, at der vil blive fastsat regler som giver mulighed for at fordele finansieringen blandt de finansieringspligtige i den konkrete sag.

(Til § 18 f)

Det foreslås i § 18 f, stk. 1, 1. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelsen, for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt, jf. dog § 44, stk. 5, 1. pkt.

Med bestemmelsen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne kræve uddannelsesgodtgørelse tilbagebetalt, hvis tilskadekomne har fået udbetalt uddannelsesgodtgørelse i en periode, hvor tilskadekomne slet ikke skulle have haft godtgørelsen eller i en periode, hvor tilskadekomne har fået

udbetalt for meget, uanset om tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelsen i god tro. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne kræve uddannelsesgodtgørelsen tilbagebetalt for hele den periode, hvor tilskadekomne ikke skulle have haft godtgørelsen eller har fået for meget. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil f.eks. kunne kræve uddannelsesgodtgørelsen tilbagebetalt for den periode, der går, fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne er blevet udskrevet af uddannelsen og indtil, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får stoppet udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse.

Henvisningen til § 44, stk. 5, 1. pkt. medfører, at i de tilfælde, hvor Ankestyrelsen efter en klage ændrer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om uddannelsesgodtgørelse til et afslag efter, at tilskadekomne er startet på uddannelsen og modtager uddannelsesgodtgørelse, vil tilskadekomne som udgangspunkt ikke skulle tilbagebetale godtgørelsen, medmindre der vil kunne træffes afgørelse om tilbagebetaling, jf. § 40 a.

Det foreslås i § 18 f, stk. 1, 2. pkt., at tilbagebetalingsbeløbet kan opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra den finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, til tilskadekomne.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 e, stk. 1, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle udbetale uddannelsesgodtgørelse til tilskadekomne, som tager en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle udbetale godtgørelsen i både erhvervs sygdomssager og arbejdsulykkesager. Som en konsekvens af dette foreslås det, at det i tilfælde af tilbagebetaling af uddannelsesgodtgørelse ligeledes vil skulle være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der opkræver tilbagebetalingsbeløbet. Tilbagebetalingsbeløbet vil dog også kunne modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra den finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, til tilskadekomne.

Det foreslås i § 18 f, stk. 2, 1. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som den finansieringspligtige har afholdt, jf. § 18 e, stk. 3, og herefter den del af det tilbagebetalte beløb, som staten har afholdt, jf. § 18 e, stk. 2. Ifølge forslaget til § 18 e, stk. 3, vil den selvforsikrede arbejdegiver, arbejdsgevivers arbejdsulykkesforsikringsselskab eller staten i sager om arbejdsulykker, der er en følge af arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022, skulle finansiere differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse og statens takst i sager om arbejdsulykker. For så vidt angår sager om anmeldte erhvervs sygdomme vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansiere differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse og statens takst som en del af bidraget til finansiering af udgifter ved erhvervs sygdomme, jf. § 55,

Forslaget til § 18 f, stk. 2, 1. pkt., vil medføre, at i de tilfælde, hvor tilskadekomne har tilbagebetalt uddannelsesgodtgørelse, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først skulle refundere den del af beløbet, som den finansieringspligtige har afholdt, jf. § 18 e, stk. 3. Tab som følge af manglende tilbagebetaling fra tilskadekomne afholdes således først af den statslige takst, jf. § 18 e, stk. 2, og dernæst af den finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3.

Det foreslås i § 18 f, stk. 2, 2. pkt., at foretager de finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, modregningen efter stk. 1, refunderer de den del af det tilbagebetalte beløb, som ikke vedrører deres udgifter, jf. § 18 e, stk. 3, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter refunderer staten.

Bestemmelsen har til formål at tage højde for de situationer, hvor tilskadekomne tilbagebetaler for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse ved, at den finansieringspligtige modregner i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse. I så fald vil den finansieringspligtige skulle videresende den del af det modregnede beløb, som ikke vedrører den finansieringspligtiges udgifter til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil herefter sørge for at refundere staten for den del af beløbet, som staten har afholdt. Den del af den for meget udbetalte uddannelsesgodtgørelse, som den finansieringspligtige selv har afholdt, vil de beholde.

(Til § 18 g)

Det foreslås i § 18 g, at for tilskadekomne, som har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervssevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alene vil skulle træffe afgørelse om erhvervssevnetab, hvis tilskadekomne fremlægger nye oplysninger, som giver en vis sandsynlighed for at tilskadekomne på trods af den nye uddannelse fortsat vil have nedsat erhvervssevne, og at dette vil skyldes arbejdsskaden.

Dokumentationen vil f.eks. kunne bestå af relevante lægefaglige oplysninger om de aktuelle helbredsmæssige forhold eller personskaden. Dokumentationen vil f.eks. kunne bestå i ny lægeerklæring, udskrift af lægejournal eller behandlerjournal, som indeholder oplysninger om den relevante skade og relaterer skaden til de helbredsmæssige eller erhvervs-mæssige følger af arbejdsskaden.

Dokumentationen vil ligeledes kunne bestå i f.eks. udskrift fra kommunale akter, udtalelse fra arbejdsgeviver, afgørelse fra forsikringsselskab eller myndigheder, som beskriver de aktuelle erhvervs-mæssige forhold relateret til følger af arbejdsskaden. Det vil f.eks. kunne være nye oplysninger fra

kommunen om, at tilskadekomne er tilkendt førtidspension helt eller delvist på grund af følgerne af arbejdsskaden.

Det vil være en forudsætning, at de nye oplysninger giver en vis sandsynlighed for, at tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervmæssige forhold vil kunne føre til en afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne. I sådanne situationer vil tilskadekomne have krav på, at få truffet afgørelse om tab af erhvervsevne.

Reglerne om erstatning for tab af erhvervsevne i lovens § 17 foreslås ændret i lovforslagets § 1, nr. 6-11, og der henvises til bemærkningerne hertil vedr. erstatning for tab af erhvervsevne.

Tabet af erhvervsevne vil blive vurderet ud fra tilskadekomnes samlede kompetencer. Tilskadekomne vil med uddannelsen som udgangspunkt have opnået nye kompetencer og må antages fremadrettet som udgangspunkt at kunne opnå fuldtidsbeskæftigelse på ordinære vilkår med uddannelsen. Dette vil der skulle lægges vægt på i vurderingen af erhvervsevnetabet. Det forventes, at tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde vil blive højere end uden uddannelsen. Det forventes derfor også, at tabet af erhvervsevne efter endt uddannelse vil være lavere end uden den nye uddannelse, hvorefter erstatningen ligeledes vil blive lavere. Indtjeningssevnen og dermed erhvervsevnetabets størrelse vil skulle fastsættes uden hensyn til, om tilskadekomne umiddelbart kommer i beskæftigelse efter uddannelsen. Hvis skaden er blevet forværret i løbet af uddannelsesforløbet, vil det ligeledes indgå i vurderingen af erhvervsevnetabet.

(Til § 18 h)

Det er i dansk ret et grundlæggende princip, at man som udgangspunkt ikke kan modtage en offentlig ydelse for en periode, der er dækket af en anden offentlig ydelse eller anden indtægt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 18 h, stk. 1, at tilskadekomne, der modtager uddannelsesgodtgørelse, ikke har ret til anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

Det betyder, at når en person modtager uddannelsesgodtgørelse, vil personen f.eks. ikke kunne få udbetalt kontanthjælp, arbejdsløshedsdagpenge eller ledighedsydelse, fordi ydelsen vil dække samme formål i form af at udgøre et forsørgelsesgrundlag.

En person, der i forvejen modtager seniorpension eller førtidspension efter lov om social pension eller efter lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., der vurderes at være i målgruppen for uddannelsesgodtgørelse, vil skulle gøre sin seniorpension eller førtidspension hvilende, inden pågældende begynder at modtage uddannelsesgodtgørelse.

Hvis personen modtager førtidspension efter de gamle førtidspensionsregler i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., tilkendes der invaliditetsydelse, jf. § 21 i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., når pensionen gøres hvilende. Invaliditetsydelse ydes som et tilskud til personer, der har erhvervmæssigt arbejde i så stort et omfang, at de ikke kan modtage førtidspension, selv om de helbredsmæssige betingelser herfor er opfyldt. En person, der modtager invaliditetsydelse, vil derfor samtidig godt kunne modtage uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 h, stk. 2, at uanset stk. 1, kan der udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barseldagpenge efter barselsloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til tilskadekomne, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for de pågældende ydelser.

Det betyder, at der vil kunne udbetales sygedagpenge, barseldagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under barsel eller sygdom, selv om der udbetales uddannelsesgodtgørelse under uddannelsen. Det vil f.eks. være relevant, hvis en person undervejs i sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har en periode som elev i lønnet praktik, hvor personen bliver syg eller går på barsel, og dermed får ret til sygedagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb fra kommunen eller barseldagpenge fra Udbetaling Danmark, idet en elev i lønnet praktik opfylder sygedagpengelovens henholdsvis barselslovens beskæftigelseskrav.

Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som sygedagpenge, barseldagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesgodtgørelsen nedsættes i forhold til de udbetalte sygedagpenge/barseldagpenge/ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb/løn under sygdom eller barsel, jf. forslag til § 18 b, stk. 4, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden udbetalingen af den månedlige uddannelsesgodtgørelse fradrager øvrig A- og B-indkomst fra den foregående måned i henhold til indkomstregistret.

Til nr. 17

Efter § 19 i arbejdsskadesikringsloven har en efterladt ægtefælle eller samlever under visse betingelser ret til et overgangsbeløb på 115.000 kr., hvis en arbejdsskade har medført døden. Efterlader afdøde sig ikke en ægtefælle eller samlever, der er berettiget til overgangsbeløb, kan overgangsbeløbet tilkendes en anden efterladt person, når særlige omstændigheder taler for det. Beløbet reguleres årligt og udgør 191.000 kr. i 2024. Størrelsen af overgangsbeløbet i arbejdsskadesikringsloven er det samme som i erstatningsansvarsloven.

Det foreslås, at i § 19, stk. 1, 1. pkt., at ændre »115.000 kr.« til: »191.000 kr. (2024-niveau).«

Forslaget er en konsekvens af forslaget til § 24, stk. 10, hvorefter der indføres et nyt grundniveau for lovens satser, herunder satsen for maksimal årsløn m.v. Forslaget til nyt grundniveau i § 24, stk. 10, vil indebære, at der indføres et nyt grundniveau i 2024 niveau og medfører behov for justering af lovens øvrige satser, herunder satsen for overgangsbeløbet. Ændringen af størrelsen af overgangsbeløbet vil ikke have betydning for vurderingen af efterladtes ret til overgangsbeløbet. Der vil væretale om en teknisk ændring.

Til nr. 18

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 20, stk. 2, 4. pkt., og stk. 3, § 21, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 26, stk. 4, og § 42, stk. 2, at ændre ”ydelsen” til ”erstatningen”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelsen” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 19

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 43, at er efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.

Ved lovforslagets nr. 50 foreslås det, at § 43 ophæves som

følge af, at alle spørgsmål om genoptagelse inden for loven samles i § 41, herunder også spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20. Der henvises til lovforslagets nr. 47 og 48. § 43, 2. pkt. vurderes imidlertid ikke at være et genoptagelsesspørgsmål, men et spørgsmål om stillingtagen til erstatning for en ny periode. § 43, 2. pkt. foreslås derfor ikke overført til lovens § 41.

Det foreslås derfor, at der i § 20, stk. 2, indsættes som nyt 6. pkt., at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter stk. 1, inden for en frist på 5 år efter erstatningens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning.

Ordlyden i forslaget til nyt 6. pkt. i § 20, stk. 2, vil svare til ordlyden i 2. pkt. i nuværende § 43, som foreslås ophævet. Ændringen er redaktionel og medfører ikke ændringer i den retsstilling, som efterladte i dag har efter 2. pkt. i § 43. Det betyder, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, i op til 5 år efter erstatningens ophør kan få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning. Fristen på 5 år er absolut og kan ikke fraviges. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som blev lagt til grund for den oprindelige afgørelse.

Til nr. 20

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 20, stk. 3, at ændre ”Ydelse” til ”Erstatning”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelse” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1 nr. 11 og 19. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 21

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsskadeskringslovens § 21, stk. 1, at såfremt afdøde efterlader sig børn, over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn, som har den anden af sine forældre i live, ret til en løbende årlig ydelse på 10 pct. af afdødes årsløn, jf. samme lovs § 24, indtil barnets fyldte 18. år.

Retten til forsørgertabserstatning er betinget af, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet efter lov om aktiv socialpolitik. Forsørgelsespligten gælder for egne børn, uanset om de er født i eller uden for ægteskab og adoptivbørn. Forsørgelsespligten har man derimod ikke over for stedbørn. Efter praksis er det den privatretlige forsørgelsespligt, der er afgørende for, om afdøde havde forsørgelsespligt for barnet eller den unge.

Det foreslås at ændre »barnets fyldte 18. år« til »det fyldte 21. år«.

Forslaget vil medføre, at alle efterladte børn, der har ret til erstatning efter bestemmelsen, automatisk tildeles erstatning for tab af forsørger indtil det fyldte 21. år. Børn og unge i alderen fra 18 til 21 år, der har ret til erstatning efter bestemmelsen, skal således ikke længere søge om forlængelse af erstatningen for tab af forsørger, ligesom kravet om at forholdene skal tale for en forlængelse, ikke længere skal opfyldes. Med forslaget vil børn med ret til forsørgertabserstatning automatisk få ret til erstatning frem til det fyldte 21. år. Der vil således ikke længere være krav om, at de efterladte børn er under uddannelse, ligesom børnenes eventuelle egen indkomst ikke vil få betydning for retten til forsørgertabserstatning.

Forslaget indebærer ligeledes, at erstatningen også vil kunne tilkendes unge, som er fyldt 19 eller 20 år ved dødsfaldet, og tilkendes indtil deres fyldte 21. år, såfremt de opfylder betingelserne herfor, jf. § 21, stk. 1. Med forslaget vil retten til forsørgertabserstatning for unge ikke være betinget af, om de er under uddannelse eller forholdene i øvrigt.

Det foreslås endvidere i § 21, stk. 1, at ændre », over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn« til: »eller unge op til 21 år, over for hvilke den pågældende har haft forsørgelsespligt efter lov om børns forsørgelse, har hvert barn eller ung«.

Med forslaget ændres henvisningen om forsørgelsespligten fra lov om aktiv socialpolitik til lov om børns forsørgelse. Ændringen medfører, at det er den privatretlige forsørgelsespligt, der er afgørende for, om barnet eller den unge har ret til erstatning efter § 21, stk. 1. Med den gældende henvisning er det efter praksis også den privatretlige forsørgelsespligt, der er afgørende for, om afdøde i relation til det offentlige havde forsørgelsespligt over for barnet, jf. lovbemærkninger til aktivlovens § 2, lovforslag nr. L 230 af 16. april 1997, s. 5035, sp. 1. Det er således fortsat børn,

over for hvem afdøde havde forsørgelsespligt for, der har ret til erstatning efter § 21.

Dog medfører forslaget, at unge, der er fyldt 19 år, men under 21 år, når forælderen afgår ved døden, også vil kunne få tildelt erstatning frem til det 21. år, hvis afdøde havde forsørgelsespligt for barnet frem til barnet fyldte 18. år, selv om de ikke er under uddannelse. Det vil være en betingelse, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet frem til barnet fyldte 18. år.

Med forslaget ændres der ikke på, hvordan den løbende erstatning fastsættes eller beregnes. Med forslaget ændres der heller ikke på, hvordan erstatningen udbetales.

Til nr. 22 og 23

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 21, stk. 2, at mister et barn, som modtager løbende ydelse efter stk. 1, den anden af sine forældre, tilkommer der for den resterende tid barnet en årlig ydelse på 20 pct. af afdødes årsløn. Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik.

Efter de gældende regler har et barn, der efter at have mistet sin ene forælder og efterfølgende mister sin anden forælder, således ret til en årlig erstatning på 20 pct. af afdødes årsløn indtil sit 18. år. Det samme gør sig gældende for et barn, der har mistet en forælder, der stod som eneforsørger af barnet. Hvis begge forældre afgår ved døden samtidig, f.eks. som følge af trafikuheld, vil barnet have ret til 20 pct. af begges forældres årsløn, inden for maksimumårslønnen.

Det foreslås i § 21, stk. 2, 1. pkt., at indsætte efter »barn«: »eller en ung«, og efter »barnet« indsættes: »eller den unge«. Det foreslås også i § 21, stk. 2, 2. pkt., at ændre »barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik « til: »det fyldte 21. år hvert barn eller ung, for hvilket tilskadekomne havde været eneforsørger efter lov om børns forsørgelse.«

Formålet med den foreslåede ændring er således at sikre, at alle efterladte børn får erstatning i en længere periode end efter de gældende regler. Dette opnås ved at udvide perioden, hvori efterladte børn har ret til erstatning for tab af forsørger frem til deres fyldte 21. år. Med forslaget vil børn med ret til forsørgertabserstatning automatisk få ret til erstatning frem til det fyldte 21. år.

Forslaget indebærer, at børn, der mister deres anden forælder som følge af en arbejdsskade, vil have ret til løbende forsørgertabserstatning frem til deres fyldte 21. år, uanset deres økonomiske eller sociale situation. Hermed ensrettes perioden for den løbende erstatning med § 21, stk. 1, så alle børn, der mister forældre som følge af en arbejdsskade, automatisk har ret til erstatning for tab af forsørger frem til deres fyldte 21. år. Der vil således ikke længere være krav om, at de efterladte børn er under uddannelse, ligesom

børnenes eventuelle egen indkomst ikke har betydning for retten til forsørgertabserstatning.

Det er fortsat en betingelse, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet.

Med forslaget ændres der ikke på, hvordan den løbende erstatning fastsættes. Efterladte børn, der har mistet begge deres forældre, har således fortsat ret til 20 pct. af de afdødes årsløn som løbende erstatning. Hvis erstatningen til børnene samlet set overstiger 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes erstatningen til 50 pct., som fordeles ligeligt mellem børnene, jf. § 21, stk. 3, 1. pkt. Hvis der samtidig udbetales forsørgertabserstatning efter § 20, kan den samlede erstatning ikke overstige 40 pct. af afdødes årsløn, jf. § 21, stk. 3, 2. pkt. Børn og unge, der mister begge deres forældres samtidig som følge af en arbejdsskade, vil have ret til den forhøjede erstatning.

Erstatningen til afdødes børn og stedbørn udbetales som løbende erstatning, og kan lige som i dag ikke omsættes til kapitalbeløb.

Der henvises desuden til bemærkningerne til nr. 22.

Til nr. 24

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 21, stk. 3, at såfremt et barn, der modtager en årlig ydelse for tab af forsøger efter loven, ved sit fyldte 18. år er under uddannelse, og når forholdene i øvrigt taler derfor, kan ydelsen forlænges til tidspunktet for uddannelsens afslutning, dog længst til barnets fyldte 21. år. Samme ret har afdødes barn, som på tidspunktet for dødens indtræden var fyldt 18 år og under uddannelse.

Det foreslås, at § 21, stk. 3, ophæves.

Forslaget om at ophæve § 21, stk. 3, er en følge af de foreslåede ændringer til henholdsvis § 21, stk. 1, og § 21, stk. 2, 2. pkt. Med disse ændringer vil bestemmelsen i stk. 3 om forlængelse af forsørgertabserstatningen fra barnets 18. til 21. år ikke længere være relevant, idet alle efterladte børn og unge med forslaget berettiges til erstatning indtil det fyldte 21. år.

Det forudsættes med den foreslåede ændring, at efterladte stedbørn, der har ret til erstatning efter § 22, fremadrettet automatisk vil få tilkendt erstatning efter § 22 frem til deres 21. år. Den nuværende administrative praksis, hvorefter stedbørn kan få forlænget erstatningen efter § 22 frem til deres fyldte 21. år, forudsættes derfor ændret. Hermed ensrettes perioden, hvori efterladte børn og stedbørn har ret til løbende erstatning, således at de automatisk vil have ret til erstatningen frem til det fyldte 21. år.

Der er i øvrigt ikke tiltænkt yderligere ændringer af tilde-
lingskriterierne for erstatning til stedbørn efter § 22. Erstatningen kan således fortsat tilkendes til stedbørn efter en

konkret vurdering, som afdøde helt eller delvist forsørgede, da arbejdsskaden indtraf.

Til nr. 25

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsøger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør i af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 21, stk. 4, 1. pkt. der bliver stk. 3, 1. pkt., § 22, 1. pkt., § 25, stk. 2 og 5, og § 63 a, stk. 3, nr. 2, litra a, at ændre »ydelse« til: »erstatninger«.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet »ydelse« anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11, 19 og 21. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 26.

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsøger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør i af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 21, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt. og 2. pkt., at ændre »ydelse« til: »erstatningerne«, og i § 21,

stk. 5, 1. pkt., der bliver *stk. 4, 1. pkt.*, ændre »Ydelserne« til: »Erstatningerne«.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelserne” anvendes til at beskrive løbende erstatningsudbetalinger. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11, 19, 21 og 26. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 27

Det fremgår af den gældende § 21, stk. 4, i lov om arbejdsskadesikring, at hvis ydelserne efter *stk. 1-3* udregnes til mere end 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn. Ydes der samtidig erstatning efter § 20, nedsættes ydelserne tilsvarende til 40 pct. af afdødes årsløn.

Det fremgår af den gældende § 21, stk. 5, at ydelserne efter *stk. 1-3* udbetales med virkning fra dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægsperioden.

Som følge af den foreslåede ophævelse af den gældende § 21, stk. 3, foreslås det, at »*stk. 1-3*« ændres til »*stk. 1 og 2*« i § 21, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver *stk. 4, 1. pkt.*, og *stk. 5, 1. pkt.*, der bliver *stk. 4, 1. pkt.*

Der er tale om en konsekvensændring som følge af ophævelsen af gældende § 21, stk. 3.

Med de foreslåede ændringer er der ikke tiltænkt ændring af forsørgertabserstatningens udregning eller størrelse. Det er alene formålet med ændringerne, at forsørgertabserstatningen tilfalder efterladede børn frem til barnets fyldte 21. år. Børn skal således ikke længere søge om forlængelse af forsørgertabserstatning, når de fylder 18 år.

Til nr. 28

Efter gældende lov beregnes erstatningen for tab af erhvervsevne på baggrund af størrelsen af tabet af erhvervsevne, fastsat efter lovens § 17 eller § 17 a og den årsløn, som tilskadekomne havde på skadestidspunktet, fastsat efter lovens § 24.

Den fastsatte årsløn anvendes derudover til at beregne erstatningen til efterladede, jf. lovens §§ 20-22.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i lovens § 24, stk. 1, at årslønnen udgør tilskadekomnes samlede arbejdsfortjeneste i året forud for arbejdsskadens indtræden.

Det foreslås, at § 24 nyaffattes.

Det foreslås som nyt § 24, *stk. 1*, at årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde, i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, jf. dog *stk. 2*.

Forslaget i *stk. 1*, indfører en ny regel for fastsættelse af årslønnen. Den nye hovedregel vil betyde, at årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, jf. dog *stk. 2*. Det foreslåede indebærer, at det år, hvor tilskadekomne har haft den højeste faktiske samlede indkomst ved arbejde vil skulle lægges til grund ved fastsættelsen af årslønnen.

Det foreslås, at et indtægtsår vil være tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på 12 måneder.

Det foreslåede vil som udgangspunkt indebære, at de 5 indtægtsår regnes bagud fra den første hele måned forud for skaden og vil herefter skulle udgøres af 5 x 12 sammenhængende måneder forud for arbejdsskaden. Er en arbejdsulykke for eksempel indtrådt eller en erhvervssygdom for eksempel anmeldt i juni måned 2024 vil det første indtægtsår bagud fra arbejdsskaden være juni 2023 forud for skadeåret til maj 2024, og de foregående indtægtsår vil være månederne juni til og med maj tilbage derfra.

Når det i visse situationer, jf. forslaget til § 24, *stk. 6*, vil blive nødvendigt at fastsætte årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen eller på anden måde end på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret, indebærer det foreslåede, at der anvendes kalenderår som indtægtsår. I så fald vil det kalenderår inden for de seneste 5 afsluttede kalenderår forud for skaden, hvor indkomsten var højest, skulle anvendes som indtægtsåret.

Det foreslåede indebærer, at der ved arbejdsskadens indtræden for ulykker forstås datoen for en ulykke eller ophøret af en skadelig påvirkning, jf. § 6, *stk. 3*, i arbejdsskadesikringsloven. For så vidt angår erhvervssygdomme indebærer det foreslåede datoen for anmeldelsen af en erhvervssygdom, jf. § 8, *stk. 2*, i arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslåede indebærer, at årslønnen fortsat fastsættes som summen af alle indkomster ved arbejde (totalindkomstprincippet). Den faktiske samlede indkomst vil omfatte alle arbejdsrelaterede poster, som fremgår af indkomstregisteret. Det vil dreje sig om både A- og B-indkomst. Det vil være uden betydning, om indkomsten stammer fra en eller flere arbejdsgivere, fra bierhverv uden for den normale arbejdstid eller fra overskud fra selvstændig virksomhed. Det vil dreje sig om bl.a. lønindkomster ved arbejde fra alle arbejdsgivere inkl. arbejdsmarkedsbidrag, herunder blandt andet indkomst fra gratialer, enkeltstående bonusser og anden lignende skattepligtig indkomst ved arbejde, feriepenge fra optjeningsåret, pensionsbidrag fra både arbejdsgiver og arbejdstager, atp-bidrag, værdien af kost og logi hos arbejdsgiveren og værdien af andre naturalydelser, som fremgår af indkomst-

registret. Den faktiske samlede indkomst vil desuden omfatte overskud fra selvstændig virksomhed, som fremgår af Dataudvekslingsplatformen. Oplysninger om udenlandsk indkomst ved personligt arbejde vil også indgå i årslønnen, uanset oplysningerne ikke fremgår af indkomstregisteret.

Det foreslåede betyder, at arbejdsfri indtægter som private pensioner, renter, aktieudbytte, indkomster ved udlejning af ejendomme og lignende ikke vil indgå i årslønnen. Derudover vil fremtidig mistet efterlønspræmie fremover ikke indgå i årslønnen, idet det ikke vil indgå i den faktiske samlede indkomst ved arbejde de foregående 5 år forud for arbejdsskaden. Sociale ydelser, herunder dagpenge ved sygdom eller arbejdsløshed, vil heller ikke indgå i årslønnen. Det betyder, at størrelsen af sociale ydelser vil skulle trækkes fra i årslønnen i det omfang de fremgår af indkomstregisteret. Det vil svare til gældende praksis.

Forslaget indebærer videre, at indkomster ved arbejde ved ikke-beskattet (sort) arbejde fremover ikke vil indgå i årslønnen.

Forslaget vil få den konsekvens, at tilskadekomne, der efter den gældende bestemmelse i § 24, stk. 1, får fastsat årslønnen efter den gældende hovedregel, fortsat vil få fastsat årslønnen efter den nye hovedregel. Det vil blandt andet dreje sig om tilskadekomne med en stabil tilknytning til arbejdsmarkedet over de sidste 5 år, tilskadekomne med særlige løntillæg som kompensation for, at der ikke arbejdes fuld tid i nogle perioder, tilskadekomne med akkordarbejde, der lønmæssigt opvejer en lavere indkomst ved arbejde i andre perioder, tilskadekomne, der har været syg og modtaget fuld løn under sygdom, samt tilskadekomne med lavere indkomst ved arbejde på grund af kortere eller tilbagevendende sygdom. Listen er ikke udtømmende.

Følgende grupper af tilskadekomne, der efter gældende praksis får fastsat årslønnen efter et skøn, vil efter forslaget få fastsat årslønnen efter den foreslåede nye regel i § 24, stk. 1:

- Tilskadekomne med en anerkendt erhvervssygdom vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktisk samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for erhvervssygdommens anmeldelse, hvor indkomsten var højest. Dog skal årslønnen fastsættes efter bestemmelsen i § 24, stk. 2, nr. 1, når indkomsten ved arbejde er påvirket af den anerkendte erhvervssygdom i alle 5 år, før erhvervssygdommen anmeldes.
- Tilskadekomne, der arbejder på deltid, vil få fastsat årslønnen på baggrund den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, uanset om det helt eller delvist består af indkomst ved arbejde fra midlertidig eller permanent deltidsansættelse. Med forslaget vil praksis som følge af Højesterets dom af 16. august 2010, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2843 H, ikke blive videreført. Det vil efter forslaget være uden betydning, om

deltidsansættelsen var midlertidig, og om tilskadekomne ville have til hensigt at vende tilbage til en fuldtidsstilling efter den midlertidige deltidsansættelse. Tilsvarende vil tilskadekomnes begrundelse for at vælge deltidsansættelsen være uden betydning, bortset fra situationer omfattet af § 24, stk. 2, nr. 3.

- Tilskadekomne, der er tjenestemandsansatte, vil få fastsat årslønnen som den faktiske samlede indkomst ved arbejde, i det år, hvor indkomsten var højest i 1 af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Efter forslaget skal årslønnen fastsættes på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret. Indkomstregisteret indeholder ikke oplysninger om det pensionsdækningsbidrag, som statslige arbejdsgivere indbetaler til statskassen til finansiering af tjenestemandspensionen. Årslønnen for tjenestemænd vil således som udgangspunkt ikke fremover blive forhøjet med dette pensionsdækningsbidrag. Pensionsdækningsbidraget har ikke betydning for tjenstemandens ret til tjenestemandspension efter tjenestemandspensionsloven. For tjenestemænd, der som følge af arbejdsskaden ikke opnår ret tilskadekomspension og som følge deraf heller ikke ret til den fulde tjenestemandspension efter 37 års tjenestetid foreslås det, at årslønnen forhøjes med 15 pct. af tjenestemandens pensionsgivende skalatrinløn, med mindre der på andet grundlag måtte være fastsat en anden procentsats. Det bemærkes, at nogle tjenestemænd i deres overenskomst har ret til en ekstra pensionsordning (arbejdsmarkeds-pension). Disse ekstra pensionsordninger fremgår af indkomstregisteret og indgår derfor i fastsættelse af årslønnen efter § 24, stk. 1.
- Tilskadekomne, der er ansat familiemedlem i perioden før arbejdsskadens indtræden, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Undtaget herfra er en medarbejdende ægtefælle, som vil få årslønnen fastsat efter reglen i § 24, stk. 2, nr. 5.
- Tilskadekomne med tidsbegrænset erhverv eller ekstraordinær høj eller lav indkomst ved arbejde i en kort periode inden arbejdsskade vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.
- Tilskadekomne, der som led i ansættelsen som soldat eller anden statsansættelse, har været udsendt mindst en gang eller i øvrigt i tjenstligt medfør har opholdt sig i udlandet i områder, hvor danske statsansatte deltager i konfliktforebyggende, fredsbevarende, fredsskabende, humanitære og andre lignende opgaver (veteraner), vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.
- Værnepligtige vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægt-

- sår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.
- Tilskadekomne med enkeltstående sygeperioder, der har påvirket lønnen 12 måneder forud for skaden, vil få fastsat årslønnen efter den nye regel i § 24, stk. 1, til den samlede faktiske årsløn i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Når det er indkomsten ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, der skal lægges til grund, vil tilskadekomne med enkeltstående sygeperioder ikke længere få omregnet indkomsten ved arbejde til en fuldtidsstilling uden sygeperioderne, således som det sker efter gældende regler. Det samme vil gælde, hvis tilskadekomne har haft enkeltstående sygeperioder i alle 5 år forud for arbejdsskaden.
 - Tilskadekomne, der har haft forbigående eller enkeltstående arbejdsløshedsperioder, tilbagevendende ledighed (sæsonledighed) før arbejdsskadens indtræden, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Med forslaget vil praksis som følge af Ankestyrelsens principmeddelelse 76-13 og Højesterets dom af 15. august 2001, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2298 H, ikke blive videreført.
 - Tilskadekomne, der har fået arbejdsskaden under arbejde i løntilskud, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Det forhold, at tilskadekomne arbejder i løntilskud, vil således ikke i sig selv begrunde, at hovedreglen i § 24, stk. 1, ikke skal anvendes.
 - Tilskadekomne med personlig assistance vil få fastsat årslønnen på baggrund af den samlede faktiske indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Den faktiske samlede indkomst ved arbejde vil således skulle indgå direkte i årslønnen, det vil sige uden et skønnet fradrag på grund af den personlige assistance. Bestemmelsen vil omfatte tilskadekomne, der har personlig assistance på skadestidspunktet, uanset om de har personlig assistance på afgørelsestidspunktet. Det bemærkes, at tilskadekomne med forslaget vil få indtjeningsevnen efter arbejdsskaden vurderet på baggrund af den faktiske indkomst ved arbejde eller resterhvervsevne – også her uden et skønnet fradrag på grund af en eventuel fortsat personlig assistance, jf. forslaget til § 17, stk. 3.

Det foreslås i § 24, stk. 2, at årslønnen i en række situationer ikke fastsættes efter stk. 1.

Forslaget indebærer, at tilskadekomne med særlige forhold vil få fastsat en årsløn, som afspejler deres faktiske indtje-

ningsevne, når den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, ikke kan anvendes.

§ 24, stk. 2, indeholder på denne baggrund 13 undtagelser til reglen om fastsættelse af årsløn i § 24, stk. 1.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at hovedreglen i § 24, stk. 1, ikke vil være anvendelig i disse 13 situationer, da en årsløn fastsat efter § 24, stk. 1, ud fra en samlet vurdering ikke vil afspejle tilskadekomnes reelle erhvervsmæssige situation og indtjeningsevne.

Formålet med undtagelserne er tillige at etablere en forenklet og ensartet praksis i de situationer, der fremgår af § 24, stk. 2, nr. 1-13. Er tilskadekomne ikke omfattet af en bestemmelse i stk. 2, vil tilskadekomne være omfattet af reglen i § 24, stk. 1.

Årslønnen vil også i de situationer, der er omfattet af § 24, stk. 2, tage udgangspunkt i objektive digitale oplysninger om pågældendes faktiske samlede indkomst ved arbejde og på den baggrund herefter blive fastsat skønsmæssigt. Principperne for fastsættelse af årslønnen i de enkelte bestemmelser er fastsat i loven. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årsløn efter § 24, herunder om afgrænsningen af persongrupperne i stk. 2, nr. 1-13, efter bemyndigelsen i forslaget til § 24, stk. 12.

Skal en årsløn efter forslaget til § 24 ”opreguleres” betyder det, at årslønnen, der er baseret på et indtægtsår eller kalenderår før skadeåret eller afgørelsesåret, vil skulle reguleres til værdien i henholdsvis skadeåret eller afgørelsesåret. Fastsættes en årsløn således på baggrund af indtægtsåret 3 år før arbejdsskaden, hvor indtjeningen udgjorde 400.000 kr., vil dette beløb skulle opreguleres til værdien i skadeåret. Det sker efter bestemmelsen i § 25 i arbejdsskadesikringsloven med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår for hvert år beløbet skal opreguleres. Den opregulerede værdi for årslønnen i skadeåret vil herefter udgøre tilskadekomnes årsløn.

Skal en årsløn efter § 24 ”omregnes” betyder det, at en årsløn vil skulle fastsættes til et helt indtægtsår eller kalenderår på baggrund af en indkomst i en del af indkomståret eller kalenderåret. Skal en årsløn fastsættes til et helt indtægtsår eller kalenderår på baggrund af indtjeningen i for eksempel 4 måneder i skadeåret, vil denne indtjening skulle omregnes til et helt indtægtsår eller kalenderår ved at dividere indtjeningen i de 4 måneder med 4 og gange med 12, hvorved beløbet vil afspejle indtægten i et helt indtægtsår eller kalenderår. Det samme vil gælde, når indtjeningen i en deltidsstilling vil skulle omregnes til en fuldtidsstilling. Her vil den samlede gennemsnitlige timeløn (inkl. evt. tillæg, pension m.v.) kunne anvendes til at omregne til ugelønnen i fuldtidsstilling ved at gange med 37, som herefter vil kunne omregnes til et helt indtægtsår ved at gange med antallet af uger på et år.

Et forskudt år indebærer, at indtægtsåret vil udgøre en periode på 12 sammenhængende måneder inden for de seneste 5 år forud for skaden, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket. Det vil ikke være 12 måneders perioder fastsat bagud fra første hele måned forud for skaden. Anvendes et forskudt år vil det være det forskudte indtægtsår inden for de seneste 5 år forud for skaden, hvor indkomsten var højest.

Et forskudt år på 12 sammenhængende måneder, når arbejdsskaden er indtrådt i juni måned 2024, vil for eksempel kunne være fra marts i året 2023 til og med februar 2024. Er der et forskudt år på f.eks. 16 sammenhængende måneder, vil de seneste 12 måneder skulle anvendes. Det vil f.eks. kunne opstå i en situation, hvor arbejdsskaden er indtrådt i januar 2024 og indkomsten ved arbejde i perioden fra marts 2021 til juni 2022 ikke var påvirket. I denne situation vil perioden, der vil skulle anvendes være juli 2021 til og med juni 2022.

Er der inden for de seneste 5 år forud for skaden flere uafhængige forskudte perioder på mindst 12 sammenhængende måneder, vil arbejdsskademyndighederne skulle anvende det forskudte år, hvor indkomsten var højest, som indtægtsår. Det vil f.eks. kunne opstå i en situation, hvor arbejdsskaden er indtrådt i januar 2025, og der er sammenhængende perioder fra oktober 2021 til september 2022 og fra december 2023 til november 2024. I denne situation vil perioden med den højeste indkomst ved arbejde, fra henholdsvis oktober 2021 til september 2022 og december 2023 til november 2024 skulle anvendes.

For tilskadekomne, der har pådraget sig en erhvervssygdom efter § 7 fastsættes årslønnen skønmæssigt efter gældende lovs § 24, stk. 2, nr. 2.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 1, at er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde nedsat på grund af erhvervssygdommen, jf. § 7, i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, som ikke er påvirket af sygdommen, til et helt indtægtsår. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. og 2. pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.

Forslaget i § 24, stk. 2, nr. 1, vil omfatte tilskadekomne med en anerkendt erhvervssygdom, hvor tilskadekomnes indkomst ved arbejde har været påvirket i alle 5 indtægtsår forud for erhvervssygdommen blev anmeldt, således at der ikke er mindst et helt indtægtsår, der kan lægges til grund for fastsættelsen af årslønnen.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde været påvirket af erhvervssygdommen i alle indtægtsår inden for de sidste 5 år forud for, at erhvervssygdommen blev anmeldt, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden.

Foreligger der ikke digitale oplysninger hos skatteforvaltningen, vil arbejdsskademyndighederne skulle omregne den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Omregningen vil som udgangspunkt bestå i enten, at indkomst ved arbejde i måneder, som ikke er påvirket, omregnes til et helt indtægtsår, eller at indkomst ved arbejde i måneder, som er påvirket, omregnes til en lønindtægt uden påvirkning et fuldt indtægtsår.

Er der ikke et forskudt år uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden og er det ikke muligt at omregne den faktiske samlede indkomst, skal arbejdsskademyndighederne fastsætte årslønnen på grundlag af indtægten i et indtægtsår, der ligger mellem 5 år og 10 år før erhvervssygdommen blev anmeldt, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen. Undtagelsen for så vidt angår fastsættelse af årsløn i sager om erhvervssygdomme afløser således den nu gældende § 24, stk. 2, nr. 2. Undtagelsen har samme formål som den gældende bestemmelse.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde ikke været påvirket af erhvervssygdommen i mindst ét af de 5 seneste indtægtsår, inden erhvervssygdommen blev anmeldt, fastsættes årslønnen efter reglen i § 24, stk. 1, som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for erhvervssygdommen blev anmeldt, hvor indkomsten var højest.

Er ingen af ovenstående metoder anvendelige, fastsættes årslønnen til normalårslønnen efter § 24, stk. 10, jf. § 24, stk. 3.

Efter gældende praksis beregner arbejdsskademyndighederne årslønnen på baggrund af den periode, hvor tilskadekomne har været i arbejde, når tilskadekomne har haft fravær efter barselsloven inden for de sidste 12 måneder.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 2, at er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde nedsat på grund af fravær efter barselsloven i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Har tilskadekomne gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet

på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 1. eller 2. pkt., efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. er højere.

Bestemmelsen omfatter tilskadekomne, hvor den faktiske samlede indkomst har været nedsat på grund af barsel i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, således at årslønnen ikke kan fastsættes på grundlag af et helt indtægtsår.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde ikke været nedsat på grund af fravær efter barselsloven i mindst ét af de 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen efter reglen i § 24, stk. 1, på baggrund af det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.

Bestemmelsen betyder, at at arbejdsskademyndighederne vil skulle fastsætte årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden.

Er der ikke et forskudt år uden påvirkning af barslen inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, foreslås det, at arbejdsskademyndighederne vil skulle omregne den faktiske samlede indkomst i den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Omregningen vil som udgangspunkt bestå i, at indkomst ved arbejde i måneder, som ikke er påvirket, omregnes til et helt indtægtsår.

Hvis tilskadekomne har gennemført en uddannelse eller er påbegyndt og fortsat er indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede, med mindre årslønnen fastsat efter indtægten i et forskudt år, jf. 1. pkt., eller arbejdsindtægten i seneste sammenhængende periode forud for arbejdsskaden, jf. 2. pkt., er højere.

Er ingen af ovenstående metoder anvendelige, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. § 24, stk. 10, jf. § 24, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse svarer således i princippet til gældende praksis, bortset fra, at årslønnen vil blive fastsat som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.

Har tilskadekomne en fuld erhvervssevne, og tilskadekomne er ansat på deltid af midlertidig karakter ved arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen skønmæssigt med udgangspunkt i lønnen i en fuldtidsstilling. Gældende praksis er fastlagt på baggrund af Højesterets domme af 16. august 2010, jf. Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2836 H og 2843 H, hvorefter årslønnen fastsættes svarende til indkomsten ved arbejde uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem.

Når tilskadekomne er deltidsansat på skadestidspunktet, og ansættelsen ikke er af midlertidig karakter, er udgangspunktet efter gældende praksis, at årslønnen fastsættes ud fra den faktiske indkomst ved arbejde de seneste 12 måneder før skaden.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 3, at er tilskadekomnes indkomst ved arbejde nedsat på grund af pasning af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, som ikke er påvirket af pasningsbehovet, til et helt indtægtsår. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. og 2. pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.

Bestemmelsen omfatter tilskadekomne, der har arbejdet på deltid på grund af pasning af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, og hvor årslønnen derfor ikke vil kunne fastsættes på baggrund af et fuldt indtægtsår.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde ikke været nedsat på grund af pasningen i mindst ét af de 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskaden, vil årslønnen kunne fastsættes efter reglen i § 24, stk. 1, på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde været påvirket af pasningen af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle indtægtsår inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden, vil årslønnen blive fastsat på baggrund af den faktiske samlede indkomst i det forskudte indtægtsår på 12 sammenhængende måneder inden for de foregående 5 år, hvor indkomsten ved arbejde var højst og var påvirket af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem.

Hvis der ikke er et forskudt år uden påvirkning af pasningen inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, vil den faktiske samlede indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode forud for skadestidspunktet blive omregnet til et helt indtægtsår. Omregningen vil som udgangspunkt bestå i enten, at indkomst ved arbejde i måneder, som ikke er påvirket, omregnes til et helt indtægtsår, eller at indkomst ved arbejde i måneder, som er påvirket, omregnes til en lønindtægt uden påvirkning et fuldt indtægtsår.

Er dette heller ikke muligt, vil arbejdsskademyndighederne skulle fastsætte årslønnen på grundlag af indtægten i et indtægtsår, der ligger mellem 5 år og 10 år før erhvervs-

sygdommen blev anmeldt, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.

Bestemmelsen vil finde anvendelse, når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde har været påvirket af pasningen af et sygt eller handicappet familiemedlem. Den nuværende praksis, der er etableret ved Højesterets domme af 16. august 2010, jf. Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2836 H og 2843 H, hvorefter der sondres mellem midlertidig eller permanent deltidsansættelse, vil dermed blive ændret ved forslaget.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at tilskadekomne har et sygt eller handicappet familiemedlem, og at det pågældende familiemedlem har et pasningsbehov. Tilskadekomne vil være omfattet af undtagelsen, hvis tilskadekomne opfylder betingelserne for at modtage økonomisk støtte efter kapitel 22 i lov om social service til pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem. Det vil være et krav, at man får denne støtte. Med forslaget vil den nuværende praksis i forhold til arbejdsskademyndighedernes skønsmæssige vurdering af pasningsbehovet blive ændret.

Tilskadekomne vil som hidtil blive anset for at være deltidsansat, hvis tilskadekomne arbejder mindre end 37 timer om ugen, medmindre det af en overenskomst fremgår, at fuld tid er mindre end 37 timer. Personer, der arbejder i fast aften-/nattevagt mindre end 37 timer om ugen i gennemsnit, vil blive anset for at arbejde på deltid, hvis overenskomsten ikke fastslår andet. Denne definition af "deltid" fremgår af Ankestyrelsens principmeddelelse 111-12. Denne definition opretholdes efter forslaget til § 24, stk. 2, nr. 3.

Er ingen af ovenstående metoder anvendelige, fastsættes årslønnen til normalårslønnen efter § 24, stk. 10, jf. § 24, stk. 3.

I nogle tilfælde er indkomsten ved arbejde i året før skaden ikke udtryk for den reelle indtjeningsevne hele arbejdslivet, men kun i en afgrænset periode. Det gælder særligt personer, der opbeholder en ekstraordinært høj indkomst ved arbejde i et begrænset antal år, herunder personer med normalt erhvervsophør før den almindelige folkepensionsalder. Det drejer sig om for eksempel professionelle sportsfolk, sportsdommere og balletdansere m.v.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 4, at er tilskadekomne på skadestidspunktet i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, fastsættes årslønnen efter stk. 1, for perioden indtil det normale erhvervsophør i pågældende profession. I perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 10, medmindre årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen. Har tilskadekomne gennemført eller har tilskadekomne påbegyndt og er tilskadekomne fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen efter stk. 2, nr. 9

eller 10, medmindre årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. er højere.

Forslaget til § 24, stk. 2, nr. 4, indebærer, at årslønnen vil blive fastsat efter reglen i § 24, stk. 1, indtil det normale erhvervsophør i pågældende ansættelsesforhold, når tilskadekomne på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen.

For perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen vil årslønnen blive fastsat til normalårslønnen, jf. § 24, stk. 10, medmindre tilskadekomnes årsløn efter 1. pkt., er mindre end normalårslønnen. Er årslønnen efter 1. pkt. mindre end normalårslønnen, vil årslønnen efter 1. pkt. blive anvendt som årsløn for perioden frem til folkepensionsalderen.

Det foreslås, at undtagelsen som efter gældende lov vil blive anvendt, når der er tale om medarbejdere i professioner med erhvervsophør væsentligt før folkepensionsalderen. Der vil blive fastsat nærmere regler herom i den bekendtgørelse, der vil blive udstedt efter forslaget til § 24, stk. 12. Der vil i bekendtgørelsen tillige blive fastsat kriterier for, hvilke professioner, der er omfattet.

Har tilskadekomne gennemført eller er tilskadekomne påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, vil årslønnen for perioden fra erhvervsophør til folkepensionsalderen dog blive fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede.

Arbejdsskademyndighederne vil skulle anvende offentligt udarbejdet statistisk materiale over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede fordelt på forskellige typer uddannelser. Der henvises til bemærkningerne til § 24, stk. 2, nr. 9 og 10.

Det forudsættes, at begge afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne vil blive truffet samtidig. Forslaget om, at årslønnen frem til normalt erhvervsophør fastsættes efter reglen i § 24, stk. 1, vil videreføre gældende praksis, idet årslønnen dog fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest. Forslaget om, at der samtidigt vil blive truffet afgørelse om årslønnen og eventuel erstatning for erhvervsevnetab i perioden fra erhvervsophør til folkepensionsalderen, vil ændre praksis. Efter gældende praksis sætter Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring revision i sagen, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring træffer afgørelse om eventuel erstatning for tab af erhvervsevne igen, når tilskadekomne har en alder, der svarer til normalt erhvervsophør.

Det bemærkes, at de to årslønninger fastsat efter henholdsvis 1. pkt., og 2. eller 3. pkt., skal sammenholdes med tilskadekomnes indtjeningsevne efter skaden efter den foreslåede bestemmelse til § 17, stk. 3.

Er situationen den, at tilskadekomne tjente 500.000 kr. i sit job med erhvervsophør ved det fyldte 38. år, vil årslønnen blive fastsat svarende hertil for perioden til tilskadekomne fylder 38 år. For perioden derefter vil årslønnen blive fastsat til normalårslønnen, der udgør 434.000 kr. i 2024-niveau. Kan tilskadekomne på afgørelsestidspunktet tjene 250.000 kr. efter skaden, vil tabet udgøre 50 pct. frem til det normale erhvervsophør, og erstatningen vil blive beregnet på baggrund af en årsløn på 500.000 kr. frem til tilskadekomnes fyldte 38. år. For perioden herefter vil tabet udgøre 40 pct. og erstatningen vil blive beregnet på baggrund af en årsløn på 434.000 kr.

Ved vurderingen af, om tilskadekomne er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, vil arbejdsskademyndighederne blandt andet kunne tage udgangspunkt i, hvorvidt der findes en generel kutyme eller generel standard for erhvervsophør i pågældende profession, herunder om professionen i forhold til andre retsområder er tillagt særlige rettigheder, jf. for eksempel neden for om dispensation efter reglerne i lov om beskatning af pensionsordninger m.v. til medarbejdergrupper, der har et væsentligt lavere arbejdsophør end den almindelige pensionsalder.

Bestemmelsen vil særligt finde anvendelsen ved professionelle sportsfolk. For eksempel vil professionelle fodboldspillere m.v., der er kommet til skade og har et tab af erhvervsevne, efter en konkret vurdering modtage erstatning beregnet på årslønnen som sportsudøver frem til det tidspunkt, hvor de fylder 35 år. Fodboldmålmand vil som udgangspunkt modtage erstatning, frem til de fylder 38 år. Dette vil svare til gældende praksis og er baseret på oplysninger fra Dansk Boldspil Union. Det har været afgørende, at tilskadekomnes sportsaktive karriere typisk ophører, når den pågældende fylder henholdsvis 35 og 38 år. For balletdansere er aldersgrænsen efter praksis 40 år, da det er almindeligt, at den erhvervsaktive periode inden for denne branche ophører ved denne alder.

Der findes dog også andre medarbejdergrupper i professioner, hvor der gælder et tidligt erhvervsophør. Således har Ligningsrådet og Skatterådet efter reglerne i skattelovgivningen givet dispensation efter reglerne i lov om beskatning af pensionsordninger m.v. til medarbejdergrupper, der har en lavere arbejdsophør end den almindelige pensionsalder.

Af Skatterådets afgørelse af 26. april 2022 (sag nummer 21-1173818) fremgår for eksempel, at der er givet dispensation til nedsat pensionsudbetalingsalder (62 år) for kabinepersonale og piloter efter reglerne i lov om beskatning af pensionsordninger m.v. Af begrundelsen fremgår blandt andet: ”Dispensationen blev givet med den begrundelse, at de nævnte medarbejdere udsættes for arbejdsbetingede lidelser, som kan begrunde en nedsat pensionsudbetalingsalder.”

Efter gældende lovs § 24, stk. 7, fastsætter beskæftigelsesministeren nærmere regler for opgørelse af årsløn for selvstændig erhvervsdrivende. Bemyndigelsen er udnyttet i be-

kendtgørelse nr. 812 af 29. september 2003 om fastsættelse af årsløn for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller sikret efter § 2, stk. 3.

Af bekendtgørelsen fremgår, at årslønnen for selvstændig erhvervsdrivende fastsættes på grundlag af virksomhedens resultat før finansielle poster og efter afskrivninger.

Som selvstændig erhvervsdrivende anses personer, der for egen regning og risiko driver virksomheden som personligt ejet virksomhed f.eks. enkeltmandsvirksomhed eller som interessentskaber. Det betyder, at ansatte i for eksempel aktieselskaber, anpartsselskaber, m.v. ikke er selvstændig erhvervsdrivende, uanset de er aktionærer og ejer hele aktiekapitalen eller anpartskapitalen.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 5, 1.pkt., at har tilskadekomne i alle 5 år forud for arbejdsskaden været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, fastsættes årslønnen som tilskadekomnes andel af virksomhedens overskud før skat i de afsluttede regnskabsår inden for perioden sammenlagt med et årligt gennemsnit af tilskadekomnes eventuelle lønindkomst i samme periode.

Forslaget i 1. pkt. er hovedreglen om selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller. 1. pkt. vil blive anvendt, når tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle i mindst 5 år umiddelbart forud for skaden. 1. pkt. betyder, at årslønnen vil blive fastsat på baggrund af summen af et gennemsnit af tilskadekomnes andel af virksomhedens overskud før skat i de afsluttede regnskabsår inden for perioden og gennemsnittet af eventuel lønindkomst ved arbejde i samme periode.

Indkomsten fra den selvstændige virksomhed vil indgå, hvis summen er positiv. Et samlet underskud i tilskadekomnes virksomheder vil ikke skulle fratrækkes i A- og B-indkomsten. Der kan dog godt være underskud i en virksomhed, som opvejes af et overskud i en anden virksomhed. Indkomsten fra den selvstændige virksomhed vil således kunne indgå, hvis der i perioden er et samlet positivt nettooverskud for virksomhederne.

Årslønnen vil blive fastsat på baggrund af et simpelt gennemsnit af den faktiske samlede indkomst i de afsluttede regnskabsår. Et regnskabsår er som udgangspunkt kalenderåret, men en regnskabsår kan være forskudt. Efter årsregnskabslovens § 15 udgør et regnskabsår 12 måneder. Første regnskabsperiode kan omfatte et kortere eller længere tidsrum end 12 måneder, dog højst 18 måneder. Udgør en afsluttet regnskabsperiode mindre eller mere end 12 måneder vil det faktiske antal måneder indgå i gennemsnittet. De afsluttede regnskabsår opreguleres til skadeåret, før gennemsnittet beregnes.

Årslønnen vil blive beregnet som summen af gennemsnittet af tilskadekomnes andel af overskud i selvstændig virksomhed for perioden fastsat i 1. pkt. og af al A-indkomst og B-indkomst for samme periode.

Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring vil kunne hente oplysningerne om overskud fra selvstændig virksomhed via registeradgang til Dataudvekslingsplatformen (DUPLA). Dataudvekslingsplatformen er en sikker måde at udveksle Skatteforvaltningens data om borgere og virksomheders økonomiske forhold til offentlige myndigheder eller private aktører.

Årslønnen vil således dække over:

1. Indkomst fra selvstændig virksomhed fra selvangivelsen/årsopgørelsens rubrik 111 samt eventuel ejerandel af selskabsskattegrundlaget. Den del af overskuddet, der er overført til medarbejdende ægtefæller i rubrik 113, medregnes ikke og indgår dermed ikke i fastsættelsen af årslønnen.

2. Lønmodtagerindkomst ved arbejde fra selvangivelsen/årsopgørelsens rubrik 11 (inkl. A-indkomst udbetalt fra selskab, når indtægten hidrører fra tilskadekomnes arbejde i virksomheden) samt rubrik 12 (Honorarer, indkomst ved arbejde ved hushjælp og værdien af nogle personalegoder), rubrik 14 (Jubilæumsgratiale og fratrædelsesgodtgørelse m.v. før fradrag af arbejdsmarkedsbidrag) samt rubrik 15 (Anden personlig indkomst ved arbejde før fradrag af arbejdsmarkedsbidrag).

Indkomstgrundlaget vil vedrøre bruttoindberetningen i rubrikkerne. Overskud i rubrik 111 udgør det samlede overskud i virksomheden i året.

I A-indkomst vil indgå eget og arbejdsgivers ATP-bidrag og bidrag til arbejdsmarkedspensionsordninger med bortselesret, jf. pensionsbeskatningslovens § 19.

Den årsløn, der herefter er fastsat vil blive reguleret efter forslaget til § 24, stk. 7.

Forslaget vil i det væsentligste svare til den beregning af årslønnen, der lægges til grund ved beregning af arbejdsløshedsdagpenge for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller.

Det bemærkes, at tilskadekomne, der fortsat er selvstændig erhvervsdrivende efter skaden, vil få vurderet indtjeningsvevnen efter skaden med inddragelse af de samme oplysningstyper som ved fastsættelsen af årslønnen. Derved er der etableret et sammenligneligt grundlag mellem indtjeningsvevne før skaden (årsløn) og indtjeningsvevne efter skaden for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 5, 2. pkt., at har tilskadekomne i en eller flere perioder inden for de seneste 5 år forud for arbejdsskaden været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, udgør årslønnen den højeste indkomst fastsat efter 3. eller 4. pkt. inden for den 5-årige periode.

Forslaget i 2. pkt. vil vedrøre selvstændigt erhvervsdrivende, der har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle i en eller flere perioder inden for de sene-

ste 5 år forud for arbejdsskaden. 2. pkt. vil også omfatte situationer, hvor tilskadekomne har afviklet eller overdraget virksomheden (afmeldt i det centrale virksomhedsregister, jf. www.cvr.dk) på skadestidspunktet. Det foreslås, at årslønnen i disse situationer udgør den højeste indkomst fastsat efter 3. eller 4. pkt. inden for den 5-årige periode..

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 5, 3. og 4. pkt., at for perioder som selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle beregnes indkomsten efter metoden i 1. pkt. For perioder, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, fastsættes indkomsten efter metoden i stk. 1.

Forslaget til 3. pkt. vil sammenholdt med forslaget til 2. pkt. indebære, at årslønnen udgør den højeste indkomst inden for den 5-årige periode på baggrund af indkomsten som henholdsvis selvstændig erhvervsdrivenden eller medarbejdende ægtefælle (3. pkt.) eller som lønmodtager (4. pkt.). Arbejdsskademyndighederne vil efter 2. pkt. skulle vælge den metode, der er udtryk for den højeste indkomst i de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden.

Det foreslås, at 2.-4. pkt. også anvendes, når virksomheden er afviklet eller overdraget på skadestidspunktet og tilskadekomne efter ophøret som selvstændig ikke har et helt indtægtsår efter ophøret af den selvstændige virksomhed.

Bestemmelse i § 24, stk. 2, nr. 5, vil skulle anvendes, hvis tilskadekomne inden for de seneste 5 år forud for arbejdsskaden har været beskæftiget som selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle i hele eller en del af perioden. Selvstændig virksomhed vil dække over både personligt ejede virksomheder og virksomheder udøvet i selskabsform.

Overskuddet i selvstændig virksomhed, som tilskadekomne personligt har ejet eller fortsat ejer (enkeltmandsvirksomheder og interessentskaber), vil dække over det skattemæssige resultat for den selvstændige virksomhed. Oplysningerne fremgår af tilskadekomnes årsopgørelse.

Overskuddet i selvstændig virksomhed udøvet i selskabsform (for eksempel anparts- og aktieselskaber) vil dække over tilskadekomnes ejerandel af det skattemæssige overskud i selskabet. Oplysningerne om det skattemæssige overskud fra den selvstændige virksomhed samt om tilskadekomnes ejerandel vil kunne hentes henholdsvis fra virksomhedens årsopgørelse og fra det centrale virksomhedsregister.

Indtægt ved selvstændig virksomhed vil alene skulle medregnes, når indtægten hidrører fra tilskadekomnes arbejde i virksomheden. I forhold til selvstændig virksomhed udøvet i selskabsform vil det desuden være en forudsætning, at tilskadekomne via sin ejerandel har eller har haft en sådan indflydelse på virksomhedens driftsmæssige dispositioner, at tilskadekomne med rette kan anses for selvstændig erhvervsdrivende. Det vil sige, at der ikke må være andre fysiske eller juridiske personer, som gennem stemmeandel

eller kapital har større indflydelse på virksomhedens drift end tilskadekomne.

Indtægt og overskud fra formueforvaltning, som ikke er et led i virksomhedens hovedaktiviteter, vil ikke kunne medregnes i årslønnen. Som eksempler på formueforvaltning kan blandt andet nævnes lejeindtægter fra udlejning af fast ejendom, hvis tilskadekomne personligt ikke har haft arbejde med udlejningen. Endvidere kan nævnes passivt ejerskab af en virksomhed, hvor tilskadekomne ikke har personligt arbejde i virksomheden. Indtægter ved bortforpagtning og indtægter ved forvaltning af egen formue, herunder køb og salg af aktier, anpartar, obligationer eller lignende værdipapirer, vil heller ikke kunne medtages.

Der vil blive fastsat nærmere regler om fastsættelse af årsløn til selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller i beskæftigelsesministerens bekendtgørelse, der udstedes efter bemyndigelsen i forslaget til § 24, stk. 12.

Endelig foreslås det i § 24, stk. 2, nr. 5, 5. pkt., at årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.

Bestemmelsen sikrer, at tilskadekomne, der har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle kan få fastsat årslønnen på baggrund af det indtægtsår inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, hvor indkomsten var højest, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. Bestemmelsen er dermed i overensstemmelse med de nye principper for fastsættelse af årsløn.

Efter gældende praksis fastsættes årslønnen ud fra tilskadekomnes faktiske indtægt på skadestidspunktet, når tilskadekomnes indtægt inden arbejdsskaden var påvirket af varig forudbestående sygdom, følgerne af en ulykke eller lignende. Det skyldes, at tilskadekomnes arbejdssevne allerede var nedsat inden arbejdsskadens indtrædelse.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 6, at er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde varigt nedsat på grund af en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen til det indtægtsår, hvor tilskadekomne har den højeste indtægt i perioden efter den ulykke eller sygdom, som har påvirket indtjeningen. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde efter den ulykke eller sygdom, der har påvirket indtjeningen, til et helt indtægtsår.

Forslaget i § 24, stk. 2, nr. 6, vil betyde, at årslønnen vil blive fastsat til det indtægtsår, hvor tilskadekomne har den højeste indtægt i perioden efter den ulykke eller sygdom, som har påvirket indtjeningen. Er der ikke et helt indtægtsår, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for perioden efter ulykken eller sygdommen til et helt indtægtsår.

Hvis tilskadekomne eksempelvis har en periode på 4 må-

neder inden arbejdsskaden, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket af ulykken eller sygdommen, omregnes indkomsten ved arbejde i de 4 måneder til et helt indtægtsår.

Bestemmelsen i nr. 6 vil blive anvendt for tilskadekomne, der inden arbejdsskaden har fået deres indkomst nedsat på grund af en ulykke eller sygdom.

Efter gældende regler i § 5 i bekendtgørelse nr. 741 af 15. juni 2016 om erstatning og godtgørelse til indsatte i kriminalforsorgens institutioner og til dømte og prøveløsladte under udførelse af samfundstjeneste for følger af ulykkestilfælde m.v. fastsættes tilskadekomnes årsløn efter § 24 i lov om arbejdsskadesikring af Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring efter et skøn. Ved skønnet over en indsat årsløn tager Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring hensyn til tilskadekomnes erhvervsindtægt før anbringelsen i institutionen og til den erhvervsindtægt, som skadelidte kunne forvente at opnå efter løsladelsen, hvis skaden ikke var indtruffet.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 7, at afsoner tilskadekomne på skadestidspunktet eller har tilskadekomne inden for det seneste år før arbejdsskaden afsonet fængselsstraf eller forvaring i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. lov om fuldbyrdelse af straf m.v., fastsættes årslønnen efter principperne i stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-6 eller 8-13. Ved opgørelsen af 5-års-perioden efter stk. 1 og stk. 2, nr. 1-6 eller 8-13, ses der bort fra perioder, hvor tilskadekomne på grund af indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner har været afskåret fra at kunne arbejde på det ordinære arbejdsmarked. Perioden kan dog ikke ligge tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og der skal foreligge digitale indkomstoplysninger for indkomståret hos skatteforvaltningen. Har tilskadekomne under afsoningen gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre en årsløn fastsat efter 1. pkt. er højere. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen eller normalårslønnen, jf. stk. 10.

Den foreslåede bestemmelse vil skulle gælde for tilskadekomne, der på skadestidspunktet aktuelt afsoner fængselsstraf eller forvaring i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. lov om fuldbyrdelse af straf m.v., samt at gælde for tilskadekomne, der inden for det seneste år før arbejdsskaden har afsonet fængselsstraf eller forvaring i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

Det er den personkreds, der er omfattet af Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 741 af 15. juni 2016 om erstatning og godtgørelse til indsatte i Kriminalforsorgens institutioner og til dømte og prøveløsladte under udførelse af samfundstjeneste for følger af ulykkestilfælde m.v., og derudover vil det også være tilskadekomne, der under afsoningen var omfattet af bekendtgørelsen, og som pådrager sig en arbejdsskade i det første år efter, at afsoningen er afsluttet.

Det foreslås videre, at den foreslåede bestemmelse tillige vil

skulle omfatte tilskadekomne, der under afsoningen arbejder for en arbejdsgiver, som er uafhængig af institutionen. Den foreslåede bestemmelse vil kun skulle vedrøre fastsættelsen af årslønnen. Den foreslåede bestemmelse vil således ikke indebære en ændring af bestemmelsen om sikringspligtig arbejdsgiver efter § 49 i arbejdsskadesikringsloven.

Bestemmelsen omfatter for tilskadekomne, der er omfattet af Justitsministeriets bekendtgørelse, personskader, der indtræffer under opholdet i institutionen, arbejde uden for institutionen under afsoningen, uddannelse uden for institutionen, anden godkendt aktivitet uden for institutionen, færden i forbindelse med beskæftigelse hermed, og når skaden indtræffer under udførelse af samfundstjeneste. For tilskadekomne, der ikke er omfattet af Justitsministeriets bekendtgørelse, vil bestemmelsen omfatte arbejdsskader efter §§ 5-7 i arbejdsskadesikringsloven. Det drejer sig om tilskadekomne, der kommer til skade under arbejde uden for Kriminalforsorgens institutioner hos en arbejdsgiver, der er uafhængig af institutionen, og for tilskadekomne, der kommer til skade i det først år efter afsoningen eller forvaringen.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke omfatter indsatte under udgang m.v., jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 441 af 21. april 2022 om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i kriminalforsorgens institutioner (udgangsbekendtgørelsen), herunder personer under udstationering til egen bopæl med fodlænke m.v.

Bestemmelsen indebærer, at tilskadekomne vil få fastsat årslønnen på baggrund af tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde efter principperne i stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-6 eller 8-13. Bestemmelserne i stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-6 eller 8-13 vil således skulle anvendes i forhold til fastsættelsen af årslønnen, med den eneste forskel, at der ved opgørelse af perioderne vil skulle ses bort fra perioder, hvor tilskadekomne på grund af indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner har været faktisk afskåret fra at kunne arbejde på det ordinære arbejdsmarked. Det er dog en forudsætning, at perioden ikke ligger tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og at det er muligt at indhente indkomstoplysningerne digitalt hos skatteforvaltningen. Ligger alene dele af de seneste 5 år inden indsættelsen inden for den 10 årige periode inden arbejdsskadens indtræden, anvendes denne del af den 5-årige periode til fastsættelsen af årslønnen.

Ved faktisk afskåret fra at kunne arbejde på det ordinære arbejdsmarked forstås, at en indsat ikke har haft mulighed for at arbejde på det ordinære arbejdsmarked uden for Kriminalforsorgens institutioner under afsoningen. Omvendt har en indsat ikke været faktisk afskåret fra at arbejde på det ordinære arbejdsmarked, når pågældende har arbejdet på det ordinære arbejdsmarked uden for Kriminalforsorgens institutioner under afsoningen for en arbejdsgiver, der er uafhængig af institutionen.

For tilskadekomne, der har gennemført eller påbegyndt en uddannelse under afsoningen, foreslås det, at årslønnen fastsættes efter stk. 2, nr. 9, om erhvervsrettet uddannelse, eller

stk. 2, nr. 10, om nyuddannede m.fl. Det indebærer, at årslønnen skal fastsættes på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre en årsløn fastsat efter stk. 2, nr. 7, 1. pkt. er højere.

Der henvises til bemærkningerne til § 24, stk. 2, nr. 9-10.

Kan ingen af de angivne metoder i 1., 2. og 4 pkt., anvendes, fordi tilskadekomne på grund af afsoningen har været afskåret fra at kunne opnå en indkomst på det almindelige arbejdsmarked indenfor de seneste 10 år før skadestidspunktet, eller fordi der ikke foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen for perioden, eller fordi tilskadekomne ikke har gennemført en uddannelsen under indsættelsen, fastsættes årslønnen til enten minimumsårslønnen eller normalårslønnen, jf. stk. 10, alt efter hvad der efter en konkret vurdering bedst afspejler tilskadekomne erhvervsmæssige forhold.

Som efter gældende ret forudsættes det, at der er indtruffet et konstaterbart erhvervsevnetab, jf. lovens § 17, stk. 1, for at der kan udmåles en erstatning for erhvervsevnetab - og dermed for, at forslaget i § 24, stk. 2, nr. 7, finder anvendelse. Det vil sige, at der som udgangspunkt først indtræffer et konstaterbart tab af erhvervsevne på det tidspunkt, hvor tilskadekomne, der afsoner i en af Kriminalforsorgens institutioner, forventes løsladt og dermed potentielt kan genindtræde på arbejdsmarkedet igen. Dog vil der fortsat kunne tilkendes og udbetales en erstatning for tab af erhvervsevne i situationer, hvor tilskadekomne har et dokumenterbart tab allerede under afsoningen. Det er for eksempel tilfældet ved tilskadekomst i en af Kriminalforsorgens institutioner eller under arbejde for en arbejdsgiver, som er uafhængig af institutionen, der medfører, at tilskadekomne på grund af arbejdsskaden eller personskaden mister indtjening, når pågældende ikke længere kan varetage et hidtidigt arbejde for en arbejdsgiver, som er uafhængig af institutionen på samme niveau som før personskaden under den resterende del af afsoningen. Tilsvarende gælder i forhold til forsørgertabserstatning.

Forslaget kræver ændring af Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 741 af 15. juni 2016 om erstatning og godtgørelse til indsatte i kriminalforsorgens institutioner og til dømte og prøveløsladte under udførelse af samfundstjeneste for følger af ulykkestilfælde m.v.

Efter gældende praksis fastsætter arbejdsskademyndighederne som udgangspunkt årslønnen på baggrund af indtægten i året forud for arbejdsskadens indtræden, når tilskadekomne er under 18 år på skadestidspunktet, men fyldt 18 år, når der træffes afgørelse om tab af erhvervsevne. Årslønnen skal afspejle tilskadekomnes erhvervsindtægt, der kunne forventes efter det fyldte 18. år, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 8, at er tilskadekomne under 23 år på skadestidspunktet og ikke omfattet af stk. 2, nr. 9

eller 10, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 10, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter normalårslønnen, jf. stk. 10, anvendes for perioden frem til pensionsalderen. Overstiger tilskadekomnes årsløn fastsat efter stk. 1 minimumsårslønnen, anvendes årslønnen efter stk. 1 frem til, at tilskadekomne fylder 30 år. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.

Forslaget til § 24, stk. 2, nr. 8, vil indebære, at årslønnen for unge tilskadekomne som udgangspunkt vil skulle fastsættes til minimumsårslønnen, indtil de fylder 30 år. Når de er fyldt 30 år, vil det være normalårslønnen, der skal anvendes til at beregne erstatningen for tab af erhvervsevne.

Det foreslås, at forslaget i § 24, stk. 2, nr. 8, skal anvendes for tilskadekomne der på skadestidspunktet er under 23 år. Den foreslåede aldersgrænse skyldes, at unge tilskadekomne dermed kan have været på arbejdsmarkedet i 5 år efter det fyldte 18. år.

Er en årsløn fastsat efter stk. 1 højere end minimumsårslønnen og lavere end normalårslønnen, vil årslønnen skulle fastsættes efter stk. 1, indtil tilskadekomne fylder 30 år. Er den fastsatte årsløn efter stk. 1 højere end normalårslønnen vil årslønnen skulle fastsættes efter stk. 1. Det forudsættes, at begge afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne baseret på henholdsvis stk. 1, minimumsårsløn og normalårsløn vil blive truffet samtidig.

Efter § 24, stk. 6, i gældende lov kan der, når tilskadekomne er under uddannelse, ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den erhvervsindtægt, der kunne forventes efter uddannelsens afslutning, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted. Årslønnen skal dog fastsættes til mindst minimumsårslønnen, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede forud for arbejdsskadens indtræden var nedsat i væsentlig grad.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 9, at deltager tilskadekomne i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 10, frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis arbejdsskaden ikke var sket. Fra dette tidspunkt fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. dog stk. 10, 5. pkt. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.

Forslaget til § 24, stk. 2, nr. 9, vil indebære, at tilskadekomne vil få fastsat årslønnen til minimumsårslønnen frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet. Forslaget indebærer videre, at tilskadekomne fra dette tidspunkt vil få fastsat årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.

Det foreslåede forudsætter, at arbejdsskademyndighederne skal anvende offentligt udarbejdet statistisk materiale over

den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede fordelt på forskellige typer uddannelser. Grundlaget vil kunne være UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk, eller et andet tilsvarende statistisk redskab udarbejdet af en offentlig myndighed. Det er vurderingen, at UddannelsesGuiden på nuværende tidspunkt er det bedste redskab. Det udelukker ikke, at der på sigt kan udvikles andet statistisk redskab. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, vil det være gennemsnittet af de to indkomstniveauer, der skal anvendes.

I det omfang tilskadekomnes erhvervsevne er varigt nedsat i dokumenteret omfang forud for arbejdsskaden, vil det foreslåede indebære, at den årsløn, der fastsættes på baggrund af statistiske data, reduceres forholdsmæssigt tilsvarende, jf. herved bemærkningerne til § 24, stk. 10, 5. pkt.

Er en årsløn fastsat efter stk. 1 højere end minimumsårslønnen, vil det være årslønnen fastsat efter stk. 1, der vil skulle anvendes frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet. Er den fastsatte årsløn efter stk. 1 højere end en årsløn fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, vil det være årslønnen fastsat efter stk. 1, der skal anvendes. Det forudsættes, at begge afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne baseret på henholdsvis stk. 1, minimumsårsløn eller en årsløn fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse vil blive truffet samtidig.

Forslaget vil omfatte tilskadekomne, der deltager i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, uanset hvor langt i uddannelsesforløbet tilskadekomne var på skadestidspunktet. Det er uden betydning, om tilskadekomne modtager løn under uddannelsen eller modtager SU.

Minimumsårslønnen skal anvendes som grundlag for tilskadekomnes indtjeningsevne indtil det tidspunkt, hvor uddannelsen kunne forventes afsluttet, hvis arbejdsskaden ikke var indtruffet. Det gælder uanset, om uddannelsen vil blive forlænget som følge af arbejdsskaden eller om arbejdsskaden indebærer, at tilskadekomne må afbryde uddannelsen

Ved ”erhvervsrettet uddannelse” forstås uddannelse, der har til formål at udstyre unge og voksne med den viden og de færdigheder og kompetencer, der kræves i særlige erhverv eller mere bredt på arbejdsmarkedet. Denne definition er i overensstemmelse med Det Europæiske Unions Råds henstilling af 24. november 2020 om erhvervsrettet uddannelse med henblik på bæredygtig konkurrenceevne, social retfærdighed og modstandsdygtighed 2020/C 417/01.

Efter gældende praksis fastsættes årslønnen for nyuddannede og tilskadekomne, der lige er trådt ind på arbejdsmarkedet efter endt uddannelse, som udgangspunkt ud fra den faktiske indtægt i det job, tilskadekomne har, når skaden indtræder.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 10, er tilskadekomne nyuddannede på skadestidspunktet og endnu ikke har været beskæftiget i 1 indtægtsår, fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. dog stk. 10, 5. pkt. Overstiger tilskadekomnes årsløn fastsat efter stk. 1 årslønnen fastsat efter 1. pkt., anvendes årslønnen fastsat efter stk. 1. Overstiger tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.

Forslaget til § 24, stk. 2, nr. 10, vil indebære, at årslønnen for nyuddannede, der ikke har været mindst ét år på arbejdsmarkedet efter uddannelsen vil skulle fastsættes på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede.

Arbejdsskademyndighederne vil skulle anvende offentligt udarbejdet statistisk materiale over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede fordelt på forskellige typer uddannelser. Grundlaget vil kunne være UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk eller et andet tilsvarende statistisk redskab udarbejdet af en offentlig myndighed. Det er vurderingen, at UddannelsesGuiden på nuværende tidspunkt er det bedste redskab. Det udelukker ikke, at der på sigt vil kunne udvikles andet statistisk redskab. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, vil det være gennemsnittet af de to indkomstniveauer, der skal anvendes.

I det omfang tilskadekomnes erhvervsevne er varigt nedsat i dokumenteret omfang forud for arbejdsskaden, vil den årsløn, der fastsættes på baggrund af statistiske data, skulle reduceres forholdsmæssigt tilsvarende, jf. herved bemærkningerne til § 24, stk. 10, 5 pkt.

Er en årsløn fastsat efter stk. 1 højere end årsløn fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, vil årslønnen fastsat efter stk. 1 skulle anvendes.

Forslaget vil samtidig indebære, at hvis tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde på skadestidspunktet overstiger en årsløn fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse jf. 1. pkt. eller en årsløn fastsat efter stk. 1, vil den faktiske indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode forud for arbejdsskaden skulle omregnes til et helt indtægtsår, og årslønnen fastsættes svarende hertil.

Har tilskadekomne eksempelvis arbejdet i en periode på 4 måneder inden arbejdsskaden, vil indkomsten ved arbejde i de 4 måneder skulle omregnes til et helt år. Alle lønandele, der indgår i indkomstregisteret, herunder blandt andet pensionsbidrag, atp-bidrag m.v. skal medregnes, når indkomsten

ved arbejde omregnes til et helt indtægtsår. Omregning sker således i overensstemmelse med gældende praksis for omregning.

Det er uden betydning, om indkomsten ved arbejde er opnået inden for faget eller ved beskæftigelse i andet fag.

Efter gældende praksis fastsættes årslønnen for folkepensionister m.fl. på baggrund af en særlig årsløn for tilskadekomne uden for erhverv pensionistårslønnen. Denne årsløn fremgår ikke af loven, men findes i den årlige tekniske vejledning om årsløn. For 2023 er årslønnen fastsat i vejledning nr. 9010 af 12. januar 2023.

Efter gældende praksis anvendes denne årsløn også for andre tilskadekomne end pensionister, når tilskadekomne har været uden tilknytning til arbejdsmarkedet i mange år, og hvor tilskadekomsten er sket uden sammenhæng med et lønnet arbejde, samt hvor der ikke er realistiske udsigter til, at tilskadekomne vil indtræde på arbejdsmarkedet igen, selv om arbejdsskaden ikke var sket. Undtagelsen kan også anvendes, når en person uden egentlig erhverv kommer ud for en personskade.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 11, at har tilskadekomne på skadestidspunktet nået folkepensionsalderen eller er førtidspensionist, fastsættes årslønnen til satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 10. Har tilskadekomne en ansættelseskontrakt uden tidsbegrænsning på skadestidspunktet, og overstiger den faktiske samlede indkomst ved arbejde i ansættelsen i et indtægtsår satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 10, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. 1. og 2. pkt. i denne bestemmelse gælder tillige for andre tilskadekomne uden for erhverv på skadestidspunktet.

Forslaget i § 24, stk. 2, nr. 11, vil have til formål at videreføre gældende praksis for så vidt angår principperne for fastsættelse af årsløn til personer uden for erhverv, herunder folkepensionister m.fl.

Det betyder, at folkepensionister, førtidspensionister og andre uden for erhverv vil få fastsat årslønnen til satsen for tilskadekomne uden for erhverv.

Forslaget vil således direkte omfatte tilskadekomne, der har nået folkepensionsalderen og førtidspensionister. Forslaget vil tillige omfatte andre tilskadekomne, der har været uden tilknytning til arbejdsmarkedet i mange år, og hvor skaden er sket uden sammenhæng med et lønnet arbejde, samt hvor der ikke er realistisk udsigt til, at tilskadekomne vil indtræde på arbejdsmarkedet igen, selv om arbejdsskaden ikke var sket.

Tilskadekomne med løs eller meget løs tilknytning, men dog nogen tilknytning til arbejdsmarkedet vil ikke blive omfattet af bestemmelsen. De vil være omfattet af reglen i stk. 1.

Undtagelsen i § 24, stk. 2, nr. 11, vil ikke skulle anvendes

for tilskadekomne, der fortsat er på arbejdsmarkedet i en varig beskæftigelse, efter at de har nået folkepensionsalderen, eller for førtidspensionister, der udnytter deres resterhvervs-evne i en varig beskæftigelse. Disse tilskadekomne vil få fastsat årslønnen efter den faktiske indkomst ved arbejde efter reglen i forslaget til § 24, stk. 1.

Har tilskadekomne for eksempel i de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden fast tilknytning til arbejdsmarkedet, vil reglen i § 24, stk. 1, skulle anvendes. Det betyder, at de vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske indkomst ved arbejde og ikke på baggrund af den særlige sats for tilskadekomne uden for erhverv.

Har tilskadekomne nået folkepensionsalderen eller er tilskadekomne førtidspensionist, vil det ikke være tilstrækkeligt til at få fastsat årslønnen efter reglen i § 24, stk. 1, at tilskadekomne har udført et midlertidigt lønnet arbejde inden for de seneste 5 år. Det vil være et krav, at der har været tale om en fast tilknytning til arbejdsmarkedet i alle 5 år forud for arbejdsskaden.

Efter gældende praksis er udgangspunktet, at er skaden sket under ansættelse i et fleksjob etableret efter den 1. januar 2013, fastsættes årslønnen med udgangspunkt i den løn, tilskadekomne modtager fra arbejdsgiver. Arbejdsskademinderne vurderer dog, om den faktiske løn er retvisende for, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede.

Er skaden indtrådt i et fleksjob etableret før den 1. januar 2013, er udgangspunktet efter gældende praksis, at årslønnen fastsættes skønmæssigt ud fra en vurdering af, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 12, at arbejdede tilskadekomne i fleksjob på skadestidspunktet, og var tilskadekomne bevilget eller visiteret til fleksjobbet den 1. januar 2013 eller senere, fastsættes årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde idet konkrete fleksjob uden det kommunale tilskud. For tilskadekomne, der var bevilget eller visiteret til fleksjob før 1. januar 2013, fastsættes årslønnen på baggrund af antallet af timer og timelønnen i fleksjobbet.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil efter forslaget i § 24, stk. 2, nr. 12, skulle fastsætte årslønnen på baggrund af lønnen i fleksjobbet. Det kommunale tilskud vil som efter gældende praksis ikke skulle indgå ved fastsættelsen af årslønnen. Det er alene lønnen i fleksjobbet, der vil indgå i årslønnen. Forslaget vil dermed indebære, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke længere skal vurdere, om lønnen i fleksjobbet er retvisende for, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede.

Er fleksjobbet etableret før den 1. januar 2013, vil årsløn-

nen efter forslaget blive fastsat skønmæssigt ud fra en vurdering af, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet ville kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede. Dette fremgår af Ankestyrelsens principafgørelse U-03-07. De skånebehov, som tilskadekomne havde allerede inden arbejdsskaden, hvor mange timer tilskadekomne ville være i stand til at arbejde på det ordinære arbejdsmarked, tilskadekomnes evner og uddannelse og indtjeningsevnen i det job, tilskadekomne stod til rådighed for, vil indgå i vurderinger. Lønniveauet i fleksjobbet vil ligeledes indgå som et moment i denne vurdering.

Det svarer til gældende regler og praksis.

Efter gældende praksis er årslønnen for tilskadekomne tjenestemænd blevet fastsat med tillæg af et pensionsbidrag, der svarer til det pensionsdækningsbidrag, som statslige arbejdsgivere indbetaler til statskassen til finansiering af tjenestemandspensionen. Dette har været gældende for alle tilskadekomne tjenestemænd, uanset om de er blevet tilkendt en forhøjet tjenestemandspension, svarende til alderspensionen, jf. § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1, i tjenestemandspensionsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 510 af 18. maj 2017.

Det foreslås i § 24, stk. 2, nr. 13, at er eller har tilskadekomne været ansat som tjenestemand, og den pågældendes pensionsoptjening til opnåelse af alderspensionen efter tjenestemandspensionsloven er sat i stå helt eller delvis som følge af arbejdsskaden, forhøjes årslønnen fastsat efter stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-12. Forhøjelsen udgør 15 pct. af tjenestemandens pensionsgivende skalatrinløn, med mindre der på andet grundlag måtte være fastsat en anden procentsats.

Tilskadekomne, der er eller har været tjenstemandsansatte, vil efter forslaget til § 24, stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-12, få fastsat årslønnen efter stk. 1 som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, eller efter en af bestemmelserne i stk. 2, nr. 1-12. Efter forslaget til § 24, stk. 6, vil årslønnen skulle fastsættes udelukkende på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret. Indkomstregisteret indeholder ikke oplysninger om det pensionsdækningsbidrag, som statslige arbejdsgivere indbetaler til statskassen til finansiering af tjenestemandspensionen. Dette pensionsdækningsbidrag indgår således ikke i årslønnen for tjenestemænd efter forslaget til § 24, stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-12.

Pensionsdækningsbidraget har ikke betydning for tjenestemandens ret til tjenestemandspension efter tjenestemandspensionsloven.

Tjenestemænd, der allerede ved ophør af ansættelsen, henholdsvis tilkendelse af arbejdsskadeerstatningen, får udbetalt en forhøjet tjenestemandspension svarende til alderspensionen, jf. § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1, i tjenestemandspensionsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 510 af 18. maj 2017, mister

ikke nogen pensionsoptjening i anledning af arbejdsskaden og vil ikke få forhøjet årslønnen.

Tjenestemænd, der ikke får tilkendt en forhøjet tjenestemandspension svarende til alderspensionen, vil derimod kunne opleve, at deres pensionsoptjening til alderspension i tjenestemandspensionsordningen helt eller delvis er blevet sat i stå på grund af arbejdsskaden, og for sådanne tjenestemænd/pensionerede tjenestemænd foreslås det, at årslønnen forhøjes.

Det foreslås, at forhøjelsen skal udgøre 15 pct. af den pensionsgivende skalatrinløn, med mindre der på andet grundlag måtte være fastsat en anden procentsats. Denne forhøjelse svarer til det bidrag, som tjenestemandens ansættelsesmyndighed betaler til finansiering af statens udgifter til tjenestemandspension i form af løbende månedlige bidrag til finanslovens § 36, jf. Finansministeriets cirkulære af 4. juli 2022 om betaling til finanslovens § 36. Pensionsvæsenet.

Det vil for eksempel kunne dreje sig om tjenestemænd, der efter arbejdsskaden fortsætter i en tjenestemandstilling, men på nedsat tid, for eksempel i et fleksjob. Det vil endvidere dreje sig om tjenestemænd, der vil opnå en mindre alderspension, fordi tilskadekomne kommer til skade i et bijob (ikke i tjenestemandsansættelsen) og dermed på grund af arbejdsskaden afskæres fra at optjene alderspension efter tjenestemandspensionsloven.

Oplysning om, hvorvidt der på andet grundlag måtte være fastsat en anden procentsats og størrelsen heraf, vil arbejdsskademyndighederne kunne indhente hos tjenestemandens ansættelsesmyndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil for så vidt angår de tjenestemænd, der er omfattet af bestemmelsen, svare til gældende praksis.

Det foreslås i § 24, stk. 3, at er et forhold omfattet af stk. 2, nr. 1-5, og kan de angivne metoder til fastsættelse af årsløn ikke anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 10.

I stk. 2, nr. 1-5, er der angivet en række metoder til at fastsætte årslønnen. Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor de pågældende metoder ikke kan anvendes.

Det foreslåede indebærer, at årslønnen i disse konkrete situationer vil skulle fastsættes til normalårslønnen som foreslås i § 24, stk. 10.

Normalårslønnen vil alene skulle anvendes, når ingen af de angivne metoder i stk. 2, nr. 1-5, til at fastsætte årslønnen, vil kunne anvendes.

Det foreslås i § 24, stk. 4, at er tilskadekomne i løbet af perioden forud for arbejdsskaden omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, anvendes den bestemmelse, der

vedrører tilskadekomnes erhvervmæssige situation tættest på skadestidspunktet.

Forslaget vil indebære, at arbejdsskademyndighederne skal anvende den undtagelse, der ligger tættest på skadestidspunktet, når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelser i stk. 2. Dette er nødvendiggjort af, at de 13 undtagelser, jf. forslaget til § 24, stk. 2, nr. 1-13, kan kombineres på forskellige måder, således at tilskadekomne kan være omfattet af flere af undtagelserne i stk. 2.

Det vil for eksempel kunne dreje sig om en person, der i begyndelsen af den foregående 5-årige periode har været selvstændigt erhvervsdrivende og efterfølgende er overgået til deltidsansættelse, fordi vedkommende skulle passe et sygt eller handicappet barn. I forslaget lægges der op til, at der i denne situation vil skulle vælges den undtagelse tilskadekomne var omfattet af på skadestidspunktet eller senest i tid på skadestidspunktet. Det vurderes således, at dette bedst vil afspejle tilskadekomnes aktuelle indtjeningssevne.

Har tilskadekomne for eksempel været på barsel indtil 3 år før arbejdsskaden, jf. stk. 2, nr. 2, og har tilskadekomne efterfølgende pådraget sig en privat skade, jf. stk. 2, nr. 6, der har påvirket indkomsten, vil det være bestemmelsen i stk. 2, nr. 6, der vil skulle anvendes.

Det foreslås i § 24, stk. 5, at er tilskadekomne på skadestidspunktet samtidig omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, skal årslønnen fastsættes efter den bestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervmæssige situation på skadestidspunktet. Er tilskadekomne omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, og foreligger der helt særlige situationer, kan årslønnen fastsættes på baggrund af en kombination af to eller flere bestemmelser efter stk. 2.

Er tilskadekomne på skadestidspunktet omfattet af 2 eller flere undtagelser, vil arbejdsskademyndighederne skulle anvende den undtagelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervmæssige situation under hensyntagen til tilskadekomnes erhvervmæssige forhold og indkomster ved arbejde på skadestidspunktet og i de sidste 5 år forud for arbejdsskaden og udsigt til fremtidig beskæftigelse efter arbejdsskaden, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt. Forslaget om, at årslønnen i helt særlige situationer, hvor tilskadekomne er omfattet af to eller flere bestemmelser, vil kunne fastsættes på baggrund af en kombination af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, er tiltænkt anvendt i et meget afgrænset omfang, hvor det ikke er muligt at definere, at en bestemmelse bedst afspejler tilskadekomnes situation fremfor en anden bestemmelse, og hvor tilskadekomnes situation på skadestidspunktet ikke klart kan afgrænses til én bestemmelse efter stk. 4, men omfatter flere bestemmelser. Der vil i bekendtgørelsen efter § 24, stk. 12, blive fastsat nærmere regler om fastsættelse af årslønnen i helt særlige situationer, hvor denne bestemmelse skal finde anvendelse.

Bemyndigelsesbestemmelsen forventes at blive anvendt til

at fastsætte regler om, at stk. 5 omfatter situationer, hvor en privat skade inden for en 5-årige periode før skadestidspunktet i dokumenteret omfang har nedsat erhvervsvevnen, jf. stk. 3, nr. 6, samtidig med at tilskadekomne også er omfattet af en eller flere af de øvrige undtagelsesbestemmelser, jf. stk. 3, nr. 1-5 og nr. 7-13. Det kan for eksempel være en situation, hvor tilskadekomne på skadestidspunktet enten deltager i en erhvervsrettet uddannelse eller netop har færdiggjort en erhvervsrettet uddannelse, men jf. stk. 2, nr. 9, 2. pkt. eller stk. 2, nr. 10, 2. eller 3. pkt., ikke skal have årslønnen fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, men i stedet efter stk. 1, fordi der er et indtægtsår forud for den private skade, som overstiger en årsløn fastsat efter stk. 2, nr. 9, 2. pkt., eller stk. 3, nr. 10, 1. pkt. I denne særlige situation skal indtægtsår forud for den private skade ikke indgå i fastsættelsen af årslønnen. Dette gælder også i andre lignende særlige situationer, som er omfattet af stk. 2, nr. 6, og en anden undtagelsesbestemmelse, jf. stk. 2, nr. 1-5 og nr. 7-13. Bemyndigelsesbestemmelsen vil kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om lignende situationer.

Det foreslås i § 24, stk. 6, 1. pkt., årslønnen, jf. stk. 1 eller 2, fastsættes på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde.

Forslaget vil have til formål at bidrage til en forenkling af administrationen af sager om erstatning for tab af erhvervsvevne og dermed en hurtigere sagsbehandling af disse sager.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring som udgangspunkt udelukkende skulle indhente oplysninger fra indkomstregisteret til brug for fastsættelsen af selve årslønnen. Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring lægger oplysningerne i indkomstregisteret oprøvet til grund og alene vil indhente supplerende oplysninger, hvis tilskadekomne har oplyst om indkomstforhold, for eksempel overskud fra selvstændig erhvervs virksomhed, som ikke fremgår af indkomstregisteret. Det forventes på den baggrund, at det i hovedparten af sagerne ikke vil være nødvendigt at indhente supplerende oplysninger.

Indkomstregisteret indeholder oplysninger om alle relevante løndele, der indgår i fastsættelsen af årslønnen, bortset fra oplysninger om eventuel udenlandsk indkomst ved arbejde, samt overskud fra selvstændig virksomhed.

Bliver tilskadekomne opmærksomme på, at oplysningerne i indkomstregisteret ikke er korrekte, må tilskadekomne tage initiativ til at få oplysningerne i indkomstregisteret korrigeret. Ændres oplysningerne i indkomstregisteret, vil tilskadekomne eller efterladte kunne anmode om at få sagen genoptaget.

Det foreslås i § 24, stk. 6, 2. pkt., at er oplysningerne ikke tilgængelige i indkomstregisteret, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen.

Forslaget indebærer, at oplysninger om tilskadekomnes fak-

tiske samlede indkomst ved arbejde vil skulle indhentes fra skatteforvaltningen, når de ikke fremgår af indkomstregisteret. Tilskadekomnes årsopgørelser vil vise den faktiske samlede indkomst ved arbejde, men årsopgørelserne indeholder ingen oplysninger om pensionsbidrag. Når oplysningerne om indkomsten vil blive indhentet fra skatteforvaltningen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring skulle indhente oplysninger om pensionsbidrag og forhøje årslønnen med værdien heraf.

Det vil som udgangspunkt være relevant i to situationer. For det første, når der vil skulle indhentes indkomstoplysninger, der er mere end 10 år gamle. Det skyldes, at oplysningerne i indkomstregisteret slettes efter 10 år. I nogle sager vil det være nødvendigt at kunne indhente oplysninger om indkomsten ved arbejde, der er mere end 10 år gamle. For det andet vil det kunne opstå i sager, hvor tilskadekomne har været selvstændigt erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle. Her vil oplysningerne i stedet kunne hentes fra Dataudvekslingsplatformen.

Årsopgørelser følger kalenderåret, og forslaget indebærer derfor, at det er kalenderåret, der vil blive anvendt ved fastsættelsen af årslønnen. I praksis vil der således kunne opstå situationer, hvor arbejdsskademyndighederne vil skulle anvende oplysninger inden for perioden på 5 år, hvor der for en del af perioden vil skulle anvendes oplysninger om indtægtsår hentet fra indkomstregisteret, og hvor der for en anden del af perioden vil skulle anvendes oplysninger om kalenderår fra skatteforvaltningen. Disse perioder (indtægtsår og kalenderår) vil kunne overlape hinanden. Er der inden for de seneste 5 år forud for skaden kun oplysninger i indkomstregisteret fra eksempelvis 3 indtægtsår, f.eks. fra juli 2019-juni 2022, vil disse oplysninger skulle suppleres med oplysninger fra skatteforvaltningen i form af 3 kalenderår, for eksempel 2017-2019, hvorefter arbejdsskademyndighederne i disse situationer vil skulle vælge perioden med den højeste indkomst ved arbejde.

Det foreslås i § 24, stk. 6, 3. pkt., at er der hverken tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger om den faktiske samlede indkomst ved arbejde indhentet fra tilskadekomne eller andre relevante kilder eller standardsatser, som fastsat i stk. 10.

Forslaget indebærer, at i situationer, hvor oplysningerne om tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde ikke fremgår af hverken indkomstregisteret eller af oplysninger fra skatteforvaltningen, vil årslønnen kunne fastsættes på baggrund af oplysninger fra tilskadekomne selv eller andre relevante kilder, herunder oplysninger fra arbejdsgiver eller fagforbund. Det er udelukkende oplysninger om indkomst ved arbejde, der kan indgå i fastsættelsen af årslønnen. Det vil sige oplysninger af en karakter, der er omfattet af indberetningspligten efter § 3 i lov om et indkomstregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 2. marts 2022.

Skal årslønnen fastsættes efter 3. pkt., vil det som udgangs-

punkt kunne baseres på lønoplysninger fra lønsedler, ansættelseskontrakter eller overenskomster. Herunder vil der kunne anvendes oplysninger om bidrag til pensionsordninger (både arbejdstagers og arbejdsgivers bidrag) eller oplysninger om bidrag til atp, herunder om værdien af fuldt bidrag.

Anvendelsen af 3. pkt. vil som udgangspunkt kunne opstå i situationer, hvor tilskadekomne har modtaget udenlandsk indkomst ved arbejde, eller hvor tilskadekomnes indkomst ved arbejde ligger mange år tilbage i tid.

Fremgår oplysningerne om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde i indkomstregisteret eller af oplysninger fra skatteforvaltningen for den relevante periode, vil arbejdsskademyndighederne kun skulle indhente oplysninger efter 3. pkt., når der på baggrund af oplysninger i sagen, herunder fra tilskadekomne selv, arbejdsgiveren m.v., er grundlag for at antage eller formode, at pågældende har indkomst ved arbejde, der skal indgå i årslønnen, f.eks. udenlandsk indkomst ved arbejde.

Har tilskadekomne udenlandsk indkomst ved arbejde, vil denne indkomst i dokumenteret omfang kunne indgå i fastsættelse af årslønnen. Det forudsættes, at arbejdsskademyndighederne i forbindelse med sagsbehandlingen vejleder tilskadekomne om muligheden for at udenlandsk indkomst ved arbejde kan indgå i årslønnen, og at tilskadekomne i så fald vil have pligt til at sende dokumentation for den udenlandske indkomst ved arbejde til arbejdsskademyndighederne.

Det forventes, at arbejdsskademyndighederne i hovedparten af sagerne ikke vil skulle indhente supplerende oplysninger efter denne bestemmelse.

Det foreslås i § 24, stk. 7, 1. pkt., at den faktiske samlede indkomst, jf. stk. 1 og stk. 2, opreguleres til værdien i skadeåret, inden den højeste indkomst fra de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges.

Forslaget om at opregulere den faktiske samlede indkomst fra indtægtsårene til skadeåret er begrundet i, at årslønnen efter forslaget i stk. 1 og 2 vil skulle fastsættes med udgangspunkt i et indtægtsår, der kan ligge op til 5 år, eller i særlige situationer mere end 5 år, forud for arbejdsskaden. Som følge af den naturlige lønudvikling vil den nominelle indkomst i et indtægtsår, der ligger flere år forud for arbejdsskaden, ikke kunne anvendes direkte ved udpegningen af indtægtsår, hvor indkomsten ved arbejde var højest. Det vil derfor være nødvendigt at opregulere den faktiske samlede indkomst ved arbejde fra de forskellige indtægtsår til skadeåret for at kunne identificere det indtægtsår, hvor tilskadekomne har den højeste faktiske samlede indkomst. De 5 indtægtsår vil således skulle opreguleres til skadeåret, hvorefter arbejdsskademyndighederne skal vælge det indtægtsår, hvor indkomsten var højest.

Forslaget indebærer, at størrelsen af årslønnen vil skulle fastsættes til niveauet i skadeåret. Ved beregningen af erstatningen vil dette niveau altid skulle anvendes. Det vil gælde

både første gang, der skal beregnes en erstatning, og ved en eventuel forhøjelse af erstatningen i forbindelse med en genoptagelse m.v.

Når det valgte indtægtsår udgør en periode på 12 sammenhængende måneder, der strækker sig over to kalenderår, forstås det, at opreguleringen vil skulle foretages fra det år, som indtægtsåret i det væsentligste omfatter. Det vil sige, at hvis det valgte indtægtsår for eksempel er en periode fra 1. august 2021 til 31. juli 2022, vil årslønnen skulle reguleres fra år 2022 til værdien i skadeåret. Opregulering til værdien i skadeåret vil også skulle foretages, når kun en mindre del af indkomsten ved arbejde er optjent i skadeåret. Opreguleringen foretages dermed på baggrund af hidtidig praksis.

Det bemærkes, at den gældende regel i § 25, stk. 4, om opregulering fra skadeåret til afgørelsesåret i forbindelse med beregningen af erstatningen, vil blive videreført. Bestemmelsen vil sikre, at værdien af en erstatning eller en godtgørelse opretholdes for tilskadekomne eller efterladte i situationer, hvor afgørelsen om erstatning eller godtgørelse først vil blive beregnet i et senere år end skadeåret.

Det foreslås i § 24, stk. 7, 2. pkt., at årslønnen derefter afrundes til nærmeste 1.000 kr.

Forslaget kodificerer gældende praksis med hensyn til afrunding af årslønnen. Der vil blive anvendt almindelige afrundingsregler ved afrundingen. Afrundingen vil først blive foretaget, når det indtægtsår, hvor indkomsten var højest er udpeget.

Det foreslås i § 24, stk. 8, at er tilskadekomne ansat med DIS-indkomst, omregnes DIS-indkomsten til en tilsvarende indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen.

Bestemmelsen kodificerer gældende praksis for omregning af DIS-indkomst med hensyn til fremgangsmåde og personkreds, dog således at grundlaget for årslønnen i overensstemmelse med den nye regel i § 24, stk. 1, vil skulle fastsættes til den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest.

Forslaget vil indebære, at søfolk og andre ansatte på DIS-løn får deres DIS-løn omregnet til almindelig indkomst ved arbejde svarende til indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen.

Forslaget vil sikre, at omregningen fortsat vil skulle ske under hensyntagen til fradrag i sømandsskattelovgivning.

Arbejdsskademyndighederne vil kunne indhente oplysninger om årslønnen fra forskellige kilder for eksempel fra Skatteforvaltningen eller de månedlige hyresedler.

Ansatte på rederier og søfolk, der er ansat på almindelige lønvilkår vil være omfattet af den foreslåede regel i § 24, stk. 1.

Det foreslås i § 24, stk. 9, at ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.

Forslaget svarer til gældende bestemmelse i § 24, stk. 3.

Årslønnen vil som hidtil skulle opgøres og fastsættes inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Definitionen af årslønsbegrebet vil således ikke blive ændret. Arbejdsmarkedsbidraget vil ved beregningen af erstatningen skulle trækkes fra årslønnen. På denne måde vil fratrukket af arbejdsmarkedsbidraget i årslønnen være en beregningsregel.

Efter gældende lovs § 24, stk. 5, kan årslønnen ikke sættes højere end 367.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Beløbet reguleres efter § 25 og udgør 608.000 kr. i 2024. Af gældende lovs § 24, stk. 6, fremgår blandt andet, at årslønnen skal ansættes til mindst 137.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag reguleret efter § 25, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede forud for arbejdsskadens indtræden var nedsat i væsentlig grad. Beløbet ville med et uændret niveau udgøre 227.000 kr. i 2024.

Det foreslås i § 24, stk. 10, at årslønnen uanset stk. 1 og 2 højst kan fastsættes til 608.000 kr. (2024-niveau). Minimumsårslønnen fastsættes til 257.000 kr. (2024-niveau). Normalårslønnen fastsættes til 434.000 kr. (2024-niveau). For personer uden for erhverv fastsættes årslønnen til 54.000 kr. (2024-niveau). Var erhvervsevnen inden skaden var nedsat i dokumenteret omfang, kan årslønnen fastsat efter 1-4. pkt., stk. 2, nr. 9, 2. pkt. eller stk. 2, nr. 10, 1. pkt. nedsættes forholdsmæssigt. Alle beløb er inklusiv arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25, stk. 1.

Forslaget afløser § 24, stk. 5 og 6 i gældende lov for så vidt angår fastsættelsen af maksimums- og minimumsårsløn.

Reglen om, at der gælder et maksimum for fastsættelsen af årslønnen, indebærer, at tilskadekomne, som har en løn, der overstiger den maksimale årsløn, vil få fastsat årslønnen til den maksimale årsløn.

Erstatningen for tab af erhvervsevne vil herefter blive beregnet på grundlag af denne maksimale årsløn. Det betyder, at tilskadekomne med en højere indkomst ved arbejde end den maksimale årsløn ikke vil få kompensation for den del af indkomsten, der overstiger den maksimale årsløn.

Det foreslås i § 24, stk. 10, 1. pkt., at årslønnen uanset stk. 1 og 2 højst kan fastsættes til 608.000 kr. i 2024-niveau. Det foreslås dermed, at der fortsat vil skulle gælde et maksimum for fastsættelsen af årslønnen. Det betyder, at tilskadekomne med indkomst ved arbejde over det maksimale beløb for årsløn fortsat vil få fastsat lønnen til den maksimale årsløn og beregnet erstatningen på det grundlag. Det betyder også, at de pågældende ikke vil få beregnet erstatningen på baggrund af den indkomst ved arbejde, der ligger over den maksimale årsløn. Det foreslås, at det nuværende beløb for den maksimale årsløn, der i 2024 udgør 608.000 kr., opretholdes. Henvielsen til, at det vil gælde, uanset om

årslønnen er fastsat efter hovedreglen i stk. 1 eller efter stk. 2, indebærer, at årslønnen aldrig kan fastsættes højere end den maksimale årsløn. Beløbet vil blive reguleret årligt. Forslaget vil dermed opretholde gældende praksis for så vidt angår den maksimale årsløn.

Det foreslås i § 24, stk. 10, 2. pkt., at minimumsårslønnen fastsættes til 257.000 kr. Forslaget indebærer, at der ligeledes vil blive opretholdt en minimumsårsløn. Det foreslås, at minimumsårslønnen hæves fra 219.000 kr. til 257.000 kr. i 2024-niveau.

Minimumsårslønnen foreslås at skulle anvendes ved fastsættelsen af årslønnen efter en række af undtagelserne i § 24, stk. 2.

Forslaget til § 24, stk. 10, 3. pkt., indebærer, at der lovfastsættes en normalårsløn. Normalårslønnen findes ikke i arbejdsskadesikringsloven i dag, men fremgår af en teknisk vejledning om fastsættelse af årsløn. Normalårslønnen udgør efter den tekniske vejledning 419.000 kr. i 2023. Det foreslås, at normalårslønnen lovfæstes til 434.000 kr. i 2024-niveau. Det bemærkes, at der efter erstatningsansvarsloven anvendes en normalårsløn, der udgør 471.000 kr. i 2023-niveau.

Det foreslås i § 24, stk. 10, 4. pkt., at lovfæste en særlig årsløn, der anvendes for tilskadekomne uden egentligt erhverv. Det vil typisk dreje sig om pensionister. Denne årsløn udgør 45.000 kr. i 2023 efter den tekniske vejledning om årsløn (vejledning nr. 9010 af 12. januar 2023). Det foreslås at fastsætte årslønnen for tilskadekomne uden egentlig erhverv til 54.000 kr. i 2024-niveau.

Det foreslås i § 24, stk. 10, 5. pkt., at årsløn fastsat på baggrund af § 24, stk. 10, 1.-4. pkt., i situationer, hvor erhvervsevnen i dokumenteret omfang i forvejen er nedsat af anden årsag end arbejdsskade, kan nedsættes forholdsmæssigt. Det vil for eksempel kunne være en situation, hvor årslønnen i en af undtagelsesbestemmelserne, jf. § 24, stk. 2, nr. 1-13, på grund af fraværet af indkomstoplysninger før skaden vil skulle fastsættes til normalårslønnen, og hvor det samtidig er utvivlsomt, at tilskadekomne ikke havde en fuld erhvervsevne før skaden. Det samme gælder i situationer, hvor årslønnen vil skulle fastsættes på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. § 24, stk. 2, nr. 9, 2. pkt., eller stk. 23, nr. 10, 1. pkt.

Endelig foreslås det i § 24, stk. 10, 6. pkt., at alle beløb er inklusive arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25.

De beløb, der er fastsat i loven, er fastsat i et grundniveau fra 2003. Beløbene er reguleret årligt, jf. oven for.

I forslaget til § 24, stk. 10, 2. pkt., foreslås det at forhøje satsen for minimumsårslønnen, og det foreslås i stk. 3 at lovfæste en normalårsløn og i stk. 4 at lovfæste satsen for årsløn for tilskadekomne uden for erhverv.

Det foreslås samtidig at indføre et nyt grundniveau i 2024-niveau. Det nye grundniveau vil ikke have betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller for størrelsen af erstatningen. Det nye grundniveau vil alene have betydning for beregning af erstatningen i afgørelsesåret og ved eventuelle senere genoptagelser eller reguleringer af erstatningen for tab af erhvervsevne eller tab af forsøger.

Der foretages tillige konsekvensændringer af arbejdsskadesikringsloven som følge af det nye grundniveau i § 18 (godtgørelse for varigt mén), jf. forslaget i § 1, nr. 14, § 19 (overgangsbeløb til efterladte), jf. forslaget i § 1, nr. 17, § 86 (regulering af erstatninger efter tidligere love), jf. forslagene til § 1, nr. 61 til 67. Der foretages tillige konsekvensændringer af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. (regulering af erstatninger efter tidligere love), jf. forslagene i § 2, nr. 3-8.

Det foreslås i § 24, stk. 11, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder det hensigtsmæssigt.

Efter gældende praksis indgår afgørelsen om årsløn som en delafgørelse, jf. lovens § 40, i forbindelse med afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne, der også omfatter en afgørelse om selve tabet af erhvervsevne.

Afgørelsen om årsløn kan efter § 44 indbringes for Ankestyrelsen af sagens parter. Afgørelsen kan indbringes for Ankestyrelsen, uanset om den samlede afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne indbringes for Ankestyrelsen.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne træffe en selvstændig afgørelse om årslønnen forud for afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse og tab af erhvervsevne og dermed forud for, at afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse og erstatning for tab af erhvervsevne træffes. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil med forslaget få en øget mulighed for at etablere en fleksibel sagsafvikling.

Forslaget skyldes blandt andet hensynet til at kunne vurdere, hvorvidt årslønnen er fastsat korrekt efter § 24, stk. 1 eller 2. Ved at træffe en selvstændig afgørelse om årslønnen vil tilskadekomne få mulighed for at komme med indsigelser til fastsættelsen af årslønnen, før der vil blive truffet afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne.

Forslaget om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne træffe selvstændig afgørelse om årslønnen ændrer ikke på, at afgørelsen som hidtil vil være en selvstændig afgørelse efter lovens § 40, uanset om afgørelsen vil blive truffet samtidig med afgørelsen om tabet af erhvervsevne, eller afgørelsen vil blive truffet særskilt.

Tilskadekomne vil dermed forud for selve afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne kunne oplyse om yderligere retmæssig indkomst ved arbejde, der ikke fremgår af indkomstregistret som for eksempel udenlandsk indkomst ved arbejde.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, vil det tillige indebære, at sagens parter som hidtil vil kunne indbringe afgørelsen for Ankestyrelsen efter lovens § 44. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil herunder for eksempel kunne genvurdere den trufne afgørelse efter § 44, stk. 7-9 i arbejdsskadesikringsloven og bekendtgørelse nr. 1271 af 28. november 2019 i situationer, hvor tilskadekomne for eksempel indsender oplysninger om indkomst ved arbejde, der ikke fremgår af indkomstregisteret.

Det foreslås i § 24, stk. 12, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årsløn, herunder om afgrænsningen af persongrupperne.

Forslaget i § 24, stk. 12, indebærer, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af § 24.

Den nye opbygning af § 24, indebærer, at årslønnen enten vil skulle fastsættes efter reglen i § 24, stk. 1 eller efter en af undtagelserne i § 24, stk. 2. Er situationen i den konkrete sag ikke omfattet af en af undtagelserne efter § 24, stk. 2, vil årslønnen skulle fastsættes efter hovedreglen i § 24, stk. 1, og anvendes som værdi for tilskadekomne indtjeningssevne før arbejdsskaden, hvis arbejdsskaden ikke var indtruffet. Det forudsættes, at bekendtgørelsen vil komme til at indeholde yderligere detaljerede bestemmelser og fortolkningsbidrag til anvendelsen af hovedreglen og undtagelserne.

Bemyndigelsen betyder, at beskæftigelsesministeren blandt andet vil kunne fastsætte nærmere regler om anvendelsen af hovedreglen i § 24, stk. 1, hvilket indebærer regler om, hvordan den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, vil skulle opgøres.

Bemyndigelsen indebærer videre, at der vil kunne fastsættes regler om, hvordan årslønnen, jf. stk. 1 og 2, vil kunne fastsættes på baggrund af oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde (indtjening) fra indkomstregisteret, fra skatteforvaltningen eller fra tilskadekomne, eller andre relevante kilder eller standardsatser, jf. stk. 10. Der vil kunne fastsættes nærmere regler om metoder til omregning af indkomst ved arbejde til et fuldt indtægtsår i forskellige situationer, om afrunding til nærmeste 1.000 kr. og om omregning af DIS indkomst til en tilsvarende lønindkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, der ikke er registreret i Dansk Internationalt Skibsregister.

Bemyndigelsen vil videre kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om de enkelte undtagelser i § 24, stk. 2. Der vil herunder kunne fastsættes nærmere regler om fastsættelse af årslønnen for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, jf. undtagelsen i § 24, stk. 2, nr. 5, til afløsning for den gældende bekendtgørelse nr. 812 af 29. september 2003 om fastsættelse af årsløn for selvstændig

erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller sikret efter § 2, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven.

Beskæftigelsesministeren vil tillige kunne fastsætte nærmere regler om, hvilken af flere mulige undtagelser der skal vælges i forskellige situationer, jf. § 24, stk. 4 og 5.

De foreslåede undtagelser i § 24, stk. 2, nr. 1-13, kan kombineres på en række måder. Det betyder, at der kan opstå situationer, hvor tilskadekomne er omfattet af flere undtagelser.

Endelige kan beskæftigelsesministeren fastsætte nærmere regler om selvstændige afgørelser om årslønnen, jf. § 24, stk. 11, og anvendelse af de faste takster i § 24, stk. 10.

Til nr. 29

Det foreslås i § 24 a, at til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervssevne og tab af forsørger som løbende erstatning samt uddannelsesgodtgørelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i § 24 med forholdet mellem 608.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.

Forslaget til § 24 a afløser gældende lovs § 24, stk. 8. Forslaget indeholder en konsekvensændring af, at der indføres et nyt grundniveau i 2024-niveau til afløsning for det eksisterende grundniveau i 2003-niveau. Det fremgår af den gældende bestemmelse, at der til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervssevne og tab af forsørger som løbende erstatning fastsættes en grundløn.

Bestemmelsen vil indebære, at der vil blive fastsat en grundløn, der vil skulle anvendes til beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervssevne og tab af forsørger som løbende erstatning. Der vil være tale om en teknisk ændring, der ikke vil have betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelse heraf. Bestemmelsen vil sikre, at tilskadekomne eller efterladte også fremover vil få reguleret deres løbende erstatninger.

Som noget nyt foreslås det, at der på tilsvarende måde vil blive fastsat en grundløn til brug for beregning af uddannelsesgodtgørelse. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 b, stk. 3, jf. § 1, nr. 16, hvoraf det bl.a. fremgår, at uddannelsesgodtgørelsen vil udgøre 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24.

Det fremgår af § 25, stk. 2, i gældende lov, at de løbende ydelser, der er fastsat med udgangspunkt i grundlønnen, jf. § 24, stk. 8, i gældende lov reguleres med samme procent som beløb, der er nævnt i § 25, stk. 1, i gældende lov. Med forslaget om at tilføje uddannelsesgodtgørelse til § 24 a vil uddannelsesgodtgørelse fremover også skulle reguleres i overensstemmelse med § 25, stk. 1, i gældende lov. Det vil sige at uddannelsesgodtgørelse skal reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Til nr. 30

Efter gældende lovs § 25, stk. 1, reguleres en række af lovens beløb, herunder beløb efter gældende lovs § 24, stk. 5 og 6, hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Beløbene efter § 24, stk. 5 og 6 omhandler lovens satser for henholdsvis maksimums- og minimumssatsen for årsløn.

Disse beløb er nu omfattet af forslaget til § 24, stk. 10.

Det foreslås i § 1, nr. 30, at ændre ”§ 24, stk. 5 og 6” til: ”§ 24, stk. 10” i § 25, stk. 1.

Ændringen er en konsekvensændring til forslaget i § 1, nr. 28, og har ingen betydning for tilskadekomnes eller efterladedes erstatning.

Til nr. 31

Efter gældende lovs § 25, stk. 2, reguleres de løbende ydelser, der er fastsat med udgangspunkt i grundlønnen, jf. § 24, stk. 8, med samme procent som de beløb, der er nævnt i § 25, stk. 1. Det drejer sig om beløbene for godtgørelsen for varigt mén, overgangsbeløbet til efterladte og beløbene for maksimums- og minimumsårsløn. Disse beløb reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås i § 1, nr. 31, at ændre »§ 24, stk. 8« til: »§ 24 a« i § 25, stk. 2.

Ændringen er en konsekvensændring til forslagene i § 1, nr. 28 og 29, og har ingen betydning for tilskadekomnes eller efterladedes erstatning.

Til nr. 32 og 33

Efter gældende regler i § 16, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven kan forskud på erstatning for tab af erhvervssevne og på godtgørelse for varigt mén udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Efter gældende regler i lovens § 26, stk. 1, udbetales erstatninger og godtgørelsesbeløb efter denne lov til tilskadekomne og efterladte, jf. dog stk. 5.

Det foreslås i § 26, stk. 1, at ændre »stk. 5« til »stk. 6«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget til det nye stk. 2 i § 26, hvorefter § 26, stk. 5 vil blive til stk. 6.

Det foreslås som et nyt stk. 2 i § 26, at forskud på erstatning for tab af erhvervssevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Forslaget vil svare til den gældende regel i § 16, stk. 6, som foreslås flyttet til § 26 som konsekvens af, at resten af § 16 vil blive ophævet. Bestemmelsen om forskud på erstatning

vil høre bedre hjemme i kapitel 6 om erstatningsudbetaling, men der er ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen af bestemmelsen.

Til nr. 34

Efter gældende regler i § 26, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i særlige tilfælde udbetale erstatnings og godtgørelsesbeløb til tilskadekomne og efterlade og derefter kræve det udlagte beløb med tillæg af rente, jf. § 60 ind hos forsikringsselskabet eller af bidrag, jf. § 55.

Det foreslås, at ”erstatnings og godtgørelsesbeløb” i § 26, stk. 2, som bliver stk. 3, ændres til ”erstatnings- og godtgørelsesbeløb”.

Der er alene tale om en sproglig præcisering, og der er således ikke tilsigtet ændringer i bestemmelsens anvendelse.

Til nr. 35 og 36

Det fremgår af den gældende § 27, stk. 4, i arbejdsskadesikringsloven, at omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb finder sted på grundlag af erstatningens størrelse på omsætningstidspunktet. Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor kapitalbeløbet kan udbetales. Omsætning af erstatning har alene virkning for fremtiden. Faktorerne for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb fastsættes på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at værdien af en erstatning for erhvervsevnetab er den samme, uanset om erstatningen udbetales løbende eller omsættes til et kapitalbeløb.

Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor den kapitaliserede erstatning er udmålt og udbetales fra, og den omsatte erstatning kan efter loven kun have virkning fremadrettet fra omsætningstidspunktet. Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet endelig afgørelse om beregning af kapitalerstatningen, og hvor erstatningen kan udbetales efter loven. Det er i denne sammenhæng uden betydning for fastsættelsen af omsætningstidspunktet, hvornår forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efterfølgende faktisk udbetaler det kapitaliserede beløb til tilskadekomne.

Det foreslås i forslaget § 1, nr. 35, at der i § 27, stk. 4, 3. pkt. indsættes »jf. stk. 5« efter »fremtiden«.

Med forslaget vil der blive skabt en tydelig henvisning fra ordlyden i § 27, stk. 4, 3. pkt., hvoraf det fremgår, at omsætning af erstatning til kapitalbeløb alene har virkning for fremtiden, til forslaget til nyt stk. 5, hvor det nærmere vil blive beskrevet, hvordan omsætningen og udbetaling af

erstatning skal finde sted i tilfælde, hvor en afgørelse, hvor der er tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, ændres med tilbagevirkende kraft.

Det foreslås i forslaget § 1, nr. 36, at der i § 27 indsættes et nyt stk. 5, om, at ændres en afgørelse, hvor der er tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, med tilbagevirkende kraft, og skal erstatningen efter den senere afgørelse omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 1, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

Forslaget vil indebære, at kapitalerstatninger efter en ny afgørelse af en sag vil skulle beregnes, så den altid alene dækker den fremadrettede periode fra tidspunktet, hvor kapitalerstatningen endeligt fastsættes og udbetales (omsætningstidspunktet). Det betyder, hvis tilskadekomne i henhold til en afgørelse om tab af erhvervsevne har fået udbetalt løbende erstatning, og afgørelsen senere ændres med tilbagevirkende kraft, således at erstatningen skal omsættes til kapitalbeløb, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for den seneste afgørelse. Det betyder endvidere, at der i et sagsforløb kan være mere end et omsætningstidspunkt, hvis der i forløbet træffes flere afgørelser om kapitalisering af erstatningen.

Efter § 44, stk. 5, har klage fra arbejdsgiveren, forsikringsselskabet eller bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension opsættende virkning. Det betyder, at forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i disse tilfælde ikke er forpligtet til at udbetale kapitalerstatningen, før Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har genbehandlet sagen, eller Ankestyrelsen har truffet afgørelse på grundlag af klagen.

Det betyder f.eks., at hvis en afgørelse om kapitalerstatning påklages til Ankestyrelsen af forsikringsselskabet og dermed har opsættende virkning, jf. § 44, stk. 5, således at kapitalerstatningen ikke er udbetalt, skal der foretages en ny beregning af kapitalerstatningen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genvurderer afgørelsen, eller efter Ankestyrelsen har truffet afgørelse. Omsætningstidspunktet – og det vil sige det afgørende tidspunkt i forhold til beregningen af kapitalerstatningen – vil altid være tidspunktet for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings nye afgørelse, hvor erstatningen beregnes og udmåles, idet det først er efter dette tidspunkt, erstatningen er endeligt fastsat og udbetales. Det gælder også, hvis Ankestyrelsen har tiltrådt Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om tab af erhvervsevne, hvor erstatningen skal udbetales som et kapitalbeløb, eller hvis domstolene tiltræder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsens afgørelse om tab af erhvervsevne, hvor erstatningen skal udbetales som et kapitalbeløb, i en anlagt sag, hvor kapitalerstatningen ikke er udbetalt under sagens behandling i retten. I disse tilfælde skal forsikringsselskabet

eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først udbetale kapitalerstatningen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet ny afgørelse med ny beregning af kapitalerstatningen. Erstatningen før datoen for denne nye beregningsafgørelse udbetales som en sum af den løbende erstatning, baseret på erstatningsværdien af den nyeste afgørelse. Er erstatningen således blevet forhøjet ved den nyeste afgørelse, skal denne forhøjelse indgå i udmålingen af den sum, som skal betales for perioden før omsætningstidspunktet. Udmåling af eventuelt tillæg af renter efter arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, ændres ikke ved dette forslag og sker derfor fortsat efter gældende praksis.

Det samme gælder, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genoptager en tidligere afgørelse om tab af erhvervsevne på forvaltningsretlig grundlag eller efter en ændring af afgørelsen ved domstolene og ændrer erstatningen fra f.eks. ingen erstatning til en kapitalerstatning. Også i disse tilfælde skal kapitalerstatningen beregnes med fremadrettet virkning på tidspunktet for den nye afgørelse, og ikke fra tidspunktet for den afgørelse, som genoptages. Det gælder, uanset om der er gået en årrække siden den tidligere afgørelse, og uanset om tilskadekomnes varige tab af erhvervsevne således kunne være fastsat mange år tidligere. Erstatning for perioden før den nye afgørelse udbetales som en løbende erstatning. Det betyder, at hidtidig praksis, som blandt andet udtrykt i Ankestyrelsens principafgørelse 71-11, ændres.

Ændringerne betyder endvidere, at kapitalerstatningen ikke vil dække en eventuel forudgående periode, hvor tilskadekomne allerede har fået udbetalt en løbende erstatning i anledning af samme skade. Har tilskadekomne som følge af en ny afgørelse ret til erstatning for tab af erhvervsevne for perioden før afgørelsen, udgør denne erstatning derfor summen af de løbende erstatninger for den forudgående periode efter fradrag af eventuel udbetalt løbende erstatning for samme periode. Forslaget sikrer således, at tilskadekomne fortsat vil blive fuldt ud kompenseret for deres erhvervsevnetab, men vil forhindre, at tilskadekomne i strid med lovens intention vil kunne blive kompenseret to gange for samme tab.

Til nr. 37

Det følger af den gældende § 11 i arbejdsskadesikringsloven, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der

udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 27, stk. 5, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., og § 43, 2. pkt., at ændre ”ydelsen” til ”erstatnings”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelsen” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilslaget materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11, 19, 21, 26 og 27. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 38

Efter den gældende § 29, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven har den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Bestemmelsen regulerer samspillet mellem kompensation efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når en skade er omfattet af begge love.

En skade er omfattet af både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når der er en skadevolder, der er ansvarlig for skaden, herunder eventuelt på objektivi grundlag, og tilskadekomne samtidig er omfattet af arbejdsskadesikringsloven og har været ude for en arbejdsskade efter §§ 5-7 i arbejdsskadesikringsloven.

Det er fastslået i retspraksis, herunder blandt andet Højesterets dom af 23. august 2021 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2021, side 4752 H), at midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven ikke er erstatningsbeløb af samme art som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven. Dette gælder, uanset de to erstatningsarter dækker tilskadekomnes tab af indtægt og ofte samme periode.

Det foreslås, at § 29, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes nye stk. 2-4.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 2, at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesfor-

sikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar, som tilskadekomne eller dennes efterladte har ret til efter § 11 i lov om arbejdsskade-sikring som følge af arbejdsskaden.

Med forslaget vil det blive sikret, at enhver form for erstatning, godtgørelse m.v., som en erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring efter § 49 a, har udbetalt til tilskadekomne eller efterladte efter erstatningsansvarsloven, i anledning af en arbejdsskade, vil kunne kræves refunderet af arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i det omfang, der er tale om erstatning og godtgørelse m.v. af en art, som tilskadekomne har ret til efter arbejdsskadesikringsloven i anledning af arbejdsskaden for samme tidsrum, og som ikke er udbetalt på det tidspunkt, hvor arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bliver gjort bekendt med kravets eksistens.

Forslaget vil indebære, at det bliver muligt for ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste hurtigere, end det er tilfældet med de gældende regler og praksis. Det skyldes, at det vil blive muligt for ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. at udbetale erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste og efterfølgende rejse et refusionskrav mod arbejdsulykkesforsikringsselskabet for så vidt angår ulykker og mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår erhvervssygdomme, jf. den eksisterende bestemmelse i § 29, stk. 2, 1. pkt. Forslaget vil danne grundlag for, at en tilskadekomne kan få udbetalt erstatningen efter erstatningsansvarsloven hurtigere og ikke skal afvente den endelige afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven.

Det vil dermed blive muligt for ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. også at udbetale erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 5 og 8 i erstatningsansvarsloven, uanset der verserer en arbejdsskadesag. Når afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne i arbejdsskadesagen foreligger, kan ansvarsforsikringsselskabet m.fl. rejse et refusionskrav mod arbejdsulykkesforsikringsselskabet for så vidt angår ulykker og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår erhvervssygdomme. Når afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse foreligger, kan ansvarsforsikringsselskabet ligeledes rejse et refusionskrav mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. kan derfor som efter gældende praksis underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller arbejdsskadesikringsselskabet om, at der verserer en ansvarssag. Dette indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet får kendskab til ansvarsforsikringsselskabets m.fl. krav.

Forslaget vil videre indebære, at uddannelsesgodtgørelse efter § 18 b i arbejdsskadesikringsloven også anses for erstatning af samme art som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 2, 5 og 8 i erstatningsansvarsloven.

Forslaget vil desuden betyde, at et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring efter § 49 a, ligeledes vil have mulighed for at søge at få godtgjort dets udgifter hos arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i det omfang, tilskadekomne tilkendes en tilsvarende erstatning som følge af den anmeldte arbejdsskade.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 3, 1. pkt., at krav efter stk. 2 omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskade-forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte efter §§ 15 og 17-23 for samme tidsrum.

Forslaget vil indebære, at refusionskravet fra den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab højst kan udgøre det beløb, som er tilkendt tilskadekomne efter arbejdsskadesikringsloven, og at refusionskravet kun kan vedrøre den samme periode, hvor der er udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne eller erhvervsevnetaberstatning efter erstatningsansvarsloven. Dette vil gælde, uanset om der er tale om en midlertidig eller endeligt fastsat erstatning.

Forslaget vil medføre, at den ansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskade-forsikring efter § 49 a, kan udbetale den erstatning, som de er forpligtet til at betale i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven til tilskadekomne, og at de efterfølgende kan få refusion for den del af erstatningen, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet skal dække i sager om ulykker, og som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal dække i sager om erhvervssygdomme. Samtidig indebærer forslaget, at tilskadekomne kan få udbetalt den erstatning efter erstatningsansvarsloven, som den pågældende er berettiget til uden at vente unødigt længe på udbetalingen.

Med forslaget vil ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. kunne få dækket hele eller dele af den udbetalte erstatning, godtgørelse m.v., som tilskadekomne har ret til efter arbejdsskadesikringsloven.

Derudover vil forslaget medføre, at arbejdsulykkesforsikringsselskabet for så vidt angår ulykker eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår erhvervssygdomme skal udbetale et eventuelt overskydende beløb til tilskadekomne eller efterladte, når erstatningen efter arbejdsskadesi-

kringsloven overstiger det beløb, der er udbetalt efter erstatningsansvarsloven.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 3, 2. pkt., at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i lov om erstatningsansvar sidestilles med erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17, stk. 5, og § 17 a, stk. 5, 1. pkt.

Formålet med forslaget er, at den tilskadekomne alene kan opnå kompensation for et indtægtstab én gang som følge af en arbejdsskade. Forslaget vil samtidig ændre den nuværende uhensigtsmæssige retstilstand, hvorefter erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven og midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, der bliver stk. 5, i arbejdsskadesikringsloven ikke anses for erstatning af samme art, hvilket vil indebære, at tilskadekomne efter gældende praksis både kan opnå erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven og midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven for samme indtægtstab. Det samme vil gælde erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven og midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringslovens § 17 a, stk. 5, 1. pkt., for samme indtægtstab, når tilskadekomne efter en arbejdsskade visiteres til et fleksjob.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 4, at en erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab og staten i offererstatningssager har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller staten i offererstatningssager har udbetalt erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar i anledning af en arbejdsulykke, som er omfattet af § 49 a. Kravet kan ikke overstige det beløb, som voldsskadeforsikringsselskabet har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte for samme tidsrum, jf. § 49 b.«

Forslaget vil skabe adgang til, at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes forsikringsselskab og staten i offererstatningssager kan rejse et regreskrav over for forsikringsselskabet, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring, for de erstatninger m.v., som forsikringsselskabet skulle have udbetalt, men som den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller staten i offererstatningssager har udbetalt.

Situationen vil f.eks. kunne opstå, hvis forsikringsselskabet har afvist voldsskadesagen som følge af, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har anerkendt skaden som en arbejdsulykke, hvorefter den tilskadekomne har anmeldt sagen til Erstatningsnævnet, som behandler sagen og udbetaler erstatningen. Efterfølgende genoptages anerkendelsesspørgsmålet i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som i en ny afgørelse anerkender skaden som en arbejdsulykke, hvorefter hændelsen alligevel vil være omfattet af voldsskadeforsikringen, hvorfor forsikringsselskabet skulle have haft udbetalt erstatningen frem for staten i offererstatningssager. I

disse tilfælde vil staten i offererstatningssager kunne rejse et regreskrav over for forsikringsselskabet for hele eller den del af erstatningen, som forsikringsselskabet skulle have haft udbetalt.

Til nr. 39

Det fremgår af den gældende § 34 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring giver Arbejdstilsynet terminaladgang til oplysninger registreret om arbejdsulykker og erhvervssygdomme i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og Arbejdstilsynets fælles system til anmeldelse af arbejdsulykker og erhvervssygdomme, jf. § 72, stk. 3, i arbejdsmiljøloven.

Det foreslås i forslaget til § 34 a, stk. 1, at "Arbejdsmarkedets" i indledningen til bestemmelsen ændres til "Arbejdsmarkedets".

Der er tale om en ren redaktionel og sproglig ændring, idet "Arbejdsmarkedets Erhvervssikring" det pågældende sted i bestemmelsen fejlagtigt er beskrevet som "Arbejdsmarkedets Erhvervssikring". Ændringen har ingen materielle konsekvenser.

Til nr. 40

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 35 a, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videregive nødvendige oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til Udbetaling Danmark, pågældende skatteforvaltning og pågældende kommune, når det er nødvendigt for at kontrollere, om der er sket fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst.

Af bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 35 a fremgår, at videregivelse af oplysninger efter bestemmelsen f.eks. kan være relevant i tilfælde, hvor der skal fastsættes erstatning for tab af erhvervsevne og dermed også beregnes årsløn for tilskadekomne. I sådanne tilfælde indhentes der oplysninger om tilskadekomnes indtjening, og undertiden kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring konstatere, at det pågældende arbejde ikke er legalt arbejde, og at tilskadekomne samtidig med arbejdet har modtaget sociale ydelser.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen, at videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold kræver, at oplysningerne er baseret på konstaterbare fejl eller misbrug eller på en sikker antagelse herom. Den blotte mistanke om fejl eller misbrug vil således ikke være et tilstrækkeligt forhold, der kan lovliggøre videregivelse af sådanne oplysninger efter bestemmelsen.

Det foreslås at skærpe den gældende adgang for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at videregive oplysninger af den pågældende art, således at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med forslaget ikke alene *kan*, men derimod *skal* videregive oplysninger om fejl eller misbrug i forbindelse med en borgers udbetaling af ydelser eller beskatning af

indkomst, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kommer i besiddelse af under arbejdsskadesagsbehandlingen.

Det foreslås i forslaget til § 35 a, at »kan« ændres til »skal«.

Forslaget vil medføre, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får pligt til at videregive alle oplysninger om fejl eller misbrug i forbindelse med en borgers udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får kendskab til i forbindelse med sagsbehandlingen, til rette myndighed.

Formålet med forslaget er at muliggøre, at fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst opdages og standses i endnu højere grad end i dag. Dette skal ses i lyset af, at videregivelse af oplysningerne kun vil kunne ske til relevante myndigheder, hvis der er et gyldigt formål, f.eks. varetagelse af offentlig interesse, hvilket forudsættes at kunne indebære skatteunddragelse og socialt bedrageri.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings forpligtelse til at videregive oplysninger vil alene omfatte oplysninger af så vald karakter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv ville lægge disse oplysninger til grund ved egne afgørelser. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil således fortsat skulle sikre, at de oplysninger om enkeltpersoner, der gives videre, er valide, og at der foreligger en sikker antagelse om, at oplysningerne er korrekte. Den blotte mistanke om fejl eller misbrug vil ikke i sig selv være tilstrækkeligt til, at forpligtelsen til at videregive oplysningerne gælder. Dette er for at sikre tilskadekomne og andre mod vilkårlig videregivelse.

Til nr. 41

Det fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 5, 1. pkt., at bestemmelsens stk. 3 og forældelseslovens § 3, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse på krav på erstatning eller godtgørelse i sager omfattet af § 41, stk. 2.

Efter forældelseslovens § 3, stk. 1, er den korte forældelsesfrist 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Efter arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3, er den korte forældelsesfrist forlænget til 5 år for krav efter arbejdsskadesikringsloven

Det følger af forældelseslovens § 3, stk. 1, at var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

Det følger endvidere af arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 2, at når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har meddelt, at en anmeldt sygdom ikke hører under loven, og optages sygdommen senere på fortegnelsen nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1, kan sagen genoptages, selv om der er forløbet mere end 5 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

Bestemmelsen i § 41, stk. 2, fraviger den gældende 5 års frist i § 41, stk. 1, for genoptagelse af spørgsmålet om,

hvorvidt en sygdom kan anerkendes som en erhvervssygdom. Bestemmelsen i stk. 2 er en nødvendig udvidelse af stk. 1, idet ændring af lovgivningen ikke giver adgang til genoptagelse efter stk. 1. Når en sygdom optages på fortegnelsen over erhvervssygdomme, jf. § 7, kan der ofte være afvist et antal sager, inden den fornødne medicinske dokumentation har klarlagt sammenhængen mellem påvirkningerne på arbejdet og sygdommen. Dette kan være sket over en længere periode. Stk. 2 giver mulighed for at genoptage sådanne sager også ud over 5 år.

Det foreslås, at i § 36, stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 41, stk. 2« til: »§ 41, stk. 3«.

Forslaget er en konsekvens af, at der ved lovforslagets § 1, nr. 47, foreslås, at der indsættes et nyt. § 41, stk. 2, hvorefter en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, ikke kan genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.

Forslaget i § 36, stk. 5, 1. pkt., om at ændre § 41, stk. 2 til § 41, stk. 3, er således alene redaktionelt. Der er ikke tilsigtet ændringer i retstilstanden på dette område med den foreslåede ændring.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 47.

Til nr. 42

Det fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan forlange meddelt enhver oplysning af arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning. Dette omfatter bl.a. eventuelle politirapporter, sygehusjournaler med, hvad dertil hører, produktionsprocedurer, oplysninger og rapporter om produkters og stoffers kemiske bestanddele eller afskrift af sådanne rapporter, journaler og formler. Det fremgår videre af bestemmelsen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan forlange retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018, få udskrift heraf samt forlange, at der foretages obduktion efter reglerne om lovmæssige obduktioner. Og endelig fremgår det, at oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Efter gældende praksis fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen ved indhentelse af oplysninger efter § 37, stk. 2, en frist, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer som rimelig under hensyntagen til, hvem der anmodes om oplysninger, og hvilke oplysninger der anmodes om. Svarfristerne kan derfor variere.

Det foreslås, at der som nyt *stk. 3* indsættes en bestemmelse med en lovfastsat frist for professionelle aktørers medvirken til oplysning af sager hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger, skal senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, afgive oplysninger, jf. *stk. 2*, som de er i besiddelse af.

Det foreslås, at bestemmelsen alene skal gælde for professionelle aktører, såsom sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger m.v. Opregningen i bestemmelsen er ikke udtømmende. En sag vil derfor også kunne anmeldes til politiet, hvis andre professionelle aktører end dem, der er nævnt i bestemmelsen, ikke overholder fristen. Privatpersoner, der ikke er sikringspligtige efter arbejdsskadeloven, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, kan derimod ikke pålægges bødestraf efter den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen vil derfor ikke gælde ved indhentelse af oplysninger fra tilskadekomne eller deres repræsentant.

Fristen på de 14 dage beregnes fra dagen, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsens anmodning om oplysninger er kommet frem. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sender anmodningen om oplysninger i overensstemmelse med sædvanlig praksis og så vidt muligt som digital post i overensstemmelse med reglerne om anvendelse af digital post. Er meddelelsen sendt digitalt, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for modtageren i dennes digitale postkasse. Hvis meddelelsen sendes med fysisk post, skal fristen beregnes i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Det fremgår af vejledningen, at myndigheden må søge at afklare den almindelige leveringstid til pågældende destination og foretage et konkret skøn over, hvornår en afgørelse kan anses for at være kommet frem til en modtager, hvis det fysiske brev sendes til udlandet, Færøerne eller Grønland. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen må lægge sig op ad disse retningslinjer ved vurderingen af, hvornår deres anmodning om oplysninger kan anses for kommet frem. Dette er i overensstemmelse med nuværende praksis.

Vurderingen af, hvornår en anmodning om oplysninger kan anses for kommet frem, når anmodningen er sendt med fysisk post, vil således bero på et konkret skøn over, hvornår anmodningen kan anses for at være kommet modtageren i hænde. Er meddelelsen afsendt til en modtager i Danmark, fremgår det af Justitsministeriets vejledning af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister, at det som udgangspunkt kan lægges til grund, at et standardbrev er kommet frem til modtageren seks omdelingsdage efter, at meddelelsen er sendt med posten. Hvis der i et konkret tilfælde må lægges til grund, at en meddelelse først er modtaget på et senere tidspunkt, begynder fristen først at løbe fra, at meddelelsen reelt må anses at være kommet frem.

Bestemmelsen gælder alene for afgivelse af oplysninger, som arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger m.v.

allerede er i besiddelse af. Det vil sige oplysninger, som allerede fremgår af aktørens register eller journaler, eller på anden vis, f.eks. ansættelsesaftaler eller individuelle aftaler om skånehensyn i arbejdet. For arbejdsgivere kan det f.eks. være oplysninger om ansættelsesperiode, lønforhold eller tilskadekomnes arbejdssted. For så vidt angår kommunerne vil det f.eks. kunne være akter fra tilskadekomnes kommunale sygedagpenge- eller beskæftigelsessag. For så vidt angår sygehuse, læger eller andre sundhedsinstanser, vil det f.eks. kunne være helbredsoplysninger i journaler. Fristen gælder ikke for oplysninger, som først skal indhentes eller udarbejdes på foranledning af anmodningen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det vil f.eks. kunne være speciallægeerklæringer og funktionsattester.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.* at er aktøren ikke i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal aktøren give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen orientering herom inden for fristen.

Bestemmelsen vil medføre, at den professionelle aktør får pligt til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked inden for fristen på 14 dage om, at vedkommende ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger. Således vil en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. der svarer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen på 14 dage ved at fremsende de efterspurgte oplysninger, eller ved at oplyse, at de ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, anses for at have overholdt fristen i bestemmelsen. Det gælder både i forhold til den første anmodning om oplysninger, jf. 1. pkt., og i forbindelse med rykkerskrivelsen, jf. 3. pkt.

Professionelle aktører m.v., der ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, vil i henhold til forslaget til § 82, *stk. 4*, kunne straffes med bøde, hvis de efter rykkerskrivelsen ikke oplyser Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen om, at de ikke er i besiddelse af oplysningerne inden for fristen. Dette er for at sikre hensynet til en hurtig og korrekt sagsoplysning, så hverken tilskadekomne eller forsikringsselskabet skal vente unødigt længe på, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at deres retsstilling kan blive afklaret.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, og 4. pkt., at overholdes fristen ikke, sender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen en rykkerskrivelse for oplysningerne og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. § 82, *stk. 4*. Oplysningerne efter 1. pkt. eller orienteringen efter 2. pkt., skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem.

Bestemmelsen indebærer, at hvis en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. ikke svarer på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings eller Ankestyrelsens anmodning om at afgive oplysninger inden for 14 dage, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen skul-

le sende en rykker med en ny frist på 14 dage. Fristen på de 14 dage løber fra og med dagen, hvor rykkerskrivelsen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, og beregnes som andre frister. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen skal i rykkerskrivelsen oplyse om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4, hvis fristen ikke overholdes. Hvis en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. svarer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for 14 dage ved at fremsende de ønskede oplysninger eller ved at oplyse, at de ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, anses pågældende for at have overholdt fristen i henhold til bestemmelsen.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen ikke har modtaget oplysningerne eller orienteringen om, at pågældene ikke er i besiddelse af oplysningerne, inden for 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem, kan den sikringspligtige arbejdsgiver, offentlige myndighed eller læge m.v. straffes med bøde, jf. den foreslåede § 82, stk. 4. Det sker ved, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sender sagen til politiet med henblik på indledning af en straffesag. Det vil være den aktør, som arbejdsskademyndighederne har sendt anmodningen om oplysninger til, der anmeldes til politiet. Politiets behandling af sagen vil ske efter de almindelige regler herom i retsplejeloven.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til afsnit 3.9. og bemærkningerne til § 1, nr. 57-58.

Til nr. 43

Det fremgår af den gældende § 37, stk. 3, som bliver stk. 4, at til brug for behandling af sager efter lov om arbejdsskadesikring og opfølgning af sager efter § 8 i lov om sygedagpenge kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommuner udveksle oplysninger om oprettelse af arbejdsskadesager og sager om sygedagpenge, revalidering, fleksjob, ressourceforløb, førtidspension og seniorpension. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommunerne kan i arbejdsskadesager og i sager om sygedagpenge, revalidering, fleksjob, ressourceforløb, førtidspension og seniorpension tillige udveksle oplysninger om indhentelse af sagsoplysninger, som dokumenterer arbejdsevnen, og udveksle oplysninger om, at der er truffet afgørelse om arbejdsevnen. Udvekslingen kan ske automatisk og uden borgerens samtykke.

Det foreslås, at der i § 37, stk. 3, 1. og 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., efter »arbejdsskadesager« indsættes », sager om uddannelsesgodtgørelse«.

Forslaget medfører, at den gældende mulighed for at udveksle oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommunerne udvides til også at gælde i sager om uddannelsesgodtgørelse. I disse sager vil der bl.a. blive behov for at udveksle oplysninger, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder tilskadekomnes bopælskommune om de nødvendige oplysninger om uddannelsesvalg m.v., jf. § 18 a, stk. 2. Med den foreslåede ændring i § 37, stk. 3, sikres

den nødvendige hjemmel til at udvekslingen af oplysninger kan ske.

Til nr. 44

Det fremgår af gældende lovs § 38, at tilskadekomne kan få betalt visse udgifter i forbindelse med lægeundersøgelser m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen har anmodet om. Tilskadekomne og en eventuel nødvendig ledsager har ret til at få betaling for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste, hvis fraværet er af mindst 2 timers varighed. Grundlaget for beregningen kan højst være den timefortjeneste, der svarer til den i § 24, stk. 5, nævnte årsløn.

Det foreslås, at i § 38, stk. 2, 3. pkt., ændres »§ 24, stk. 5« til: »§ 24, stk. 10«.

Der er tale om en redaktionel ændring som følge af den nye opbygning af § 24, jf. forslaget til § 1, nr. 28.

Forslaget vil ikke have betydning for tilskadekomnes eller ledsagerens ret til at få betalt udgifterne til tabt arbejdsfortjeneste.

Til nr. 45

Efter gældende regler i arbejdsskadesikringslovens § 40, stk. 1, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, medmindre andet er fastsat, afgørelse om alle spørgsmål efter denne lov.

Det foreslås i § 40, stk. 1, at tilføje ”herunder om en anmeldt skade er omfattet af loven, samt om tilskadekomne eller efterladte har ret til ydelser efter loven”.

Forslaget skal præcisere, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med en anmeldelse skal tages stilling til, om der er tale om en arbejdsskade, som er omfattet af loven. Herefter skal der tages stilling til om den tilskadekomne eller de efterladte har ret til en eller flere af de ydelser, som er oplyst i lovens § 11. Disse afgørelser er de bærende elementer i behandlingen af en arbejdsskadesag.

Forslaget er en konsekvens af, at de lovbestemte frister for behandlingen af de nævnte afgørelser i § 16, stk. 1-4, ophæves.

Herudover skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i øvrigt træffe de nødvendige afgørelser efter loven, f.eks. om genoptagelse af sagen eller i tilfælde af, at Ankestyrelsen hjemviser en afgørelse til fornyet behandling i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Til nr. 46

Det følger af § 40 a, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om tilbagebetaling, når tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har undladt at give oplysninger eller har afgivet urigtige oplysninger, og dette har ført til en anden afgørelse end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring

ellers ville have truffet, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 1 og 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer ligeledes afgørelse om tilbagebetaling, hvis tilskadekomne eller efterladte i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter loven, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås, at der i § 40 a, stk. 1, efter »afgørelse om tilbagebetaling,« indsættes »jf. dog § 18 f.«.

Forslaget indebærer, at § 40 a fortsat vil gælde i relation til uddannelsesgodtgørelse i de tilfælde, hvor Ankestyrelsen efter en klagesagsbehandling kommer frem til at tilskadekomne ikke er berettiget til uddannelsesgodtgørelse. I de tilfælde, hvor tilskadekomne allerede er startet på en uddannelse og har fået udbetalt uddannelsesgodtgørelse, vil tilskadekomne ikke som følge af Ankestyrelsens ændrede afgørelse skulle betale uddannelsesgodtgørelsen tilbage efter § 18 f. I sådanne tilfælde vil tilskadekomne alene skulle betale uddannelsesgodtgørelsen tilbage, hvis betingelserne i § 40 a er opfyldt. Det vil sige, hvis det under Ankestyrelsens sagsbehandling viser sig, at tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har undladt at give oplysninger eller har afgivet urigtige oplysninger, og dette har ført til en anden afgørelse end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ellers ville have truffet, eller hvis tilskadekomne eller efterladte i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter loven.

Til nr. 47

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse.

Det følger endvidere af lovens § 42, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Det følger af lovens § 42, stk. 1, 2. og 3. pkt., at fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne. Forlængelse af fristen kan ved erstatning for tab af erhvervsevne for eksempel ske, hvis tilskadekomne er i fleksjob eller deltager i en langvarig omskoling, hvor uddannelsen ikke ventes at blive afsluttet inden udløbet af 5-årsfristen, og hvor der skal træffes endelig afgørelse om det varige tab af erhvervsevne efter endt uddannelse. De lempeligere betingelser for genoptagelse inden for 5-årsfristen gælder også inden for den periode, hvor

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har forlænget fristen ud over de 5 år.

Ved genoptagelse efter udløbet af 5-års-fristen er det ifølge praksis et krav, at det dokumenteres, at der er sket en væsentlig forværring, og at der er årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og forværringen i tilskadekomnes helbreds-mæssige eller erhvervsmæssige forhold. Det er tilskadekomne, som har bevisbyrden for, at dette er tilfældet. Det betyder, at der skal være sket en væsentlig ændring af de forhold, som blev lagt til grund ved den tidligere afgørelse, og at ændringen har betydning for vurderingen af det varige mén eller tabet af erhvervsevne. Den gældende praksis for så vidt angår genoptagelse efter 5 år er baseret på Højesterets dom af 19. maj 2005, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, side 2451H, og administrativ praksis.

Det foreslås, at § 41, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes som *nyt stk. 1*, at efter anmodning fra tilskadekomne eller efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven eller en afgørelse vedrørende erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål, jf. § 11, genoptages, jf. dog stk. 2 og 3. Det er en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.

Med forslaget til § 41, stk. 1, 1. pkt., vil alle spørgsmål om genoptagelse, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, og vedrørende erstatning og godtgørelse, blive samlet i én bestemmelse. Det gælder således genoptagelse af afgørelser om anerkendelse af en arbejdsskade, som i dag er reguleret i lovens § 41, og afgørelser om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål til tilskadekomne og efterladte, som i dag er reguleret i lovens §§ 42 og 43. Erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål til tilskadekomne og efterladte omfatter alle afgørelser, som har betydning for retten til og udmåling af erstatning m.v. efter loven, herunder afgørelser om fastsættelse af årsløn, og vurderingen af det varige mén.

Med forslaget til § 41, stk. 1, 2. pkt., vil det som noget nyt blive en betingelse for genoptagelse på foranledning af tilskadekomne eller efterladte, at tilskadekomne eller efterladte dokumenterer, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette. Tilskadekomne eller efterladte vil således for at kunne opfylde betingelsen i 2. pkt., skulle sandsynliggøre ved fremlæggelse af nye oplysninger, at de faktiske omstændigheder vedrørende tilskadekomnes forhold enten adskiller sig væsentligt fra det, som blev lagt til grund ved afgørelsen, eller at tilskadekomnes forhold har ændret sig væsentligt, og at der er en vis sandsynlighed for årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og ændringen.

Dokumentationen vil i forhold til genoptagelse af en afgø-

relse om anerkendelsesspørgsmålet og dermed i forhold til spørgsmål om, hvorvidt tilskadekomne eller skaden er omfattet af loven, f.eks. kunne bestå i ansættelseskontrakt, der dokumenterer ansættelse i Danmark, vidneudsagn om hændelsen eller dokumentation for vægten på håndteret byrde. Forslaget vil således betyde, at genoptagelse af anerkendelsesspørgsmålet vil blive betinget af, at tilskadekomne eller efterladte fremkommer med oplysninger, som giver en vis sandsynlighed for, at skaden er omfattet af arbejdsskadesikringsloven. Det kan for eksempel være nye vidneudsagn om de faktiske omstændigheder på skadestidspunktet, som ikke forelå eller kunne indhentes af arbejdsskademidighederne på tidspunktet for den seneste afgørelse, eller nye oplysninger om de skadelige påvirkninger, der har ført til arbejdsskaden.

Dokumentationen vil i forhold til genoptagelse af erstatnings- eller godtgørelsesspørgsmålene f.eks. kunne ske ved sammen med anmodningen om genoptagelse at indsende relevante lægefaglige oplysninger om de aktuelle helbredsmæssige forhold eller den persons skade, der er forvoldt ved ulykken. Dokumentationen vil f.eks. kunne bestå i ny lægeerklæring, udskrift af lægejournal eller behandlerjournal, som indeholder oplysninger om den relevante skade og relaterer skaden til ændringer i de helbredsmæssige eller erhvervsmæssige følger af arbejdsskaden.

Dokumentationen vil ligeledes kunne bestå i f.eks. udskrift fra kommunale akter, udtalelse fra arbejdsgiver, afgørelse fra forsikringsselskab eller myndigheder, som beskriver ændringer i de aktuelle erhvervsmæssige forhold relateret til følger af arbejdsskaden. Det vil f.eks. kunne være nye oplysninger fra kommunen om, at tilskadekomne er tilkendt førtidspension helt eller delvist på grund af følgerne af arbejdsskaden.

Det vil være en forudsætning, at de nye oplysninger giver en vis sandsynlighed for, at tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold vil kunne føre til en ændret afgørelse med et ændret materiel indhold. I sådanne situationer vil tilskadekomne eller efterladte have krav på, at sagen bliver genoptaget.

Der vil ikke med forslaget blive ændret ved praksis vedrørende formodningsreglen i § 12, stk. 2, hvorefter et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død i en sag, som er anerkendt som en arbejdsskade, anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod. Bestemmelsen vil som efter gældende regler først skulle anvendes, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at der er grundlag for materielt at behandle anmodningen om genoptagelse. Det vil sige, at bestemmelsen ikke vil skulle anvendes, hvis tilskadekomne eller efterladte ved anmodningen om genoptagelse ikke opfylder betingelsen i forslaget til ny § 41, stk. 1, 2. pkt. om at dokumentere, at der er en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse.

Hvis dokumentationen viser, at der er sket helbredsmæssige

ændringer i samme legemsdel, som arbejdsskademidigheden tidligere har vurderet i forhold til varigt mén, vil dette som udgangspunkt indebære en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse. Som eksempel kan anføres en tilskadekomne, som har fået anerkendt en knæskade med varigt mén på mindre end 5 pct. To år senere beder tilskadekomne om genoptagelse, da tilskadekomne har oplevet en forværring af sine gener i knæet. Tilskadekomne vedlægger intet materiale. Tilskadekomne beskriver heller ikke, hvordan skaden har udviklet sig, om tilskadekomne de sidste to år har gennemgået behandlinger hos f.eks. fysioterapeut, om der er sket behandlinger eller undersøgelser på sygehus, eller om skaden har medført, at tilskadekomne har opgivet konkrete daglige gøremål og opgaver. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i denne situation kunne afvise at genoptage uden yderligere undersøgelser, da der hverken er vedlagt relevant dokumentation fra f.eks. læge eller er oplysninger fra tilskadekomne om skadens udvikling. Hvis tilskadekomne i samme situation ved anmodningen om genoptagelse vedlægger f.eks. journal fra forundersøgelse hos læge, som viser, at tilskadekomne er henvist til kikkertundersøgelse for skader i samme knæ, uden at der er beskrevet konkurrerende skadesårsager, vil dette være relevant dokumentation, som betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i denne situation som udgangspunkt vil skulle genoptage sagen.

Ved væsentlige ændringer i tilskadekomnes forhold forstås ved afgørelser, hvor der er udmålt erstatning eller godtgørelse, at det varige mén eller erhvervsevnetabet er blevet højere end det, der blev lagt til grund ved den tidligere afgørelse. Det vil betyde, at der skal være en vis sandsynlighed for, at det varige mén kan ændres med mindst ét niveau – for eksempel fra 20 pct. til 25 pct. For tabet af erhvervsevne skal der ligeledes være en vis sandsynlighed for, at tabet af erhvervsevne kan hæves med mindst et niveau, for eksempel fra 15 pct. til 20 pct. Hvis det for eksempel er blevet lagt til grund ved afgørelsen, at tilskadekomne kunne bestride et arbejde, men det senere viser sig, at tilskadekomne ikke magter dette på grund af skadens følger, kan sagen genoptages, selv om der ikke i mellemtiden er indtrådt forværringer i helbredstilstanden. Det er således ikke et krav, at der er indtrådt forværringer i helbredstilstanden for, at sagen kan genoptages vedrørende tab af erhvervsevne.

Betingelsen om, at de ændrede omstændigheder skal vedrøre tilskadekomnes forhold betyder bl.a., at udefrakommende forhold, som for eksempel ændret retspraksis eller ændringer i de samfundsmæssige konjunkturer, ikke i sig selv kan medføre genoptagelse efter § 41.

Forslaget vil således indebære, at den lempelige adgang, som er udviklet i praksis for tilskadekomne til at få genoptaget en afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse inden for de første 5 år, vil blive afskaffet. Forslaget vil således i højere grad end i dag sikre, at det som udgangspunkt kun er tilskadekomne, som har udsigt til at få en ændret afgørelse, der i disse sager vil få deres sag genoptaget til ny materiel prøvelse. Med forslaget vil genoptagelse

forudsætte, at tilskadekomne eller efterladte fremkommer med nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse. Det vurderes derfor ikke hensigtsmæssigt fortsat at opretholde en distinktion mellem genoptagelsesbetingelserne før og efter 5 år. Det foreslås derfor samtidig, at der i sager om erhvervsevnetabserstatning og mængodtgørelse ikke længere vil være en 5-års-frist for genoptagelse. Det vil sige, at genoptagelse af afgørelser med forslaget skal vurderes efter den nye praksis om en vis sandsynlighed, uanset hvornår genoptagelsesansøgningen fremsættes. Den tidsmæssige ramme for at kunne få genoptaget en afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og mængodtgørelse vil herefter alene være begrænset af de almindelige forældelsesregler i forhold til arbejdsskadesikringsloven.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil fortsat være underlagt det forvaltningsretlige officialprincip og den almindelige praksis i forhold hertil, der gælder i genoptagessituationer. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal derfor fortsat sikre, at afgørelser i genoptagelsessager træffes på et fuldt oplyst grundlag. Inden Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe afgørelse om, hvorvidt sagen kan genoptages efter § 41, skal der tilvejebringes de faktiske oplysninger, som er nødvendige for at træffe en rigtig afgørelse. Ansvar for at indsende de grundlæggende oplysninger om forværringen påhviler tilskadekomne, hvorefter pligten til at oplyse sagen overgår til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal, når de har modtaget en tilstrækkelig begrundet anmodning om genoptagelse, indhente de eventuelt manglende oplysninger således, at de kan vurdere om der er en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse med de nye oplysninger vil føre til en ændret materiel afgørelse.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne afvise en anmodning om genoptagelse uden videre behandling, hvis anmodningen er ubegrundet, for eksempel fordi tilskadekomne uden dokumentation alene oplyser at have det helbredsmæssigt dårligere eller være i en ny beskæftigelsesmæssig situation, uden at sandsynliggøre, at ændringerne i helbreds- eller beskæftigelsessituationen er en følge af arbejdsskaden. Udgangspunktet med ændringen er således, at det er tilskadekomne, som skal tilvejebringe dokumentationen for, at en genoptagelse vil kunne føre til en ændret afgørelse.

Er anmodningen begrundet i forværringer i de helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold, som ud fra en umiddelbar medicinsk og juridisk vurdering kan tilskrives arbejdsskaden, men uden vedlagt dokumentation for, at de ændrede helbredsmæssige eller beskæftigelsesmæssige vilkår kan skyldes skaden, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som udgangspunkt skulle bede tilskadekomne om at fremskaffe de yderligere oplysninger, som er nødvendige for at afgøre, om sagen skal genoptages efter § 41. Det vil f.eks. være oplysninger om egne forhold, oplysninger om skadens udvikling, hvor behandlinger og undersøgelser er udført, stillede diagnoser m.v., som tilskadekomne allerede er i besiddelse

af, eller som uden større besvær eller omkostninger kan tilvejebringes af tilskadekomne.

En anmodning om genoptagelse af en arbejdsskadesag, som ikke sker på forvaltningsretligt grundlag, må således betragtes som ansøgningssag, der rejses på tilskadekomnes initiativ. I en ansøgningssag vil myndigheden kunne kræve, at borgeren i vidt omfang bidrager til sagsoplysningen. Det er en forudsætning herfor, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har præciseret, hvilke oplysninger der er behov for, og at tilskadekomne i nødvendigt omfang er vejledt om, hvordan oplysningerne skaffes. Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal gøre tilskadekomne opmærksom på, at manglende medvirken vil kunne medføre, at sagen må afgøres på det foreliggende grundlag, og at det vil kunne betyde, at sagen ikke kan genoptages. Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal vejlede tydeligt om kriterierne for at kunne få genoptaget en sag, så tilskadekomne og partsrepræsentanter ved, hvilke oplysninger man skal fremsende ved anmodning om genoptagelse. Vejledningen vil kunne ske på et generelt niveau, f.eks. på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings hjemmeside, og behøver som udgangspunkt ikke specifikt at skulle ske i forhold til den enkelte sag.

I visse tilfælde vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog i henhold til officialmaksimen selv skulle foranstalte indhentelse af de nødvendige oplysninger, inden der tages stilling til, om sagen skal genoptages. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ansvaret for, at den nødvendige fagkundskab inddrages, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vurdering af, om sagen skal genoptages efter § 41, forudsætter særlig fagkundskab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal derudover forstå indhentelse af oplysninger, som kræver en særlig indsats eller er forbundet med omkostninger, f.eks. sagkyndige erklæringer, udarbejdelse af speciallægeerklæring eller fuld journal fra læge eller sygehus.

Det vil f.eks. gælde i helt særlige tilfælde, hvor det må antages, at tilskadekomne af særlige årsager ikke kan indhente materialet, f.eks. som følge af sin alvorlige helbredssituation eller sprogvanskeligheder. I disse tilfælde vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fortsat være forpligtet til selv at indhente det relevante materiale. Det gælder uanset, om der er tale om oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan formode, at tilskadekomne er i besiddelse af.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter at have anmodet tilskadekomne om yderligere dokumentation ved modtagelse af dokumentationen vurderer, at denne ikke underbygger tilskadekomnes eller efterladedes forklaring ved anmodningen om genoptagelse, eller at den i øvrigt ikke sandsynliggør, at der er grundlag for at genoptage sagen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på dette tidspunkt kunne afvise at genoptage sagen. Tilsvarende gælder, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv har indhentet oplysningerne.

Som eksempel kan anføres, at tilskadekomne i en sag, som tidligere er blevet afvist som en arbejdsskade, fordi det ik-

ke var godtgjort, at skaden var sket på arbejdet, beder om genoptagelse 6 måneder efter afgørelsen. Ved genoptagelsesansøgning oplyser tilskadekomne om to kollegaer, som var vidner til hændelsen på arbejdet, og vedlægger vidneudsagn fra vidnerne. Der er dermed vedlagt relevant dokumentation. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer herefter på baggrund af vidneudsagnene, om sagen skal genoptages eller afvises.

Forslaget vil ikke medføre ændringer i den adgang, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har efter gældende lovs § 42, stk. 1, til at genoptage afgørelser om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene på egen foranledning, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får kendskab til ændringer i tilskadekomnes forhold. Forslaget vil heller ikke medføre ændringer i den nuværende praksis, hvorefter genoptagelse af spørgsmål vedrørende varigt mén alene kan ske i forhold til forhøjelse af størrelsen af det varige mén. Forslaget har desuden ingen betydning for muligheden for at få genoptaget en sag på ulovbestemt grundlag. Ved siden af de lovbestemte regler om genoptagelse er der således også en ulovbestemt pligt for myndigheder til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der i forbindelse med en genoptagelsesansøgning fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med myndighedens oprindelige stillingtagen til sagen. Pligten til at genoptage en sag på ulovbestemt grundlag kan endvidere komme på tale, hvis der fremkommer nye retlige forhold, dvs. en væsentlig ændring af retsgrundlaget med tilbagevirkende kraft, eller hvis der foreligger ikke uvæsentlige sagsbehandlingsfejl i forhold til myndighedens oprindelige afgørelse.

Det følger endvidere af § 41, stk. 2, at når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har meddelt, at en anmeldt sygdom ikke hører under loven, og optages sygdommen senere på fortegnelsen nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1, kan sagen genoptages, selv om der er forløbet mere end 5 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

Det følger endvidere af lovens § 43, 1. pkt., at en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget.

Fristerne på 5 år til at få genoptaget spørgsmålet om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, jf. § 41, stk. 1, eller erstatningsspørgsmålet i forhold til efterladte, jf. § 43, 1. pkt. er absolutte og kan ikke suspenderes eller afbrydes.

Ved dette lovforslag foreslås det, at alle spørgsmål om genoptagelse inden for loven samles i § 41 ved en nyaffattelse af bestemmelsens stk. 1, herunder spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade og spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20. Samtidig foreslås det med lovforslagets § 1, nr. 50, at § 43 ophæves.

Der er ikke med forslaget tilsigtet materielle ændringer i forhold til fristerne for genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade efter nugældende § 41, stk. 1, eller spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20, jf. § 43, 1. pkt. Det betyder, at der fortsat vil gælde en absolut frist på 5 år for genoptagelse af disse spørgsmål. Som følge af forslaget, vil der dog blive stillet som en betingelse for at genoptage disse spørgsmål, at tilskadekomne eller efterladte indsender oplysninger, der er relevante for stillingtagen til anerkendelsesspørgsmålet eller retten til erstatninger til efterladte.

Det foreslås derfor, at der i § 41 indsættes som nyt *stk. 2*, at en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan ikke genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.

Med forslaget vil den gældende retstilstand blive opretholdt for så vidt angår fristerne for genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade eller spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20. Det vil samtidig betyde, at der fortsat vil gælde en absolut og ufravigelig frist på 5 år for genoptagelse af afgørelser om disse spørgsmål. En afvist erhvervs sygdom vil dog kunne blive behandlet på ny, uanset der er gået mere end 5 år fra afgørelsen, hvis tilskadekomne efter afgørelsen fortsat har været udsat for de skadelige påvirkninger, der har medført sygdommen. En ansøgning om genoptagelse, der kommer mere end 5 år senere, vil i denne situation blive anset som en ny anmeldelse.

Det foreslås samtidig, at § 41, stk. 2 herefter bliver stk. 3. Ændringen er redaktionel og vil ikke medføre ændringer i tilskadekomnes retsstilling efter loven på dette område.

Til nr. 48

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 42, stk. 1, at efter ansøgning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Det følger endvidere af samme bestemmelses stk. 2, at modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

Det foreslås, at § 42, *stk. 1*, ophæves. Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

Forslaget om at ophæve § 42, stk. 1, er en konsekvens af, at reglerne om genoptagelse inden for loven foreslås samlet ved en nyaffattelse af § 41, stk. 1, at fristen på 5 år ophæves, og at der stilles som betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at den oprindelige afgørelse vil blive ændret, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette ved anmodningen om genoptagelse. Der henvises til bemærkningerne til nr. 47.

Til nr. 49

Det fremgår af den gældende § 42, stk. 2, at modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a om erstatning for tab af erhvervsevne skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i tilskadekomnes forhold.

Det foreslås i § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, at §§ 17 og 17 a ændres til §§ 17, 17 a og 18 b.

Forslaget medfører, at modtagere af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, også vil skulle underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af uddannelsesgodtgørelsen. Forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil ligeledes skulle være opmærksomme på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i alle afgørelser om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse skulle vejlede tilskadekomne om oplysningspligten efter § 42, stk. 1. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 18 d, stk. 2-5, hvorefter tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne vil holde orlov, ikke deltager i uddannelsen på grund af længerevarende sygdom, ikke længere er studieaktiv, overgår til social pension eller hvis uddannelsen afbrydes.

Hvis forandringen i tilskadekomnes forhold betyder, at tilskadekomne vil være berettiget til en lavere uddannelsesgodtgørelse end den, der er blevet udbetalt eller ikke vil være berettiget til uddannelsesgodtgørelse, kan der opstå et spørgsmål om tilbagebetaling, jf. forslaget til § 18 f, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 16.

Til nr. 50

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 20, at den, der er berettiget til overgangsbeløb efter § 19, stk. 1-3, og som ved tilskadekomnes død har mistet en forsørger, eller som ved dødsfaldet på anden måde har fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet, har ret til erstatning herfor. Erstatningen fastsættes under hensyn til forsørgelsens omfang og den efterladtes muligheder for at forsørge sig selv, når alder,

helbredstilstand, uddannelse, beskæftigelse samt forsørgerforhold og økonomiske forhold tages i betragtning.

Af bestemmelsens stk. 2 fremgår det, at erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsørger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet.

Det følger endvidere af lovens § 43, at er en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som ligger til grund for den oprindelige afgørelse.

Det betyder, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, i op til 5 år efter erstatningens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning. Fristen på 5 år er absolut og kan ikke fraviges. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som blev lagt til grund for den oprindelige afgørelse.

Det foreslås, at § 43 ophæves.

Forslaget om at ophæve § 43, er en konsekvens af, at reglerne om genoptagelse inden for loven foreslås samlet ved en nyaffattelse af § 41, stk. 1, og at der stilles som betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at den oprindelige afgørelse vil blive ændret, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette ved anmodningen om genoptagelse. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 47.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den nuværende retstilstand med hensyn til genoptagelsesfristerne, hvorefter det er en betingelse, at efterladte anmoder om genoptagelse senest 5 år fra afgørelsen. Ligeledes er det ikke tilsigtet ændringer i, at efterladte, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere, tidsbestemt løbende ydelse. Det foreslås derfor samtidig, at sidstnævnte præciseres i lovens § 20, stk. 2. Der henvises til bemærkningerne til nr. 19.

Til nr. 51

Det fremgår af den gældende § 44, stk. 5, 1. pkt., at i det omfang arbejdsgiveren, forsikringsselskabet eller besty-

relsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension indbringer Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings afgørelse for Ankestyrelsen, har klagen opsættende virkning.

Det foreslås, i § 44, stk. 5, 1. pkt., efter »opsættende virkning« at indsætte », medmindre afgørelsen er truffet efter §§ 18 a og b«.

Forslaget medfører, at afgørelser om ret til at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse og om uddannelsesgodtgørelsens størrelse og tilkendelsesperiode bliver undtaget fra bestemmelsen om, at afgørelser, der indbringes for Ankestyrelsen har opsættende virkning.

For så vidt angår afgørelser om, hvorvidt tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, stk. 1, vil det betyde, at sagen ikke stopper, hvis der indbringes en klage over afgørelsen. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring har truffet afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil tilskadekomne kunne søge optagelse og starte på uddannelse, imens klagen behandles. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til, at tilskadekomne ikke opfylder betingelserne for at deltage i ordningen, vil tilskadekomne skulle stoppe uddannelsen, med mindre tilskadekomne ønsker at fortsætte uden uddannelsesgodtgørelse.

For så vidt angår afgørelser om uddannelsesgodtgørelsens tilkendelsesperiode og størrelse, jf. § 18 b, vil en klage ikke medføre, at udbetalingen skal stoppe. Det gælder ligeledes, hvis der klages over fastsættelse af årslønnen, som de 83 pct. uddannelsesgodtgørelse, skal beregnes af. Udbetalingen vil dermed kunne fortsætte, mens klagen behandles. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til, at tilskadekomne skulle have haft udbetalt en højere uddannelsesgodtgørelse, vil vedkommende få det manglende beløb udbetalt ved fremtidig efterregulering. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til at tilskadekomne har fået for meget udbetalt, nedsættes uddannelsesgodtgørelsen fra Ankestyrelsens afgørelsestidspunkt og fremadrettet. Der efterreguleres ikke for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse med tilbagevirkende kraft i de tilfælde, hvor klagen vedrører godtgørelsens størrelse.

Til nr. 52

Det følger af gældende § 40, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring træffer, medmindre andet er fastsat, afgørelse om alle spørgsmål efter denne lov, og Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings afgørelser efter § 40 kan indbringes for Ankestyrelsen.

Efter gældende regler kan sagens parter indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings afgørelser for domstolene, uden at afgørelserne har været prøvet af Ankestyrelsen. Det er således ikke et krav, at den administrative rekurs skal være udnyttet inden sagsanlæg. Der er endvidere ingen lovfæstede tidsmæssig begrænsning for, hvornår sagens parter kan vælge at indbringe en afgørelse for domstolene. Krav som følge af loven kan dog være forældede som følge af forældelsesreglerne, med de undtagelser, der fremgår af arbejds-

skadesikringslovens § 36, stk. 2-5, og forsikrings selskabet kan fortabe retten til at gøre indsigelse mod en afgørelse som følge af retsfortabende passivitet.

Det foreslås som ny § 47, stk. 1, at det fastsættes, at for afgørelser efter loven, der kan påklages til Ankestyrelsen, skal den administrative rekurs være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene.

Det foreslåede vil medføre, at en part skal udnytte den administrative rekurs ved at klage til Ankestyrelsen, når en afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen, samt at det i så fald kun er Ankestyrelsens afgørelse, der kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring afgørelser kan således ikke længere indbringes for domstolene.

Ankestyrelsen vil således med forslaget alene være rette sagsøgte i sager vedrørende arbejdsskader. Fremover vil Ankestyrelsen derfor være den eneste procespart, der kan indstævnes, hvis en af arbejdsskadesagens parter ønsker sagens afgørelse prøvet af domstolene.

Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings afgørelser efter arbejds skadesikringsloven indeholder ofte afgørelser vedrørende flere spørgsmål i sagen. Eksempelvis kan en afgørelse indeholde afgørelser i spørgsmål om anerkendelse, mén, tab af erhvervsevne, tilkendelsestidspunkt for erstatningen m.v. Sagens parter har gennem den administrative rekurs mulighed for at klage over afgørelserne vedrørende alle spørgsmål, som Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings afgørelse vedrører. Forslaget indebærer derfor, at en sagspart kun kan anlægge sag ved domstolene vedrørende afgørelser om spørgsmål i sagen, som Ankestyrelsen har truffet afgørelse om. Det bemærkes, at Ankestyrelsen ikke er bundet af sagens parter i forhold til klagetemaet, og kan vælge at udvide prøvelsen til andre spørgsmål end dem, der konkret er klaget over. Hvis Ankestyrelsen af egen drift udvider prøvelsen, kan alle spørgsmål, som Ankestyrelsen har truffet afgørelse om, indbringes for domstolene.

Søgsmålet for domstolene skal angå afgørelsen fra Ankestyrelsen. Det kan f.eks. være en afgørelse om, hvorvidt den anmeldte arbejdsskade kan anerkendes, udmåling af mén eller erstatning m.v., samt retlige problemstillinger, som Ankestyrelsen har haft kompetence til at behandle. Ankestyrelsens afgørelser kan f.eks. gå ud på afvisning, stadfæstelse, hjemvisning, ophævelse og ændring af den påklagede afgørelse. Har Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring f.eks. truffet afgørelse om anerkendelse, mén og behandlingsudgifter i en samlet afgørelse, og har Ankestyrelsen alene truffet afgørelse om mén, kan der kun anlægges sag ved domstolene for så vidt angår søgsmålet om mén. Dette er en ændring i forhold til i dag, hvor alle spørgsmål i en arbejdsskadesag kan indbringes for domstolene. Hvis Ankestyrelsen af egen drift har udvidet prøvelsen til at omfatte andre spørgsmål, end dem der er klaget over, kan en sagspart indbringe alle spørgsmål, som Ankestyrelsens afgørelse vedrører, for domstolene. Det bemærkes dertil, at i tilfælde af, at Ankestyrelsen ikke har udvidet prøvelsen, kan det tilsvarende heller

ikke forudsættes, at Ankestyrelsen stiltiende har stadfæstet afgørelsen, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tidligere har truffet. Det er således kun spørgsmål, som Ankestyrelsen har truffet afgørelse om, der kan indbringes for domstolene.

De lovfastsatte klagefrister skal overholdes. Hermed kan der ikke ske domstolsprøvelse af en sag, f.eks. i tilfælde af, at Ankestyrelsen afviser at behandle klagen, fordi klagen er indgivet for sent eller fordi klager ikke var klageberettiget. Dette sikrer, at arbejdsskadesikringslovens klagefristregler ikke kan omgås ved at rejse sagen ved domstolene. Dog bemærkes det, at sagens parter vil kunne indbringe Ankestyrelsens afgørelse om, at klagen er indgivet for sent, eller afslag på genoptagelse, for domstolene.

I forhold til forslaget om, at der skabes hjemmel til at igangsætte forsøg med at delegerede afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber til at træffe afgørelse af anerkendelsesspørgsmålet, jf. forslagets § 1, nr. 67, foreslås det, at den administrative rekurs også skal være udnyttet i disse sager, før sagen kan indbringes for domstolene. Dette betyder, at et forsikringsselskab ikke vil kunne sagsøges i relation til en afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Tilskadekomne, der er uenig i forsikringsselskabets afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet, vil således skulle anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Sagen behandles herefter på sædvanlig vis i arbejdsskadesystemet, hvorefter forslaget om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før en sag kan indbringes for domstolene, ligeledes vil omfatte disse sager, som er afgjort af forsikringsselskabet som første instans.

Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser fremover skal indeholde vejledning om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før en afgørelse kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal vejlede om, at søgsmålet alene kan anlægges mod Ankestyrelsen. Ligeledes skal forsikringsselskaber, som er omfattet af forsøgsordningen med afgørelseskompetence, vejlede om, at sagen ikke kan indbringes for domstolene, før Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har været anmodet om at træffe afgørelse, og sagen har været behandlet i det administrative rekurs system.

Det foreslås som § 47, stk. 2, at søgsmål til prøvelse af Ankestyrelsens afgørelser efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt af tilskadekomne og efterladte inden 12 måneder fra afgørelsen. Forsikringsselskaber, bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, arbejdsgivere, Forsikring & Pension samt Garantifonden for skadesforsikringsselskaber skal anlægge sagen inden 6 måneder fra afgørelsen.

Med den foreslåede søgsmålsfrist sikres det i størst muligt omfang, at der efter en vis periode ikke ved domstolene kan rejses tvivl om rigtigheden af en afgørelse eller beslutning efter loven.

Søgsmålsfristen gælder i forhold til den afgørelse fra Anke-

styrelsen, som ønskes indbragt for domstolene. Hvis Ankestyrelsen har truffet flere afgørelser om samme spørgsmål i sagen, løber fristen fra den seneste afgørelse. Søgsmålsfristen regnes fra afgørelsestidspunktet for Ankestyrelsens afgørelse.

Af lovens § 48, stk. 5 følger, at staten, folkekirken, regioner og kommuner ikke har pligt til at tegne forsikring efter loven. Det betyder, at de er eller kan være selvforsikret i forhold til arbejdsulykker. For kommuner og regioner er der tale om, at det er en ret at kunne være selvforsikret. Statens adgang til selvforsikring er reguleret i Skatteministeriets cirkulære af 9. december 2005 om selvforsikring i staten, hvorefter statens institutioner som udgangspunkt ikke må tegne forsikring. Staten, folkekirken, regionen og kommunen skal som selvforsikret agere som et forsikringsselskab. Som selvforsikret arbejdsgiver er man således både arbejdsgiver og forsikringsselskab i arbejdsskadesager. Det samme gælder for private selvforsikrede arbejdsgivere, jf. lovens § 88. Søgsmålsfristen på 12 måneder gælder også for selvforsikrede arbejdsgivere, jf. §§ 48, stk. 5 og 88. Det bemærkes, at tilskadekomne eller efterladte, som søger fri proces ved Civilstyrelsen til indbringelse af en afgørelse fra Ankestyrelsen for domstolene, vil kunne anmode om hastebehandling af ansøgningen om fri proces ved Civilstyrelsen, hvis der er en frist, der skal overholdes, som f.eks. en søgsmålsfrist. Dette medfører bl.a., at der kan opnås fri proces i sager om patienterstatning, hvor søgsmålsfristen er 6 måneder for tilskadekomne.

I tilfælde af at arbejdsgiver er blevet part i arbejdsskadesagen som følge af, at vedkommende har indgivet klage over anerkendelsen af arbejdsskaden, jf. arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 1, nr. 4, skal en eventuel retssag også være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt arbejdsgiveren. Det skyldes, at en uforsikret arbejdsgiver selv finansierer alle udgifter til erstatning m.v. og administration i sagen, og dermed har samme rettigheder og forpligtelser som et forsikringsselskab, og må anses som en professionel part. I tilfælde, hvor en arbejdsgiver har tegnet lovpligtig forsikring, er fristen også 6 måneder, og derfor findes det hensigtsmæssigt, at fristen er den samme for alle arbejdsgivere, uanset om de har tegnet lovpligtig forsikring eller ej. Det samme foreslås at gælde for bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, der kan blive part i sagen, hvis bestyrelsen har udnyttet klageadgangen i arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 1, nr. 3. Arbejdsmarkedets Tillægspension er en professionel part, og derfor findes det hensigtsmæssigt, at den har samme frist som arbejdsgivere og forsikringsselskaber.

Søgsmålsfristen er kun gældende for sagens parter, hvis de er blevet vejledt om fristen af Ankestyrelsen. Det forudsættes i den anledning, at Ankestyrelsens afgørelser fremover vil indeholde vejledning om søgsmål, som vil blive meddelt sagens parter samtidig med afgørelsen.

Søgsmålsfristen kan ikke fraviges af Ankestyrelsen. Hermed

sikres det, at der efter søgsmålsfristen er udløbet, ikke kan rejses tvivl om afgørelsens gyldighed.

Da indførelse af en søgsmålsfrist og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs vil være en nyskabelse på arbejdsskadeområdet, vil det i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper være en forudsætning for, at bestemmelsen kan anvendes, at sagens parter er vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs. Vejledningen vil kunne ske på et generelt niveau, f.eks. på Arbejdsmarkedets Erhvervs sikrings og Ankestyrelsens hjemmeside, og behøver som udgangspunkt ikke specifikt at skulle ske i forhold til den enkelte sag.

Til nr. 53

Der findes i dag ikke nogen voldsskade forsikringsordning, hvorfor en ansat, som udsættes for en voldshandling på arbejdet af den borger, som den ansatte drager omsorg for, vil være nødsaget til at indgive en sag til Erstatningsnævnet eller anlægge civilt søgsmål, hvis den ansatte vil opnå fuld erstatning, dvs. efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når visse krav ikke dækkes eller ikke dækkes fuldt ud efter arbejdsskadesikringsloven. Det gælder f.eks. godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, der ikke ydes efter arbejdsskadesikringsloven, samt eventuelle differencekrav i tilfælde, hvor erstatningen efter erstatningsansvarsloven er højere end arbejdsskadesikringsloven.

Da der i dag ikke er en voldsskade forsikringsordning, er der heller ikke regler i arbejdsskadesikringsloven omkring voldsskade forsikring og følgerne heraf.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.13.

Det foreslås som en ny § 49 a, stk. 1, 1. pkt., at en voldsskade forsikring dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt, jf. § 48, stk. 1.

Det foreslåede vil medføre, at der indføres en ny forsikringsordning, hvor arbejdsgiveren kan tegne en voldsskade forsikring, som giver de ansatte ret til erstatning efter erstatningsansvarsloven. Forsikringen vil omfatte de poster, som dækkes efter erstatningsansvarsloven, og som ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven. Det vil bl.a. gælde godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven. Det vil også gælde differencekrav for erstatning for tab af erhvervs evne, som både dækkes efter erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven, når erstatningsudmålingen efter erstatningsansvarsloven er højere. De eksisterende satser for maksimumsgrænser for erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven vil fortsat være gældende. Erstatningen tilkendes uden at den ansatte skal anmelde episoden til politiet efter reglerne i offererstatningsloven, og uden at

erstatningen i øvrigt er afhængig af, at det er konstateret, at der er tale om en straffelovsovertrædelse m.v.

Efter forslaget vil målgruppen for forsikringen være ansatte, som i forvejen er omfattet af reglerne i arbejdsskadesikringsloven, jf. lovens §§ 2-4. Det vil bl.a. betyde, at forsikringen skal dække personer, som er ansat til at udføre arbejde på arbejdspladsen, uanset om arbejdet er lønnet eller ulønnet, varigt, midlertidigt eller forbigående. Det gælder således både for fastansatte, vikarer, frivillige og personale, der er ansat til at varetage andre opgaver end de primære arbejdsfunktioner på arbejdspladsen, f.eks. en pedel, køkkenpersonale eller administrativt personale på en institution.

Forslaget vil også betyde, at andre personer, som midlertidigt har deres gang på arbejdspladsen, f.eks. en håndværker, som er hyret til at udføre et stykke arbejde, men som er selvstændig eller ansat af en anden sikringspligtig arbejdsgiver, eller en besøgende på en institution, ikke vil være omfattet af ordningen. Personer, som har en anden arbejdsgiver, vil dog kunne sikres af deres egen arbejdsgiver.

Forsikringen vil efter forslaget dække personskade, som følge af vold eller voldsomme hændelser, der forvoldes af en skadevolder, som institutionen drager omsorg for. Dette vil for det første gælde skader, der efter de gældende regler vil være omfattet af offererstatningsloven, hvor der er sket en straffelovsovertrædelse. Forsikringen forventes således at dække situationer, som skaber et ansvarsgrundlag ud fra almindelige culpabetragtninger. Det gælder, uanset om skadevolder vil blive anset for straffri f.eks. fordi pågældende er utilregnelig. Forslaget vil ligeledes omfatte personskade, som forvoldes ved andre voldsomme hændelser i forbindelse med arbejdet, der ikke vil være omfattet af straffeloven.

På den baggrund vil f.eks. forsætlige eller uagtsomme slag og spark mod en medarbejder fra en beboer på et bosted eller et plejehjem, mens medarbejderen er ved at hjælpe beboeren med et praktisk gøremål kunne være omfattet af forsikringen. Det kan bl.a. være situationen, hvor en ansat på et plejecenter får et knytnæveslag i ansigtet af en dement og psykotisk beboer i forbindelse med et bleskift og i den forbindelse pådrager sig en skade. Ligeledes kan eksempelvis situationen, hvor en ansat på en institution kommer til skade i forbindelse med en magtanvendelsessituation med henblik på at beskytte skadevolderen selv, andre beboere eller de ansatte være omfattet af forsikringen. I sådanne situationer kan det ske, at den ansatte kommer til skade, når skadevolderen i et forsøg på at komme fri uforvarende rammer den ansatte.

Forsikringen vil omvendt ikke skulle dække hændelser, som må anses for hændelige. Det gælder f.eks., hvis en medarbejder deltager i boldspil med beboere på et bosted og pådrager sig en skade som følge af et utilsigtet spark over skinnebenet fra en beboer. Det gælder også uanset, at hændelsen efter omstændighederne vil kunne blive betragtet som en arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven.

Det afgørende for, om en skade er omfattet af ordningen, vil således være, om der er tale om en uagtsom eller forsætlig handling, der efter dansk rets almindelige regler vil medføre, at skadevolder bliver erstatningsansvarlig. Tilskadekomne vil efter forslaget ikke have pligt til at angive, hvem der udførte den skadevoldende handling, for at være omfattet af den foreslåede nye voldsskadeforsikringsordning. Der skal blot være tilstrækkelig dokumentation til, at arbejdsgiver kan anmelde hændelsen som en arbejdsskade, jf. § 6 i arbejdsskadesikringsloven. Det betyder, at det ikke er nødvendigt i anmeldelsen af arbejdsskaden at angive den person, som har forvoldt skaden.

Det foreslås som § 49 a, stk. 1, 2. pkt., at forsikringen omfatter hændelser, som anerkendes som en ulykke, jf. § 6.

Det foreslåede vil medføre, at tilskadekomne vil være dækket af den tegnede voldsskadeforsikring, hvis den anmeldte hændelse er blevet anerkendt som en arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven, og omvendt, at hændelser, der ikke anerkendes som en arbejdsulykke, ikke vil være dækket.

Det vil indebære, at hændelsen skal være sket på arbejdspladsen eller i tilknytning til arbejdet, jf. § 5, og at den tilskadekomne er en ansat, som er omfattet af arbejdsgiverens sikringspligt efter loven.

Det foreslås som § 49 a, stk. 2, at arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, har pligt til at sikre sig som nævnt i stk. 1.

Det foreslåede skal sikre, at visse arbejdsgivere forpligtes til at tegne en forsikring, som dækker erstatning efter erstatningsansvarsloven for visse ansatte, der er i en særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser for de ansatte på arbejdspladsen, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt efter § 48 i arbejdsskadesikringsloven. Det vil også gælde visse selvforsikrede arbejdsgivere.

Forslaget vil omfatte både offentlige og private arbejdsgivere, hvor det ansatte personale er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdspladsen fra de personer, som de er ansat til at drage omsorg for. Det vil særligt gælde for arbejdsgivere inden for psykiatrien og visse arbejdsgivere på det sociale område, ældreområdet og undervisningsområdet.

Det foreslås samtidig, at beskæftigelsesministeren får bemyndigelse til efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren at fastsætte nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der forpligtes til at tegne en forsikring. Der henvises til bemærkningerne til stk. 5.

Forslaget vil ikke omfatte personer, der er ansat af en anden

arbejdsgiver, og som har deres gang på institutionen/boformen eller dens område, f.eks. et privat rengøringspersonale. Disse personer vil kunne sikres af deres egen arbejdsgiver.

Det foreslås som § 49 a, stk. 3, at arbejdsgivere, som er selvforsikrede, jf. § 48, stk. 5, kan tilsvarende være selvforsikrede for så vidt angår voldsskadeforsikringen, jf. stk. 1 og 2. Selvforsikrede regionale og kommunale arbejdsgivere kan dog tegne en voldsskadeforsikring ved et forsikringselskab.

Det foreslåede vil medføre, at selvforsikrede arbejdsgivere kan være selvforsikrede efter voldsskadeforsikringen på samme måde som efter den lovpligtige arbejdsulykkesforsikring. Det vil sige, at statslige, kommunale og regionale arbejdsgivere også vil kunne være selvforsikrede i forhold til voldsskadeforsikringen. Statslige arbejdsgivere kan dog ikke fravælge at være selvforsikrede.

Det foreslåede vil videre medføre, at regionale og kommunale arbejdsgivere kan vælge at tegne voldsskadeforsikring hos et forsikringselskab frem for at være selvforsikrede, såfremt de måtte ønske det. Statslige arbejdsgivere vil imidlertid fortsat være forpligtede til at være selvforsikrede.

Selvforsikrede arbejdsgivere efter reglerne i § 48, stk. 5, som undlader at tegne en forsikring efter § 49 a, stk. 3, 2. pkt., selvom de er omfattet af sikringspligten i § 49 a, stk. 2, vil være selvforsikrede i forhold til den foreslåede ordning.

Det betyder, at selvforsikrede arbejdsgivere, som er omfattet af den foreslåede forsikringspligt, vil skulle udbetale erstatning efter erstatningsansvarsloven i tilfælde, som er omfattet af ordningen. Da arbejdsskadesikringsloven er primær i forhold til erstatningsansvarsloven, vil det kun være krav efter erstatningsansvarsloven, der ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven, herunder eventuelle differencrav, som den selvforsikrede arbejdsgiver skal udbetale efter ordningen. Den selvforsikrede arbejdsgiver udbetaler i så fald både eventuel erstatning og godtgørelse efter arbejdsskadesikringsloven på baggrund af Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikrings afgørelse, og eventuel yderligere erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven i forbindelse med den anmeldte voldsomme hændelse i henhold til § 49 a.

Det skal bemærkes, at selvstændige erhvervsdrivende, som vælger at sikre egen person og medarbejdende ægtefæller, samt offentlige arbejdsgivere, som er selvforsikrede efter reglerne i § 48, stk. 5, uden at være omfattet af forslaget til § 49 a, stk. 2, kan frivilligt sikre sig efter voldsskadeforsikringsordningen.

Det foreslås som § 49 a, stk. 4, at arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskadeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Det foreslåede vil betyde, at arbejdsgivere, som har pligt til

at tegne eller vælger at tegne en forsikring for ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for voldelige hændelser i forbindelse med arbejdet, skal tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring, som også dækker skader, som skyldes vold, i samme forsikringsselskab, som arbejdsgiveren i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker, jf. § 50.

Forslaget vil medføre for private arbejdsgivere, som har pligt til at tegne en voldsskadeforsikring efter forslaget til § 49 a, stk. 2, eller som vælger at tegne voldsskadeforsikring, kun kan forsikre sig efter loven i selskaber, som både udbyder ulykkesforsikring efter arbejdsskadesikringsloven og voldsskadeforsikring som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen.

Forslaget vil videre betyde, at hvis en kommunal eller regional arbejdsgiver har valgt at tegne arbejdsulykkesforsikringen i et privat forsikringsselskab og også ønsker at tegne voldsskadeforsikring hos et forsikringsselskab frem for at være selvforsikrede, skal kommunen eller regionen tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring, som også omfatter voldsskadeforsikringen, i samme forsikringsselskab, som kommunen eller regionen i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker, jf. § 50.

Det foreslås som § 49 a, stk. 5, 1. pkt., at beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring, jf. stk. 2.

Der lægges således op til, at der i samarbejde med relevante ministerier vil blive fastsat nærmere regler om, hvordan gruppen af arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring som nævnt i stk. 2, skal fastlægges. Der lægges endvidere op til, at beskæftigelsesministeren efter forhandling med relevante ministre kan anvende bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at visse personalegrupper, som ikke har klient- eller borgerkontakt, kan undtages fra forsikringen.

Forslaget vil medføre, at beskæftigelsesministeren vil fastsætte nærmere regler om, hvilke arbejdsgivere der har pligt til at tegne forsikring efter § 49 a, stk. 2, efter forhandling med de ministre, som har det overordnede ansvar for reguleringen af de områder, som omfattes af den pligtmæssige tegning af voldsskadeforsikring. Det vil sige børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren samt indenrigs- og sundhedsministeren. Forhandlingen kan ske ved en inddragelse af de nævnte ministre, hvor de har mulighed for at bidrage med viden m.v. fra de enkelte ressortområder, hvorefter beskæftigelsesministeren vil lade de nævnte ministres bidrag indgå i overvejelserne om udformningen af reglerne.

Forpligtelsen til at tegne voldsskadeforsikring forventes at vil gælde for arbejdsgivere, der har ansatte, som er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for,

og som på P-nummer-niveau er registreret i CVR-registeret under følgende 6-cifret branchenomenklatur, jf. Dansk Branchekode DB07:

- 879010 (Døgninstitutioner for børn og unge)
- 873010 (Døgninstitutioner for personer med fysisk handicap)
- 872010 (Døgninstitutioner for personer med psykiske handicap)
- 852020 (Specialskoler for handicappede)
- 879090 (Andre former for institutionsophold)
- 881030 (Revalideringsinstitutioner)
- 871010 (Plejhjem)
- 873020 (Almene ældre- og handicapboliger o.l.)
- 881020 (Dagcentre m.v.)
- 889990 (Andre sociale foranstaltninger uden institutionsophold)
- 861000 (Hospitaler)

De forsikringspligtige arbejdsgivere inden for ovennævnte hovedbranchegrupper forventes yderligere afgrænset ud fra, hvilke omsorgsopgaver den enkelte arbejdsplads beskæftiger sig med. Pligten vil således gælde for arbejdsgivere inden for ovennævnte hovedbranchegrupper, som har ansatte, der er beskæftigede med varetagelse af omsorgs- og undervisningsopgaver knyttet til følgende:

1. tilbud efter §§ 32 og 36, § 66, stk. 1, nr. 6 og 7, §§ 103, 104 og 107-110 i lov om social service,
2. botilbudslignende tilbud omfattet af § 4, stk. 1, nr. 3, i lov om socialtilsyn,
3. leverance af ydelser efter §§ 83-86 og 102 i lov om social service til beboere på plejhjem og i beskyttede boliger efter § 192 i lov om social service, i en almen plejebolig, der er omfattet af lov om almene boliger m.v. eller lov om boliger for ældre og personer med handicap, i en friplejebolig, der er omfattet af lov om friplejeboliger, eller tilsvarende boligenheder,
4. den regionale psykiatri,
5. specialskoler, jf. § 3, stk. 2, 1. pkt., og § 20, stk. 3, i lov om folkeskolen, og tilsvarende undervisningstilbud efter lov om kommunale internationale grundskoler og lov om kommunale særlige grundskoler for børn og unge, der er fordrevet fra Ukraine
6. specialundervisning i dagbehandlingstilbud og anbringelsessteder, jf. § 20, stk. 5, i lov om folkeskolen,
7. friskoler og private grundskoler med en særlig specialundervisningsprofil, jf. § 11 b, stk. 3, i lov om friskoler og private grundskoler m.v.,
8. institutioner m.v., hvor der foregår undervisning efter lov om ungdomsuddannelse for unge med særlige behov,
9. institutioner, hvor der foregår undervisning efter lov om specialundervisning for voksne.

Der lægges med bemyndigelsesbestemmelsen ikke op til, at beskæftigelsesministeren kan udvide hovedbranchegruppen af forsikringspligtige arbejdsgivere. Beskæftigelsesministeren kan dog efter forhandling med de i bestemmelsen anførte ministre fastsætte nærmere regler om, at arbejdsgivere

med ansatte, der i fremtiden bliver beskæftigede med opgaver, som måtte træde i stedet for eller afløse en eller flere af ovennævnte omsorgs- og undervisningsopgaver, omfattes af forsikringspligten, jf. § 49 a, stk. 2. Dette vil ligeledes gælde ved fremtidige ændringer i branchenomenklaturet, som medfører, at arbejdsgivere, som er omfattet af forsikringspligten, overføres til en anden branchegruppe, der afløser en branchegruppe, som nu er omfattet af ovennævnte branchegruppeoversigt.

Det foreslås som § 49 a, stk. 5, 2. pkt., at beskæftigelsesministeren fastsætter regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.

Det forventes, at der vil blive fastsat nærmere regler om, at det er tilskadekomne, som skal anmode om, at en hændelse bliver behandlet efter forsikringsordningen i § 49 a. Anmodningen vil kunne fremsættes til arbejdsgiveren, som videregiver anmodningen til arbejdsulykkesforsikringsselskabet. Tilskadekomne vil også selv kunne anmelde sagen direkte til forsikringsselskabet, hvis tilskadekomne har fået anerkendt en voldsom hændelse som en arbejdsulykke og mener at kunne have krav på erstatning efter § 49 a. Det forventes desuden, at der vil blive fastsat nærmere regler om frister for anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver.

Der lægges ikke op til at fastsætte regler om, at arbejdsgivere har pligt til at anmelde skaden til forsikringsselskabet, hvis ikke tilskadekomne har fremsat ønske herom. Arbejdsgivere, som har pligt til at anmelde skaden som en arbejdsskade i overensstemmelse med anmeldelsespligten i arbejdsskadesikringslovens § 31, vil kunne anmelde den voldsomme hændelse til forsikringsselskabet samtidig med anmeldelsen af arbejdsskaden, hvis tilskadekomne ønsker det.

Selvforsikrede arbejdsgivere skal overgive tilskadekomnes anmeldelse til den enhed, som varetager forsikringsopgaverne i virksomheden eller institutionen. Forsikringsenheden behandler herefter erstatningsspørgsmålet efter stk. 1, hvis tilskadekomne ønsker det.

Det forudsættes videre, at der vil blive fastsat regler om sagens oplysning, herunder om tilskadekomnes medvirken hertil, som forventes at svare til reglerne i offererstatningsloven. Det forventes endvidere, at det vil blive muligt for forsikringsselskabet og den selvforsikrede enhed til brug for sagens behandling at indhente nødvendige oplysninger hos andre, der har kendskab til forholdene i sagen, herunder sygehusjournaler eller udskrifter heraf. Det kan f.eks. være nødvendigt i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring har vurderet, at følgerne efter skaden er begrænsede, og derfor ikke har indhentet lægelige eller andre oplysninger, som kan være nødvendige for forsikringsselskabet til at vurdere en eventuel erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte efter erstatningsansvarsloven. Det forventes desuden, at der vil blive fastsat regler om, at hvis tilskadekomne ikke medvirker til sagens

behandling i det omfang, det er nødvendigt, kan forsikringsselskabet eller den selvforsikrede træffe afgørelse på det foreliggende grundlag på samme måde som efter offererstatningsloven.

Reglerne om sagens oplysning, ansøgerens medvirken og muligheden for at træffe afgørelse på det foreliggende grundlag i offererstatningsloven svarer til reglerne i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Det forventes desuden, at der vil blive fastsat nærmere regler om forløbet og virkningerne af klageadgangen efter § 49 b, stk. 5, herunder bl.a. hvornår der kan klages til Arbejdstilsynet over forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse om arbejdsgiverens forsikringspligt, og i hvilket omfang en klage eller andre retslige skridt vil have opsættende virkning. Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat nærmere regler om Arbejdstilsynets adgang til at indhente oplysninger, som er nødvendige for at vurdere klager over forsikringspligten.

Endelig forventes det, at der vil blive fastsat regler om, hvem der har pligt til at vejlede tilskadekomne, som er forsikret efter § 49 a, om mulighederne for at anmode om erstatning og godtgørelse efter denne forsikringsordning, og hvordan denne vejledning skal foregå. Dette gælder ligeledes en vejledningsforpligtelse af den tilskadekomne i forhold til, at ved forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afvisning af sagen, har den tilskadekomne mulighed for at indbringe sin sag for Erstatningsnævnet efter reglerne i offererstatningsloven.

Det foreslås som § 49 b, stk. 1, at forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, og en eventuel udmåling af erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Det foreslåede vil medføre, at det vil være forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed, som både skal vurdere, om der er tale om en hændelse, som er omfattet af voldsskade forsikringen efter § 49 a, og herefter træffe afgørelse om en eventuel erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Da arbejdsskadesikringsloven er primær i forhold til erstatningsansvarsloven, vil det kun være krav efter erstatningsansvarsloven, der ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven, herunder eventuelle differencekrav, som forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver skal træffe afgørelse om. Kommuner og regioner, som har tegnet en særskilt forsikring, som dækker området efter § 49 a, skal ikke træffe afgørelse i disse sager.

Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver vil ligeledes varetage udbetalingen af erstatning eller godtgørelse efter § 49 a. Vurderingerne og udbetalingerne efter voldsskade forsikringen forudsættes at følge reglerne i erstatningsansvarsloven, hvorfor samspillet mellem arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven vil være det

samme som i andre tilfælde, hvor tilskadekomne som følge af arbejdsskaden samtidigt opnår ret til erstatning m.v. efter erstatningsansvarsloven. Det skal desuden bemærkes, at voldsskadeforsikringen udgør en virkelig skadeserstatning som nævnt i offererstatningslovens § 7, stk. 1.

Hvis en part er uenig i afgørelsen om, hvorvidt hændelsen er omfattet af voldsskadeforsikringen efter § 49 a, eller udmålingen af en erstatning eller godtgørelse, kan afgørelsen om erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven truffet af forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed genoptages efter de gældende regler i § 11 i erstatningsansvarsloven.

Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om erstatningsspørgsmålet vil i øvrigt følge rammerne for øvrige forsikringsordninger, hvorfor der ikke er administrativ klageadgang for afgørelser om erstatningsspørgsmålet efter voldsskadeforsikringen. Hvis en part er uenig i afgørelsen om, hvorvidt hændelsen er omfattet af voldsskadeforsikringen efter § 49 a og/eller udmålingen af en erstatning eller godtgørelse, må sagen rejses over for forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, eventuelt som civilt søgsmål. Derudover vil ansatte, som har været udsat for vold i henhold til straffeloven fortsat have mulighed for at søge erstatning via Erstatningsnævnet, hvis sagen afvises efter voldsskadeforsikringsordningen. Det forudsættes, at den tilskadekomne starter med at gå til arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed med sin sag og først går til Erstatningsnævnet, hvis sagen afvises af voldsskadeforsikringen.

Det foreslås som § 49 b, stk. 2, at forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver kan indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed vil således kunne indhente nødvendige oplysninger til brug for behandling af en anmeldelse efter voldsskadeforsikringen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings behandling af den anmeldte arbejdsskadesag. Forslaget vil dels sikre, at forsikringsselskabet kan indhente den nødvendige dokumentation for, at der er tale om en hændelse på arbejdet, som er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, og dels at forsikringsselskabet ikke unødvendigt skal indhente oplysninger vedrørende den tilskadekomne hos andre myndigheder m.v., hvis oplysningerne allerede findes i tilskadekomnes arbejdsskadesag.

Det foreslås som § 49 b, stk. 3, at erstatning og godtgørelse efter voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, udbetales senest 14 dage fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse. Udbetales beløbet efter dette tidspunkt, finder rentebestemmelsen i § 26, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse fra udløbet af fristen efter 1. pkt.

Det foreslåede vil betyde, at der sikres en hurtig udbetaling af erstatning og godtgørelse til tilskadekomne. I overensstemmelse med den almindelige regel om forrentning ved forsinket betaling efter arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, vil beløbet blive forrentet fra udløbet af 14-dages-fristen, til betaling sker, med en årlig rente, der svarer til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Det foreslås som § 49 b, stk. 4, at erstatning og godtgørelse efter § 49 a ikke kan danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller dennes efterladte.

Det foreslåede vil betyde, at et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, som har udbetalt erstatning til tilskadekomne efter voldsskadeforsikringen, ikke kan rejse et regreskrav mod skadevolderen.

Det foreslås som § 49 b, stk. 5, at forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffer afgørelse om arbejdsgiverens sikringspligt efter § 49 a, stk. 2, når der er uenighed herom mellem arbejdsgiveren og den tilskadekomne, og arbejdsgiveren ikke har tegnet en voldsskadeforsikring. Afgørelse efter 1. pkt. kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en tilskadekomnen vil kunne rette henvendelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, såfremt vedkommende har været udsat for en hændelse, som kan være omfattet af den foreslåede ordning, hvis arbejdsgiveren ikke har forsikret sig mod sådanne hændelser, og tilskadekomne ikke er enig i arbejdsgiverens forsikringsselskabs vurdering af forsikringspligten, eller hvis en selvforsikret arbejdsgiver ikke mener at være omfattet af forsikringspligten. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed skal herefter vurdere, om arbejdsgiveren er omfattet af den foreslåede forsikringspligt i forslaget til § 49 a, stk. 2.

Med forslaget vil sagens parter endvidere få anledning til administrativt at få prøvet, om forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgiverens forsikringspligt er korrekt. Klageadgangen vil alene omfatte omfanget af arbejdsgiverens pligt til at tegne forsikring efter § 49 a, stk. 2. Det forventes ikke, at selvforsikrede arbejdsgivere vil klage over forsikringsenheds afgørelse om forsikringspligt.

Det foreslås som § 49 b, stk. 6, at har en arbejdsgiver, som har pligt til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, ikke tegnet denne forsikring, udbetaler arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab erstatning og godtgørelse efter § 49 a, stk. 1, til den tilskadekomne eller dennes efterladte.

Det foreslåede vil betyde, at det sikres, at tilskadekomne ikke stilles erstatningsmæssigt ringere som følge af, at arbejdsgiveren ikke har tegnet voldsskadeforsikring efter §

49 a, stk. 2. Forsikringsselskabet vil have ansvaret for at sikre finansiering af erstatningsudgifterne ved voldsskade-forsikringsordningen, da voldsskade-forsikringen tegnes som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringsselskabet i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod arbejdsulykker. Forslaget har ikke i øvrigt til hensigt at regulere kundeforholdet mellem forsikringsselskab og arbejdsgiver. Forslaget vil f.eks. ikke være til hinder for, at forsikringsselskabet rejser et erstatningskrav over for arbejdsgiveren efter de almindelige aftaleretlige- og formueretlige regler, hvis den manglende forsikring f.eks. skyldes, at arbejdsgiveren har givet forsikringsselskabet urigtige oplysninger.

Det foreslås som § 49 b, stk. 7, at har en arbejdsgiver undladt at opfylde sin sikringspligt efter § 48, stk. 1, og § 49 a, stk. 2, varetager Forsikring & Pension opgaverne efter stk. 1, 2, og 5, mens Arbejdsmarkedets Erhvervssikring varetager opgaven efter stk. 6. § 52 finder tilsvarende anvendelse i forhold til de samlede udgifter som følge af Forsikring & Pensions opgaver efter stk. 1, 2, og 5, samt Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgave efter stk. 6

Det foreslåede vil betyde, at det sikres, at tilskadekomne ikke stilles erstatningsmæssigt ringere som følge af, at arbejdsgiveren ikke har tegnet hverken sædvanlig arbejdsulykkesforsikring eller voldsskade-forsikring efter § 49 a, stk. 2. Hvis Forsikring & Pension konstaterer, at en uforsikret arbejdsgiver er omfattet af forsikringspligten i § 49 a, stk. 2, skal Forsikring & Pension træffe afgørelse herom og udmåle en eventuel erstatning og godtgørelse. Forsikring & Pension kan til brug herfor indhente relevante oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og eventuelt tilkendt erstatning og godtgørelse efter arbejdsskadesikringsloven, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikring & Pension sender sin afgørelse med erstatningsudmålingen efter § 49 b, stk. 1, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter vil udbetale den udmålte erstatning til den tilskadekomne. Arbejdsgiveren skal, i lighed med det, som gælder for arbejdsgiveren uden en arbejdsulykkesforsikring, refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og Forsikring & Pensions udgifter hertil, medmindre Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, at der har foreligget sådanne undskyldelige omstændigheder, at arbejdsgiveren helt eller delvist bør fritages for betaling. I det omfang, at det skønnes rimeligt, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eftergive arbejdsgiveren beløbet. Udgifterne til de beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har kunnet få refunderet hos arbejdsgiveren, fordeles på alle arbejdsulykkesforsikringsselskaberne efter reglerne i arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 6, 2-4. pkt.

Til nr. 54

Efter de gældende regler i arbejdsskadesikringslovens § 53 hæfter forsikringsselskabet, selvom det ved forsikringsaftalen er gået ud fra urigtige forudsætninger om forsikringsansvarets art og omfang, når forsikringsselskabet har overtaget

en sikringspligtig arbejdsgivers eller selvstændige erhvervsdrivendes risiko, jf. § 50 i arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås, at der i § 53 efter »risiko, jf.«: indsættes »§ 49 a, stk. 2, og«.

Forslaget vil betyde, at forsikringsselskabet i overensstemmelse med gældende praksis på arbejdsskadeområdet også hæfter for alle de ansatte, som er i målgruppen for den foreslåede ordning efter § 49 a, stk. 2, dvs. i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren har pligt til at tegne voldsskade-forsikring for ansatte, som er i særlig risiko for at blive udsat for voldelige hændelser på arbejdspladsen fra personer, der drages omsorg for. Det vil således være op til forsikringsselskabet at sikre, at forsikringen omfatter den relevante målgruppe.

Til nr. 55

Det fremgår af den gældende § 70 a, stk. 5, i arbejdsskadesikringsloven, at bestyrelsen fastsætter nærmere bestemmelser om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.

Det foreslås i forslaget, at § 70 a, stk. 5, nyaffattes, så det vil fremgå af bestemmelsen, at bestyrelsen beslutter rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.

Med forslaget vil sprogbrugen blive moderniseret, så sprogbrugen mere er i overensstemmelse med sprogbrugen på pensions- og forsikringsområdet. Den moderniserede sprogbrug vil gøre det mere klart, hvad kravene er til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse i forhold til fastsættelse af rammer for valuta- og renterisiko. Finanstilsynet fører tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelses overholdelse af de i loven fastsatte investeringsregler. Bestyrelsens rammer vedrørende valuta- og renterisiko er således uændret underlagt dette tilsyn. Med moderniseringen af sprogbrugen vil der således ikke blive ændret på gældende praksis.

Til nr. 56

Efter den foreslåede § 49 b, stk. 5, i lovforslagets § 1, nr. 53, skal forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffe afgørelse om, hvorvidt en arbejdsgiver er omfattet af den foreslåede sikringspligt for visse arbejdsgivere mod voldsomme hændelser på arbejdspladsen efter § 49 a, stk. 2, hvis en arbejdsgiver, som ikke er selvforsikret, jf. § 49 a, stk. 3, har undladt at tegne forsikring. Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgivers forsikringspligt kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget meddelelse om afgørelsen.

Efter § 82, stk. 1 og 2, i arbejdsskadesikringsloven kan en sikringspligtig arbejdsgiver, der undlader at tegne forsikring, eller som undlader at holde forsikringen i kraft, straffes med bøde.

Det foreslås, at det i § 82, stk. 1 og stk. 2, som 2. pkt. indsættes, at det gælder dog ikke ved sikringspligt efter § 49 a, stk. 2.

Forslaget vil betyde, at hvis forsikrings-selskabet, den selv-forsikrede enhed eller Arbejdstilsynet efter klagen konstaterer, at en forsikringspligtig arbejdsgiver, som ikke er selv-forsikret, ikke har tegnet forsikring efter § 49 a, stk. 2, eller har undladt at vedligeholde en sådan forsikring, vil arbejdsgiveren ikke kunne politianmeldes eller idømmes bøde for den manglende overholdelse af forsikringspligten.

Arbejdsgiveren er forpligtet til at tegne voldsskadesforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikrings-selskab, hvor arbejdsgiveren har sin lovpligtige arbejdsulykkesforsikring, jf. den foreslåede § 49 a, stk. 3, i lovforslagets § 1, nr. 53. Arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikrings-selskab vil derfor kunne sikre sig, at forsikringspligtige arbejdsgivere, som har tegnet en arbejdsulykkesforsikring hos selskabet, også har tegnet en supplerende voldsskadesforsikring efter § 49 a, stk. 2. På den baggrund vurderes det ikke nødvendigt at bødepålægge arbejdsgiveren for manglende overholdelse af forsikringspligten efter § 49 a, stk. 2. Hvis den forsikringspligtige arbejdsgiver hverken har tegnet en arbejdsulykkesforsikring, jf. § 48, stk. 1, eller voldsskadesforsikring efter § 49 a, stk. 2, kan arbejdsgiveren pålægges bøde for forsømmelse af pligten til at tegne en arbejdsulykkesforsikring efter arbejds-skadesikringslovens § 82, stk. 1.

Til nr. 57

Det fremgår af den gældende § 82, stk. 3, i lov om arbejds-skadesikring, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde. Fristerne for rettidig anmeldelse af arbejdsskader fremgår af lovens § 31.

Arbejdsgivere, der ikke medvirker ved sagsoplysningen, straffes efter de gældende regler med bødestørrelse på 5.000 kr for førstegangsforsøelser og det dobbelte ved andengangsforsøelser. Ved yderligere gentagelser kan bødestørrelsen yderligere forhøjes. Bødestørrelsen for manglende anmeldelse af en indtruffen arbejdsskade er efter gældende regler 2.500 kr.

Det foreslås, at § 82, stk. 3, nyaffattes, således at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsulykke, straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse har ikke til hensigt at ændre på den gældende regel om, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en arbejdsulykke, straffes med bøde. Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af forslaget til et nyt § 37, stk. 4, i § 1, nr. 41, hvorefter den del af § 82, stk. 3, der vedrører medvirken til sagsoplysning, udskilles i et nyt stk. 4.

Forslaget indebærer ingen indholdsmæssige ændringer for

så vidt angår arbejdsgivere, der ikke anmelder en arbejdsulykke rettidigt, og det nuværende bødeniveau foreslås opretholdt.

Reglen om straf for manglende medvirken til sagsoplysning foreslås flyttet til et nyt stk. 4, og foreslås udvidet til også at gælde for offentlige myndigheder og andre professionelle aktører, herunder læger, sygehuse og institutter jf. forslagets § 1, nr. 58.

Til nr. 58

Det fremgår af den gældende § 82, stk. 3, i lov om arbejds-skadesikring, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde. Fristerne for rettidig anmeldelse af arbejdsskader fremgår af lovens § 31.

Det foreslås, at der i § 82 indsættes et nyt *stk. 4*, hvorefter sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3, 4. pkt., straffes med bøde.

Dermed udskilles bestemmelsen om bødestraf for manglende medvirken til sagsoplysning fra stk. 3 til et nyt selvstændigt stk. 4, og udvides til også at gælde for offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade. Samtidig afgrænses muligheden for bødestraf til de situationer, hvor der ikke medvirkes med eksisterende oplysninger.

Det foreslås, at bødestraf alene vil være muligt i de tilfælde, hvor en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. ikke medvirker til sagsoplysningen i henhold til den nye bestemmelse i § 37, stk. 3, 4. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 41. Med forslaget til § 37, stk. 3, 1. og 2. pkt., vil sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder læger, sygehuse og institutter, senest 14 dage efter at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, enten skulle afgive oplysninger, som de er i besiddelse af, eller – hvis aktøren ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger – give Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring eller Ankestyrelsen orientering herom. Hvis fristen ikke overholdes, vil Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring eller Ankestyrelsen sende en rykkerskrivelse for oplysningerne og oplyse om risikoen for bødestraf, jf. den foreslåede § 82, stk. 4. Oplysningerne efter 1. pkt. eller orienteringen efter 2. pkt., skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem, jf. forslaget til den nye bestemmelse i § 37, stk. 3, 4. pkt.

Det betyder, at hvis aktøren inden for fristen for rykkerskri-

velsen fremsender de oplysninger, som vedkommende er i besiddelse af, eller orienterer om, at de ikke er i besiddelse af oplysningerne, anses aktøren for at have opfyldt sine forpligtelser i forhold til medvirken til sagsoplysningen, og kan således ikke pålægges bødestraf, jf. forslaget til § 84, stk. 4. Modsætningsvist vil vedkommende kunne idømmes bødestraf, hvis vedkommende helt undlader at svare Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen efter rykkerskrivelsen. Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen vil oplyse om muligheden for at ifalde bødestraf, hvis aktøren ikke medvirker til sagens oplysninger, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen anmoder om oplysninger. I rykkerskrivelsen skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen oplyse, at manglende medvirken til sagsoplysning inden for fristen straffes med bøde.

Med forslaget til § 82, stk. 4, oversendes sagen først til politiet med henblik på indledning af straffesag, hvis aktøren, til trods for rykkerskrivelsen, fortsat ikke medvirker til sagens oplysning inden for fristen. Hvis aktøren oplyser, at det ikke er muligt at besvare anmodningen om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen, fordi vedkommende f.eks. har behov for mere tid for at rekvirere de efterspurgte oplysninger, forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen konkret kan disponere over fristen, og forlænge fristen med rimelig tid efter de konkrete omstændigheder. Fristen kan også udsættes, hvis f.eks. ferie eller it-problemer er årsag til, at anmodningen ikke kan imødekommes inden for fristen. En anmodning om fristudsættelse skal således begrundes, før den kan imødekommes. Fristen kan således kun udsættes, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen finder konkret anledning til det, og hvis den yderligere frist ikke overholdes, kan der pålægges bødestraf. Strafansvaret efter den foreslåede bestemmelse forudsætter således, at aktøren ikke medvirker til sagens oplysning.

Som følge af forslaget vil alene professionelle aktører som en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. kunne pålægges bødestraf for overtrædelse af sagsoplysningspligten. Derimod vil bestemmelsen ikke medføre, at tilskadekomne og deres eventuelle repræsentant kan ifalde strafansvar. Vidner kan heller ikke straffes efter bestemmelsen.

Bestemmelsen om bødestraf gælder derudover alene i forhold til afgivelse af oplysninger, som arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger m.v. allerede er i besiddelse af. For så vidt angår kommunerne vil det f.eks. kunne være akter om tilskadekomnes kommunale sygedagpenge- eller beskæftigelsessag. For så vidt angår sygehuse, læger eller andre sundhedsinstanser vil det f.eks. kunne være helbredsoplysninger i journaler. forslaget om bødestraf gælder ikke i forhold til oplysninger, som først skal indhentes eller udarbejdes på foranledning af en anmodning fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen. Det vil f.eks. kunne være speciallægeerklæringer og funktionsattester.

Ofte indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen oplysninger fra arbejdsgivere ved hjælp af spørgeskemabesvarelser, og det forudsættes, at det kun er arbejdsgivere, der slet ikke besvarer anmodningen om oplysninger, der kan straffes efter den foreslåede bestemmelse. Hvis arbejdsgiverens svar på spørgeskemaet er ufuldstændigt, f.eks. hvis ikke alle spørgsmål er besvaret, må det antages, at vedkommende har afgivet de oplysninger, som de er i besiddelse af. Hvis spørgsmålet, der ikke er blevet besvaret, efter en konkret vurdering findes at være af afgørende betydning for sagen, må Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen fremsende en ny anmodning om at afgive oplysninger, hvor der kun efterspørges svar på det udestående spørgsmål, der ikke tidligere er besvaret.

Strafansvar efter den foreslåede bestemmelse forudsætter derfor, at den professionelle aktør, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., ikke medvirker til at oplyse sagen ved ikke at svare på anmodningen om at afgive oplysninger. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen skal ikke foretage anmeldelse til politiet, hvis der er bevismæssig tvivl om, hvorvidt alle oplysninger er fremsendt, eller hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen modtager supplerende oplysninger efter fristen er udløbet. Straf vil dog ikke kunne idømmes, før aktøren har modtaget en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen med en frist på 14 dage, og aktøren fortsat ikke besvarer anmodningen, jf. den foreslåede stk. 3, 2. pkt.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen fortsat ikke har modtaget oplysningerne inden 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem, vil de som udgangspunkt skulle sende sagen til politiet med henblik på indledning af en straffesag..

Politiets behandling af sagen vil ske efter de almindelige regler herom i retsplejeloven. Hvis politiet kommer frem til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen har sendt anmodningen til en aktør, som ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, vil aktøren ikke kunne straffes med bøde.

Bøden bør som udgangspunkt udmåles til 5.000 kr. i førstegangstilfælde og til det dobbelte i andengangstilfælde. Ved yderligere overtrædelse kan bøden forhøjes med som udgangspunkt yderligere 5.000 kr pr. overtrædelse. Det foreslåede bødeniveau vil svare til det nuværende bødeniveau efter arbejdsskadesikringsloven.

Udmåling af bødestraf vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne bødeniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og

Ankestyrelsen, kan undlade at anmelde sagen til politiet, hvis særlige omstændigheder taler herfor.

Dette vil f.eks. være i tilfælde, hvor aktøren oplyser, at det ikke er muligt at besvare anmodningen om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen, fordi vedkommende f.eks. har behov for mere tid for at rekvirere de efterspurgte oplysninger. I så fald vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen efter en konkret vurdering kunne forlænge fristen med rimelig tid efter de konkrete omstændigheder. Fristen vil f.eks. også kunne udsættes, hvis f.eks. ferie eller it-problemer er årsag til, at anmodningen ikke kan imødekommes inden for fristen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen vil ligeledes kunne undlade at sende sagen til politiet, hvis de vurderer, at sagen ikke kan oplyses tilstrækkeligt, eller hvis pligtsubjektet i den foreslåede § 82, stk. 4, er under konkurs. Endvidere vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen i særlige tilfælde kunne undlade at videregive sagen, hvis der er tale om en udenlandsk aktør, hvor kontakt med vedkommende ikke er muligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til afsnit 3.9. og § 1, nr. 42 og 57.

Til nr. 59

Det følger af den gældende § 82 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at ved overtrædelse af § 82 kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings fik beføjelse til at udstede bødeforelæg over for arbejdsgivere ved manglende medvirken til sagsoplysning er i 2016 blevet overført fra Arbejdsskadestyrelsen sammen med den øvrige sagsbehandling af arbejdsskadesager. Arbejdsskadestyrelsen fik beføjelse til at udstede bødeforelæggene ved lov nr. 443 af 23. maj 2012. Inden da fulgte det allerede af den daværende bestemmelse i § 82, at arbejdsgivere, som ikke medvirkede til sagsoplysningen, kunne straffes med bøde. Når Arbejdsskadestyrelsen fik kendskab til en mulig overtrædelse af § 82, foretog Arbejdsskadestyrelsen en indledende sagsbehandling for at klarlægge sagens faktiske oplysninger på baggrund af de oplysninger, der var modtaget. Når denne indledende sagsbehandling var afsluttet, og det fremgik, at der var tale om et strafbart forhold efter § 82, foretog Arbejdsskadestyrelsen politianmeldelse. Politiet efterforskede herefter sagen og vurderede, om der var grundlag for at rejse straffesag eller om sagen skulle afsluttes med et udenretligt bødeforelæg. Det var kun ganske få sager, der endte ved domstolene. Derfor fandt Beskæftigelsesministeriet, at det i langt de fleste situationer var unødvendigt at gennem-

føre en politisag, når de faktiske forhold var klarlagt ved Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandling. Da bødesagerne efter arbejdsskadesikringsloven i langt de fleste situationer var ukomplicerede sager, som Arbejdsskadestyrelsen allerede foretog en sagsbehandling af for at afklare de faktiske forhold, fandt Beskæftigelsesministeriet, at de fleste sager uden retssikkerhedsmæssige betænkeligheder kunne afsluttes med, at Arbejdsskadestyrelsen udfærdigede et administrativt bødeforelæg mod den pågældende.

Det foreslås, at § 82 a, stk. 1, ændres således, at bestemmelsens henvisning til § 82 ændres, så der i stedet henvises til § 82, stk. 1-3.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings mulighed for at udstede et administrativt bødeforelæg vil dermed fortsat gælde i forhold til arbejdsgivere, der undlader at tegne forsikring eller tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, og arbejdsgivere, der undlader at holde forsikringen i kraft eller betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, og arbejdsgivere, der ikke rettidigt anmelder en arbejdsskade.

Derimod vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ikke blive udvidet til også at gælde i forhold til den foreslåede nye bestemmelse i § 82, stk. 4. Ifølge forslaget til § 82, stk. 4, straffes sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3, 4. pkt., med bøde. Endvidere kan Ankestyrelsen fortsat ikke udstede administrative bødeforelæg.

Baggrunden for forslaget om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke gives mulighed for at udstede et bødeforelæg efter den foreslåede § 82, stk. 4, er, at det vurderes at være en u hensigtsmæssig udvidelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings nuværende kompetence til at udstede administrative bødeforelæg. Efter den gældende § 82, stk. 3, er det alene en sikringspligtig arbejdsgiver, der kan straffes med bøde ved manglende medvirken til sagsoplysningen. Med forslaget til den nye § 82, stk. 4, vil offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., som noget nyt også kunne straffes med bøde ved manglende medvirken til sagsoplysningen. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen efter den foreslåede bestemmelse i § 82, stk. 4, i stedet vil skulle anmelde sagerne til politiet med henblik på, at politiet indleder en straffesag mod den pågældende. Politiets behandling af sagen vil ske efter de almindelige regler herom i retsplejeloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 41, 57 og 58.

Til nr. 60

Det fremgår af gældende lovs § 40, stk. 1, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse i alle spørgsmål efter arbejdsskadesikringsloven, medmindre andet er fastsat. Det

drejer sig f.eks. om spørgsmålet om, hvorvidt en anmeldt arbejdsskade kan anerkendes eller skal afvises, og for de anerkendte arbejdsskadesager tillige om erstatning og godtgørelse m.v. til tilskadekomne eller efterladte, jf. lovens § 11.

Det foreslås i § 84 a, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, at der gennemføres forsøg, hvorefter der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelse om anerkendelse af arbejdsulykker, jf. § 40, stk. 1.

Forsøgsordningen vil have til formål at afdække effekterne af, at forsikringsselskaberne tildeles øget kompetence i sager om arbejdsulykker. Forsøget skal bl.a. afdække, om sagsbehandlingstiderne kan forkortes samtidig med, at kvaliteten af sagsbehandlingen og tilskadekomnes retssikkerhed bevares.

Når et forsikringsselskab, der indgår i forsøget, har truffet en afgørelse om, at en arbejdsulykke er anerkendt, vil forsikringsselskabet kun skulle sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når de vurderer, at tilskadekomne eller efterladte vil kunne have ret til erstatning eller godtgørelse, eller når tilskadekomne eller efterladte anmoder om det. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil herefter viderebehandle sagen med henblik på afgørelse om tilskadekomnes eller efterladtes ret til erstatning eller godtgørelse. Der vil blive fastsat nærmere regler om forsikringsselskabernes pligt til at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget.

Forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, vil få tillagt kompetence til at foretage de retlige og lægefaglige vurderinger, der skal foretages med henblik på en afgørelse af, om en ulykke kan anerkendes som arbejdsulykke, og træffe afgørelse herom. Det drejer sig om den juridiske vurdering af, om tilskadekomne vil være berettiget efter arbejdsskadesikringsloven på skadestidspunktet, jf. lovens §§ 2-4. Det vil videre dreje sig om den juridiske og lægefaglige vurdering af, om pågældende har været udsat for en hændelse eller påvirkning på arbejdet, der har medført en personskade efter lovens §§ 5 og 6.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, vil fortsat kunne behandle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter § 15, uden at træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet og uden at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Viser det sig efterfølgende, at tilskadekomne har pådraget sig et varigt mén eller et tab af erhvervsevne som følge af ulykken, vil forsikringsselskabet skulle træffe afgørelse om anerkendelse eller afvisning af sagen i den forbindelse. Anerkender forsikringsselskabet sagen, vil forsikringsselskabet skulle sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på vurdering af erstatning eller godtgørelse. Afviser forsikringsselskabet sagen, vil selskabet kun skulle sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis tilskadekomne anmoder om det.

I de sager, der sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på erstatning m.v., forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke vil skulle indlede en behandling for at vurdere, hvorvidt forsikringsselskabets afgørelse er korrekt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dog have mulighed for på baggrund af den modtagne afgørelse og grundlaget for afgørelsen af egen drift at beslutte, at der vil være grundlag for at træffe en fornyet afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Vurderer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at forsikringsselskabets afgørelse ikke er korrekt, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog være forpligtet til at træffe en fornyet afgørelse med et korrekt udfald. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse vil kunne indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne om klageadgang i arbejdsskadesikringslovens kapitel 8.

Modtager et forsikringsselskab, der indgår i forsøget, anmeldelser af erhvervs sygdomme eller af ulykker, hvor forsikringsselskabet ikke er rette arbejdsulykkesselskab, vil forsikringsselskabet ikke skulle træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet, men vil skulle sende anmeldelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller rette forsikringsselskab efter sædvanlig praksis for sådanne situationer. Er der tale om en anmeldelse, hvor der kan være tvivl om, hvorvidt der er tale om en ulykke eller en erhvervs sygdom, vil forsikringsselskabet skulle sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det skyldes, at forsikringsselskaberne ikke vil få kompetence til at vurdere erhvervs sygdomme.

Private arbejdsgivere vil efter forslaget til § 49 a, stk. 3, skulle overføre risikoen efter § 49 a, stk. 1, for erstatning og godtgørelse som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, til samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Det foreslåede forsøg omfatter ikke administrationen af sager efter den foreslåede voldsskadesikring.

Der vil kunne fastsættes nærmere regler om samspillet mellem arbejdsulykkesforsikringsselskabet og voldsskadesikringsselskabet, herunder sagsgangen mellem selskaberne og udveksling af oplysninger, i den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget.

Forsikringsselskaberne vil tillige skulle vurdere, hvorvidt en ulykke er korrekt anmeldt inden for anmeldefristen, og om kravet efter arbejdsskadesikringsloven er forældet, jf. lovens kapitel 7.

I den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget, forudsættes det, at der vil blive fastsat regler om, hvilke oplysninger forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, kan indhente som led i behandlingen af de anmeldte sager og hvilke oplysninger, forsikringsselskabet skal sende til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når forsikringsselskabet sender sagen.

Forslaget forudsætter, at forsikringsselskaberne kan indhente oplysninger uden samtykke i medfør af § 7, stk. 1, i databe-

skyttelsesloven, jf. artikel 9, stk. 2, litra f, i databeskyttelsesforordningen.

Forslaget forudsætter videre, at reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven vil gælde for forsikringsselskabernes behandling af sager i forsøget, herunder at forsikringsselskaberne vil skulle overholde de forvaltningsretlige krav, der i dag gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det vil især dreje sig om pligten til at foretage partshøring m.v. af tilskadekomne eller efterladte forud for afgørelsen om anerkendelse eller afvisning efter reglerne i kapitel 5 i forvaltningsloven, pligten til at begrunde afgørelsen efter reglerne i kapitel 6 i forvaltningsloven. Forsikringsselskaberne vil som led i deres behandling af sagerne skulle underrette tilskadekomne om, at forsikringsselskabets afgørelse kan sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til afgørelse efter § 40, stk. 1. Denne underretning vil i forsøget træde i stedet for forpligtelsen til at meddele klagevejledning efter forvaltningslovens kapitel 7.

Videre forudsættes, at reglerne om inhabilitet, jf. kapitel 2 i forvaltningsloven, og tavshedspligt, jf. kapitel 8 i forvaltningsloven og § 152 a i straffeloven også vil skulle gælde for medarbejderne i de forsikringsselskaber, der indgår i forsøget.

Forsikringsselskaberne vil være forpligtet til at administrere sagerne efter de samme retlige rammer som gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvilket bl.a. vil indebære, at forsikringsselskaberne også vil være forpligtet til at orientere kommunerne om afgørelserne, da afgørelserne har betydning for muligheden for at få forlænget udbetalingen af sygedagpenge på grund af en verserende arbejdsskadesag.

Det nærmere indhold og rammerne for et konkret forsøg vil skulle tilrettelægges med inddragelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forsikringsbranchen og arbejdsmarkedets parter og udmøntes i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forudsættes således at indeholde nærmere definerede udvælgelseskriterier for de forsikringsselskaber, der udvælges til at indgå i forsøget. Bekendtgørelsen vil tillige præcisere afgrænsningen af, hvilke sager der skal indgå i forsøget, herunder i forhold til de sager, som forsikringsselskaberne allerede med de gældende regler ikke oversender til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, samt i forhold til den tidsmæssige afgrænsning i forhold til sager, der verserer når forsøget starter og slutter. Bekendtgørelsen vil ligeledes skulle fastsætte de nærmere regler for sagsbehandlingen i de forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, og i den forbindelse, at forsikringsselskaberne vil kunne tage stilling til både juridiske og lægefaglige spørgsmål, der har betydning for afgørelsen af, om en anmeldt ulykke vil kunne anerkendes som arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven, forsikringsselskabernes ret til at indhente nødvendige oplysninger, forvaltningsretlige krav m.v. Endvidere vil bekendtgørelsen skulle indeholde en evalueringsforpligtelse. Evalueringen vil skulle anvendes til at overveje, om der skal sættes nye forsøg i gang, eller om der skal etableres en permanent ordning med inspiration fra forsøget, og herunder vil de kvalitets-

og retssikkerhedsmæssige konsekvenser af forsøget skulle afdækkes.

Det forudsættes, at bekendtgørelse nr. 941 af 21. juni 2022 om anmeldelse af arbejdsulykker efter arbejdsskadesikringsloven, der bl.a. indeholder nærmere regler om forsikringsselskabernes pligter i forhold til anmeldte sager om arbejdsulykker, vil blive opdateret i overensstemmelse med nærværende forslag og om nødvendigt de nærmere regler om det konkrete forsøget.

Det forudsættes, at Beskæftigelsesministeriet vil føre tilsyn med forsikringsselskabernes administration af sagerne om anerkendelse af ulykker under forsøget. Det forudsættes, at tilsynet varetages af Arbejdstilsynet på baggrund af bistand og oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bistand m.v. forudsættes at blive fastsat i den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget. Det finansielle tilsyn med forsikringsselskaberne vil påhvile Finanstilsynet. Det vil også gælde for de forsikringsselskaber, der indgår i forsøget.

Forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, vil ikke få kompetence til at træffe afgørelse om dispensation fra anmeldelsesfristen, da der vil indgå en vurdering og afgørelse af tilskadekomnes ret til erstatning eller godtgørelse i denne vurdering. Forsikringsselskaberne vil derfor skulle sende anmeldelser af ulykker, der er anmeldt for sent, til behandling i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter vil behandle sagerne på sædvanlig vis.

Forslaget indebærer, at de retsvirkninger, som vil følge af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om, hvorvidt en anmeldt ulykke er anerkendt som en arbejdsulykke, tilsvarende vil gælde for en afgørelse herom truffet af et forsikringsselskab, der indgår i forsøget forudsat, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke på tilskadekomnes anmodning eller af egen drift vil træffe afgørelse af anerkendelsesspørgsmålet. Det vil gælde både for en række retsvirkninger for tilskadekomne og for forsikringsselskabet selv.

Afgørelsen om, at en arbejdsulykke er anerkendt, vil således berettige tilskadekomne eller efterladte til erstatning og godtgørelse, hvis den anerkendte arbejdsulykke vil kunne medføre ret til erstatning eller godtgørelse. Det betyder, at forsikringsselskabet i en sag, hvor det vurderer, at der vil være erstatningsberettigende følger i form af et varigt mén eller tab af erhvervsevne samt erstatning m.v. til efterladte, vil skulle sende deres afgørelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Herefter vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring behandle sagen og træffe afgørelserne om erstatning eller godtgørelse til tilskadekomne eller efterladte. Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet disse afgørelser, vil forsikringsselskabet udbetale erstatning eller godtgørelse.

Det foreslåede vil forudsætte, at regler i arbejdsskadesikringsloven om frister for genoptagelse og forældelse i forhold til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser om anerkendelses spørgsmål tilsvarende vil skulle regnes fra for-

sikringsselskabets afgørelse. Det vil dog ikke gælde i de tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil træffe en ny afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. I de tilfælde vil fristen skulle regnes fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

Forslaget forudsætter, at forsikringsselskabet vil skulle behandle anmodninger om genoptagelse i de tilfælde, hvor selskabet har afvist en sag, og hvor en sag ikke er oversendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle vurdere genoptagelsesansøgningen i alle tilfælde, hvor sagen er sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, uanset om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle se på anerkendelsesspørgsmålet eller alene vil skulle forholde sig til tilskadekomnes ret til godtgørelse eller erstatning. Dette vil sikre, at sagen ikke vil versere i selskabet og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring samtidig med risiko for modstridende afgørelser.

I forhold til afgørelsernes betydning for muligheden for at få forlænget udbetalingen af sygedagpenge på grund af en verserende arbejdsskadesag, vil forsikringsselskabets afgørelse tilsvarende have retsvirkning som en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslåede forudsætter, at der ikke vil være hjemmel til at forlænge sygedagpengesubtilingen efter § 27, stk. 1, nr. 6, i sygedagpengeloven, såfremt forsikringsselskabet har truffet afgørelse om afvisning af ulykken som en arbejdsskade. Det vil også gælde, selvom tilskadekomne anmoder om, at sagen oversendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet.

Træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om anerkendelse af ulykken som en arbejdsskade, eller ophæver Ankestyrelsen Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afvisning af ulykken som en arbejdsskade og hjemviser sagen til fornyet behandling hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (anerkendelsesafgørelsen), vil kommunen skulle genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet. Er tilskadekomne omfattet af en af de øvrige forlængelsesbestemmelser i § 27, stk. 1, i sygedagpengeloven, vil sygedagpengesubtilingen dog kunne forlænges efter den relevante bestemmelse.

Det foreslåede forudsætter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelseskompetence efter § 40, stk. 1, opretholdes, og at tilskadekomne ved forsøget vil bevare muligheden for at få sagen forelagt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til afgørelse. Herved vil retssikkerheden for tilskadekomne eller efterladte blive opretholdt ved forsøget. Dette vil gælde for de sager, som forsikringsselskabet ikke i øvrigt er forpligtet til at sende til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på afgørelse om erstatning m.v. Det forudsættes, at der i bekendtgørelsen, der skal udmønte forsøget fastsættes en frist for tilskadekomne eller efterladte til at anmode om, at sagen sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervs-

sikring. Denne frist vil kunne være 4 uger. Det svarer til den gældende frist for at klage over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser til Ankestyrelsen.

Det foreslåede indebærer, at overholder tilskadekomne eller efterladte ikke den foreslåede frist for at anmode forsikringsselskabet om at sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, vil forsikringsselskabets afgørelse være endelig. Sagen vil dermed kun kunne genoptages, hvis betingelserne for genoptagelse er opfyldte, herunder genoptagelsesfristen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse vil efter lovens § 44 som hidtil kunne indbringes for Ankestyrelsen. Forslaget vil således ikke ændre på tilskadekomnes og arbejdsgiverens adgang til at klage til Ankestyrelsen.

Hvis tilskadekomne anmoder om at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forudsættes det, at forsikringsselskabet vil få mulighed for at revurdere sin trufne afgørelse indenfor 4 uger efter udløbet af klagefristen. Indebærer revurderingen, at forsikringsselskabet vil kunne anerkende den anmeldte ulykke, skal forsikringsselskabet sende en ny afgørelse herom. Tilskadekomne vil herefter inden for en frist på 4 uger kunne anmode om, at denne afgørelse sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Forsikringsselskabet vil skulle sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis forsikringsselskabet vil fastholde den oprindeligt trufne afgørelse, hvis forsikringsselskabet ikke vil kunne revurdere sagen inden 4 uger, eller når tilskadekomne fortsat ønsker efter den nye afgørelse at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det forudsættes, at forsikringsselskabet vil skulle sende afgørelsen og sagens akter til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden for en frist på 4 uger. Dette vil svare til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings frist for at sende afgørelsen til Ankestyrelsen i § 9 i beskæftigelsesministerens bekendtgørelse nr. 1271 af 28. november 2019 om klage over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser.

Sendes sagen til afgørelse i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings indebærer det foreslåede, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse vil træde i stedet for forsikringsselskabets afgørelse. Det vil gælde alle retsvirkninger og både retsvirkninger for tilskadekomne og for forsikringsselskabet selv, jf. dog nedenstående om sygedagpenge.

Det er således Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, der vil kunne genoptages eller kunne indbringes for Ankestyrelsen. Genoptagelsesfristen vil således blive regnet fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse i sager, hvor forsikringsselskabet også har truffet afgørelse.

Forældelsesfristen vil også blive regnet også fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

I forhold til afgørelsernes betydning for muligheden for at få forlænget udbetalingen af sygedagpenge på grund

af en verserende arbejdsskadesag, vil en afgørelse om anerkendelse af ulykkesulykken som en arbejdsskade fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, indebære, at kommunen vil skulle genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet. Såfremt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om afvisning af ulykken som en arbejdsskade, vil forsikringsselskabets afgørelse fortsat være afgørende for vurderingen af ophør af udbetaling af sygedagpenge, og kommunen vil således i sådanne situationer ikke skulle genoptage afgørelsen om ophør af udbetalingen af sygedagpenge. I forhold til reglerne om sygedagpenge henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 3.8.2.

Til nr. 61-67

På arbejdsskadeområdet findes en række hovedlove, der er ophævet med bemærkning om, at de fortsat anvendes for så vidt angår de arbejdsskader, der er indtruffet, inden de pågældende love blev ophævet.

De løbende erstatninger, der er eller bliver fastsat efter disse love, reguleres efter § 86 i arbejdsskadesikringsloven. Bestemmelsen sikrer en regulering af erstatning til personer, der er eller bliver berettigede efter tidligere lovgivning, på samme måde som løbende erstatninger, der fastsættes efter gældende lov.

Der er i § 86 fastsat en regulering af disse erstatninger på baggrund af et grundniveau i 2003-niveau.

Forslaget til § 24, stk. 10, indebærer sammen med ændringerne af § 18 og 19, at der indføres et nyt grundniveau i 2024-niveau.

På denne baggrund er det nødvendigt at opdatere reguleringerne af de løbende erstatninger efter de tidligere lovgivninger. Der er tale om tekniske reguleringer, hvor reguleringerne fremover vil ske på baggrund af et grundniveau i 2024-niveau. De foreslåede reguleringer vil ikke have betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at ændre »1.591,2« til: »2.636,6« i § 86, stk. 1.

Forslaget indebærer, at løbende rente efter ulykkesforsikringsloven, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at ændre »341,5« til: »565,9« i § 86, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at »130,9« ændres til: »216,9« i § 86, stk. 3.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 1993 og den 30. januar 1995. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at ændre »125,4« til: »207,8« i § 86, stk. 4.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2003. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at der i § 86 indsættes som nyt stk. 5:

»Stk. 5. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 165,7 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.«

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »1-4« til: »1-5« i § 86, stk. 5, der bliver stk. 6, og i stk. 6, der bliver stk. 7.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 65, indsættes et nyt stk. 5 i § 86.

Det foreslås, at ændre »1-5« til: »1-6« i § 86, stk. 7, der bliver stk. 8.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 65, indsættes et nyt stk. 5 i § 86.

Til § 2

Til nr. 1

Efter § 1, stk. 1, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. er enhver, der rammes af en ulykke eller en sygdom, der med rimelig sandsynlighed kan henføres til udførelsen af de pligter, der er forbundet med tjenesten, eller til de forhold, hvorunder tjenesten foregår, berettiget til erstatning fra staten for følgerne heraf efter denne lov.

Det foreslås, at i § 1, stk. 2, nr. 4, i lov om erstatning til tilskade-

komne værnepligtige m.fl. ændres »nr. 1, litra b,» til: »stk. 1, nr. 2,».

Forslaget medfører, at der henvises til den gældende bestemmelse i lov om hjemmeværnet. Forslaget indebærer ingen indholdsmæssige ændringer, da der er tale om opdatering af en lovhenviisning, således at det præciseres, at lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige som hidtil blandt andet omfatter frivillige i Hjemmeværnet. Personel, der er ansat til tjeneste i Hjemmeværnet, er omfattet af arbejdsskadesikringsloven.

Til nr. 2

Efter § 1 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. er enhver, der rammes af en ulykke eller en sygdom, der med rimelig sandsynlighed kan henføres til udførelsen af de pligter, der er forbundet med tjenesten, eller til de forhold, hvorunder tjenesten foregår, berettiget til erstatning fra staten efter loven for følgerne heraf.

Hvis det viser sig, at den anmeldte skade ikke er omfattet af § 1 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse herom, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt. For sager, der behandles som ulykker, træffes afgørelsen senest 3 måneder efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen, og for sager, der behandles som sygdomme, er fristen 6 måneder, jf. § 5, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Hvis tilskadekomne afgår ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne i § 5, stk. 1, tilsvarende anvendelse for meddelelse til de efterladte om, at dødsfaldet ikke er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 5, stk. 2.

Efter § 2, stk. 1, fastsættes erstatning m.v. efter § 1 efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring, medmindre andet følger af denne lov.

Efter § 6 skal der ved årslønsfastsættelsen for en indkaldt værnepligtig tages hensyn til den indtægt, tilskadekomne kunne forvente at opnå, såfremt han var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.

Bestemmelsen i § 6 er en særregel i forhold til fastsættelsen af årsløn efter arbejdsskadesikringsloven, idet årslønnen efter arbejdsskadesikringsloven fastsættes på baggrund af tilskadekomnes indtjening 12 måneder forud for skaden, jf. § 24, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås, at §§ 5 og 6 ophæves.

Forslaget betyder for så vidt angår ophævelsen af § 5, at de lovbestemte frister for behandling af sager efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., ophæves.

Formålet med forslaget er at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring større fleksibilitet i forhold til at tilrettelægge

sagsbehandlingen med henblik på at reducere sagsbehandlingstiden.

Det forudsættes samtidig, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper og retningslinjer opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet, herunder for sager der behandles efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring orienterer sagens parter om den forventede sagsbehandlingstid

Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, hvis den udmeldte forventede sagsbehandlingstid i en konkret sag ikke kan overholdes.

Forslaget om at ophæve § 5 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. svarer til forslaget om at ophæve § 16 i lov om arbejdsskadesikring som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 5. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Den foreslåede ophævelse af særreglen § 6 vil indebære, at fastsættelsen af årslønnen vil være omfattet af reglen i § 2, stk. 1, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, hvorefter erstatning m.v. efter § 1 i loven fastsættes efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring, medmindre andet følger af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige. Forslaget betyder dermed, at årslønnen for værnepligtige fremover skal fastsættes på baggrund af den nye bestemmelse om fastsættelse af årsløn i § 24 i arbejdsskadesikringsloven.

Årslønnen for værnepligtige vil blive fastsat efter den nye hovedregel i § 24, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven, som det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest eller efter en af bestemmelserne i § 24, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke længere vil skulle indhente oplysninger om tilskadekomnes indtjening efter værnepligten, hvis pågældende var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 28.

Til nr. 3-8

De løbende erstatninger, der er eller bliver fastsat efter tidligere love, reguleres efter § 8 i gældende lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. Bestemmelsen sikrer en regulering af erstatning til personer, der er eller bliver berettigede efter tidligere lovgivning, på samme måde som løbende erstatninger, der fastsættes efter gældende lov.

Der er i § 8 fastsat en regulering af disse erstatninger på baggrund af et grundniveau i 2003-niveau.

Forslaget til § 24, stk. 10, i arbejdsskadesikringsloven, som affattet ved § 1, nr. 28 i dette lovforslag, indebærer, at der indføres et nyt grundniveau i 2024-niveau i arbejdsskadesikringsloven. Dette nye grundniveau i 2024-niveau vil også

få betydning for regulering af løbende erstatninger efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, da erstatning m.v. fastsættes efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

På denne baggrund er det nødvendigt at opdatere reguleringerne af de løbende erstatninger efter de tidligere lovgivninger. Der er tale om tekniske reguleringer, hvor reguleringerne fremover vil sker på baggrund af et grundniveau i 2024-niveau. De foreslåede reguleringer vil ikke have betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at ændre »1.591,2« til: »2.636,6« i § 8, stk. 1.

Forslaget indebærer, at løbende rente efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at ændre »341,5« til: »565,9« i § 8, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. april 1978 og den 31. december 1992. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at »130,9« ændres til: »216,9« i § 8, stk. 3.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 1993 og den 30. januar 1995. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »2004« til: »2024« og at ændre »125,4« til: »207,8« i § 8, stk. 4.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2003. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at der i § 8 indsættes som nyt stk. 5:

»Stk. 5. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1.

januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 165,7 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønningen.«

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 vil blive beregnet og reguleret på grundlag af det nye 2024-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2024-grundniveau.

Det foreslås, at ændre »1-4« til: »1-5« i § 8, stk. 5, der bliver stk. 6, og i stk. 6, der bliver stk. 7.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 2, nr. 8, indsættes et nyt stk. 5 i § 8.

Til § 3

Til nr. 1

Efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats varetager jobcenteret beskæftigelsesindsatsen for målgrupperne i lovens § 6. Målgrupperne omfatter en række forsørgelsesydelsesmodtagere samt selvforsørgende ledige og unge under 18 år med behov for en uddannelses- og beskæftigelsesfremmende indsats.

For en nærmere beskrivelse af målgrupperne i lovens § 6 henvises til pkt. 3.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter lovens § 7 omfatter loven tillige beskæftigede personer, der kan få en indsats efter reglerne i § 97, stk. 3, om den regionale uddannelsespulje, afsnit VII om indsatsen over for beskæftigede m.v. og afsnit VIII om understøttelse af indsatsen. Det omfatter bl.a. beskæftigede, som ansættes som voksenlærlinge, eller som deltager i jobrotationsprojekter.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2, i lovens § 7 om, at loven tillige omfatter personer, som har ret til en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. i jobcenteret, jf. § 38 a.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 2, hvor der foreslås en ny bestemmelse § 38 a om samtalen.

Persongruppen for samtalen vil både kunne være personer i målgrupperne i § 6 i loven og personer, der ikke er omfattet af målgrupperne i lovens § 6 eller af persongruppen, som kan få en indsats, jf. lovens § 7. Det kan f.eks. både være personer, som modtager sygedagpenge eller en anden forsørgelsesydelse, som f.eks. selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og personer, som ikke modtager forsørgelsesydelser, og som ikke har ophold eller bopæl i Danmark.

Forslaget betyder, at personkredsen i lovens § 7, som kan

få en indsats efter loven, udvides, således at den også vil omfatte personer, som har ret til en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. i jobcenteret i forbindelse med den nye uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 2.

Til nr. 2

Efter kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats holder jobcenteret jobsamtaler som led i et kontaktføreløb med hovedparten af personerne i målgrupperne i lovens § 6. For sygedagpengemodtagere holdes der dog opfølgningssamtaler som led i sygedagpengeopfølgningen efter lov om sygedagpenge.

Jobcenteret kan endvidere give en række tilbud til personer i målgrupperne i § 6. Tilbuddene gives efter reglerne i lovens kapitel 11-14 og er: Tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud, tilbud om nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering. Det er i de enkelte kapitler fastsat, hvilke målgrupper, der kan få de enkelte tilbud.

Jobcenteret kan desuden iværksætte et revalideringsforløb for personer med begrænsninger i arbejdsevnen efter lovens kapitel 21, når betingelserne herfor er opfyldt. Et revalideringsforløb kan bl.a. bestå af tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Et tilbud skal så vidt muligt være rettet mod beskæftigelse inden for områder, hvor der er behov for arbejdskraft, jf. lovens § 53, stk. 1. Ved vurderingen heraf benyttes Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen). Der skal være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten.

Der er i dag ikke en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, og der er derfor heller ikke regler i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats om jobcenterets opgaver med samtaler om uddannelsesmuligheder og vurderinger af uddannelsen m.v. i forbindelse med ordningen.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 3.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der efter lovens § 38 og før overskriften til § 39 indsættes en ny *overskrift*: Samtale og vurdering af uddannelsesmuligheder m.v. og en ny § 38 a, som regulerer indholdet i samtalen.

Det foreslås i § 38 a, stk. 1, 1. pkt., at jobcenteret skal tilbyde en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. til personer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er omfattet af målgruppen i § 18 a, i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslås således, at jobcenteret efter bestemmelsen vil

have pligt til at tilbyde samtalen, mens samtalen vil være frivillig for personen.

Forslaget medfører, at personen vil få ret til en samtale i jobcenteret om uddannelsesmuligheder i den nye uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.

Ved »personligt fremmøde« i den foreslåede bestemmelse forstås, at jobsamtalen skal holdes ved, at personen møder fysisk frem til et møde med en ansat fra jobcenteret. Ved en »telefonisk samtale« forstås, at en ansat fra jobcenteret taler direkte med personen. »Personligt digitalt fremmøde« betyder, at der vil være krav om, at der er en direkte billed- og lydforbindelse ved jobsamtalen (video).

Forslaget indebærer, at det vil være personen, som har ret til at vælge samtaleform.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at personen og jobcenteret ved samtalen skal drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en ordinær erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Det foreslås dermed, at samtalen vil skulle tage udgangspunkt i personens overvejelser om og eventuelle ønsker til uddannelse samt om personen mener, at vedkommende kan gennemføre uddannelsen.

Jobcenteret vil under samtalen skulle vejlede om uddannelsesmuligheder, herunder om hvilke uddannelser, der er erhvervskompetencegivende, og som giver kompetence inden for jobområder med behov for arbejdskraft.

Ved »erhvervskompetencegivende uddannelser« i den foreslåede bestemmelse forstås en erhvervsuddannelse, en erhvervsgrunduddannelse (egu), som afsluttes på niveau 3 i forberedende grunduddannelse (FGU højeste niveau), en professionsbacheloruddannelse eller en anden videregående uddannelse.

Ved »uddannelser, som giver kompetence inden for områder med behov for arbejdskraft« i den foreslåedes bestemmelse, forstås uddannelser, som giver kompetence inden for jobområder, hvor der er gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder. Ved jobcenterets vejledning og vurderingen af, om der er tale om en uddannelse inden for jobområder med gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder, vil jobcenteret – ligesom ved vejledning om og vurderingen heraf i dag – skulle bruge Arbejdsmarkedsbalancen.

I arbejdsmarkedsbalancen vil det omfatte jobområder/stillinger på det regionale arbejdsmarked inden for følgende 4 kategorier: Gode jobmuligheder, Mangel på arbejdskraft, Paradoks og Omfattende mangel på arbejdskraft.

Jobcenteret vil til brug for vurderingen af, om en konkret uddannelse giver kompetencer til jobområder/stillinger in-

den for de 4 kategorier kunne anvende Børne- og Undervisningsministeriets UddannelsesGuide (www.ug.dk), som beskriver de stillinger, som en konkret uddannelse vil kunne give job indenfor. Herefter vil jobcenteret kunne anvende arbejdsmarkedsbalancen til vurderingen af, om disse stillinger ligger inden for de 4 kategorier i arbejdsmarkedsbalancen.

Forslaget medfører, at personen under samtalen vil kunne få vejledning og hjælp til at afklare uddannelsesønsker og muligheder i den nye uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at jobcenteret under samtalen endvidere skal vejlede personen om muligheder for tilbud m.v. efter denne lov.

Det foreslås dermed, at jobcenteret under samtalen også vil skulle vejlede personen om mulighederne for tilbud m.v. i beskæftigelsessystemet, f.eks. tilbud om virksomhedspraktik eller løntilskudsjob, som kan være alternative veje tilbage i job. Vejledningen vil skulle ske i relevant omfang ud fra personens behov.

Forslaget indebærer, at personen vil få bedre mulighed for at træffe et oplyst valg om, hvorvidt personen ønsker at benytte uddannelsesordningen med uddannelsesgodtgørelse, eller om indsatser i beskæftigelsessystemet passer bedre til vedkommendes behov.

Det foreslås i *stk. 3*, at samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale efter kapitel 7 eller en opfølgningssamtale efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

Forslaget medfører, at for personer, som har et kontaktføreløb/opfølgingsforløb, vil samtalen kunne medregnes i antallet af jobsamtaler/opfølgningssamtaler, som skal holdes i kontaktføreløb/opfølgingsforløbet efter henholdsvis kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

Det foreslås videre i *stk. 4, nr. 1*, at jobcenteret på baggrund af samtalen giver oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om uddannelsen er erhvervskompetencegivende og inden for områder med behov for arbejdskraft.

Det foreslås dermed, at jobcenteret vil skulle videregive oplysninger og en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til brug for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Forslaget medfører, at jobcenteret vil skulle videregive personens egne oplysninger om den uddannelse, som personen ønsker at deltage i, med uddannelsesgodtgørelse.

Forslaget medfører videre, at jobcenteret desuden vil skulle oplyse, om jobcenteret vurderer, at uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse, som er inden for områder med behov for arbejdskraft, jf. beskrivelsen oven-

for om, hvad der forstås ved en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Det foreslås videre i *stk. 4, nr. 2*, at jobcenteret på baggrund af samtalen giver en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af, om personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Det foreslås dermed, at jobcenteret vil skulle oplyse, om det er jobcenterets vurdering, at personen må forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. I forhold til at kunne varetage et ordinært job på almindelige vilkår vil det forudsætte, at tilskadekomne skal forventes at kunne varetage et job på almindelige løn- og ansættelsesvilkår, hvor der ikke gives økonomisk støtte til lønnen eller til personen som led i en ansættelse efter de sociale kapitler.

Jobcenterets vurdering heraf vil skulle ske på baggrund af samtalen med personen og øvrige relevante oplysninger, som allerede foreligger hos kommunen, eksempelvis alle relevante helbredsoplysninger og oplysninger om personens deltagelse i tidligere uddannelsesforløb og praktikforløb i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen.

Forslaget medfører, at jobcenteret på baggrund af en samlet vurdering af alle relevante oplysninger vil skulle give en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af, om personen må forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Med forslagene til *stk. 4, nr. 1 og 2*, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således få en række nødvendige oplysninger og vurderinger fra jobcenteret, som kan bidrage til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan bevilges uddannelsesgodtgørelse samtidig med, at personen deltager i en uddannelse.

For en beskrivelse af hjemlen til, at jobcenteret kan udveksle oplysningerne med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, henvises til pkt. 3.2.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til forslaget til arbejdsskadesikringslovens § 18 b, stk. 5, jf. lovforslaget § 1, nr. 16 og lovforslagets § 1, nr. 43.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Efter § 34 i lov om sygedagpenge kan beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge opfyldes ved, at en person pådrager sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

For en nærmere beskrivelse af beskæftigelseskravet henvi-

ses til pkt. 3.2.3.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 34, stk. 2, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører.

Forslaget medfører, at der vil kunne blive ret til sygedagpenge for en person, som er påbegyndt en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, og som på grund af sygdom afbryder uddannelsen. Det er en forudsætning, at lovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder betingelserne om uarbejdsdygtighed, ophold og beskatning her i landet m.v.

Det skal bemærkes, at det følger af den foreslåede § 18 d i lov om arbejdsskadesikring, at tilskadekomne vil kunne modtage uddannelsesgodtgørelse, selvom vedkommende ikke deltager i uddannelsen på grund af sygdom i op til 6 måneder eller i mere end 30 dage 3 gange, men at uddannelsesgodtgørelsen vil ophøre 4. gang tilskadekomne er syg i mere end 30 dage eller hvis tilskadekomne er syg i mere end 6 måneder.

Det skal endvidere bemærkes, at personen evt. under uddannelsen kan opfylde et af lovens andre beskæftigelseskrav – f.eks. ved under uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse at have en periode, hvor personen er elev i lønnet praktik, eller ved at have et studiejob ved siden af uddannelsen. Særligt i forhold til personer, der undervejs i deres uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har perioder som elev i lønnet praktik, skal det bemærkes, at der ved sygdom undervejs i en praktik kan være ret til sygedagpenge fra kommunen. Det skyldes, at en elev i lønnet praktik har ret til sygedagpenge eller – f.eks. for en person, der er omfattet af § 24 a i sygedagpengeloven – ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, fra kommunen, dvs. sygedagpengelovens beskæftigelseskrav er opfyldt for en elev i lønnet praktik. Det betyder, at i sådanne tilfælde vil der kunne udbetales sygedagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdommen, selvom uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse ikke er afbrudt. Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som sygedagpenge vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesydelser nedsættes i forhold til de udbetalte sygedagpenge/ressourceforløbsydelse/løn.

Det vil endvidere kunne få betydning for beregningen af sygedagpengene, jf. nedenfor i bemærkningerne til § 4, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter § 38, stk. 3 og 4, i lov om sygedagpenge er fristen

for at anmode om sygedagpenge for en lønmodtager, der ikke har en arbejdsgiver, senest en uge efter første fraværsdag. Har lønmodtageren fået udbetalt sygedagpenge fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden, skal lønmodtageren anmode om sygedagpenge fra kommunen senest 3 uger efter at udbetalingen fra arbejdsgiveren er ophørt. Anmodningen om sygedagpenge sker på en blanket, som udleveres af kommunen.

Det foreslås i § 38, stk. 5, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse. Anmodningen om sygedagpenge skal ske på en blanket, som udleveres af kommunen.

Forslaget medfører, at en person, der på grund af længerevarende sygdom må afbryde sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, og på grund af afbrydelsen ikke længere har ret til uddannelsesgodtgørelse, vil skulle henvende sig til kommunen for at få papirblanketten samt ansøge om at få udbetalt sygedagpenge senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse.

I forhold til mulighederne for dispensation for en for sen anmodning henvises til bemærkningerne til § 4, nr. 3.

Til nr. 3

I § 38 i sygedagpengeloven er fastsat frister for anmodning om sygedagpenge. Hvis fristerne ikke overholdes, kan der som udgangspunkt først udbetales sygedagpenge fra den dag, der bliver ansøgt. Efter § 38, stk. 6, i lov om sygedagpenge kan kommunen dispensere for en lønmodtagers for sene anmodning og alligevel udbetale sygedagpenge, hvis personen på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt.

Det foreslås i § 38, stk. 6, der bliver stk. 7, at stk. 1, 3, 4 eller 5 ændres til stk. 1, 3, 4, 5 eller 6.

Forslaget medfører, at en person, der afbryder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse og søger om sygedagpenge, men som ikke søger rettidigt – dvs. inden 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse – vil være omfattet af den personkreds, der kan få dispensation for at søge for sent.

Kommunen vil dermed kunne udbetale sygedagpenge for tiden før anmodningsdagen, når personen på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt. Der henvises til Ankestyrelsens almindelige praksis i forhold til, hvornår betingelserne for dispensation er opfyldt. Anmodningsfristen vil dog ikke kunne fraviges, når anmodningen

er indgivet mere end 6 måneder efter sygdommens indtræden.

Til nr. 4

Efter § 38, stk. 7, i sygedagpengeloven kan kommunen udbetale sygedagpenge for tiden før anmodningsdagen, når personen på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt. Der henvises til Ankestyrelsens almindelige praksis i forhold til, hvornår betingelserne for dispensation er opfyldt. Anmodningsfristen kan som udgangspunkt ikke fraviges, når anmodningen er indgivet mere end 6 måneder efter sygdommens indtræden, undtagen hvis der efter § 38, stk. 8, er tale om, at arbejdsgiveren har udbetalt løn eller sygedagpenge i 6 måneder eller mere, uden at arbejdsgiveren har anmeldt sygefraværet til kommunen; så kan anmodningsfristen fraviges, hvis anmodningen om sygedagpenge indgives senest 4 uger efter, at udbetalingen fra arbejdsgiveren er ophørt, og lønmodtageren ikke længere er ansat hos arbejdsgiveren.

Det foreslås i § 38, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 8, 2. pkt., at jf. dog stk. 8 ændres til jf. dog stk. 9.

Ændringen er en konsekvens af, at der indsættes et nyt stk. 5 i § 38. Undtagelsesbestemmelsen i den nuværende § 38, stk. 8, vil dermed fremover stå i § 38, stk. 9, og henvisningen dertil i den nuværende § 38, stk. 7 – der bliver § 38, stk. 8 – vil skulle rettes i overensstemmelse hermed.

Til nr. 5

Beregningen af sygedagpenge sker som udgangspunkt ud fra den indkomst, en person har haft inden sygdommen. Efter sygedagpengelovens § 48 fastsættes den indtægt, sygedagpengene beregnes på grundlag af, dog efter et skøn for personer, der har pådraget sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, men som ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse.

Det foreslås i § 51 a, at beskæftigelsesministeren fastsætter regler om beregning af sygedagpenge til personer, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring.

Hjemlen forventes at blive udnyttet til at fastsætte regler om, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, som udgangspunkt vil få ret til at få udbetalt sygedagpenge med den maksimale sygedagpengesats, og om årlig regulering af sygedagpengene. Hjemlen forventes endvidere at blive udnyttet til at fastsætte regler om, at en person, der under uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse er elev i lønnet praktik, får beregnet sine sygedagpenge som elev i praktik, og ikke ud fra reglerne

om sygedagpenge til personer med uddannelsesgodtgørelse. Hjemlen forventes endvidere at blive udnyttet til at fastsætte regler om beregning af sygedagpenge for en person, der også opfylder beskæftigelseskravet med et studiejob ved siden af uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse. Det forudsættes, at beregningen i sådanne tilfælde vil ske på tilsvarende måde som for personer, der arbejder deltid og modtager supplerende arbejdsløshedsdagpenge, hvor sygedagpenge udbetales dels ud fra deltidsarbejdet, og dels ud fra et beregnet timetal med supplerende arbejdsløshedsdagpenge.

Det skal bemærkes, at reglen i sygedagpengelovens § 48 om beregning for personer, der har pådraget sig en arbejdsskade, men som ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse, derved ikke vil gælde for personer, der på grund af sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse. De vil skulle have sygedagpengene beregnet efter de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede hjemmel.

Til § 5

Til nr. 1

Efter de gældende regler i § 33 i lov om aktiv socialpolitik skal kommunen ikke foretage fradrag i hjælpen for en række nærmere fastsatte indtægter.

Det foreslås, at der i lovens § 33, stk. 1, indsættes et nyt nummer - et nr. 11, hvorefter kommunen skal se bort fra uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle, når der beregnes hjælp til en person, der ansøger om hjælp i kontanthjælpssystemet.

Når kommunen skal beregne hjælpen til et ægtepar, hvor kun en af ægtefællerne er berettiget til hjælp efter § 11 og den anden ægtefælle modtager en offentlig forsørgelsesydelse i form af uddannelsesgodtgørelse, vil kommunen ikke skulle beregne hjælp til den ægtefælle, der modtager uddannelsesgodtgørelse. Dette følger af § 26, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Kommunen trækker ved beregning af hjælpen ansøgeren og ægtefællens indtægter fra i hjælpen efter § 30, stk. 1, jf. dog §§ 31-33, i lov om aktiv socialpolitik.

Det fremgår af § 30, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at når hjælpen til en gift person beregnes efter lovens § 26, stk. 3, trækker kommunen kun den del af den anden ægtefælles indtægt fra, som overstiger kontanthjælpssatsen for en person, der er fyldt 30 år (beløbet i henholdsvis § 25, stk. 2, nr. 1 eller 2, i lov om aktiv socialpolitik) afhængigt af, om den pågældende har forsørgelsespligt over for børn eller ikke.

Forslaget om indsættelse af et nyt nummer i § 33, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik betyder, at kommunen ved bereg-

ningen efter lovens § 30, stk. 1, jf. § 26, stk. 3, og § 30, stk. 2, skal se bort fra indtægter i form af uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring. Hvis den ægtefælle, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har andre former for indtægter, trækkes disse fra i hjælpen efter reglen i § 26, stk. 3, medmindre disse indtægter er særskilt undtaget i lovens § 33.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

På grund af indsættelsen af et nyt stk. 13 i § 69 j i lov om aktiv socialpolitik skal henvisningen i § 69 j, stk. 5, i loven ændres.

Det foreslås i § 69 j, stk. 5, 1. pkt., at henvisningen til stk. 7-12 ændres til stk. 7-13.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 3

Det fremgår af forslaget til § 18 h, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at en tilskadekommen, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har ikke ret til at modtage anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

På baggrund af forslaget i § 18 h, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring om, at der uanset stk. 1 kan udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barseldagpenge efter barselsloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til en tilskadekommen, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for syge- eller barseldagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, er der behov for at indsætte et nyt stk. 13 i § 69 j i lov om aktiv socialpolitik, således at der ikke skal ske fradrag for uddannelsesgodtgørelse udbetalt efter lov om arbejdsskadesikring.

Efter § 69 j, stk. 5, i lov om aktiv socialpolitik fremgår det, at har modtageren af ressourceforløbsydelsen indtægter, trækkes disse fra i ydelsen, jf. dog stk. 7-12. Indtægter, der udbetales for en periode, der ligger før modtageren af ressourceforløbsydelse er begyndt i et jobafklaringsforløb, medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen. Tilsvarende gælder for udbetaling af indtægter for en periode, der ligger efter tidspunktet for ophør i et jobafklaringsforløb. En person, der ikke får udbetalt ressourceforløbsydelse på grund af fradrag for indtægter, anses for at modtage ressourceforløbsydelse.

Det foreslås, at der efter stk. 12 i § 69 j i lov om aktiv socialpolitik, indsættes et nyt *stk. 13* om, at uddannelsesgodtgørelse efter §§ 18 a-18 h i lov om arbejdsskadesikring medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen.

Baggrunden for forslaget er, at der efter § 18 b, stk. 4, i lov om arbejdsskadesikring som udgangspunkt foretages fradrag

for øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5, i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse.

For at der ikke skal ske fradrag for uddannelsesgodtgørelsen i ressourceforløbsydelsen, er det nødvendigt, at § 69 j, stk. 5, i lov om aktiv socialpolitik fraviges, da der ellers ville ske fradrag for uddannelsesgodtgørelsen krone for krone.

Til § 6

(Arbejdsskadeafgiftsloven)

Til nr. 1

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 1, udgør den ene del en afgift på 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring bortset fra den del af bidraget, som består af arbejdsskadeafgiften. Afgiften betales således alene af det såkaldte AES-bidrag. Denne del af afgiften angår erhvervsydgomsområdet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.20. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i § 3, *stk. 1, nr. 1, 1. pkt.*, at »17 pct.« udgår.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen ikke længere fremgår af 1. pkt.

Det foreslåede er en konsekvensændring af lovforslagets § 6, nr. 2.

Til nr. 2

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 1, udgør den ene del en afgift på 17 pct. af de indbetalte bidrag, til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring bortset fra den del af bidraget, som består af arbejdsskadeafgiften. Afgiften betales således alene af det såkaldte AES-bidrag. Denne del af afgiften angår erhvervsydgomsområdet.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 3, *stk. 1, nr. 1, 3. pkt.*, hvorefter afgiften efter 1. pkt. til og med den 31. december 2023 vil udgøre 17 pct. og fra og med den 1. januar 2031 vil udgøre 14,8 pct.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen som nævnt i arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 1, rykkes fra bestemmelsens 1. pkt. til det foreslåede 3. pkt., og at afgiftssatsen for de indbetalte AES-bidrag omfattes af arbejdsskadeaf-

giftslovens § 3, stk. 1, nr. 1, nedsættes fra 17 pct. til 14,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.

Det betyder, at afgiften af de indbetalte AES-bidrag nedsættes med 2,2 procentpoint. Med det foreslåede sker der ikke nogen ændring af opgørelsen af afgiftsgrundlaget eller af opkrævning og administration af afgiften.

Til nr. 3

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 2, udgør den anden del en afgift på 12 pct. af de tilkendte erstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatning for tab af forsøger og godtgørelser til efterladte, som Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring har tilkendt efter lov om arbejdsskadesikring, lov om sikring mod følger af arbejdsskade eller lov om arbejdsskade-forsikring som følge af en arbejdsulykke. Afgiften angår arbejdsulykker.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.20.1. i de almindelige be-mærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 2, 1. pkt., at »12 pct.« udgår.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen ikke længere fremgår af 1. pkt.

Det foreslåede er en konsekvensændring af lovforslagets § 6, nr. 4.

Til nr. 4

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 2, udgør den anden del en afgift på 12 pct. af de tilkendte erstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatning for tab af forsøger og godtgørelser til efterladte, som Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring har tilkendt efter lov om arbejdsskadesikring, lov om sikring mod følger af arbejdsskade eller lov om arbejdsskade-forsikring som følge af en arbejdsulykke. Afgiften angår arbejdsulykker.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 3, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., hvorefter afgiften efter 1. pkt. til og med den 31. december 2030 vil udgøre 12 pct. og fra og med den 1. januar 2031 vil udgøre 9,8 pct.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen som nævnt i arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 2, rykkes fra be-stemmelsens 1. pkt. til det foreslåede 2. pkt., og at afgifts-satsen for de tilkendte erstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald,

erstatning for tab af forsøger og godtgørelser til efterladte, som Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring har tilkendt omfattet af arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 2, nedsættes fra 12 pct. til 9,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.

Det betyder, at afgiften af de tilkendte erstatninger, godtgørelser, overgangsbeløb m.v. nedsættes med 2,2 procentpo-int. Med det foreslåede sker der ikke nogen ændring af opgørelsen af afgiftsgrundlaget eller af opkrævning og ad-ministration af afgiften.

Til § 7

Til nr. 1

Det følger af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, at der i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste fradrages løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskade-sikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.

Det foreslås at indsætte et nyt 2. pkt. i § 2, stk. 2, som indebærer, at i erstatningen fradrages endvidere uddannel-sesgodtgørelse, jf. § 18 b, i arbejdsskadesikringsloven, i det omfang godtgørelsen dækker en periode, hvor der og-så tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjene-ste. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 16, om indførelse af en ny ordning i arbejdsskades-systemet, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig godtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at ud-dannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring fra-drages i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, i det omfang uddannelsesgodtgørelsen dækker en periode, hvor der og-så tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjene-ste. På den måde vil modtageren af uddannelsesgodtgørelse ikke økonomisk blive stillet ringere, ved at benytte uddan-nelsesgodtgørelsesordningen end ved ikke at gøre det.

Modtagelse af uddannelsesgodtgørelse vil således ikke have den konsekvens, at retten til tabt arbejdsfortjeneste ophø-rer. Derimod vil uddannelsesgodtgørelse blive fradraget i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, således at skadelidte bevarer et eventuelt differencekrav efter erstatningsansvars-lovens § 2, stk. 2, og dermed modtager fuld erstatning.

Med hensyn til, hvad der erstattes og fradrages i medfør af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, er der ikke tilsigtet no-gen ændring i gældende praksis, bortset fra de konsekvenser som følger af indførelse af ny ordning om uddannelsesgodt-gørelse.

Til § 8

Til nr. 1

Det følger af offererstatningslovens § 10, stk. 1, at erstatning efter loven er betinget af, at lovovertrædelsen er anmeldt til politiet inden 72 timer, og at skadelidte under en eventuel straffesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning. Af bestemmelsens stk. 3 fremgår, at stk. 1 kan fraviges, hvis forholdene taler for det.

Erstatningsnævnet har med hjemmel i offererstatningslovens § 10, stk. 3, etableret en praksis, hvorefter kravet om politianmeldelse fraviges, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af politianmeldelse.

Det foreslås at indsætte et nyt § 10, stk. 3, som indebærer, at bestemmelsen i stk. 1 fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale m.v. har været udsat for en straffelovsovertrædelse på arbejdet, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at kodificere Erstatningsnævnets nuværende praksis for dispensation i sager, hvor pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Der vil således uændret skulle dispenseres fra kravet om politianmeldelse, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Som eksempel på generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution m.v. kan bl.a. nævnes det tilfælde, at skadelidte eller dennes arbejdsgiver ikke vil anmelde forholdet, fordi skadevolderen er anbragt på stedet på grund af sine adfærdsproblemer. Af andre eksempler kan bl.a. nævnes, at den manglende politianmeldelse er begrundet i institutionens generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige principper, eller at skadelidte eller dennes arbejdsgiver ikke mener, at skadevolderen kan straffes, f.eks. fordi skadevolderen er under 15 år eller er utilregnelig på grund af sindssygdom eller lignende.

Der vil endvidere uændret skulle dispenseres, når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse. Dette vil være tilfældet, når der foreligger pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn til skadevolderen, for eksempel fordi det vurderes, at skadevolderen vil opfatte en politianmeldelse som et svigt fra de voksne eller institutionen, som ellers bidrager til at skabe tryghed. Som et andet eksempel kan nævnes, at det vurderes, at politianmeldelsen risikerer at ødelægge skadevolders gode udvikling, eller at en politianmeldelse vil udgøre et skadeligt indgreb i skadevolders hverdag.

Bestemmelsen vil i særdeleshed omfatte sager om plejepersonale, pædagoger, socialpædagoger, lærere eller medlemmer af en anden personalegruppe med særlig støtte- og omsorgsfunktion m.v., som udsættes for vold, trusler eller andre straffelovsovertrædelser på institutioner m.v. Også andre personer og funktioner på den pågældende institution kan være undtaget fra kravet om politianmeldelse, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Til nr. 2

Det følger af offererstatningslovens § 13, stk. 1, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde

I de tilfælde, hvor der ikke har været en straffesag eller en efterforskning forestået af politiet, skal en ansøgning til Erstatningsnævnet som udgangspunkt overholde fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1, medmindre der foreligger særlige grunde.

Det foreslås at indsætte et § 13, stk. 3, som indebærer, at træffer et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, afgørelse om at erstatningspligten ikke anerkendes, jf. arbejdsskadesikringslovens § 49 b, stk. 1, regnes fristen i stk. 1 fra tidspunktet for forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse, forudsat at skadelidte har indgivet anmeldelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.

Den foreslåede ændring vil indebære, at den tilskadekomne fortsat kan indbringe sin sag for Erstatningsnævnet, hvis voldsskadesforsikringsselskabet er mere end 2 år om at træffe afgørelse om, at sagen ikke omfattes af forsikringen. Forslaget skal sikre, at den tilskadekomne ikke vil være nødt til at anmelde sin sag præventivt til Erstatningsnævnet forud for udløbet af 2-årsfristen for ikke at udelukke sig fra Erstatningsnævnets behandling af sagen i tilfælde af, at voldsskadesforsikringen træffer afgørelse om, at en skade ikke dækkes af forsikringsordningen, mere end 2 år efter, at lovovertrædelsen har fundet sted.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Lovens ikrafttrædelsestidspunkt den 1. januar 2024 foreslås med henblik på at sikre, at der i perioden 1. januar-30. juni 2024 skabes mulighed for at visitere tilskadekomne til den foreslåede nye ordning med uddannelsesgodtgørelse, som fremgår af denne lovs § 1, nr. 16, og give Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring adgang til i samme periode at træffe afgørelse i disse sager. I øvrigt foreslås en række elementer i lovforslaget først at træde i kraft den 1. juli 2024, jf. *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1, 3-5, 8, 10, 13, 15, 18-27, 33-37, arbejdsskadesikringslovens § 29, *stk. 2* og 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, § 1, nr. 39-42, 45, 47, 48, 50, 52, 55, 57-59, § 5 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 2, og §§ 6 og 7 træder i kraft den 1. juli 2024.

Ved først at lade disse elementer af loven træde i kraft den 1. juli 2024 får de aktører, som administrerer arbejdsskadeområdet, det vil sige Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Ankestyrelsen og forsikringselskaberne, en rimelig tid til administrativt, IT-mæssigt m.v. at implementere ændringerne i lovgivningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at arbejdsskadesikringslovens § 29, *stk. 4*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, § 1, nr. 53, 54 og 56, samt § 8 træder i kraft den 1. januar 2025.

Med forslaget vil den foreslåede indførelse af en voldsskade-forsikring, som dækker ansatte efter erstatningsansvarsloven, hvis de udsættes for vold på arbejdet fra de borgere, som de er ansat til at tage vare på, træde i kraft fra den 1. januar 2025.

Til § 10

Det foreslås i *stk. 1*, at lovens § 1, nr. 8, 13, 42, 52 og 57-59, ikke finder anvendelse i afgørelser i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bestemmelsen betyder, at følgende elementer i lovforslaget alene finder anvendelse i sager om arbejdsulykker, der indtræder den 1. juli 2024 eller senere, og erhvervssygdomme, der anmeldes den 1. juli 2024 eller senere:

- Tabsbegrænsning og fradrag i erstatningen ved sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 13.
- Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf, jf. lovforslagets § 1, nr. 42 og 57-59.
- Indførelse af søgsmålsfrist og bestemmelse om administrativ rekurs, jf. lovforslagets § 1, nr. 52.
- Ændring af arbejdsskadeafgiftsloven, jf. lovforslagets § 6. Selve nedsættelse af arbejdsskadeafgiften sker dog først den 1. januar 2031.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 2, 9, 16, 43, 46, 49 og 51, samt §§ 3-5 ikke finder anvendelse i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om mén, hvorved tilskadekomne får en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade medfører tilkendelse af mén på mindst 5 pct. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Med den foreslåede bestemmelse vil de foreslåede bestemmelser i arbejdsskadesikringslovens § 18 a-h, jf. lovforsla-

gets § 1, nr. 16, om visitation til den foreslåede ordning med uddannelsesgodtgørelse og om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings mulighed for at træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse samt de deraf følgende konsekvensændringer i andre bestemmelser og love ikke finde anvendelse i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024 medmindre, der fra 1. januar 2024 træffes afgørelse om mén på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader. Der vil både kunne være tale om første-gangs-sager og sager, der genoptages, herunder sager, der genoptages til revision. Der vil ligeledes kunne være tale om sager, hvor Ankestyrelsen eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter en klage træffer afgørelse om mén på mindst 10 pct. Dermed vil tilskadekomne, som fra 1. januar 2024 eller senere får truffet afgørelse om mindst 10 pct. mén, kunne visiteres til den foreslåede ordning med uddannelsesgodtgørelse, selvom pågældendes arbejdsulykke er indtrådt før den 1. januar 2024 eller erhvervssygdom er anmeldt før den 1. januar 2024 i disse sager.

Forslaget medfører, at der ikke vil være begrænsninger for bestemmelsernes anvendelse for sager om arbejdsulykker, der er indtrådt efter den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt efter den 1. juli 2024. I sådanne sager vil det ikke være en betingelse for visitation til ordningen, at der er truffet afgørelse om mindst 10 pct. mén. Derimod vil det være tilstrækkeligt, at der er en forventning om et mén på mindst 10 pct., inden der indhentes oplysninger om uddannelsesvalg fra kommunen, jf. den foreslåede § 18 a.

Formålet med de foreslåede bestemmelser er, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne begynde at visitere tilskadekomne til den foreslåede ordning med uddannelsesgodtgørelse allerede fra den 1. januar 2024. Forslaget medfører, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fra 1. januar 2024 vil kunne igangsætte visitation til ordningen for tilskadekomne, som fra 1. januar 2024 får afgørelse om mén på mindst 10 pct. Hvis tilskadekomne opfylder betingelserne, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fra 1. januar 2024 træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, selvom retten til at få udbetalt uddannelsesgodtgørelse først indtræder fra 1. juli 2024. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil således fra 1. januar 2024 kunne vurdere, om tilskadekomne, som får en afgørelse om mindst 10 pct. mén, opfylder kriterierne, indhente yderligere oplysninger fra kommunen om uddannelsesvalg m.v. og træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a.

De 10 pct. mén vil kunne være som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade vil skulle medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil ligeledes fra 1. januar 2024 kunne træffe afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse og tilkendelsesperioden, jf. § 18 b.

Forslaget vil indebære, at i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, vil tilskadekomne alene kunne

visiteres til uddannelsesgodtgørelse, hvis der fra 1. januar 2024 er truffet en afgørelse om mén, hvorved tilskadekomne får en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade medfører tilkendelse af mén på mindst 5 pct. I sager, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, og hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om mén på mindst 10 pct., vil der ikke kunne visiteres til uddannelsesgodtgørelse. Det vil indebære, at det i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024 ikke vil være tilstrækkeligt, at der er en forventning om et mén på mindst 10 pct. inden der indhentes oplysninger om uddannelsesvalg fra kommunen, jf. den foreslåede § 18 a.

Fra den 1. juli 2024 vil det i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt efter den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt efter den 1. juli 2024 ikke være et krav, at der er truffet afgørelse om en méngrad på mindst 10 pct., som følge af en eller flere arbejdsskader. Fra denne dato vil tilskadekomne forud for indhentelse af oplysninger fra kommunen om uddannelsesvalg skulle forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct., som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade vil skulle forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 6, 7, 12, 28-31 og 44, samt § 6 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 2, ikke finder anvendelse i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om mén, hvorved tilskadekomne får en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade medfører tilkendelse af mén på mindst 5 pct., og hvor der fra 1. januar 2024 ikke træffes afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bestemmelsen medfører, at det vil være de nye regler om fastsættelse af årsløn og erstatning for tab af erhvervsevne, der vil skulle finde anvendelse i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 træffes afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse. I sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der ikke træffes afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, vil de hidtil gældende regler om årsløn og erstatning for tab af erhvervsevne finde anvendelse. I sager om arbejdsulykker, der er indtrådt efter den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt efter den 1. juli 2024 vil det være de nye regler om årsløn og erstatning for tab af erhvervsevne der gælder uanset, om der træffes afgørelse om uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslåede indebærer tillige, at satserne i § 24, stk. 10, som affattet ved § 1, nr. 28, i lovforslaget vil skulle anvendes

des i sager, hvor der inden 1. juli 2024 vil blive truffet afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse og om uddannelsesgodtgørelsens størrelse i medfør af lovforslagets § 10, stk. 2. Som det fremgår af bemærkningerne til § 24, stk. 10, foreslås det - ud over den årlige regulering - at hæve satsen for minimumsårslønnen. Det betyder, at i sager, hvor der tilkendes uddannelsesgodtgørelse vil årslønnen blive fastsat til 257.000 kr., når minimumsårslønnen skal anvendes fra 1. januar 2024. Denne sats vil først blive anvendt fra 1. juli 2024 i alle nye sager.

I sager, hvor der ikke vil blive truffet afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse og om uddannelsesgodtgørelsens størrelse i medfør af lovforslagets § 10, stk. 2, inden 1. juli 2024, vil der skulle anvendes de satser, som er fastsat og reguleret efter gældende lov.

De nye satser i § 24, stk. 10, vil skulle anvendes i alle nye sager fra 1. juli 2024.

Ved nye sager forstås i denne sammenhæng ulykker, der er indtrådt fra 1. juli 2024 og erhvervssygdomme, der er anmeldt fra 1. juli 2024.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dermed skulle fastsætte årslønnen efter den foreslåede § 24 i lovforslagets § 1, nr. 28, i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 træffes afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse og om uddannelsesgodtgørelsens størrelse i medfør af lovforslagets § 10, stk. 2. Bestemmelsen skal forstås således, at den foreslåede § 24 i lovforslagets § 1, nr. 28, også vil gælde i disse sager i forbindelse med eventuelle senere afgørelser, hvor årslønnen indgår som grundlag for fastsættelse af en ydelse efter loven, når der i sagen allerede er fastsat en årsløn til beregning af uddannelsesgodtgørelse. Det vil sige, at hvis der efter afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse senere f.eks. skal tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne, vil det være den årsløn, der er fastsat efter den foreslåede § 24 i lovforslagets § 1, nr. 28, der skal anvendes. Ud over tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. lovens §§ 17 og 17 a, vil det kunne være relevant for senere afgørelser om erstatning for tab af forsøger efter §§ 20-22 og tilkendelse af erstatning for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste ved behandling m.v. efter lovens § 38, stk. 2.

Forslaget medfører også, at det vil være de justerede regler om erstatning for tab af erhvervsevne i § 17 og § 17 a, som foreslået i lovforslagets § 1, nr. 6, 7 og 12, der vil være gældende, hvis der efter tilkendelsen af uddannelsesgodtgørelse skal fastsættes erstatning for tab af erhvervsevne i sager om arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. juli 2024, og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2024, hvor der fra 1. januar 2024 træffes afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse.

Det vil være frivilligt for tilskadekomne, om de vil deltage i ordningen med uddannelsesgodtgørelse, og dermed også fri-

villigt for tilskadekomne, om pågældendes årsløn og eventuelt efterfølgende erhvervsevnetab skal udmåles efter de foreslåede §§ 17, 17 a og 24. Tilskadekomne, som har anmeldt en sag før 1. juli 2024, kan derfor fravælge ordningen, hvis vedkommende ikke ønsker at blive omfattet af de nye regler om erhvervsevnetab og årsløn.

Det foreslås i *stk. 4*, at tilkendelse og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, jf. arbejdsskadesikringslovens § 18 b, stk. 2, og § 18 e, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16, tidligst kan ske med virkning fra 1. juli 2024.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 9, stk. 1, og § 10, stk. 2, hvoraf følger, at de nye regler om uddannelsesgodtgørelse træder i kraft 1. januar 2024, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fra 1. januar 2024 kan træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse.

Den foreslåede stk. 4, indebærer, at starttidspunktet for tilkendelsesperioden for uddannelsesgodtgørelsen i disse afgørelser tidligst kan fastsættes til 1. juli 2024. Det vil sige, at selv om afgørelsen om tilkendelsesperioden træffes før 1. juli 2024 vil tilkendelsesperioden tidligst kunne fastsættes til at starte 1. juli 2024. Tilsvarende vil udbetalingen af uddannelsesgodtgørelsen tidligst kunne finde sted fra 1. juli 2024.

Tilskadekomne vil godt kunne søge optagelse og starte på uddannelsen før 1. juli 2024. Hvis tilskadekomne påbegynder en uddannelse inden den 1. juli 2024, vil vedkommende med forslaget dog ikke kunne få hverken tilkendt eller udbetalt uddannelsesgodtgørelse for den periode, der ligger før 1. juli 2024.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 1, nr. 15, ikke finder anvendelse i afgørelser i sager om ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt før den 1. juli 2002, og sager om pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2002. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 15, indfører en ny bestemmelse i § 18, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven om nedsættelse af godtgørelsen for varigt mén på grund af alder. Den nye bestemmelse får virkning fra 1. juli 2035.

Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 15, indebærer, at den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven ikke vil få virkning for sager om ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt i perioden 1. januar 1993 til 30. juni 2002, sager om erhvervssygdomme, der er anmeldt i perioden 1. januar 1993 til 30. juni 2002, og sager om pludselige løfteskader, der er anmeldt 1. juni 1996 til 30. juni 2002. I disse sager nedsættes godtgørelsen for varigt mén på grund af alder efter § 33, stk. 5, i lov om sikring mod følger af arbejdsskade, jf. lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 med senere ændringer. For disse sager vil den tidligere nedsættelsesregel i § 33, stk. 5, i lov om sikring mod følger af arbejdsskader fortsat finde anvendelse. Denne

bestemmelse er opretholdt ved bestemmelsen i § 85 a i lov om arbejdsskadesikring.

Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 15, indebærer, at den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven vil få virkning for sager om ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt i perioden 1. juli 2002 til 31. december 2003, samt sager om erhvervssygdomme og pludselige løfteskader, der er anmeldt i perioden 1. juli 2002 til 31. december 2003. I dag nedsættes godtgørelsen for varigt mén på grund af alder i disse sager efter § 33, stk. 5, i lov om sikring mod følger af arbejdsskade, som ændret ved lov nr. 488 af 7. juni 2001, der trådte i kraft den 1. juli 2002 med virkning for arbejdsskader fra 1. juli 2002.

Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 15, indebærer derudover, at den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven vil få virkning for arbejdsulykker, der er indtrådt, og erhvervssygdomme, der er anmeldt fra 1. januar 2004. I dag nedsættes godtgørelsen for varigt mén i disse sager efter § 18, stk. 5, i arbejdsskadesikringsloven. Denne bestemmelse har samme indhold som § 33, stk. 5, i lov om sikring mod følger af arbejdsskade, som ændret ved lov nr. 488 af 7. juni 2001, der trådte i kraft den 1. juli 2002 med virkning for arbejdsskader fra 1. juli 2002.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 1, nr. 35 og 36, finder anvendelse ved genoptagelse af afgørelser, som er afgjort efter tidligere lovgivning, og hvor en tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne ændres med tilbagevirkende kraft og erstatningen efter denne afgørelse skal omsættes til kapitalbeløb.

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 85 a, at den tidligere gældende lov om sikring mod følger af arbejdsskade fortsat skal anvendes i sager vedrørende ulykkestilfælde, pludselige løfteskader og kortvarige skadelige påvirkninger, der er indtruffet før den 1. januar 2004, og erhvervssygdomme anmeldt før den 1. januar 2004. Tilsvarende bestemmelser om, at arbejdsskadesager skal behandles efter den lovgivning, som var gældende på det tidspunkt, hvor skaden opstod eller blev anmeldt, fremgår af tidligere lovgivning på arbejdsskadeområdet.

Forslaget betyder, at den foreslåede nye § 27, stk. 5, i arbejdsskadesikringsloven, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 35 og 36, uanset arbejdsskadesikringslovens § 85 a og tilsvarende bestemmelser i tidligere lovgivning, fra den 1. juli 2024 også vil skulle anvendes ved enhver form for genoptagelse, herunder ved revisioner af sager efter nedenstående lovgivning, når der ved genoptagelsen træffes afgørelse om ændring af en tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne med tilbagevirkende kraft:

- 1) Lov om sikring mod følger af arbejdsskade, jf. lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 med senere ændringer.
- 2) Arbejdsskadeforsikringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 450 af 25. juni 1987 med senere ændringer.

3) Lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, jf. lov-bekendtgørelse nr. 137 af 26. april 1968 med senere ændringer.

Baggrunden for forslaget er, at tilskadekomne efter nuværende praksis i nogle tilfælde, hvor der ved genoptagelse træffes afgørelse om ændring af en tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne med tilbagevirkende kraft, får dobbeltkompensation for en periode, hvor kapitalerstatningen dækker en eventuel forudgående periode, hvor tilskadekomne allerede har fået udbetalt en løbende erstatning i anledning af samme skade. Med ændringen vil dette ikke længere kunne ske, og det vil med forslaget blive sikret, at forsikringsselskaber og Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring ikke pålægges ekstraudgifter, som ikke har været forudsat i nuværende eller tidligere lovgivning på arbejdsskadeområdet.

Det foreslås i *stk. 7*, at arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 38, § 1, nr. 53, 54 og 56, samt § 8, ikke finder anvendelse på arbejdsulykker, der er indtrådt før den 1. januar 2025. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Forslaget betyder, at de foreslåede regler om voldsskadefor-

sikring i arbejdsskadesikringslovens § 49 a og b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 53, alene finder anvendelse i sager, hvor arbejdsulykken er indtrådt den 1. januar 2025 eller senere.

Til § 11

Lovens §§ 1-6 gælder ikke for Færøerne og Grønland, fordi hovedlovene ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås samtidig, at lovens § 7 og § 8 ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Færøerne har pr. 1. marts 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område, som også omfatter offererstatningsloven. Færøerne har endvidere pr. 1. januar 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det formueretlige område, som bl.a. omfatter erstatningsansvarsloven. Lovforslagets § 7 og § 8 skal derfor ikke gælde for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 1186 af 19. august 2022, foretages følgende ændringer:

§ 1. Formålet med denne lov er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under, jf. lovens §§ 5-7, men arbejdsgiveren behøver ikke at have handlet ansvarspådragende. Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.

1. I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »arbejdsskade«: »samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade«.

§ 11. Ydelserne efter loven er

- 1) betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15,
- 2) erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 og § 17 a,
- 3) godtgørelse for varigt mén, jf. § 18,
- 4) overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19,
- 5) erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22, og
- 6) godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

2. I § 11 indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b,«.

Nr. 4-6 bliver herefter nr. 5-7.

§ 15. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Erstatning for fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbeløb. Ved permanente udgifter udgør beløbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

3. I § 15, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne« til: »stk. 7«.

Stk. 5-6. ---

4. I § 15 indsættes som *stk. 7*:

»*Stk. 7.* Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, jf. stk. 3, 2. pkt., til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes det følgende år.«

§ 16. Fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om en anmeldt skade er omfattet af loven, er:

- 1) 3 måneder for afgørelse af, om en anmeldt ulykke er omfattet af loven.
- 2) 6 måneder for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 1, er omfattet af loven.

5. § 16 affattes således:

»§ 16. Selvforsikrede arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 5, kan ved arbejdsulykker, jf. § 6, beslutte at afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet.«

- 3) 2 år for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 2, og § 7, stk. 2, er omfattet af loven.

Stk. 2. Fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, jf. § 11, nr. 1-3, er 1 år. Fristen er dog 2 år for sager omfattet af § 7, stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Fristerne i stk. 1 og 2 regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen.

Stk. 4. Fristerne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om efterladte har ret til ydelser efter loven, jf. § 11, nr. 4-6, når arbejdsskaden har medført døden. Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelse af dødsfaldet.

Stk. 5. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, når afgørelserne ikke kan træffes inden for de frister, der er nævnt i stk. 1, 2 og 4. Underretningen skal indeholde en begrundelse om, hvorfor fristerne ikke kan overholdes og oplysning om, hvornår afgørelsen forventes truffet.

Stk. 6. Forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

§ 17. Har arbejdsskaden nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, har den pågældende ret til erstatning for tab af erhvervsevne. Der ydes ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.

Stk. 2-9. ---

§ 17. ---

Stk. 2. Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Stk. 3. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab.

det, når udgifterne ikke kan afholdes efter § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus.«

6. I § 17, stk. 1, indsættes efter 1. pkt., som nye punktnummer:

»Tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlag af forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden, jf. stk. 2 og 3. Tabet af erhvervsevne fastsættes til: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 og 100 procent.«

7. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., udgør indtjeningsevnen før arbejdsskaden den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1, eller stk. 2, opreguleret til afgørelsestidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.

Stk. 3. Indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4.«

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 4-11.

Stk. 4. Erstatning for tab af erhvervsevne til et barn med fosterskade, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, eller til et barn med sygdomme som følge af påvirkning af forældrene før befrugtningen eller efter fødslen, jf. § 7, stk. 2, kan tidligst ydes fra det 15. år.

Stk. 5. Erstatningen tilkendes som en løbende ydelse, medmindre den kapitaliseres efter reglerne i § 27.

Stk. 6. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

Stk. 7. Den årlige erstatning udbetales med 1/12 månedligt forud. Erstatningen løber fra det tidspunkt, hvor der er påvist et tab af erhvervsevne, dog ikke fra et tidspunkt, der ligger, før arbejdsskaden er anmeldt. Udbetaling af løbende erstatning ophører med udgangen af den måned, hvor tilskadekomne når folkepensionsalderen, jf. lov om social pension. Er tilskadekomne på tidspunktet for afgørelsen 2 år eller mindre fra at nå folkepensionsalderen, udbetales erstatningen efter reglerne i § 27 som et kapitalbeløb med den faktor, der er fastsat for en person, der er 2 år fra at nå folkepensionsalderen, ganget med den årlige løbende erstatning. Det samme gælder tilskadekomne, der har nået folkepensionsalderen.

Stk. 8. Udbetales erstatningen som et kapitalbeløb efter reglerne i § 27, stk. 1, 1. pkt., har tilskadekomne ret til en løbende erstatning fra det tidspunkt, hvor der er påvist et tab af erhvervsevne, dog ikke fra et tidspunkt, der ligger, før arbejdsskaden er anmeldt, og frem til tidspunktet for omsætningen af erstatningen.

Stk. 9. Reglerne i stk. 7 og 8 anvendes tilsvarende i sager, der genoptages efter §§ 41 og 42. Der udbetales i disse sager ikke erstatning fra et tidspunkt, der ligger før anmodningen om genoptagelse, eller før Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har genoptaget sagen, jf. § 42.

§ 17. ---

Stk. 2. Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

§ 17. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab.

§ 17. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Erstatningen tilkendes som en løbende ydelse[...]

Stk. 6. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse [...].

Stk. 7-9. ---

§ 20. ---

8. I § 17, stk. 2, der bliver stk. 4, ændres »tabet af erhvervsevne« til: »erhvervsevnetabet«, og »optræning« ændres til: »genoptræning eller lignende«.

9. I § 17, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »erhvervsevnetab«: », jf. dog § 18 c«.

10. I § 17, stk. 5 og 6, der bliver stk. 7 og 8, § 20, stk. 2, 1. pkt., § 21, stk. 1, to steder i 1. pkt og et sted i 2. pkt, § 24, stk. 8, 1. pkt., § 27, stk. 5, 2. pkt., § 29, stk. 1, 1. pkt., § 42, stk. 2, og § 43, 2. pkt., ændres »ydelse« til: »erstatning«.

Stk. 2. Erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, [...]

Stk. 3-4. ---

§ 21. [...], ret til en løbende årlig ydelse på 10 pct. af afdødes årsløn, [...].

Stk. 2. Mister et barn, som modtager løbende ydelse efter stk. 1, den anden af sine forældre, tilkommer der for den resterende tid barnet en årlig ydelse på 20 pct. af afdødes årsløn. Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 3-5. ---

§ 24. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende ydelse fastsættes en grundløn. [...]

§ 27. ---

Stk. 2-4.

Stk. 5. [...]Omsætning af løbende ydelse til kapitalbeløb finder sted på grundlag af ydelsens størrelse på dagen før dødsfaldet.

§ 29. [...], hvor der senere tilkendes erstatning som løbende ydelse for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, eller tab af forsørger, jf. §§ 20-22. [...]

§ 42. ---

Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, [...]

§ 43. [...]På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.

§ 17. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

§ 17 a. ---

11. I § 17, stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes som 2. pkt.:

»For tilskadekomne, der har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, udgør den løbende erstatning for skader, der har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, ved fuldstændigt tab af erhvervsevne 100 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.«

12. § 17 a, stk. 2, affattes således:

Stk. 2. Indtjeningen før arbejdsskaden udgør det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.

§ 17 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Indtjeningen i fleksjobbet, jf. stk. 1, udgør summen af lønnen fra arbejdsgiveren og tilskuddet fra kommunen.

Stk. 4. ---

§ 18. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Godtgørelse for varigt mén fastsættes til et kapitalbeløb og udgør ved en méngrad på 100 pct. 611.500 kr. [...] Ved lavere méngrader udgør godtgørelsen en forholdsmæssig del af 611.500 kr.

Stk. 4. I ganske særlige tilfælde kan godtgørelse for varigt mén fastsættes til et højere beløb, dog højst 120 pct. af 611.500 kr., reguleret efter § 25.

Stk. 5. ---

§ 18. ---

Stk. 2-5. ---

»*Stk. 2.* Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 10, 1. pkt., udgør indtjeningsevnen før arbejdsskaden den faktiske samlede indkomst ved arbejde efter § 24, stk. 1 eller stk. 2, og opreguleret til afgørelsestidspunktet, jf. § 24, stk. 7, efter princippet i § 25, stk. 1.«

13. I § 17 a indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* For personer, der er visiteret til fleksjob, vil en kommunes afgørelse om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, medføre fradrag i en fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. stk. 1.

Stk. 5. Størrelsen på fradraget efter stk. 4 vil svare til 10 pct. af det fastsatte erstatningsbeløb for tab af erhvervsevne på tidspunktet for sanktionen. Perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til den periode, som sanktionen i ledighedsydelsen varer. Mister tilskadekomne retten til ledighedsydelse, sker der alene fradrag i erstatningen for den periode, der går fra, at tilskadekomne mister ledighedsydelsen, og indtil tilskadekomne er ansat i et fleksjob.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 6.

14. I § 18, stk. 3, 1. og 2. pkt., og i stk. 4 ændres »611.500 kr.« til: »1.013.500 kr. (2024-niveau)«.

15. I § 18 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Uanset stk. 5, 1. pkt., sker nedsættelse af godtgørelsen for tilskadekomne pr. 1. juli 2035 og frem med 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden, og med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 60 år, ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 70. år.«

16. Efter § 18 indsættes før overskriften før § 19:

»*Uddannelsesgodtgørelse*

§ 18 a. I sager, der er omfattet af loven, og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervs-

sikring afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse i overensstemmelse med stk. 2, nr. 1. og 2, med uddannelsesgodtgørelse, når tilskadekomne

- 1) er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 2) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid som følge af arbejdsskaden, og
- 3) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Stk. 2. For tilskadekomne, der opfylder vilkårene i stk. 1, og forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, hvoraf den seneste skade, forventes at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct., og som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for afgørelsen, jf. stk. 1, oplysninger fra bopælskommunen om tilskadekomnes ønske til uddannelse og kommunens vurdering af, om

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

18 b. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse.

Stk. 2. Uddannelsesgodtgørelse tilkendes fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte. Uddannelsesgodtgørelse kan tilkendes i højst 48 måneder og højst frem til folkepensionsalderen. For tilskadekomne, som ikke har afsluttet sin uddannelse inden for 48 måneder på grund af orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven, kan uddannelsesgodtgørelsen forlænges i den resterende del af uddannelsens normerede tid, dog højst i en periode svarende til den afholdte orlov.

Stk. 3. Uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. I en forlænget periode med uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 2, 3. pkt., udgør uddannelsesgodtgørelsen et beløb svarende til den maksimale barseldagpengesats.

Stk. 4. Øvrig A- og B-indkomst i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse, fradrages som udgangspunkt i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse, herunder om beregning, tidsfrister, fradrag og efterregulering på baggrund af øvrig A- og B-indkomst og udveksling af oplysninger mellem kommuner, Udbetaling Danmark, arbejdsløshedskasser og forsikringsselskaber.

§ 18 c. Der kan ikke tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov for en skade, der har givet anledning til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har igangsat visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a, stk. 1, i samme periode som der udbetales uddannelsesgodtgørelse. Udbetaling af allerede tilkendt midlertidig erstatning for erhvervsevnetab for skader efter 1. pkt. ophører, når tilskadekomne modtager uddannelsesgodtgørelse. Den finansieringspligtige efter § 18 e, stk. 3, kan modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov i perioder, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse for samme skade i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, til tilskadekomne.

§ 18 d. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter løbende oplysninger om, hvorvidt tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, jf. § 18 a, er studieaktiv, holder orlov eller er syg.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører for tilskadekomne, som holder anden orlov fra uddannelsen end orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis denne vil holde orlov fra uddannelsen. Tilskadekomne, der har ret til fravær efter barselsloven, kan inden for de 48 måneder, jf. § 18 b, stk. 2, 2. pkt., modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsøger Afgørelsen efter 1. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder.

Stk. 3. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked med lægelig dokumentation, hvis tilskadekomne ikke har deltaget i uddannelsen på grund af længerevarende sygdom i mere end 30 dage. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 6 måneder i sammenhæng eller i mere end 30 dage for 4. gang. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer ligeledes afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne orienterer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om sygdom, der forventes at indebære fravær fra uddannelsen i mere end 6 måneder. Afgørelsen efter 2. og 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelsen.

Stk. 4. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke er studieaktiv, eller hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne ikke er studieaktiv eller er udskrevet af uddannelsen. Afgørelsen har virkning fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen, når tilskadekomne forinden dette tidspunkt var studieaktiv.

Stk. 5. Tilskadekomne skal straks give besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om overgang til social pension, jf. lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til at modtage pension, jf. 1. pkt.

Stk. 6. I tilfælde, hvor uddannelsesgodtgørelsen er ophørt, jf. stk. 2-4, vil tilskadekomne én gang på ny kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfølgning på tilskadekomnes deltagelse i uddannelsen, herunder krav til dokumentationen for tilskadekomnes deltagelse, orlov eller sygdom, opgørelsen af de 6 måneders sygdom, jf. stk. 3, og tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse og konsekvenserne ved manglende overholdelse heraf.

§ 18 e. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelse.

Stk. 2. Statens andel af uddannelsesgodtgørelsen svarer til en månedlig takst på 17.655 kr. (2024-niveau) pr. deltager i ordningen. Beløbet reguleres en gang om året pr. 1. januar med 1,7 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste hele kronebeløb. Det afrundede beløb danner grundlag for det kommende års satsregulering. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer.

Stk. 3. Differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2, finansieres af

- 1) forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikring, folkekirken, regioner og kommuner, der ikke har tegnet forsikring, jf. § 48, stk. 5, og institutioner, der er omfattet af statens adgang til selvforsikring, jf. § 48, stk. 5, for så vidt angår sager om arbejdsulykker, der vedrører de pågældende,
- 2) Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som en del af bidraget til finansiering af udgifter ved erhvervs sygdomme, jf. § 55, for så vidt angår sager om anmeldte erhvervs sygdomme, og
- 3) staten i sager om arbejdsulykker, der er en følge af arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022, jf. § 49, stk. 9.

Stk. 4. Ved tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse på baggrund af flere arbejdsskader, er det den finansieringspligtige for den sidst anmeldte arbejdsskade, som finansierer udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3. Er arbejdsskaderne anmeldt samtidig, er det den finansieringspligtige for den arbejdsskade, der medfører det største mén, som finansierer udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3. I andre tilfælde, hvor der er tvivl om, hvilken finansieringspligtig,

der skal afholde udgiften, jf. stk. 3, fordeles udgiften efter de regler, der er fastsat i medfør af stk. 5.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om administration og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, herunder om refusion fra staten, jf. stk. 2, og fordeling, acontobetaling og efterregulering af finansieringen fra de finansieringspligtige, jf. stk. 3 samt refusion af tilbagebetalt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 f, stk. 2.

§ 18 f. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelse for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt, jf. dog § 44, stk. 5, 1. pkt. Tilbagebetalingsbeløbet kan opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra den finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, til tilskadekomne.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som den finansieringspligtige har afholdt, jf. § 18 e, stk. 3, og herefter den del af det tilbagebetalte beløb, som staten har afholdt, jf. § 18 e, stk. 2. Foretager de finansieringspligtige, jf. § 18 e, stk. 3, modregningen efter stk. 1, refunderer de den del af det tilbagebetalte beløb, som ikke vedrører deres udgifter, jf. § 18 e, stk. 3, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter refunderer staten.

§ 18 g. For tilskadekomne, som har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette.

§ 18 h. Tilskadekomne, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har ikke ret til at modtage anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan der udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barseldagpenge efter barselsloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til tilskadekomne, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for de pågældende ydelser.«

§ 19. Har en arbejdsskade medført døden, har den efterladte ægtefælle ret til et overgangsbeløb på 115.000 kr.,[...]

Stk. 2-4. ---

§ 20. ---

Stk. 2. [...] Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. [...]

17. I § 19, stk. 1, 1. pkt., ændres »115.000 kr.« til: »191.000 kr. (2024-niveau)«.

18. I § 20, stk. 2, 4. pkt., og stk. 3, § 21, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 26, stk. 4, og § 42, stk. 2, ændres »ydelsen« til: »erstatningen«.

Stk. 3. Ydelse efter stk. 2 løber uændret i den fastsatte periode, medmindre ydelsen helt eller delvis omsættes til kapitalbeløb eller den berettigede afgår ved døden.

Stk. 4. ---

§ 21. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Er barnet ved det fyldte 18. år under uddannelse, og taler forholdene i øvrigt derfor, kan ydelsen forlænges til tidspunktet for uddannelsens afslutning, dog længst til pågældendes fyldte 21. år. [...]

Stk. 4. ---

Stk. 5. [...] Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden.

§ 26. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Retten til en tilkendt løbende erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger ophører med udgangen af den måned, hvor modtageren af ydelsen afgår ved døden.

Stk. 5. ---

§ 42. ---

Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

§ 20. ---

Stk. 2. Erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsørger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet.

Stk. 3-4. ---

§ 20. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ydelse efter stk. 2 løber uændret i den fastsatte periode, medmindre ydelsen helt eller delvis omsættes til kapitalbeløb eller den berettigede afgår ved døden.

Stk. 4. ---

§ 21. Efterlader afdøde sig børn, over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn, som har den anden af sine forældre i live, ret til en løbende årlig ydelse på 10 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24, indtil barnets fyldte 18. år.

19. I § 20, stk. 2, indsættes som 6. pkt.:

»En efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter stk. 1, kan inden for en frist på 5 år efter erstatningens ophør anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt erstatning.«

20. I § 20, stk. 3, ændres »Ydelse« til: »Erstatning«.

hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn« til: »eller unge op til 21 år, over for hvilke den pågældende har haft forsørgelsespligt efter lov om børns forsørgelse, har hvert barn eller ung«, og »barnets fyldte 18. år« ændres til: »det fyldte 21. år«.

Stk. 2-5. ---

§ 21. ---

Stk. 2. [...] Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 3-5. ---

§ 21. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Er barnet ved det fyldte 18. år under uddannelse, og taler forholdene i øvrigt derfor, kan ydelsen forlænges til tidspunktet for uddannelsens afslutning, dog længst til pågældendes fyldte 21. år. Samme ret har afdødes barn, som på tidspunktet for dødens indtræden var fyldt 18 år og under uddannelse.

Stk. 4-5. ---

§ 21. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Hvis ydelserne efter stk. 1-3 udregnes til mere end 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn[...]

Stk. 5. ---

§ 22. Hvis de samlede årlige ydelser efter §§ 20 og 21 udgør mindre end 70 pct. af afdødes årsløn, kan der inden for denne begrænsning under særlige omstændigheder tillægges erstatning til andre, som afdøde helt eller delvis forsørgede, da arbejdsskaden indtraf. [...]

§ 25. ---

Stk. 2. De løbende ydelser, der er fastsat med udgangspunkt i grundlønnen,[...]

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. Løbende årlige ydelser, der ikke er delelige med 12, forhøjes til nærmeste med 12 delelige kronebeløb.

§ 63 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. [...]

1) [...]

2) [...]

a) hensættelser for løbende ydelser for erhvervsygydomme, [...]

Stk. 4-10. ---

§ 21. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. [...] nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn. Ydes der samtidig erstatning efter § 20, nedsættes ydelserne tilsvarende til 40 pct. af afdødes årsløn.

Stk. 5. Ydelserne efter stk. 1-3 udbetales med virkning fra dødsfaldet med 1/12 månedligt forud[...]

23. I § 21, stk. 2, 2. pkt., ændres »barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik« til: »det fyldte 21. år hvert barn eller ung, for hvilket tilskadekomne havde været eneforsørger efter lov om børns forsørgelse.«

24. § 21, stk. 3, ophæves.

25. I § 21, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., § 22, 1. pkt., § 25, stk. 2 og 5, og § 63 a, stk. 3, nr. 2, litra a, ændres »ydelse« til: »erstatninger«.

26. I § 21, stk. 4, ,, der bliver stk. 3, 1. og 2. pkt., ændres »ydelse« til: »erstatningerne«, og i § 21, stk. 5, der bliver stk. 4, 1. pkt., ændres »Ydelserne« til: »Erstatningerne«.

§ 21. ---*Stk. 2-3. ---*

Stk. 4. Hvis ydelserne efter stk. 1-3 udregnes til mere end 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn[...]

Stk. 5. ---

§ 24. Årslønnen udgør tilskadekomnes samlede arbejdsfortjeneste i året før arbejdsskadens indtræden. Årslønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysningerne i indkomstregisteret og andre oplysninger fra Skatteforvaltningen.

Stk. 2. Årslønnen fastsættes efter et skøn, når

- 1) særlige indtægtsforhold eller ansættelsesforhold gør sig gældende,
- 2) tilskadekomne på grund af en erhvervssygdom ikke har været beskæftiget til samme løn i hele det foregående år,
- 3) tilskadekomne har været ude af erhverv i en kortere eller længere periode før datoen for sygdommens anmeldelse eller
- 4) årslønnen fastsat efter stk. 1, 2. pkt., ikke giver et retvisende billede af tilskadekomnes indtjening på skadestidspunktet.

Stk. 3. Ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.

Stk. 4. I årslønnen medregnes værdien af fri kost og logi samt værdien af andre naturalydelser. Satserne for værdien af kost og logi for personer, der har ophold hos arbejdsgiveren, svarer til de satser, der fastsættes af Skatterådet i medfør af ligningslovens § 16, stk. 3, nr. 2, for det pågældende år.

Stk. 5. Årslønnen kan ikke sættes højere end 367.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Beløbet reguleres efter § 25.

Stk. 6. Er tilskadekomne under 18 år eller under uddannelse, kan der ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den erhvervsindtægt, der kunne forventes efter det fyldte 18. år eller efter uddannelsens afslutning, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted. Årslønnen skal dog ansættes til mindst 137.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag reguleret efter § 25, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede forud for arbejdsskadens indtræden var nedsat i væsentlig grad.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler for opgørelse af årsløn for selvstændige erhvervsdrivende.

Stk. 8. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsøger som løbende ydelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i stk. 1-7, med forholdet mellem 367.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.

27. I § 21, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt. og stk. 5, 1. pkt., der bliver stk. 4, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-2«.

28. § 24 affattes således:

»§ 24. Årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde, i det indtægtsår inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, hvor indkomsten var højest, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I følgende situationer fastsættes årslønnen ikke efter stk. 1:

- 1) Er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde nedsat på grund af erhvervssygdommen, jf. § 7, i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, som ikke er påvirket af sygdommen, til et helt indtægtsår. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. og 2. pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.
- 2) Er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde nedsat på grund af fravær efter barselsloven i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Har tilskadekomne gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 1. eller 2. pkt., efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. er højere.
- 3) Er tilskadekomnes indkomst ved arbejde nedsat på grund af pasning af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Kan års-

lønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, som ikke er påvirket af pasningsbehovet, til et helt indtægtsår. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. og 2. pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.

- 4) Er tilskadekomne på skadestidspunktet i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, fastsættes årslønnen efter stk. 1, for perioden indtil det normale erhvervsophør i pågældende profession. I perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 10, medmindre årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen. Har tilskadekomne gennemført eller har tilskadekomne påbegyndt og er tilskadekomne fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt. er højere.
- 5) Har tilskadekomne i alle 5 år forud for arbejdsskaden været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, fastsættes årslønnen som tilskadekomnes andel af virksomhedens overskud før skat i de afsluttede regnskabsår inden for perioden sammenlagt med et årligt gennemsnit af tilskadekomnes eventuelle lønindkomst i samme periode. Har tilskadekomne i en eller flere perioder inden for de seneste 5 år forud for arbejdsskaden været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, udgør årslønnen den højeste indkomst fastsat efter 3. eller 4. pkt. inden for den 5-årige periode. For perioder som selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle beregnes indkomsten efter metoden i 1. pkt. For perioder, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, fastsættes indkomsten efter metoden i stk. 1. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.
- 6) Er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde varigt nedsat på grund af en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen til det indtægtsår, hvor tilskadekomne har den højeste indtægt i perioden efter den ulykke eller sygdom, som har påvirket indtjeningen. Kan årslønnen ikke fastsættes efter 1. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde efter den ulykke eller erhvervssygdom, der har påvirket indtjeningen, til et helt indtægtsår.
- 7) Afsoner tilskadekomne på skadestidspunktet eller har tilskadekomne inden for det seneste år før arbejdsskaden afsonet fængselsstraf eller forvaring i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. lov om fuldbyrdelse

af straf m.v., fastsættes årslønnen efter principperne i stk. 1, eller stk. 2, nr. 1-6 eller 8-12. Ved opgørelsen af 5-års-perioden efter stk. 1 og stk. 2, nr. 1-6 eller 8-12, ses der bort fra perioder, hvor tilskadekomne på grund af indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner har været afskåret fra at kunne arbejde på det ordinære arbejdsmarked. Perioden kan dog ikke ligge tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og der skal foreligge digitale indkomstoplysninger for indkomståret hos skatteforvaltningen. Har tilskadekomne under afsoningen gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen efter stk. 2, nr. 9 eller 10, medmindre en årsløn fastsat efter 1. pkt. er højere. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen eller normalårslønnen, jf. stk. 10.

- 8) Er tilskadekomne under 23 år på skadestidspunktet og ikke omfattet af stk. 2, nr. 9 eller 10, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 10, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter normalårslønnen, jf. stk. 10, anvendes for perioden frem til pensionsalderen. Overstiger tilskadekomnes årsløn fastsat efter stk. 1 minimumsårslønnen, anvendes årslønnen efter stk. 1 frem til, at tilskadekomne fylder 30 år. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.
- 9) Deltager tilskadekomne i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 10, frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis arbejdsskaden ikke var sket. Fra dette tidspunkt fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. dog stk. 10, 5. pkt. Årslønnen fastsættes efter stk. 1, når årslønnen fastsat efter stk. 1 overstiger årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt.
- 10) Er tilskadekomne nyuddannet på skadestidspunktet og endnu ikke har været beskæftiget i 1 indtægtsår, fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, jf. dog stk. 10, 5. pkt. Overstiger tilskadekomnes årsløn fastsat efter stk. 1 årslønnen fastsat efter 1. pkt., anvendes årslønnen fastsat efter stk. 1. Overstiger tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet årslønnen fastsat efter 1. eller 2. pkt., omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.
- 11) Har tilskadekomne på skadestidspunktet nået folkepensionsalderen eller er førtidspensionist, fastsættes årslønnen til satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 10. Har tilskadekomne en ansættelseskontrakt uden tidsbegrænsning på skadestidspunktet, og overstiger den faktiske samlede indkomst ved arbejde i

ansættelsen i et indtægtsår satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 10, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. 1. og 2. pkt. i denne bestemmelse gælder tillige for andre tilskadekomne uden for erhverv på skadestidspunktet.

- 12) Arbejdede tilskadekomne i fleksjob på skadestidspunktet, og var tilskadekomne bevilget eller visiteret til fleksjobbet den 1. januar 2013 eller senere, fastsættes årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde idet konkrete fleksjob uden det kommunale tilskud. For tilskadekomne, der var bevilget eller visiteret til fleksjob før 1. januar 2013, fastsættes årslønnen på baggrund af antallet af timer og timelønnen i fleksjobbet.
- 13) Er eller har tilskadekomne været ansat som tjenestemand, og den pågældendes pensionsoptjening til opnåelse af alderspensionen efter tjenestemandspensionsloven er sat i stå helt eller delvis som følge af arbejdsskaden, forhøjes årslønnen fastsat efter stk. 1 eller stk. 2, nr. 1-12. Forhøjelsen udgør 15 pct. af tjenstemandens pensionsgivende skalatrinsløn, med mindre der på andet grundlag måtte være fastsat en anden procentsats.

Stk. 3. Er et forhold omfattet af stk. 2, nr. 1-5, og kan de angivne metoder til fastsættelse af årsløn ikke anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 10.

Stk. 4. Er tilskadekomne i løbet af perioden forud for arbejdsskaden omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, anvendes den bestemmelse, der vedrører tilskadekomnes erhvervsmæssige situation tættest på skadestidspunktet.

Stk. 5. Er tilskadekomne på skadestidspunktet samtidig omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, skal årslønnen fastsættes efter den bestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervsmæssige situation på skadestidspunktet. Er tilskadekomne omfattet af to eller flere bestemmelser efter stk. 2, og foreligger der helt særlige situationer, kan årslønnen fastsættes på baggrund af en kombination af to eller flere bestemmelser efter stk. 2.

Stk. 6. Årslønnen, jf. stk. 1 eller 2, fastsættes på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde. Er oplysningerne ikke tilgængelige i indkomstregisteret, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen. Er der hverken tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger om den faktiske samlede indkomst ved arbejde indhentet fra tilskadekomne eller andre relevante kilder eller standardsatser, som fastsat i stk. 10.

Stk. 7. Den faktiske samlede indkomst, jf. stk. 1 og stk. 2, opreguleres til værdien i skadeåret, inden den højeste indkomst fra de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges. Årslønnen afrundes derefter til nærmeste 1.000 kr.

Stk. 8. Er tilskadekomne ansat med DIS-indkomst, omregnes DIS-indkomsten til en tilsvarende indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen

Stk. 9. Ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.

Stk. 10. Årslønnen kan uanset stk. 1 og 2 højst fastsættes til 608.000 kr. (2024-niveau). Minimumsårslønnen fastsættes til 257.000 kr. (2024-niveau). Normalårslønnen fastsættes til 434.000 kr. (2024-niveau). For personer uden for erhverv fastsættes årslønnen til 54.000 kr. (2024-niveau). Er erhvervsevnen inden skaden nedsat i dokumenteret omfang, kan årslønnen fastsat efter 1-4. pkt., stk. 2, nr. 9, 2. pkt. eller stk. 2, nr. 10, 1. pkt. nedsættes forholdsmæssigt. Alle beløb er inklusiv arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25, stk. 1.

Stk. 11. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder det hensigtsmæssigt.

Stk. 12. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årslønnen herunder om afgrænsningen af persongrupperne.«

29. Efter § 24 indsættes:

»§ 24 a. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning samt uddannelsesgodtgørelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i § 24 med forholdet mellem 608.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.«

30. I § 25, *stk. 1*, ændres »§ 24, stk. 5 og 6« til: »§ 24, stk. 10«.

31. I § 25, *stk. 2*, ændres »§ 24, stk. 8« til: »§ 24 a«.

32. I § 26, *stk. 1*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

33. I § 26 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

§ 25. De i §§ 18 og 19 og § 24, stk. 5 og 6, nævnte beløb reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent[...]

Stk. 2-5. ---

§ 25. ---

Stk. 2. De løbende ydelser, der er fastsat med udgangspunkt i grundlønnen, jf. § 24, stk. 8, reguleres med samme procent som de beløb, der er nævnt i stk. 1.

§ 26. Erstatninger og godtgørelsesbeløb efter denne lov udbetales til tilskadekomne og efterladte, jf. dog stk. 5.

Stk. 2-5. ---

§ 26. Erstatninger og godtgørelsesbeløb efter denne lov udbetales til tilskadekomne og efterladte, jf. dog stk. 5.

Stk. 2. I særlige tilfælde kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetale erstatnings og godtgørelsesbeløb til tilskadekomne og efterladte og derefter kræve det udlagte beløb med tillæg af rente, jf. § 60 ind hos forsikringsselskabet eller af bidrag, jf. § 55.

Stk. 3. Udbetales de i stk. 1 omhandlede beløb senere end 5 uger fra datoen for underretningen om beløbets til-

kendelse, forrentes beløbet fra udløbet af 5-ugers-fristen, til betaling sker, med en årlig rente, der svarer til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v. I de i § 29, stk. 1, omhandlede tilfælde er fristen 14 dage fra datoen for kommunens eller Udbetaling Danmarks endelige meddelelse til den erstatningsudbetalende om refusionskrav.

Stk. 4. Retten til en tilkendt løbende erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger ophører med udgangen af den måned, hvor modtageren af ydelsen afgår ved døden.

Stk. 5. Er erstatningen for den måned, hvori dødsfaldet fandt sted, og tidligere måneder ikke udbetalt, udbetales erstatningen til modtagerens ægtefælle, hvis ægtefællerne levede sammen ved dødsfaldet. Efterlader modtageren sig ingen samlevende ægtefælle, udbetales beløbet til modtagerens dødsbo.

§ 26. ---

Stk. 2. I særlige tilfælde kan Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring udbetale erstatnings og godtgørelsesbeløb til tilskadekomne og efterladte og derefter kræve det udlagte beløb med tillæg af rente, jf. § 60 ind hos forsikringsselskabet eller af bidrag, jf. § 55.

Stk. 3-5. ---

§ 27. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. [...] Omsætning af erstatning har alene virkning for fremtiden. [...]

Stk. 5. ---

§ 27. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb finder sted på grundlag af erstatningens størrelse på omsætningstidspunktet. Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor kapitalbeløbet kan udbetales. Omsætning af erstatning har alene virkning for fremtiden. Faktorerne for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb fastsættes på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Stk. 5. ---

§ 27. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. [...] Omsætning af løbende ydelse til kapitalbeløb finder sted på grundlag af ydelsens størrelse på dagen før dødsfaldet.

§ 43. [...] På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør [...]

34. I § 26, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres »erstatnings og godtgørelsesbeløb« til: »erstatnings- og godtgørelsesbeløb«.

35. I § 27, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »fremtiden«: », jf. stk. 5«.

36. I § 27 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Ændres en afgørelse, hvor der er tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, med tilbagevirkende kraft, og skal erstatningen efter den senere afgørelse omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 2, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

37. I § 27, stk. 5, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., og i § 43, 2. pkt., ændres »ydelsens« til: »erstatningens«.

§ 29. ---

Stk. 2. Den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

§ 34 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring giver Arbejdstilsynet terminaladgang [...]

Stk. 2. ---

§ 35 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videregive nødvendige oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til Udbetaling Danmark, pågældende skatteforvaltning og pågældende kommune, hvor dette er nødvendigt for at kontrollere, om der sker fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst.

§ 36. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Stk. 3 og forældelseslovens § 3, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på krav på erstatning eller godtgørelse i sager omfattet af § 41, stk. 2. [...]

§ 37. ---

38. § 29, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab, staten i offererstatningssager eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar, som tilskadekomne eller dennes efterladte har ret til efter § 11 i lov om arbejdsskadesikring som følge af arbejdsskaden.

Stk. 3. Krav efter stk. 2 omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte efter § 15 og §§ 17-23 for samme tidsrum. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i lov om erstatningsansvar sidestilles med erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17, stk. 5, og § 17 a, stk. 5, 1. pkt.

Stk. 4. En erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab og staten i offererstatningssager har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller staten i offererstatningssager har udbetalt erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar i anledning af en arbejdsulykke, som er omfattet af § 49 a. Kravet kan ikke overstige det beløb, som voldsskadeforsikringsselskabet har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte for samme tidsrum, jf. § 49 b.«

39. I § 34 a, stk. 1, ændres »Arbejdsmarkedets« til: »Arbejdsmarkedets«.

40. I § 35 a ændres »kan« til: »skal«.

41. I § 36, stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 41, stk. 2« til: »§ 41, stk. 3«.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan af arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., forlange meddelt enhver oplysning, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning. Dette omfatter blandt andet eventuelle politirapporter, sygehusjournaler med, hvad dertil hører, produktionsprocedurer, oplysninger og rapporter om produkters og stoffers kemiske bestanddele eller afskrift af sådanne rapporter, journaler og formler. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan forlange retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018, få udskrift heraf samt forlange, at der foretages obduktion efter reglerne om lovmæssige obduktioner, jf. dog § 13, stk. 2. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 3-4. ---

§ 37. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Til brug for behandling af sager efter lov om arbejdsskadesikring og opfølgning af sager efter § 8 i lov om sygedagpenge kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommuner udveksle oplysninger om oprettelse af arbejdsskadesager [...]

Stk. 4. ---

§ 38. ---

Stk. 2. [...]Som grundlag for beregningen kan højst anvendes den timefortjeneste, der svarer til den i § 24, stk. 5, nævnte årsløn. [...]

Stk. 3-5. ---

§ 40. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer, medmindre andet er fastsat, afgørelse om alle spørgsmål efter denne lov.

Stk. 2. ---

§ 40 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om tilbagebetaling,

42. I § 37 indsættes efter stk. 2 som nyt stk.:

»*Stk. 3.* Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v. skal senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, afgive oplysninger, jf. stk. 2, som de er i besiddelse af. Hvis fristen ikke overholdes, rykker Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen for oplysningerne, og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4, og oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem. Hvis vedkommende ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal vedkommende give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked herom inden for fristen på 14 dage.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

43. I § 37, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, der bliver *stk. 4, 1. og 2. pkt.*, indsættes efter »arbejdsskadesager«: », sager om uddannelsesgodtgørelse«.

44. I § 38, *stk. 2, 3. pkt.*, ændres »§ 24, stk. 5« til: »§ 24, stk. 10«

45. I § 40, *stk. 1*, indsættes efter »denne lov«: », herunder om en anmeldt skade er omfattet af loven, jf. dog § 84 a, samt om tilskadekomne eller efterladte har ret til ydelser efter loven«.

46. I § 40 a, *stk. 1*, indsættes efter »afgørelse om tilbagebetaling,«: »jf. dog § 18 f,«.

[...]

Stk. 2. ---

§ 41. Efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse.

Stk. 2. Har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring meddelt, at en anmeldt sygdom ikke hører under loven, og optages sygdommen senere på fortegnelsen nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1, kan sagen genoptages, selv om der er forløbet mere end 5 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

§ 42. Efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

§ 42. ---

Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring [...]

§ 43. Er en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.

§ 44. ---*Stk. 2-4. ---*

47. § 41, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

§ 41. Efter anmodning fra tilskadekomne eller efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller en afgørelse vedrørende erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål, jf. § 11, genoptages, jf. dog stk. 2 og 3. Det er en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.

Stk. 2. En afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan ikke genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

48. § 42, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

49. I § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »§§ 17 og 17 a« til: »§§ 17, 17 a og 18 b«.

50. § 43 ophæves.

Stk. 5. I det omfang arbejdsgiveren, forsikringsselskabet eller bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension indbringer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse for Ankestyrelsen, har klagen opsættende virkning. [...]

Stk. 6-9. ---

51. I § 44, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »opsættende virkning«: », medmindre afgørelsen er truffet efter §§ 18 a og b«.

52. Efter § 46 indsættes i *kapitel 8*:

»§ 47. For afgørelser efter loven skal den administrative rekurs være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene.

Stk. 2. Søgsmål til prøvelse af Ankestyrelsens afgørelser efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt af tilskadekomne og efterladte inden 12 måneder fra afgørelsen. Forsikringsselskaber, bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, arbejdsgivere, Forsikring & Pension samt Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, skal anlægge sagen inden 6 måneder fra afgørelsen«.

53. Efter § 49 indsættes i *kapitel 9*:

»Voldsskadeforsikring

§ 49 a. En voldsskadeforsikring dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt, jf. § 48, stk. 1. Voldsskadeforsikringen omfatter hændelser, der anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6.

Stk. 2. Arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drager omsorg for, har pligt til at sikre sig som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Arbejdsgivere, som er selvforsikrede, jf. § 48, stk. 5, kan tilsvarende være selvforsikrede for så vidt angår voldsskadeforsikringen, jf. stk. 1 og 2. Selvforsikrede regionale og kommunale arbejdsgivere kan dog tegne en voldsskadeforsikring ved et forsikringsselskab.

Stk. 4. Arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskadeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring, jf. stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter endvidere regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.

§ 49 b. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, og en even-

tuel udmåling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatningsansvar.

Stk. 2. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver kan indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Stk. 3. Erstatning og godtgørelse efter voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, udbetales senest 14 dage fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse. Udbetales beløbet efter dette tidspunkt, finder rentebestemmelsen i § 26, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse fra udløbet af fristen efter 1. pkt.

Stk. 4. Erstatning og godtgørelse efter § 49 a kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller dennes efterladte.

Stk. 5. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffer afgørelse om arbejdsgiverens sikringspligt efter § 49 a, stk. 2, når der er uenighed herom mellem arbejdsgiveren og den tilskadekomne, og arbejdsgiveren ikke har tegnet en voldsskadeforsikring. Afgørelse efter 1. pkt. kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.

Stk. 6. Har en arbejdsgiver, som har pligt til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, ikke tegnet denne forsikring, udbetaler arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab erstatning og godtgørelse efter § 49 a, stk. 1, til den tilskadekomne eller dennes efterladte.

Stk. 7. Har en arbejdsgiver undladt at opfylde sin sikringspligt efter § 48, stk. 1, og § 49 a, stk. 2, varetager Forsikring & Pension opgaverne efter stk. 1, 2, og 5, mens Arbejdsmarkedets Erhvervssikring varetager opgaven efter stk. 6. § 52 finder tilsvarende anvendelse i forhold til de samlede udgifter som følge af Forsikring & Pensions opgaver efter stk. 1, 2, og 5, samt Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgave efter stk. 6.«

§ 53. Når et forsikringsselskab har overtaget en sikringspligtig arbejdsgivers eller selvstændig erhvervsdrivendes risiko, jf. § 50, hæfter selskabet, selv om det ved forsikringsaftalen er gået ud fra urigtige forudsætninger om forsikringsansvarets art og omfang.

§ 70 a. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Bestyrelsen fastsætter nærmere bestemmelser om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.

§ 82. En sikringspligtig arbejdsgiver, der undlader at tegne forsikring eller tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, straffes med bøde.

Stk. 2. En sikringspligtig arbejdsgiver, der undlader at holde forsikringen i kraft eller betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, straffes med bøde.

54. I § 53 indsættes efter »risiko, jf.«: »§ 49 a, stk. 2, og«.

55. § 70 a, stk. 5, affattes således: »Stk. 5. Bestyrelsen beslutter rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.«

56. I § 82, stk. 1 og 2, indsættes som 2. pkt.:

»Det gælder dog ikke ved sikringspligt efter § 49 a, stk. 2.«

Stk. 3-5. ---

§ 82. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde.

Stk. 4-5. ---

§ 82. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde.

Stk. 4-5. ---

§ 82 a. Ved overtrædelse af § 82 [...]

Stk. 2-4. ---

§ 86. Løbende rente efter lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, jf. lovbekendtgørelse nr. 137 af 26. april 1968 med senere ændringer, forhøjes fra den 1. januar 2004 til 1.591,2 pct. af grundrenten pr. 1. april 1965.

Stk. 2-7. ---

§ 86. ---

Stk. 2. [...] forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen. Ménerstatning efter lov om arbejdsskadeforsikring forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den ydelse, der svarer til grundbeløbet.

Stk. 3-7. ---

§ 86. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. [...] forhøjes fra den 1. januar 2004 til 130,9 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.

Stk. 4-7. ---

§ 86. ---

Stk. 2-3. ---

57. § 82, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsulykke, straffes med bøde.«

58. I § 82 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, *stk. 3, 4. pkt.*, straffes med bøde.«
Stk. 4 og 5 bliver herefter *stk. 5* og 6.

59. I § 82 *a, stk. 1*, ændres »§ 82« til: »§ 82, *stk. 1-3*«.

60. Efter § 84 indsættes i *kapitel 12*:

»§ 84 **a.** Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, at der gennemføres forsøg, hvorefter der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet af arbejdsulykker, jf. § 40, *stk. 1*.«

61. I § 86, *stk. 1*, ændres »2004« til: »2024«, og »1.591,2« ændres til: »2.636,6«.

62. I § 86, *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, ændres »2004« til: »2024«, og »341,5« ændres til: »565,9«.

63. I § 86, *stk. 3*, ændres »2004« til: »2024«, og »130,9« ændres til: »216,9«.

Stk. 4. Løbende ydelse efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade for skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2003 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 125,4 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.

Stk. 5-7. ---

§ 86. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Renter, løbende ydelser og ménerstatninger, jf. stk. 1-4, reguleres efter denne lovs § 25.

Stk. 6-7. ---

§ 86. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Renter, løbende ydelser og ménerstatninger, jf. stk. 1-4, reguleres efter denne lovs § 25.

Stk. 6. For efterladte, der som følge af tilskadekomnes død efter denne lovs ikrafttræden har krav på erstatning efter lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, lov om arbejdsskadeforsikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, beregnes og reguleres erstatningen på grundlag af den årsløn, der svarer til det efter stk. 1-4 fastsatte rente eller ydelsesbeløb.

Stk. 7. ---

§ 86. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Stk. 1-5 gælder ikke for forsikringer, der er tegnet efter §§ 55, 58, 59 og 74 i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde.

64. I § 86, stk. 4, ændres »2004« til: »2024«, og »125,4« ændres til: »207,8«.

65. I § 86 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 165,7 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

66. I § 86, stk. 5, der bliver stk. 6, og i stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »1-4« til: »1-5«.

67. I § 86, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »1-5« til: »1-6«.

§ 2

I lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 395 af 2. maj 2016 og § 7 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, foretages følgende ændringer:

§ 1. ---

Stk. 2. Ved tjeneste efter stk. 1 forstås

1) ---

4) tjeneste som frivillig i hjemmeværnet, jf. lov om hjemmeværnet § 6, nr. 1, litra b, eller

5) ---

§ 5. Hvis det viser sig, at den anmeldte skade ikke er omfattet af § 1, træffer Arbejdsskadestyrelsen afgørelse herom. For sager, der behandles som ulykker, træffes afgørelsen senest 3 måneder efter, at Arbejdsskadestyrelsen har modtaget anmeldelsen. For sager, der behandles som sygdomme, er fristen 6 måneder.

Stk. 2. Afgår tilskadekomne ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne i stk. 1 tilsvarende anvendelse

1. I § 1, stk. 2, nr. 4, ændres »nr. 1, litra b,« til: »stk. 1, nr. 2,«.

2. §§ 5 og 6 ophæves.

for meddelelse til de efterladte om, at dødsfaldet ikke er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsskadestyrelsen.

§ 6. For en indkaldt værnepligtig skal der ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den indtægt, tilskadekomne kunne forvente at opnå, såfremt han var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.

§ 8. Løbende rente efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968, forhøjes fra den 1. januar 2004 til 1.591,2 pct. af [...]

Stk. 2-8. ---

§ 8. ---

Stk. 2. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. april 1978 og den 31. december 1992 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen. Menerstatning forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den ydelse, der svarer til grundbeløbet.

Stk. 3-8. ---

§ 8. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. januar 1993 og den 30. januar 1995 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 130,9 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.

Stk. 4-8. ---

§ 8. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2002 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 125,4 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.

Stk. 5-8. ---

§ 8. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Renter, løbende ydelser og menerstatninger, jf. stk. 1-4, reguleres efter lov om arbejdsskadesikring § 25.

Stk. 6-8. ---

§ 8. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Renter, løbende ydelser og menerstatninger, jf. stk. 1-4, [...]

Stk. 6. Hvis en tilskadekomnen, der modtager et rente- eller ydelsesbeløb, dør efter denne lovs ikrafttræden, beregnes og reguleres erstatningen til de efterladte på grundlag af en årsløn, der svarer til det rente- eller ydelsesbeløb, som er fastsat efter stk. 1-4.

Stk. 7-8. ---

3. I § 8, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »2004« til: »2024«, og »1.591,2« ændres til: »2.636,6«.

4. I § 8, *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, ændres »2004« til: »2024«, og »341,5« ændres til: »565,9«.

5. I § 8, *stk. 3*, ændres »2004« til: »2024«, og »130,9« ændres til: »216,9«.

6. I § 8, *stk. 4*, ændres »2004« til: »2024«, og »125,4« ændres til: »207,8«.

7. I § 8 indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:
»*Stk. 5.* Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 165,7 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.«
Stk. 5-8 bliver herefter *stk. 6-9*.

8. I § 8, *stk. 5 og 6*, der bliver *stk. 6 og 7*, ændres »1-4« til: »1-5«.

§ 3

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 701 af 22. maj 2022, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 754 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

§ 7. loven omfatter tillige beskæftigede personer, der kan få en indsats efter reglerne i § 97, stk. 3, om den regionale uddannelsespulje, afsnit VII om indsatsen over for beskæftigede m.v. og afsnit VIII om understøttelse af indsats.

1. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2. Loven omfatter tillige personer, som har ret til en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. i jobcenteret, jf. § 38 a.*«

2. Efter § 38 indsættes før overskriften før § 39:

»*Samtale og vurdering af uddannelsesmuligheder i forbindelse med uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring*

§ 38 a. For personer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er omfattet af målgruppen i § 18 a i lov om arbejdsskadesikring, skal jobcenteret tilbyde en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. Personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.

Stk. 2. Ved samtalen skal personen og jobcenteret drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft. Jobcenteret skal endvidere vejlede personen om muligheder for tilbud m.v. efter denne lov.

Stk. 3. Samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale efter dette kapitel, eller en opfølgningsamtale efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

Stk. 4. På baggrund af samtalen giver jobcenteret oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.«

§ 4

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1179 af 21. september 2023, foretages følgende ændringer:

§ 34. En person, der pådrager sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, og som ikke har ret til sygedagpenge fra arbejdsgiveren, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra første fraværsdag, uanset at personen ikke opfylder beskæftigelseskravet efter § 32.

§ 38. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Kommunen kan i særlige tilfælde forlange, at anmodning sker tidligere end fastsat i stk. 1, 3 eller 4.

Stk. 6-8. ---

§ 38. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Hvis anmodning om sygedagpenge fra kommunen indgives senere end fastsat i stk. 1, 3, 4 eller 5, [...]

Stk. 7-8. ---

§ 38. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. [...] jf. dog stk. 8.

Stk. 8. ---

§ 33. [...] 1-10) [...]

§ 69 j. ---

1. I § 34 indsættes som stk. 2:

»*Stk. 2.* En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører.«

2. I § 38 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse. Anmodningen om sygedagpenge skal ske på en blanket, som udleveres af kommunen.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

3. I § 38, *stk. 6*, der bliver *stk. 7*, ændres »stk. 1, 3, 4 eller 5« til: »stk. 1, 3, 4, 5 eller 6«, og »lønmotageren« ændres til »personen«.

4. I § 38, *stk. 7, 2. pkt.*, der bliver *stk. 8, 2. pkt.*, ændres »jf. dog stk. 8« til: »jf. dog stk. 9«.

5. Efter § 51 indsættes:

»**§ 51 a.** Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om beregning af sygedagpenge til en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d i lov om arbejdsskadesikring.«

§ 5

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 1031 af 22. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 33, *stk. 1*, indsættes som nr. 11:

»11) Uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle.«

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Har modtageren af ressourceforløbsydelsen indtægter, trækkes disse fra i ydelsen, jf. dog stk. 7-12. Indtægter, der udbetales for en periode, der ligger, før modtageren af ressourceforløbsydelse er begyndt i et jobafklaringsforløb, medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen. Tilsvarende gælder for udbetaling af indtægter for en periode, der ligger efter tidspunktet for ophør i et jobafklaringsforløb. En person, der ikke får udbetalt ressourceforløbsydelse på grund af fradrag for indtægter, anses for at modtage ressourceforløbsydelse.

§ 69 j. ---

Stk. 2-11. ---

Stk. 12. § 33 finder anvendelse for fradrag i ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.

Stk. 13-14. ---

2. I § 69 j, stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 7-12« til: »stk. 7-13«.

3. I § 69 j indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»Stk. 13. Uddannelsesgodtgørelse efter §§ 18 a-18 h i lov om arbejdsskadesikring medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen.«

Stk. 13 og 14 bliver herefter stk. 14 og 15.

§ 6

I lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 374 af 30. marts 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 2203 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele

- 1) En afgift på 17 pct. af bidraget efter lov om arbejdsskadesikring § 55, stk. 1, som de sikringspligtige arbejdsgivere og de frivilligt sikrede har indbetalt vedrørende det foregående kalenderår. Ved opgørelsen af bidraget efter 1. pkt. ses der bort fra den del af bidraget, som er en konsekvens af afgiften efter denne lov, jf. § 8.

- 2) [...]

Stk. 2-6. ---

§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:

- 1) [...] Ved opgørelsen af bidraget efter 1. pkt. ses der bort fra den del af bidraget, som er en konsekvens af afgiften efter denne lov, jf. § 8.

- 2) [...]

Stk. 2-6. ---

§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:

- 1) [...]
- 2) En afgift på 12 pct. af de samlede [...]

Stk. 2-6. ---

§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:

- 1) [...]

1. I § 3, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., udgår »på 17 pct.«

2. I § 3, stk. 1, nr. 1, indsættes som 3. pkt.: »Afgiften efter 1. pkt. udgør 17 pct. til og med den 31. december 2030 og 14,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«

3. I § 3, stk. 1, nr. 2, 1. pkt., udgår »på 12 pct.«

4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes som 2. pkt.:

- 2) En afgift på 12 pct. af de samlede kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelse for varigt men, overgangsbetrag ved dødsfald, erstatninger for tab af forsørger, godtgørelser til efterladte samt hensættelser til dækning af fremtidige løbende erstatninger for tab af erhvervsevne og erstatninger for tab af forsørger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt i det foregående kalenderår som følge af en arbejdsulykke, jf. bilag 1.

Stk. 2-6. ---

»Afgiften efter 1. pkt. udgør 12 pct. til og med den 31. december 2030 og 9,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«

§ 7

I lov om erstatningsansvar, jf. lovbekendtgørelse nr. 1070 af 24. august 2018, som ændret senest ved lov nr. 895 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

§ 2 ---

Stk. 2. I erstatningen fradrages løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.

1. I § 2, *stk. 2*, indsættes som 2. *pkt.*:

»I erstatningen fradrages endvidere uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, i arbejdsskadesikringsloven, i det omfang godtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.«

§ 8

I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, som ændret senest ved lov nr. 753 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

§ 10 ---

Stk. 2-3 ---

Stk. 4. Politiet vejleder skadelidte om retten til at få erstatning efter denne lov.

1. I § 10 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Bestemmelsen i *stk. 1* fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale m.v. har været udsat for en straffelovsovertrædelse på arbejdet, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.«

Stk. 3 og *4* bliver herefter *stk. 4* og *5*.

§ 13 ---

Stk. 2 ---

Stk. 3. Hvis nævnet har truffet endelig afgørelse om erstatning eller godtgørelse, kan nævnet ikke behandle yderligere krav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, hvis det nye krav fremsættes, mere end 2 år efter at nævnet

2. I § 13 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Træffer et forsikringselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, *stk. 5*, afgørelse om at erstatningspligten ikke anerkendes, jf. arbejdsskadesikringslovens § 49 b, *stk. 1*, regnes fristen i *stk. 1* fra

har truffet endelig afgørelse. Hvis ansøgeren først senere indså eller burde indse eksistensen af det nye krav, regnes fristen i 1. pkt. fra dette tidspunkt. Hvis nævnet anmoder om dokumentation for et fremsat krav og dokumentation ikke er fremsendt senest 2 år efter nævnets endelige afgørelse, kan nævnet ikke behandle kravet. 1.-3. pkt. kan fraviges, hvis der foreligger særlige grunde.

tidspunktet for forsikringssselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse, forudsat at skadelidte har indgivet anmeldelse til forsikringssselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.